

ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԱՌԱՎԿՄԵՐԸ

New Covenant Publications: Armenian

Copyright © 2020. New Covenant Publications International.

Բոլոր իրավունքները պաշտպանված են: Այս գրքի ոչ մի մաս չի կարող վերարտադրվել կամ փոխանցվել որևէ ձևով կամ որևէ եղանակով առանց հեղինակի հստակ գրավոր թույլտվության, բացառությամբ քննադատական հոդվածներում և ակնարկներում ներառված հակիրճ մեջբերումների: Խնդրում ենք բոլոր համապատասխան հարցերը ուղղել հրատարակչական ընկերությանը:

Բոլոր իրավունքները պաշտպանված են: Այս գրքի ոչ մի մաս չի կարող վերարտադրվել կամ փոխանցվել որևէ ձևով կամ որևէ եղանակով, էլեկտրոնային կամ մեխանիկական, ներառյալ լուսապատճենը, ձայնագրությունը կամ տեղեկատվության պահպանման և որոնման համակարգով, բացառությամբ գրախոսների կամ հետազոտողների, ովքեր կարող են մեջբերել տպագրվող կարճ հատվածներ ամսագրերում, ամսաթերթերում կամ պարբերականներում:

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Cataloguing in Publication Data

Խմբագրվել և ձևավորվել է: New Covenant Publications International Group

Տպագրվել է Միացյալ Թագավորությունում.

Առաջին տպագրություն 26 May 2020

Հրատարակվել է: New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Այցելեք կայք: www.newcovenant.co.uk

Քրիստոսի՝ առակներով ուսուցման մեջ նկատվում է այն նույն սկզբունքը, որը դրսևորվում էր Նրա առաքելության մեջ այս աշխարհում: Որպեսզի կարողանանք ծանոթանալ Նրա աստվածային բնությանն ու կյանքին, Քրիստոսը մեր բնությունն առավ և բնակվեց մեր մեջ: Աստվածությունը հայտնվեց մարդկային էության մեջ, անտեսանելի փառքը՝ մարդկային տեսանելի կերպարանքի մեջ: Մարդիկ կարողացան ճանաչել անհայտը հայտնիի միջոցով, երկնային բաները բացահայտվեցին երկրայինների միջոցով, Աստված հայտնվեց մարդկային կերպարանքով: Այդպես էր նաև Քրիստոսի ուսուցման մեջ. անհայտը լուսաբանվեց հայտնիով, աստվածային ճշմարտությունները՝ երկրային այն բաներով, որոնց մարդիկ ամենից ավելի էին ծանոթ:

այս էջը դիտավորյալ դատարկ է մնացել

New Covenant Publications

International Ltd.

Բարեփոխված գրքեր, փոխակերպված մտքեր

New Covenant Publications International Ltd., Kemp
House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Էլ.: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Հնորհակալագրեր

Այս գիրքը նվիրված է Աստծուն.

Առաջաբան

Այս նախարարությունը [Նոր Ուխտի հրատարակչական ընկերությունը] վերստին միավորում է ընթերցողին աստվածային ծրագրի հետ, որը կապում է երկինքը և երկիրը և ամրապնդում է սիրո օրենքի հավերժությունը: Լոգոն՝ Ուխտի Տապանը, ներկայացնում է Քրիստոս Հիսուսի և նրա ժողովրդի մերձավորությունը և Աստծո օրենքի կենտրոնականությունը: Ինչպես գրված է. “այլ այս է ուխտն զոր ուխտեցից տանդ Իսրայելի յետ աւուրցն այնոցիկ, ասէ Տէր. Տաց զօրէնս իմ ի միտս նոցա, եւ ի սիրտս նոցա գրեցից զնոսա. եւ եղէց նոցա յԱստուած, եւ նոքա եղիցին ինձ ի ժողովուրդ: Երեմիա 31:31-33; Եբրայեցիներին 8:8-10) Իրոք, նոր ուխտը վկայում է փրկության մասին, որը ծնվել է անդադար պայքարից և կնքվել արյամբ:

Բազմաթիվ դարերի ընթացքում շատ մարդիկ տառապել են անասելի ճնշումներից, որոնք նպատակաուղղված էին ճշմարտությունը վերացնելու համար: Հատկապես Մուր զարերում այս լույսը խիստ ճնշվել և մթագնվել է մարդկային ավանդույթներով և համընդհանուր տգիտությամբ, քանի որ աշխարհի բնակիչները արհամարհում էին իմաստությունը և խախտում ուխտը: Չարության ծավալման հետևանքով առաջացած անկումը և սատանայական անմարդկայնությունը հասցրել են այնպիսի անկմանը, որ շատ կյանքեր զոհաբերվել են՝ հրաժարվելով խղճի ազատությունից: Սակայն կորցրած գիտելիքը վերականգնվել է:

Պատմությունը հատկապես 16-րդ դարի Ռեֆորմացիայի ժամանակաշրջանում նշանավորում է ճշմարտության, հիմնարար փոփոխությունների և հետևանքների անհանգիստ պահը, որն արտացոլված է հակառեֆորմացիոն շարժման մեջ: Այդուհանդերձ, այս գրքի շնորհիվ նորից բացահայտվում է այդ յուրահատուկ հեղափոխության անկասկածելի նշանակությունը ռեֆորմատորների և մյուս խիզախ նորարարների տեսանկյունից: Նրանց պատմություններից կարելի է հասկանալ ավերիչ մարտերը, այն պատճառները, որոնք ընկած են նման երևելի դիմադրության հիմքում, ինչպես նաև գերբնական միջամտությունները:

Մեր կարգախոսը՝ «Բարեփոխված գրքեր, փոխակերպված մտքեր», ընդգծում է որոշակի դարաշրջանում ստեղծված գրականության առանձին ժանրը և դրա ազդեցությունը աշխարհի վրա: Այն նաև արձագանքում է անձնական բարեփոխման, վերածննդի եւ փոխակերպման անհետաձգելի անհրաժեշտությանը: Ինչպես Գուտենբերգի տպագրական մեքենան եւ թարգմանությունը տարածեցին բարեփոխված հավատքը մոտ 500 տարի առաջ, այնպես էլ թվային մամուլն ու սոցիալական ցանցերը կշարունակեն հաղորդակցվել մեր օրերում:

1. ՆԱԽԱԲԱՆ	5
Գլուխ 1 - Ուսուցում առակներով	6
Գլուխ 2 - Սերմ ցանոդը գնաց սերմցանելու.....	11
Գլուխ 3 - «Նախ խոտը, ապա հասկը»	28
Գլուխ 4 - Որոմներ.....	32
Գլուխ 5 - Մանանեխի հատիկի նման	35
Գլուխ 6 - Ցանքի առակից այլ դասեր	38
Գլուխ 7 - Թթմորի նման.....	44
Գլուխ 8 - Թաթնված գանձը	48
Գլուխ 9 - Մարգարիտը	56
Գլուխ 10 - Ուռկանը	60
Գլուխ 11 - Հինը և Նորը	61
Գլուխ 12 - Խնդրել՝ այլոց տալու համար.....	68
Գլուխ 13 - Երկու աղոթողները.....	76
Գլուխ 14 - Մի՛թե Աստված Իր ընտրայալների համար արդարություն չի անի	84
Գլուխ 15 - «Այս մարդն ընդունում է մեղավորներին».....	94
Գլուխ 16 - Կորած Էր և գտնվեց.....	102
Գլուխ 17 - «Այս տարի Էլ թող դրան»	109
Գլուխ 18 - «Դուրս եկ ճանապարհները և ցանկերը».....	113
Գլուխ 19 - Ներման չափը	124
Գլուխ 20 - Ձեռքբերում, որ պիտի կորչի.....	129
Գլուխ 21 - Մեծ վիհը.....	133
Գլուխ 22 - Խոսքը և գործը	141
Գլուխ 23 - Տիրոջ այգին.....	149
Գլուխ 24 - Առանց հարսանյաց հանդերձի.....	164
Գլուխ 25 - Տաղանդներ	172
Գլուխ 26 - Անիրավ մամոնայով ձեռքբերված բարեկամներ.....	198
Գլուխ 27 - Ո՞վ է իմ ընկերը.....	204
Գլուխ 28 - Շնորհի վարձը	212
Գլուխ 29 - «Փեսային դիմավորելու»	221

1. ՆԱԽԱԲԱՆ

Քրիստոսը՝ մեր Ուսուցիչը, իր հիասքանչ դասերից շատերը տվեց այն ժամանակ, երբ քայլում էր աշակերտների հետ Պաղեստինի բլուրներով կամ դաշտերով, կամ լճի ու գետի ափին հանգստանում էր: Իր առակներով ուսուցման ժամանակ Նա աստվածային ճշմարտությունը կապում էր առօրյա կյանքի ու դեպքերի հետ, ինչպես օրինակ՝ հովվի ու շինարարի, հողագործի, ճանապարհորդի կամ տանտիկնոջ: Օանոթ առարկաները զուգորդվում էին ճշմարիտ ու գեղեցիկ մտքերի հետ՝ Աստծո քնքուշ հոգատարության, Աստծո նկատմամբ արժանի հարգանք տածելու և ուրիշի համար հոգ տանելու մասին: Այսպես աստվածային իմաստության ու գործնական ճշմարտության դասերը դառնում էին համոզիչ ու տպավորիչ: {ԲԱ 3.1}

Այս գրքում առակները դասավորված են թեմատիկորեն: Հեղինակը զարգացրել ու մեկնաբանել է դրանք: Գիրքը լեցուն է ճշմարտության մարգարիտներով, և շատ ընթերցողներ մեծ դաս կքաղեն իրենց առօրյա կյանքի դեպքերից: {ԲԱ 3.2}

Գիրքը թարգմանված է շատ լեզուներով և մեծ հանրա- ճանաչություն է վայելում: Ձեռագիրը պատրաստելիս հեղինակը մտադրվել է դրա վաճառքից ստացված եկամուտն օգտագործել կրթության համար: {ԲԱ 3.3}

Փրկչի թանկարժեք ուսուցումներն ըմբռնելով՝ ընթերցողը կմոտենա Փրկչին՝ կյանքի Աղբյուրին և կհագեցնի իր հոգու ծարավն այս չոր, անապատ աշխարհում: {ԲԱ 3.4}

Գլուխ 1 - Ուսուցում առակներով

Քրիստոսի՝ առակներով ուսուցման մեջ նկատվում է այն նույն սկզբունքը, որը դրսևորվում էր Նրա առաքելության մեջ այս աշխարհում: Որպեսզի կարողանանք ծանոթանալ Նրա աստվածային բնությանն ու կյանքին, Քրիստոսը մեր բնությունն առավ և բնակվեց մեր մեջ: Աստվածությունը հայտնվեց մարդկային էության մեջ, անտեսանելի փառքը՝ մարդկային տեսանելի կերպարանքի մեջ: Մարդիկ կարողացան ճանաչել անհայտը հայտնիի միջոցով, երկնային բաները բացահայտվեցին երկրայինների միջոցով, Աստված հայտնվեց մարդկային կերպարանքով: Այդպես էր նաև Քրիստոսի ուսուցման մեջ. անհայտը լուսաբանվեց հայտնիով, աստվածային ճշմարտությունները՝ երկրային այն բաներով, որոնց մարդիկ ամենից ավելի էին ծանոթ: {ԲԷ 5.1}

Աստվածաշունչն ասում է. «Այս բոլոր բաները Յիսուսը խոսեց ժողովրդի հետ առակներով... որպեսզի կատարվի այն, ինչ որ ասված էր մարգարեի կողմից. Առակներով կբացեմ իմ բերանը, և դուրս կբխեմ աշխարհի սկզբից ծածկվածները» (Մատթեոս 13.34,35): Բնության մեջ ամեն բան միջոց էր հոգևորի արտահայտման համար, բնության երևույթները և իր ունկնդիրների կենսափորձը կապակցվում էին գրված խոսքի ճշմարտությունների հետ: Այսպիսով, առաջնորդելով բնական աշխարհից դեպի հոգևոր թագավորություն, Քրիստոսի առակներն օղակներ են ճշմարտության այն շղթայի, որը միացնում է մարդուն Աստծո հետ, երկիրը՝ երկնքի: [18] {ԲԷ 5.2}

Բնությունից քաղված իր դասերում Քրիստոսը խոսում էր այն բաների մասին, որոնք իր սեփական ձեռքերն էին արարել, և որոնք օժտված էին այնպիսի արժանիքներով ու գործություններով, որ անձամբ ինքն էր շնորհել: Իր սկզբնական կատարելության մեջ ողջ արարչագործությունն Աստծո մտքի արտահայտությունն է: Իրենց եղեմական տան մեջ Ադամի ու Եվայի համար բնությունը լի էր Աստծո ճանաչումով և աստվածային կրթությամբ: Իմաստությունը դիմում էր նրանց և ընդունվում սրտի մեջ, քանի որ նրանք հաղորդակցվում էին Աստծո հետ Նրա արարչագործության միջոցով: Բայց հենց որ սուրբ զույգը խախտեց Ամենաբարձրյալի օրենքը, Աստծո փառքի լույսը հեռացավ բնության երեսից: Այժմ երկիրն ապականված ու պղծված է մեղքով: Սակայն նույնիսկ իր ապականված վիճակում դեռ գեղեցիկ շատ բաներ կան նրանում: Աստծո տեսանելի դասերը ջնջված չեն, ճիշտ հասկանալու դեպքում բնությունը պատմում է իր Արարչի մասին: {ԲԷ 5.3}

Քրիստոսի օրերում այս դասերը դուրս էին մնացել տեսադաշտից: Մարդիկ համարյա դադարել էին Աստծուն տեսնել Նրա գործերի մեջ: Մարդկության մեղքի պատճառով արարչությունը կորցրել էր իր հիասքանչ գեղեցկությունը, և Աստծուն ցույց տալու փոխարեն՝ Նրա գործերը դարձել էին մի արգելապատ, որ ծածկում էր Նրան: Մարդիկ «երկրպագեցին և պաշտեցին ստեղծվածներին, քան թե Ստեղծողին»: Այսպես հեթանոսները «իրենց մտածմունքներում ունայնացան, և նրանց անմիտ սրտերը խավարվեցին» (Ջոմմեացիս 1.25,21): Նույն կերպ էլ Իսրայելում աստվածային ուսմունքը փոխարինվել էր մարդկայինով: Ոչ միայն բնության առարկաները, այլև զոհաբերության ծառայությունը, անգամ Սուրբ Գիրքը՝ այն ամենը, ինչ տրված էր Աստծուն բացահայտելու համար, այնպես էին խեղաթյուրվել, որ Նրան ծածկելու միջոց էին դարձել: {ԲԷ 6.1}

Քրիստոսը ջանում էր հեռացնել այն, ինչ մթազնում էր ճշմարտությունը: Նա եկավ դեն գցելու այն քողը, որ մեղքն էր գցել բնության երեսին՝ ի տես բերելով այն հոգևոր փառքը, որ արտացոլելու համար էր ստեղծվել ամեն բան: [19] Նրա խոսքերը նոր տեսանկյունից ներկայացրին ինչպես բնության, այնպես էլ Աստվածաշնչի դասերը, և դարձրին դրանք նոր հայտնություն: {ԶԷ 6.2}

Հիսուսը մի գեղեցիկ շուշան քաղեց ու տվեց երեխաների ու երիտասարդների ձեռքը, և մինչ նրանք դիտում էին, Նա, պայծառացած իր Հոր երեսի լույսով, սովորեցնում էր. «Նայեք դաշտի շուշաններին, թե ինչպես են մեծանում, ոչ ջանք են անում և ոչ մանում: Բայց ասում են ձեզ, թե Սողոմոնն էլ իր բոլոր փառքի մեջ նրանց մեկի նման չհագավ»: Հետո հաջորդեց մի քաղցրալուր հավաստիացում և կարևոր դաս. «Իսկ եթե դաշտի միջի խոտին, որ այսօր կա և վաղը հնոց կնետվի, այդպես է հազցնում Աստված, որքան ևս առավել ձեզ, թերահավատներ»: {ԶԷ 6.3}

Լեռան քարոզում այս խոսքերը, բացի երեխաներից ու երիտասարդներից, ասվեցին նաև մյուսներին: Ասվեցին բազմությանը, ուր կային տղամարդիկ ու կանայք՝ լի հոգսերով ու դժվարություններով, և վշտացած հիասթափությունից ու թախծից: Հիսուսը շարունակեց. «Ուրեմն հոգս մի անեք՝ ասելով, թե ինչ պիտի ուտեք, կամ ինչ պիտի խմեք, կամ ինչ պիտի հագնեք: Որովհետև այս ամենը հեթանոսներն են խնդրում, որովհետև ձեր երկնավոր Հայրը գիտի, որ այդ ամենը պետք է ձեզ»: Հետո, կարկառելով իր ձեռքերը դեպի շրջապատող ամբոխը, ասաց. «Սակայն առաջ Աստծո արքայությունը և նրա արդարությունը խնդրեցեք, և այդ ամենը կտրվի ձեզ» (Մատթեոս 6.28-33): {ԶԷ 7.1}

Այսպիսով, Քրիստոսը մեկնաբանեց այն դասը, որն ինքն էր ներդրել դաշտի շուշանների ու խոտերի մեջ: Նա ցանկանում է, որ մենք կարդանք այն յուրաքանչյուր շուշանի և խոտի վրա: Նրա խոսքերը լի են հավաստիացումով և ուղղված են ամրացնելու վստահությունն Աստծո հանդեպ: [20] {ԶԷ 7.2}

Այնքան լայն էր Քրիստոսի պատկերացումը ճշմարտության վերաբերյալ, այնքան ծավալուն էր Նրա ուսմունքը, որ բնության յուրաքանչյուր երևույթ ի գործ էր դրվում ճշմարտությունը լուսաբանելու համար: Այն տեսարանները, որոնց ամեն օր հանդիպում էին մարդկանց աչքերը, բոլորն էլ կապակցվում էին որևէ հոգևոր ճշմարտության հետ, այնպես որ բնությունը զգեստավորված է Տիրոջ առաքյալներով: {ԶԷ 7.3}

Իր ծառայության վաղ շրջանում Քրիստոսը ժողովրդի հետ այնքան պարզ բառերով էր խոսում, որ յուրաքանչյուր ունկնդիր կարող էր ըմբռնել ճշմարտությունները, որոնք նրան իմաստուն կդարձնեին փրկության համար: Բայց շատ սրտերում ճշմարտությունն արմատ չէր գցում և շուտով առևանգվում էր: «Նրա համար եմ առաքյալներով խոսում նրանց հետ, որ տեսնելով չեն տեսնում, և լսելով չեն լսում, և չեն իմանում: ... Որովհետև թանձրացավ այս ժողովրդի սիրտը և իրանց ականջներով ծանր լսեցին, և իրենց աչքերը խփեցին» (Մատթեոս 13.13-15): {ԶԷ 7.4}

Հիսուսը ցանկանում էր հետաքրքրություն արթնացնել: Նա փափագում էր սթափեցնել անհոգներին և ճշմարտությունը տպավորել նրանց սրտերում: [21] Առաքյալներով ուսուցումը հան- րաճանաչ էր ու հարգանքի և ուշադրության էր արժանանում ոչ միայն հրեաների, այլև մյուս ազգերի մեջ: Ուսուցման որևէ գործուն ձև չկար, որ Նա չկիրառեր: Եթե Նրան լսողները ցանկանային ձեռք բերել աստվածային

գիտություն, ապա կարող էին հասկանալ Նրա խոսքերը, քանի որ Նա միշտ պատրաստ էր բացատրել դրանք անկեղծ հետաքրքրվողին: {ԲԱ 8.1}

Բացի այդ, Քրիստոսը ճշմարտություններ ուներ հայտնելու, որոնք ժողովուրդն անպատրաստ էր ընդունել և անգամ հասկանալ: Այս պատճառով ևս Նա սովորեցնում էր առաքյալներով: Կապելով իր ուսմունքը կյանքի դեպքերի, փորձառության կամ բնության հետ՝ Նա գրավում էր նրանց ուշադրությունը և ազդում սրտերի վրա: Հետագայում, երբ նրանք նայում էին այն առարկաներին, որոնք լուսաբանում էին Նրա դասերը, նրանք վերհիշում էին աստվածային Ուսուցչի խոսքերը: Նրանց, ում միտքը բաց էր Սուրբ Հոգու ազդեցության համար, Փրկչի դասերի նշանակությունն ավելի ու ավելի էր բացահայտվում: Գաղտնիքները գնալով պարզվում էին, և այն, ինչ դժվար էր ըմբռնել, հասկանալի էր դառնում: {ԲԱ 8.2}

Հիսուսը յուրաքանչյուր սրտի մոտենալու հնարավորություն էր փնտրում: Չանագան պատկերների օգտագործման միջոցով Նա ոչ միայն տարբեր տեսանկյուններից էր ներկայացնում ճշմարտությունը, այլև դիմում էր տարբեր ունկնդիրներին: Առօրյա կյանքից վերցված պատկերների միջոցով Նրանց հետաքրքրությունն արթնանում էր: Փրկչին լսողներից ոչ մեկն իրեն անտեսված կամ մոռացված չէր զգում: [22] Ամենահասարակ, ամենամեղավոր մարդիկ Նրա ուսուցման մեջ լսում էին մի ձայն, որ խոսում էր իրենց հետ կարեկցանքով ու քնքշությամբ: {ԲԱ 8.3}

Նա մեկ ուրիշ պատճառ էլ ուներ առաքյալներով ուսուցանելու համար: Իր շուրջը հավաքված բազմության մեջ կային քահանաներ, վարդապետներ, դպիրներ ու ծերեր, հերովդե- սյաններ ու ղեկավարներ՝ աշխարհասեր, անհանդուրժող, փառամոլ մարդիկ, ովքեր ամենից ավելի ցանկանում էին որևէ {ԲԱ 8.4}

մեղադրանք գտնել Նրա դեմ: Նրանց լրտեսներն օրստօրե հետևում էին Նրա քայլերին, որպեսզի մի բան որսան Նրա ասած խոսքերից, որը պատճառ կդառնար Նրա դատապարտման համար և մեկընդմիշտ կլռեցներ Նրան, Ով, թվում էր, թե աշխարհը տանում է իր հետևից: Փրկիչը հասկացել էր այս մարդկանց եռությունը և ճշմարտությունը ներկայացնում էր այնպիսի ձևով, որ նրանք չկարողանային գտնել որևէ բան, որ հնարավորություն տար մեղադրելու իրեն ատյանի առջև: Իր առաքյալներում Նա կշտամբում էր այն մարդկանց կեղծավորությունը և չար գործերը, ովքեր բարձր պաշտոններ էին զբաղեցնում, և այլաբանորեն ներկայացնում էր այնպիսի սուր ճշմարտություններ, որ եթե դրանք ասվեին ուղղակի մեղադրանքի ձևով, նրանք չէին լսի իրեն և վերջ կտային իր ծառայությանը: Սակայն, երբ Նա խույս էր տալիս լրտեսներից, Նա այնքան պարզ էր դարձնում ճշմարտությունը, որ մոլորությունը հստակ կերպով երևում էր, և անկեղծ մարդիկ օգուտ էին քաղում Նրա դասերից: Աստվածային իմաստությունը, անսահման շնորհը հայտնվում էին Աստծո ձեռքի գործերի օգնությամբ: Բնության և կյանքի փորձառությունների միջոցով մարդիկ ճանաչում էին Աստծուն: «Որովհետև նրա աներևույթ բաները աշխարհի սկզբից ստեղծվածներովն իմացվելով տեսնվում են, որ է՝ նրա մշտնջենավոր գործությունը և Աստվածությունը» (Հռոմեացիս 1.20): {ԲԱ 9.1}

Փրկչի ուսուցումն առաքյալներով մատնանշում է, թե որն է իսկական «բարձրագույն կրթությունը»: Քրիստոսը կարող էր հայտնել մարդկանց գիտության ամենախոր

ճշմարտությունները: Նա կարող էր բացահայտել այնպիսի գաղտնիքներ, որոնք ըմբռնելու համար կպահանջվեր քրտնաջան աշխատանք և ուսումնասիրություն դարեր շարունակ: Նա կարող էր այնպիսի առաջարկություններ տալ գիտական ասպարեզում, որոնք նյութ կհանդիսանային՝ մտքի և խթան հայտնագործությունների համար մինչև աշխարհի վերջը: [23] Սակայն Նա այդպես չարեց: Նա ոչինչ չասաց մարդկանց հետաքրքրասիրությունը գոհացնելու կամ փառասիրությունը բավարարելու նպատակով՝ դրանով իսկ տեղ տալով աշխարհային փառասիրությանը: Իր ողջ ուսուցման մեջ Քրիստոսը մարդու միտքը հաղորդակից էր դարձնում Անսահման Մտքի հետ: Նա չէր առաջարկում ժողովրդին ուսումնասիրել Աստծո, Նրա Խոսքի կամ Նրա գործերի վերաբերյալ մարդկային տեսությունները: Նա սովորեցնում էր նրանց տեսնել Աստծուն այնպես, ինչպես Նա երևում է Իր գործերի, Իր Խոսքի և Իր նախախնամության մեջ: {բւ 9.2}

Քրիստոսը գործ է ունեցել ոչ թե վերացական տեսությունների, այլ այնպիսիների հետ, որոնք անհրաժեշտ էին բնավորության զարգացման համար, և որոնք կընդարձակեին Աստծուն ճանաչելու մարդու ընդունակությունը և կմեծացնեին բարիք գործելու նրա կարողությունը: Նա խոսում էր մարդկանց հետ այն ճշմարտությունների մասին, որոնք վերաբերում էին ապրելաձևին և կապված էին հավիտենականության հետ: {բւ 10.1}

Քրիստոսն էր, որ ղեկավարեց Իսրայելի կրթությունը: Տիրոջ պատվիրանների և օրենքների վերաբերյալ Նա ասաց. «Եվ կրկնիր նրանք քո որդիներին, խոսիր նրանց մասին քո տան մեջ նստած ժամանակդ և ճանապարհ գնացած ժամանակդ, և պառկելիս և վեր կենալիս: [24] Եվ նրանք կապիր նշանի համար ձեռքիդ վրա, նրանք ճակատանոց լինեն աչքերիդ մեջտեղում: Նաև քո տան դրանդիքի վրա և դռներիդ վրա գրիր նրանք» (Երկրորդ Օրինաց 6.7-9): Իր ուսուցման մեջ Քրիստոսը ցույց տվեց, թե ինչպես պետք է կատարվեր այս պատվիրանը, այսինքն՝ Աստծո արքայության օրենքներն ու սկզբունքները կարող են այնպես ներկայացվել, որ երևան նրանց գեղեցկությունն ու թանկարժեքությունը: Երբ Տերը պատրաստում էր Իսրայելի ժողովրդին, որ Իր հատուկ ներկայացուցիչները լինեն, Նա նրանց տվեց տներ բլուրների և հովիտների մեջ: Իրենց ընտանեկան կյանքում և կրոնական ծառայությունների մեջ նրանք մշտապես շփվում էին բնության և Աստծո Խոսքի հետ: Քրիստոսը նույնպես Իր աշակերտներին սովորեցնում էր լճի ափին, լեռան լանջին, դաշտերում ու փոքրիկ անտառակներում, ուր նրանք կարող էին նայել բնության առարկաներին, որոնցով Նա լուսաբանում էր Իր դասերը: Եվ սովորելով Քրիստոսից՝ նրանք ստացած գիտելիքը օգտագործում էին Նրա աշխատանքի մեջ Նրա հետ համագործակցելով: {բւ 10.2}

Նույն կերպ էլ մենք պետք է ծանոթանանք Արարչի հետ արարչագործության միջոցով: Բնության գիրքը մեծ դասագիրք է, որն Աստվածաշնչի հետ մեկտեղ պիտի օգտագործենք ուրիշներին Նրա բնավորությունը սովորեցնելիս և կորած ոչխարներին դեպի Աստծո փարախն առաջնորդելիս: Երբ ուսումնասիրվում են Աստծո գործերը, Սուրբ Հոգին մտքի մեջ համոզվում է բոցավառում: Դա այն համոզվումն է, որ ծնում է տրամաբանական դատողությունը, այլ եթե միտքը չափից ավելի չի մթազնել Աստծուն ճանաչելու, աչքն այնպես չի խավարել Նրան տեսնելու, և ականջն այնքան չի ծանրացել Նրա ձայնը լսելու համար, ապա ավելի խորը իմաստ կերևա, և գրված Խոսքի վեհ, հոգևոր ճշմարտությունները կտպավորվեն սրտի մեջ: {բւ 11.1}

Պարզություն և մաքրություն կա բնությանից վերցված այս դասերում, որ դրանք չափազանց արժեքավոր է դարձնում: Այս աղբյուրից բխող ուսուցման կարիքն ունեն բոլորը: Բնության գեղեցկությունն ինքնին հոգուն մեղքից ու աշխարհի հրապուրանքներից ուղղում է դեպի մաքրություն, խաղաղություն և Աստված: [25] Շատ հաճախ ուսանողների միտքը զբաղված է մարդկային տեսություններով ու ենթադրություններով, որոնք կեղծորեն գիտության կամ փիլիսոփայության կեղծ անուն են կրում: Նրանք կարիք ունեն սերտորեն շփվելու բնության հետ: Վերջիններս թող իմանան, որ արարչությունն ու քրիստոնեությունը մեկ Աստված ունեն: Թող նրանք սովորեն տեսնել բնության և հոգևոր աշխարհի ներդաշնակությունը: Թող ամեն ինչ, որ տեսնում են նրանց աչքերն ու շոշափում են նրանց ձեռքերը, դաս լինի նրանց բնավորության ձևավորման համար: Այսպես մտավոր կարողությունները կգորանան, բնավորությունը կզարգանա, և ամբողջ կյանքը կազնվանա: {քս 11.2}

Քրիստոսի առաքյալներով ուսուցումը նույն նպատակն ունի, ինչ որ շաբաթի հիմնումը: Աստված տվեց մարդկանց իր ստեղծագործ ուժի հուշարձանը, որպեսզի նրանք կարողանան ճանաչել Նրան իր ձեռքի գործերում: Շաբաթը պատվիրում է մեզ տեսնել Արարչի փառքն իր ստեղծագործության մեջ: [26] Հիսուսն էլ է կամեցել, որ մենք սա անենք, այդ իսկ պատճառով էլ իր արժեքավոր դասերը կապել է բնության գեղեցիկ երևույթների հետ: Սուրբ հանգստյան օրը, բոլոր մյուս օրերից առավել, մենք պետք է ուսումնասիրենք այն պատգամները, որոնք Աստված գրել է բնության մեջ մեզ համար: Մենք պետք է ուսումնասիրենք Փրկչի առաքյալներն այնտեղ, որտեղ Նա պատմել է՝ դաշտերում և անտառակներում, բաց երկնքի տակ, ծաղիկների և խոտերի մեջ: Երբ մենք մոտենում ենք բնության սրտին, Քրիստոսն իր ներկայությունն իրական է դարձնում մեզ համար և իր խաղաղության ու սիրո խոսքը հղում մեր սրտերին: {քս 11.3}

Քրիստոսն իր ուսուցումը կապեց ոչ միայն հանգստյան օրվա, այլ նաև աշխատանքային շաբաթի հետ: Նա կամենում է իմաստություն սովորեցնել նրան, ով հերկում է հողն ու ցանում սերմը: Հերկելու և ցանելու, մշակելու և հնձելու մեջ Նա սովորեցնում է մեզ տեսնել այն աշխատանքը, որ իր շնորհը կատարում է մարդկանց սրտերում: Ուստի օգտակար աշխատանքի յուրաքանչյուր բնագավառում և կյանքի յուրաքանչյուր եղելության մեջ Նա ցանկանում է, որ մենք գտնենք աստվածային ճշմարտության մի որևէ դաս: Այդպիսով մեր առօրյա աշխատանքն այնքան չի կլանի մեր ուշադրությունը, որ մոռանանք Աստծուն, այն շարունակ կհիշեցնի մեզ մեր Արարչի և Փրկչի մասին: [27] Աստծո մասին խորհումը ոսկյա թելի պես կանցնի մեր ընտանեկան հոգսերի և զբաղմունքների միջով: Մեզ համար Նրա երեսի փառքը նորից կհանգչի բնության վրա: Մենք մշտապես կսովորենք երկնային ճշմարտության նոր դասեր և կաճենք Նրա մաքրության նմանությամբ: Այսպես մենք «կսովորենք Տիրոջից», և ինչ վիճակ էլ ունենանք, նույնը կմնանք Աստծո առաջ (Եսայիա 54.13, և Կորնթացիս 7.24): {քս 12.1}

Գլուխ 2 - Մերմ ցանողը գնաց սերմցանելու

Ըստ Մատթեոսի 13.1-9, 18-23, Մարկոսի 4.1-20, Դուկասի 8.4-15:

Մերմնացանը և սերմը

Մերմնացանի առաքյով Քրիստոսը լուսաբանում է երկնային թագավորության ճշմարտությունները և մեծ Զոդագործի աշխատանքն իր ժողովրդի համար: Մերմնացանի պես Նա եկավ ցանելու երկնային ճշմարտության սերմերը: Եվ Նրա առաքյալներով ուսուցումն ինքնին այն սերմն էր, որով սերմանվեցին Նրա շնորհի ամենաարժեքավոր ճշմարտությունները: Իր պարզության շնորհիվ սերմնացանի առաքյո չի գնահատվել այնպես, ինչպես հարկն է: Զոդի մեջ գցված բնական սերմից Քրիստոսը ցանկանում է մեր մտքերն ուղղել Ավետարանի սերմի վրա, որի սերմանման հետևանքով մարդը վերադառնում է Աստծուն: Նա, Ով տվեց փոքրիկ սերմի առաքյո՝ երկնքի Գերիշխանն է, և այն նույն օրենքները, որոնք գործում են երկրային սերմը ցանելու ժամանակ, գործում են նաև ճշմարտության սերմը ցանելու ժամանակ: {ԲԼ 13.1}

Գալիլեայի ծովի ափին մի բազմություն էր հավաքված՝ անհամբեր, սպասող մի ամբոխ, որն ուզում էր տեսնել և լսել Զիսուսին: Այնտեղ կային իրենց մահիճներում պառկած հիվանդներ, որոնք Նրանից բուժում էին ակնկալում: [34] Մեղավոր ցեղի ցավերի բուժումը Քրիստոսի աստվածատուր իրավունքն էր, և այժմ Նա սաստում էր հիվանդությունն ու իր շուրջը սփռում կյանք, առողջություն և խաղաղություն: {ԲԼ 13.2}

Քանի որ գնալով ժողովուրդը շատանում էր, մարդիկ ավելի մոտիկ էին խռնվում Քրիստոսի շուրջը, այլևս տեղ չկար Նրանց ընդունելու համար: Այնժամ խոսելով ձկնորսական նավակներում գտնվող մարդկանց հետ՝ Նա մտավ այն նավակը, որը սպասում էր իրեն լճի մյուս ափը տեղափոխելու համար, և պատվիրելով աշակերտներին, որ նավը մի փոքր հեռու հրեն ափից, իր խոսքն ուղղեց լճեզերքին գտնվող բազմությանը: {ԲԼ 13.3}

Ծովի երկայնքով ընկած էր Գենեսարեթի գեղեցիկ հարթավայրը, իսկ դրա հետևում բլուրներ էին: Լեռնալանջում ու դաշտավայրում աշխատում էին սերմնացաններն ու հնձվորները, առաջինները սերմ էին ցանում, մյուսները վաղահաս բերքն էին հավաքում: Նայելով այդ տեսարանին՝ Քրիստոսն ասաց. «Ահա սերմ ցանողը դուրս գնաց սերմ ցանելու. և նա սերմելիս մի քանիսը ճանապարհի մոտ ընկան, և երկնքի թռչուններն եկան և կերան Նրանց: Եվ ուրիշներն ընկան քարքարոտ տեղ, ուր շատ հող չկար, և շուտով բուսնեցին խոր հող չունենալու պատճառով: Բայց երբ արեգակը ծագեց, տաքացան, և որովհետև արմատ չունեին՝ չորացան: Եվ ուրիշներն ընկան փշերի մեջ, և փշերը դուրս եկան և խեղդեցին Նրանց: Եվ ուրիշներն ընկան բարի երկրի վրա, և պտուղ էին տալիս, որը հարյուր, և որը վաթսուն, և որը երեսուն»: {ԲԼ 14.1}

Քրիստոսի ժամանակակիցները չէին հասկացել Նրա առաքելությունը: Նրա գալստյան ձևը չէր համապատասխանում Նրանց սպասելիքներին: Տեր Զիսուսը Զիմքն էր ողջ հրեական համակարգի, որի ազդեցիկ ու տպավորիչ ծառայություններն աստվածային ծագում ունեին: Դրանք նախատեսված էին սովորեցնելու ժողովրդին, որ որոշված ժամանակին պիտի գար այն Մեկը, Ում մատնանշում էին այդ ծեսերը: Սակայն

հրեաները մեծարեցին ծեսերն ու արարողությունները և տեսադաշտից կորցրեցին դրանց նպատակը: Մարդկային ավանդույթները, սովորույթներն ու օրենքները նրանցից ծածկեցին այն դասերը, որ Աստված մտադիր էր հաղորդել: [35] Այս ավանդություններն ու օրենքները խոչընդոտ դարձան ճշմարիտ կրոնն ըմբռնելու և կիրառելու գործում: Եվ երբ Իրականությունը եկավ հանձին Քրիստոսի, նրանք չընդունեցին Նրանում իրենց բոլոր նախակերպարների իրականացումը, և բոլոր խորհրդանշաններին բովանդակությունը: Նրանք մերժեցին Իրականը և ամուր կառչեցին իրենց նախակերպարներին ու անօգուտ ծեսերին: Աստծո Որդին էր եկել, բայց նրանք շարունակում էին նշան պահանջել: Լսելով. «Ապաշխարեցեք, որ մոտեցել է երկնքի թագավորությունը» լուրը՝ նրանք հրաշք պահանջեցին (Մատթեոս 3.2): Քրիստոսի Ավետարանը գայթակղության քար էր նրանց համար, որովհետև նրանք նշաններ էին պահանջում՝ Փրկչին ընդունելու փոխարեն: Նրանք սպասում էին, որ Մեսիան կապացուցի Իր հավակնությունները հզոր, նվաճողական գործողություններով՝ Իր կայսրությունը հիմնելու երկրային թագավորությունների ավերակների վրա: Այս ակնկալիքներին Քրիստոսը պատասխանեց սերմնացանի առակով: Աստծո թագավորությունը պիտի հաստատվեր ոչ թե զենքի ուժով, ոչ թե բռնի միջամտություններով, այլ մարդկանց սրտերի մեջ նոր սկզբունք սերմանելով: {ԶԼ 14.2}

«Բարի սերմ ցանողը մարդի Որդին է» (Մատթեոս 13.37): Քրիստոսը եկավ ոչ թե որպես թագավոր, այլ ինչպես սերմնացան, ոչ թե թագավորություններ տապալելու, այլ սերմ ցանելու, ոչ թե երկրային հաղթանակներն ու ազգային մեծությունը ցույց տալու իր հետևորդներին, այլ այն բերքը, որ պիտի հավաքվի համբերատար ու տքնաջան աշխատանքով, կորստի ու հիասթափության գնով: {ԶԼ 15.1}

Փարիսեցիները հասկացան Քրիստոսի առակի իմաստը, սակայն այդ դասը նրանց համար անընդունելի էր: Նրանք ձևացրին, թե չեն հասկացել: Բազմության համար դեռ գաղտնիք էր մնում այն նպատակը, որը նոր Ուսուցիչն ասել էր առակում, Ում խոսքերն այդքան արտասովոր կերպով հուզել էին նրանց սրտերն ու այդքան դառնորեն հիասթափեցրել նրանց փառասիրությունը: Աշակերտներն էլ չէին հասկացել առակը, սակայն նրանց հետաքրքրությունն արթնացել էր: Նրանք առանձին եկան Յիսուսի մոտ բացատրություն խնդրելու: {ԶԼ 15.2}

Սա հենց այն փափագն էր, որ Քրիստոսը ցանկանում էր արթնացնել նրանց մեջ, որպեսզի կարողանար ավելի հստակ դաս տալ նրանց: [36] Նա բացատրեց նրանց առակը այնպես, ինչպես որ կբացատրի Իր խոսքը բոլոր նրանց, ովքեր փնտրում են Նրան անկեղծ սրտով: Նրանց համար ովքեր ուսումնասիրում են Աստծո խոսքը Սուրբ Յոգով լուսավորված, խոսքի իմաստը չի մնա խավարում ծածկված: «Եթե մեկը կամենում է նրա կամքը անել, - ասաց Քրիստոսը, - նա կիմանա այս վարդապետության համար, թե արդյոք Աստծո՞ւց է, կամ թե ես իմ անձիցն եմ խոսում» (Յովհաննես 7.17): Բոլոր նրանք, ովքեր գալիս են Քրիստոսի մոտ ճշմարտության ավելի հստակ ճանաչում ձեռք բերելու համար՝ կստանան այն: Նա կբացի նրանց համար երկնքի գաղտնիքները, և այս գաղտնիքները կհասկանան այն մարդիկ, ովքեր տեսնում են իմանալ ճշմարտությունը: Երկնային լույս կշողա հոգու տաճարի մեջ, և ինչպես պայծառ վառվող ճրագ մութ ճանապարհին, կլուսավորի նաև մյուսներին: {ԶԼ 15.3}

«Սերմնացանը դուրս գնաց ցանելու»: Արևելքում քաղաքական իրավիճակն այնքան անկայուն էր, և բռնության այնքան մեծ վտանգ կար, որ ժողովուրդը մեծամասնությամբ ապրում էր պարսպավոր քաղաքներում, և հողագործներն ամեն օր կատարում էին իրենց աշխատանքը քաղաքից դուրս: Այսպես էլ Քրիստոսը՝ երկնային Սերմնացանը, դուրս եկավ ցանելու: Նա թողեց իր խաղաղ ու ապահով տունը, թողեց այն փառքը, որ ուներ աշխարհի ստեղծումից առաջ իր Հոր մոտ, թողեց իր տիեզերական գահը: Նա եկավ ինչպես տառապյալ, փորձվող մի մարդ, եկավ միայնակ, որ արցունքներով ցանի, և իր արյունով ջրի կյանքի սերմը կորած աշխարհի համար: {քս 16.1}

Նրա ծառաները նման ձևով պիտի գնան ցանելու: Երբ Աբրահամը կանչվեց ճշմարտության սերմնացան դառնալու, նա պատվեր ստացավ. «Գնա քո երկրից, և քո ազգականներից, և քո հոր տանից այն երկիրը, որ ես քեզ ցույց կտամ» (օսնդոց 12.1): «Եվ դուրս եկավ գնաց, առանց գիտենալու, թե ուր է գնում» (Եբրայեցիս 11.8): Այդպես էլ Պողոս առաքյալը, երբ Երուսաղեմի տաճարի մեջ աղոթք էր անում, Աստծուց պատգամ ստացավ. «Գնա, որովհետև ես քեզ հեռու հեթանոսների մեջ կուղարկեմ» (Գործք առաքելոց 22.21): [37] Այդպես էլ Նրանք, ովքեր կանչված են Քրիստոսին միանալու, պիտի թողնեն ամեն բան, որպեսզի հետևեն Նրան: Հին ընկերացկությունները՝ որ պիտի խափանվեն, կյանքի ծրագրերն ու երկրային հույսերը՝ թողնվեն: Չարչարանքով ու արցունքով, միայնության մեջ և զոհաբերության միջոցով պիտի ցանվի սերմը: {քս 16.2}

«Սերմնացանը ցանում է խոսքը»: Քրիստոսը եկավ աշխարհում ճշմարտություն ցանելու: Մարդու անկումից սկսած՝ սատանան մոլորության սերմեր է ցանում: Խաբեությամբ էր, որ նա տիրացավ մարդուն, և Նույն կերպ շարունակում է գործել՝ խորտակելու երկրի վրա Աստծո թագավորությունը և մարդկանց պահելու իր իշխանության տակ: [38] Ավելի բարձր աշխարհից եկած սերմնացանը՝ Քրիստոսը, եկավ ցանելու ճշմարտության սերմերը: Նա, որ կանգնում էր Աստծո խորհրդի մեջ, Նա, որ բնակվում էր Հավիտենականի սրբարանի խորքերում և կարող էր մարդկանց հասցնել ճշմարտության անարատ սկզբ- բունքները: Մարդու անկումից ի վեր Քրիստոսը եղել է աշխարհին ճշմարտություն Հայտնողը: Նրա միջոցով անապական սերմը՝ «Աստծո կենդանի և հավիտենական խոսքը», հաղորդվում է մարդուն: (Ա Պետրոս 1.23): Ընկած մարդկությանը տալով առաջին խոստումը Եդեմում՝ Քրիստոսն ավետարանի սերմը ցանեց: Սակայն սերմնացանի առակը հատկապես վերաբերում է մարդկանց մեջ Նրա անձնական ծառայությանը և այն աշխատանքին, որն ինքն այդպիսով հաստատեց: {քս 16.3}

Սերմը Աստծո խոսքն է: Յուրաքանչյուր սերմ ծլարձակման սկզբունք ունի իր մեջ: Դրանում պարփակված է բույսի կյանքը: Նույն կերպ էլ կյանք կա Աստծո խոսքի մեջ: Քրիստոսն ասում է. «Այն բանը, որ ես ձեզ հետ խոսեցի, հոգի է և կյանք» (Հովհաննես 6.64): «Իմ խոսքը լսողը, և ինձ ուղարկողին հավատացողը հավիտենական կյանք ունի» (Հովհաննես 5.24): Աստծո խոսքի յուրաքանչյուր պատվիրանի, յուրաքանչյուր խոստման մեջ զորություն կա, հենց իսկ Աստծո կյանքը, որով պատվիրանը կարող է կատարվել, և խոստումն՝ իրագործվել: Նա, ով հավատով ընդունում է խոսքը, ընդունում է Աստծո կյանքն ու բնավորությունը: {քս 17.1}

Յուրաքանչյուր սերմ պտուղ է տալիս իր տեսակի պես: Սերմը ցանի՞ր նպաստավոր պայմաններում, և այն կգարգաց- նի իր կյանքը բույսի մեջ: Հոգուդ մեջ հավատով

ընդունիր խոսքի անապական սերմը, և այն կծլարձակի մի բնավորություն և կյանք՝ նման Աստծո բնավորությանը ու կյանքին: {քւ 17.2}

Իսրայելի ուսուցիչներն Աստծո խոսքի սերմը չէին ցանում: Ինչպես ճշմարտության ուսուցիչ՝ Քրիստոսի աշխատանքը խիստ տարբերվում էր իր ժամանակվա վարդապետների աշխատանքից: Նրանք հիմնվում էին սովորույթների, մարդկային տեսությունների և ենթադրությունների վրա: Հաճախ այն, ինչ որ մարդն էր սովորեցրել ու գրել Աստծո խոսքի մասին, նրանք մատուցում էին այդ խոսքի փոխարեն: [39] Նրանց ուսմունքը ոչ մի ուժ չունեի հոգին կենդանացնելու համար: Քրիստոսի սովորեցնելու և քարոզելու կյանքը Աստծո խոսքն էր: Նա հարց տվողներին հասարակ պատասխան էր տալիս. «Գրված է», «Ի՞նչ է ասում Գիրքը», «Ինչպե՞ս ես կարդում»: Յուրաքանչյուր առիթով, երբ բարեկամի կամ թշնամու մոտ հետաքրքրություն էր արթնանում, Նա ցանում էր խոսքի սերմը: Նա, Ով ճանապարհը, ճշմարտությունն ու Կյանքն էր, հենց Ինքը՝ կենդանի Խոսքը, վկայակոչում է Գրքերն՝ ասելով. «Նրանք են, որ ինձ համար վկայում են»: «Եվ սկսելով Մովսեսից և բոլոր մարգարեներից» Նա մեկնում էր Իր աշակերտներին «ինչ որ գրքերի մեջ գրված էր իր մասին» (Հովհաննես 5.39, Ղուկաս 24.27): {քւ 17.3}

Քրիստոսի ծառաները պարտավոր են անել նույն գործը: Մեր օրերում էլ, ինչպես անցյալում, Աստծո խոսքի կենսական ճշմարտությունները մի կողմ են դրված՝ իրենց տեղը զիջելով մարդկային տեսություններին և ենթադրություններին: Շատերը, ովքեր իրենց ավետարանի ծառայող են կոչում, ամբողջ Աստվածաշունչը չեն ընդունում որպես ոգեշնչված խոսք: Մեկ «իմաստուն» հերքում է մի մասը, ուրիշը կասկածի տակ է առնում մյուսը: Նրանք իրենց դատողությունն ավելի բարձր են դասում, քան խոսքը, և Աստվածաշունչը, որ նրանք քարոզում են, հիմնված է իրենց հեղինակության վրա: Այն զուրկ է աստվածային իսկությունից: Այսպես ամենուրեք անհավատության սերմեր են ցանվում, այդ պատճառով էլ մարդիկ շփոթվում են ու չգիտեն, թե ինչին հավատան: Շատ դավանանքներ կան, որոնցից մարդը պետք է հեռու մնա: Քրիստոսի օրերում վարդապետներն Աստվածաշնչի շատ հատվածներ մեկնաբանում էին արհեստական, խորհրդավոր ձևով: Բանի որ Աստծո խոսքի պարզ ուսմունքը դատապարտում էր իրենց գործերը, նրանք փորձում էին ոչնչացնել դրա ուժը: Նույն բանը կատարվում է այսօր: Այնպես է արվում, որ Աստծո խոսքը թվա խորհրդավոր ու խրթին, որպեսզի արդարացվի Նրա օրենքի խախտումը: Իր օրերում Քրիստոսը հանդիմանում էր նման գործելակերպը: Նա սովորեցնում էր, որ Աստծո խոսքը պետք է հասկանալի լինի բոլորին: Նա մատնանշում էր Աստվածաշունչը որպես անվիճելի հեղինակություն, և մենք էլ այդպես պիտի վարվենք: Աստվածաշունչը պիտի ներկայացվի որպես անսահման Աստծո խոսք, որպես բոլոր վիճաբանությունների վերջ և հավատի հիմք: [40] {քւ 18.1}

Աստվածաշունչը գրկել են իր զորությունից, և հետևանքը երևում է հոգևոր կյանքի անկման մեջ: Այսօր շատ ամբիոններից լսվող քարոզներում բացակայում է աստվածային այն զորության դրսևորումը, որ արթնացնում է խիղճը և կյանք տալիս հոգուն: Լսողները չեն կարող ասել. «ԶԷ՞ որ մեր սրտերը բորբոքվում էին մեզանում, երբ որ ճանապարհին մեզ հետ խոսում էր, և ինչպես գրքերը բաց էր անում մեզ համար» (Ղուկաս 24.32): Կան շատերը, ովքեր կենդանի Աստծուն են աղաղակում՝ փափագելով աստվածային ներկայությունը: Փիլիսոփայական տեսությունները կամ գեղարվեստական

պատմվածքները, որքան էլ փայլուն լինեն, չեն կարող բավարարել սրտի պահանջները: Մարդկանց պնդումներն ու հայտնագործությունները ոչ մի արժեք չունեն: Թող Աստծո խոսքը խոսի ժողովրդի հետ: Թող Նրանք, ովքեր լսել են միայն ավանդությունների, մարդկային տեսությունների և սկզբունքների մասին, լսեն Նրա ձայնը, Ում խոսքը կարող է նորոգել հոգին հավիտենական կյանքի համար: {ԶԷ 19.1}

Քրիստոսի սիրելի թեման Աստծո հայրական գործակնքի ու առատաշնորհության մասին էր, Նա հանգամանորեն կանգ էր առնում Նրա բնավորության և օրենքի սրբության վրա: Նա Ինքն իրեն ներկայացնում էր մարդկանց որպես ճանապարհ, ճշմարտություն և Կյանք: Թող սրանք լինեն Քրիստոսի սպա- սավորների թեմաները: Ներկայացրեք ճշմարտությունն այնպես, ինչպես այն կա Հիսուսում: Բացատրեք օրենքի և Ավետարանի պահանջները: Պատմեք մարդկանց Քրիստոսիանձնուրաց և ինքնագոհ կյանքի, Նրա նվաստացման և մահվան, հարության և համբարձման մասին: Պատմեք, թե ինչպես է Նա բարեխոսում Աստծո աթոռի առջև և Նրա խոստման մասին՝ «Դարձյալ կգամ և ձեզ ինձ մոտ կառնեն» (Հովհաննես 14.3): {ԶԷ 19.2}

Կեղծ տեսություններ քննարկելու կամ Ավետարանի հակառակորդների դեմ պայքարելու փոխարեն՝ հետևեք Քրիստոսի օրինակին: Թող Աստծո գանձարանի թարմ ճշմարտությունները թափանցեն ձեր կյանքի մեջ: «Խոսքը քարոզիր»: «Տանիր ամեն ջրերի մոտ»: «Թե ժամանակին լինի, թե ժամանակից դուրս»: «Որի մոտ իմ խոսքը կա, թող իմ խոսքը խոսի ճշմարտությամբ. հարող ի՞նչ բան ունի ցորենի հետ, ասում է Տերը» [41] «Աստծո ամեն խոսքերը մաքրված են... Չավելացնես նրա խոսքերի վրա, որ միգուցե քեզ հանդիմանի, և դու ստախոս երևաս» (Բ Տիմոթեոս 4.2, Եսայիա 32.20, Երեմիա 23.28, Առա- կաց 30.5-6): {ԶԷ 19.3}

«Սերմնացանը ցանում է խոսքը»: Այստեղ մի մեծ սկզբ- բունք է ներկայացված, որը պետք է լինի ողջ կրթական աշխատանքի հիմքում: «Սերմը Աստծո խոսքն է»: Սակայն ժամանակակից շատ դպրոցներում Աստծո խոսքը մի կողմ է դրված: Ուրիշ առարկաներ են զբաղեցնում միտքը: Անհավատ հեղինակների ուսումնասիրությունները մեծ տեղ են գրավում կրթական համակարգում: Դպրոցական դասագրքերն իրենց մեջ կասկած հարուցող արտահայտություններ են պարունակում: Գիտական հետազոտությունը մոլորեցուցիչ է դառնում, որովհետև նրա հայտնագործությունները սխալ են մեկնաբանվում և աղավաղվում են: Աստծո խոսքը համեմատվում է գիտության ենթադրյալ ուսուցումների հետ և դառնում անստույգ և անհուսալի: Այսպես կասկածանքի սերմեր են ցանվում երիտասարդության մտքում, և փորձության ժամանակ դրանք ծլարձակում են: Երբ կորչում է հավատն Աստծո խոսքի հանդեպ, հոգին ոչ ուղեցույց է ունենում, ոչ էլ պաշտպանություն: Երիտասարդներն ընտրում են այն ուղիները, որոնք հեռացնում են Աստծուց և հավիտենական կյանքից: {ԶԷ 20.1}

Այս է արդի աշխարհում լայն տարածում գտած անօրենության պատճառը: Երբ Աստծո խոսքը մի կողմ է դրվում, մերժվում է մարմնավոր սրտի չար կրքերը սանձահարող նրա զորությունը: Մարդիկ ցանում են մարմնի մեջ և մարմնից հնձում են ապականություն: {ԶԷ 20.2}

Սույն պատճառով է տիրում մտավոր տկարությունն ու անկարողությունը: Երես դարձնելով Աստծո խոսքից և սնվելով չոգեշնչված մարդկանց գրվածքներով՝ միտքը

դառնում է սահմանափակ և անհեռատես: Այդպիսով միտքը չի հաղորդակցվում հավիտենական ճշմարտության խորն ու լայն սկզբունքների հետ: Միտքը հարմարվում է միայն այն ամենի ըմբռնմանը, որոնց ծանոթ է, և տրվելով սահմանափակ բաներին՝ տկարանում է, նրա ուժը թուլանում է և որոշ ժամանակ անց անընդունակ է դառնում զարգանալու համար: {ԲԱ 20.3}

Այս ամենը կեղծ կրթություն է: Յուրաքանչյուր ուսուցչի գործն է՝ երիտասարդի միտքը հաստատել ոգեշնչված խոսքի մեծ ճշմարտությունների վրա: [42] Սա է այն կրթությունը, որն անհրաժեշտ է թե՛ այս, և թե՛ գալիք կյանքի համար: {ԲԱ 21.1}

Եվ թող այնպիսի կարծիք չստեղծվի, թե սա կարող է խանգարել գիտություններ ուսումնասիրելուն կամ թե պատճառ դառնալ կրթության ցածր մակարդակի համար: Աստծո գիտությունն այնքան բարձր է, որքան երկինքը, և այնքան ծավալուն՝ որքան տիեզերքը: Չկա ավելի ազնվացնող և զորացնող բան, որքան մեր հավիտենական կյանքին վերաբերող վսեմ նյութերի ուսումնասիրությունը: Թող երիտասարդները ձգտեն ըմբռնել այս աստվածատուր ճշմարտությունները, և նրանց մտքերը կընդարձակվեն ու կզորանան ջանքի մեջ: Խոսքը կատարող յուրաքանչյուր ուսանողի համար այն կբացի մտքերի ավելի ընդարձակ մի դաշտ և կտա գիտելիքների այնպիսի հարստություն, որն անապականելի է: {ԲԱ 21.2}

Աստծո խոսքի ուսումնասիրությամբ ձեռք բերված կրթությունը փրկության ծրագրի փորձառական իմացությունն է: [43] Այսպիսի կրթությունը կվերականգնի Աստծո պատկերը հոգու մեջ: Այն կզորացնի և կամրապնդի միտքը փորձությանը դիմադրելու համար և սովորողին կպատրաստի համագործակցելու Քրիստոսի հետ աշխարհի համար Նրա գթության առաքելության մեջ: Այն կդարձնի նրան երկնային ընտանիքի անդամ և կպատրաստի նրան՝ կիսելու սուրբերի լուսավոր ժառանգությունը: {ԲԱ 21.3}

Սակայն սրբազան ճշմարտության ուսուցիչը կարող է հաղորդել միայն այն, ինչ գիտի իր անձնական փորձով: «Սերմնացանը ցանեց իր սերմը»: Քրիստոսը սովորեցնում էր ճշմարտությունը, քանի որ Ինքն էր ճշմարտությունը: Նրա ուսուցման մեջ մարմնավորված էր Նրա միտքը, Նրա բնավորությունը, Նրա կյանքի փորձառությունը: Նմանապես էլ Նրա ծառաները, եթե կամենում են սովորեցնել Խոսքը, այն պիտի դարձնեն իրենց սեփականությունն անձնական փորձի միջոցով: Նրանք պետք է իմանան՝ ինչ է նշանակում, որ Քրիստոսը իրենց իմաստությունն է, արդարությունը, սրբությունը և փրկությունը: Աստծո խոսքը ուրիշներին ներկայացնելու ժամանակ նրանք չպետք է ենթադրաբար կամ «գուցե թե»-ով խոսեն: Նրանք Պետրոս առաքյալի հետ մեկտեղ պետք է հայտարարեն. «Որովհետև մենք ոչ թե վարդապետությամբ հնարված առասպելների հետևելով ցույց տվեցինք ձեզ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի զորությունը և գալուստը, այլ՝ ականատես լինելով Նրա մեծափառությանը» (Բ Պետրոս 1.16): Քրիստոսի յուրաքանչյուր ծառայող, յուրաքանչյուր ուսուցիչ ի վիճակ պետք է լինի սիրելի Հովհաննեսի հետ մեկտեղ ասելու. «Եվ կյանքը հայտնվեց, և մենք տեսանք, և վկայում ենք, և պատմում ենք ձեզ հավիտենական կյանքը, որ Հոր մոտ էր և երևաց մեզ» (Ա Հովհաննես 1.2): {ԲԱ 21.4}

Ճամփեզրի հողը

Այս առակը ցույց է տալիս, թե ինչպես է հողը ազդում սերմի աճի վրա: Սրանով Քրիստոսը փաստորեն իր ունկնդիրներին ասում էր. «Անվտանգ չէ ձեզ համար դառնալ իմ գործի քննադատները կամ թե հիասթափության մեջ ընկնել, եթե այն չի համապատասխանում ձեր գաղափարներին: Ամենակարևոր հարցը ձեզ համար այն է, թե ինչպես եք ընդունում իմ պատգամը: [44] Ձեր հավիտենական ճակատագիրը կախված է այն ընդունելուց կամ մերժելուց»: {ԲԱ 22.1}

Բացատրելով այն սերմի մասին, որն ընկել է ճամփեզրին, Նա ասաց. «Այն ամենից, որ արքայության խոսքը լսում և չի իմանում, գալիս է չարը և հափշտակում է նրա սրտի մեջ սերմածրը. սա է ճանապարհի մոտ սերմածրը»: {ԲԱ 22.2}

ճամփեզրին ընկած սերմը խորհրդանշում է Աստծո խոսքը, երբ այն ընկնում է անուշադիր ունկնդրի սրտի մեջ: Այն սիրտը, որ լայն ճանապարհ է դառնում աշխարհի անցուղարձի, հաճույքների և մեղքերի համար, նման է պինդ տրորված մի արահետի, որ կոխկրտված է մարդկանց և անասունների ոտքերի տակ: Կլանված եսասիրական նպատակներով և մեղսալից բավականություններով՝ հոգին «խստանում է մեղքի խաբեությունից» (Եբրայեցիս 3.13): Հոգևոր ունակությունները կաթվածահար են: Մարդիկ լսում են խոսքը, սակայն չեն հասկանում այն: Նրանք չեն զգում, որ այն իրենց է վերաբերում: Նրանք չեն գիտակցում իրենց կարիքը կամ իրենց սպասվող վտանգը: Նրանք չեն ըմբռնում Քրիստոսի սերը և Նրա շնորհի ավետիսի կողքով անցնում են այնպես, ասես դա իրենց չի վերաբերում: {ԲԱ 22.3}

Ինչպես թռչունները պատրաստ են փախցնելու ճամփեզրի սերմը, այնպես էլ սատանան է պատրաստ խլելու աստվածային ճշմարտության սերմերը հոգուց: Նա վախենում է, որ Աստծո խոսքը կարող է արթնացնել անհոգ մարդուն և ազդել կարծրացած սրտի վրա: Սատանան և նրա հրեշտակները ներկա են այն հավաքներում, որտեղ Ավետարան է քարոզվում: Մինչ երկնքի հրեշտակները ջանում են Աստծո խոսքով ազդել սրտերի վրա, թշնամին արթուն է, որ խափանի խոսքի ազդեցությունը: Մի այնպիսի նախանձախնդրությամբ, որ հավասար է իր չարությանը, նա փորձում է հակառակվել Սուրբ Հոգու գործին: Մինչ Քրիստոսը քաշում է հոգուն իր սիրով, սատանան փորձում է շեղել այն մարդու ուշադրությունը, ով կամենում է գտնել Փրկչին: Նա զբաղեցնում է մարդու միտքը աշխարհիկ ծրագրերով, զրգռում է քննադատություն կամ էլ ներշնչում է կասկած ու անհավատություն: [45] Երբ խոսողի լեզուն կամ շարժումները դուր չի գալիս լսողներին, նրանք իրենց ուշադրությունը կենտրոնացնում են այս թերությունների վրա: Այսպիսով այն ճշմարտությունը, որի կարիքն ունեն, և որ Աստված ողորմաձաբար ուղարկել էր նրանց, տևական ազդեցություն չի գործում: {ԲԱ 23.1}

Սատանան շատ օգնականներ ունի: Շատերը, ովքեր հայտարարում են, թե քրիստոնյա են, օգնում են գայթակղիչին խլելու ճշմարտության սերմերն ուրիշների սրտերից: Շատերը, ովքեր լսում են Աստծո խոսքի քարոզը, քննադատության առարկա են դարձնում այն տանը: Նրանք այնպես են քննադատում քարոզը, ինչպես կքննադատեին մի դասախոսի կամ քաղաքական գործչի խոսքերը: Այն լուրը, որը պետք է ընդունվեր որպես իրենց ուղղված Տիրոջ խոսք, քննարկվում է կատակներով կամ ծաղրական մեկնաբանությամբ: Քարոզչի բնավորությունը, շարժառիթներն ու արարքները, եկեղեցու անդամների վարքը ազատորեն քննարկվում է: Խստորեն

դատապարտում են, կրկին բամբասում կամ չարախոսում, և այս ամենն՝ անհավատների ներկայությամբ: Հաճախ այս բաները խոսում են ծնողներն իրենց իսկ երեխաների ներկայությամբ: [46] Այսպիսով վերանում է հարգանքն Աստծո լրաբերների և ակնածանքը Նրանց պատգամների հանդեպ: Եվ շատերը սովորում են թեթևամտորեն վերաբերվել անգամ Աստծո խոսքին: {ԲԱ 23.2}

Այսպես քրիստոնյա կոչեցյալների ընտանիքներում շատ երիտասարդներ անհավատ են դառնում: Եվ ծնողները հարց են տալիս, թե ինչու իրենց երեխաները քիչ են հետաքրքրվում Ավետարանով և պատրաստ են կասկածելու Աստվածաշնչի ճշմարտությանը: Նրանք զարմանում են, որ բարոյական և կրոնական ազդեցությունն այդքան դժվար է ներգործում Նրանց վրա: Նրանք չեն նկատում, որ իրենց անձնական օրինակն է խստացրել իրենց երեխաների սրտերը: Բարի սերմը տեղ չի գտնում արմատ գցելու, և սատանան առևանգում է այն: {ԲԱ 24.1}

Քարքարոտ տեղերում

«Եվ քարքարոտ տեղում սերմածը չա է, որ խոսքը լսելիս շուտով ուրախությունով ընդունում է Նրան: Բայց արմատ չունի իր մեջ, այլ ժամանակավոր է, և երբ որ նեղություն կամ հալածանք են լինում այն խոսքի համար, շուտով գայթակղում է»: {ԲԱ 24.2}

Քարքարոտ տեղում ցանված սերմը ընկնում է քիչ խորություն ունեցող հողի մեջ: Բույսը արագ աճում է, բայց արմատը քարերի պատճառով չի կարողանում խորանալ իր հետագա աճի համար սնունդ գտնելու համար, և շուտով չորանում է: Շատերը, ովքեր կրոն են դավանում, քարքարոտ հող ներկայացնող լսողներ են: Այն քարի նման, որն ընկած է հողաշերտի տակ, մեղավոր սրտի եսասիրությունն էլ ընկած է Նրանց բարի ցանկությունների և ձգտումների հողի տակ: Ինքնասիրությունը չի հաղթահարված: Նրանք չեն հասկացել մեղքի չափազանց հանցավորությունը, և սիրտը չի խոնարհվել իրեն հանցավոր ճանաչելու գիտակցությամբ: Այս կարգի մարդիկ կարող են հեշտությամբ համոզվել և փայլուն նորադարձներ թվալ, սակայն Նրանց կրոնը մակերեսային է: {ԲԱ 24.3}

Հավատից հրաժարվելու պատճառն այն չէ, որ մարդիկ խոսքն անմիջապես են ընդունում, և ոչ էլ այն, որ ուրախանում են դրանով: Հենց որ Մատթեոսը լսեց Փրկչի կանչը, անմիջապես վեր ելավ, թողեց ամեն ինչ, հետևեց Նրան: [47] Հենց որ աստվածային խոսքը հասնում է մեր սրտին, Աստված կամենում է, որ մենք ընդունենք այն, և ճիշտ է, երբ ուրախությամբ ենք ընդունում: «Ուրախություն կլինի երկնքում մեկ մեղավորի համար, որ ապաշխարի» (Ղուկաս 15.7): Եվ ուրախություն ունի այն մարդը, ով հավատում է Քրիստոսին: Բայց Նրանք, ում մասին ասվում է առակում, թե ընդունում են խոսքը անմիջապես, չգիտեն, թե այն ինչ կարժենա իրենց: Նրանք չեն գիտակցում, թե ինչ է իրենցից պահանջում Աստծո խոսքը: Նրանք այն չեն կիրառում իրենց կյանքի բոլոր սովորույթներում և իրենց ամբողջովին չեն նվիրում դրա ղեկավարությանը: {ԲԱ 25.1}

Բույսի արմատները իջնում են հողի խորքերը և տեսողությունից ծածուկ սնում բույսին: Այդպես և տեղի է ունենում քրիստոնյայի հետ: Հավատի միջոցով, Քրիստոսի հետ հոգու անտեսանելի միությամբ է, որ հոգևոր կյանքը սնունդ է ստանում: Սակայն քարքարոտ հողի տեր ունկնդիրները Քրիստոսի փոխարեն վստահում են իրենց «ես»-ին: Նրանք ապավինում են իրենց բարի գործերին և բարի մղումներին և զորեղ են իրենց

սեփական արդարությունով: Նրանք զորեղ չեն «Տերով և Նրա զորության կարողությունով»: Այսպիսին «արմատ չունի իր մեջ», որովհետև կապված չէ Քրիստոսի հետ: {ԲԱ 25.2}

Շոգ ամառային արևը, որ զորացնում և հասունացնում է ամուր հացահատիկը, փչացնում է խորը արմատ չունեցող հացահատիկը: Այդպես էլ նա, ով «արմատ չունի իր մեջ», միառժամանակ գոյատևում է, բայց «երբ որ նեղություն կամ հալածանք են լինում այն խոսքի համար, շուտով գայթակղվում է»: Շատերն Ավետարանն ընդունում են ավելի շուտ որպես միջոց տանջանքներից խուսափելու, քան թե մեղքից ազատվելու համար: Նրանք մի որոշ ժամանակ ուրախանում են, քանի որ կարծում են, թե կրոնը կազատի նրանց դժվարություններից և փորձություններից: Քանի դեռ կյանքը հանգիստ է ընթանում, նրանք կայուն քրիստոնյաներ են թվում: Սակայն նրանք նվաղում են «բորբոքված նեղության» փորձության ժամանակ: Նրանք չեն կարողանում նախատիև կրել հանուն Քրիստոսի: Երբ Աստծո խոսքը որևէ «սիրված» մեղք է մատնանշում, կամ ինքնուրացություն, կամ էլ զոհողություն է պահանջում, նրանք գայթակղվում են: Նրանք շատ ջանք պիտի թափեն իրենց կյանքում արմատական փոփոխություն մտցնելու համար: [48] Նրանք նայում են ներկա անհարմարությանն ու փորձությանը և մոռանում հավիտենական իրականությունը: Այն աշակերտների նման, ովքեր թողեցին Հիսուսին, նրանք պատրաստ են ասելու. «Խիստ է այդ բանը, ո՞վ կարող է լսել դրան» (Հովհաննես 6.60): {ԲԱ 25.3}

Շատ շատերը կան, որ պնդում են, թե ծառայում են Աստծուն, բայց Նրան գործնականում չեն ճանաչում: Աստծո կամքը կատարելու նրանց ցանկությունը հիմնված է իրենց տրամադրվածության և ոչ թե Սուրբ Հոգուց բխող խորին համոզման վրա: Նրանց վարքը Աստծո օրենքի հետ ներդաշնակ չէ: Նրանք ձևանում են, թե ընդունել են Քրիստոսին որպես իրենց Փրկիչ, սակայն չեն հավատում, որ Նա զորություն կտա իրենց մեղքերը հաղթահարելու համար: Նրանք անձամբ կապված չեն կենդանի Փրկչի հետ, և նրանց բնավորությունն ի հայտ է բերում ինչպես ժառանգական, այնպես էլ ձեռքբերովի արատներ: {ԲԱ 26.1}

Մի բան է համաձայնել ընդհանուր առմամբ Սուրբ Հոգու ներգործության հետ, և այլ բան՝ ընդունել Նրա աշխատանքը որպես հանդիմանող կոչ ապաշխարության համար: Շատերը զգում են իրենց օտարացումը Աստծուց, գիտակցում են, որ գերի են իրենց «ես»-ին և մեղքին, ջանում են վերափոխվել, սակայն չեն խաչում իրենց «ես»-ը: Նրանք ամբողջովին չեն հանձնում իրենց Քրիստոսի ձեռքը՝ աստվածային զորություն փնտրելով Նրա կամքը կատարելու համար: Նրանք չեն կամենում վերափոխվել աստվածային նմանությամբ: Ընդհանուր առմամբ նրանք գիտակցում են իրենց անկատարությունը, սակայն չեն հրաժարվում իրենց որոշակի մեղքերից: Յուրաքանչյուր սխալ արարքից հետո հին եսամոլ բնությունը ուժ է ձեռք բերում: {ԲԱ 26.2}

Այսպիսի մարդկանց միակ հույսն է՝ իրագործել այն ճշմարտությունը, որ Քրիստոսն ասաց Նիկողեմոսին. «Պետք է ձեզ վերստին ծնվել»: «Եթե մեկը վերստին չծնվի, չի կարող Աստծո արքայությունը տեսնել» (Հովհաննես 3.7,3): {ԲԱ 26.3}

Ճշմարիտ սրբությունն ամբողջությամբ Աստծուն ծառայելն է: Սա է ճշմարիտ քրիստոնեական կյանքի պայմանը: Քրիստոսը անմնացորդ նվիրում է պահանջում,

չմասնատված ծառայություն: [40] Նա պահանջում է սիրտը, միտքը, հոգին ու կարողությունը»: «Ես»-ը չպետք է փայփայել: Նա, ով ապրում է իր համար, քրիստոնյա չէ: {ԲԱ 27.1}

Սերը պետք է լինի գործող սկզբունք: Երկնքում ու երկրի վրա Աստծո կառավարման հիմնական սկզբունքը սերն է, և այն պետք է լինի քրիստոնյայի եռության հիմքը: Միայն սա կարող է դարձնել նրան ամուր և պահել հաստատուն: Միայն սա կարող է հնարավորություն տալ նրան ընդդիմանալու փորձությանն ու գայթակղությանը: {ԲԱ 27.2}

Եվ սերը կերևա զոհողության մեջ: Փրկության ծրագիրը հիմնված էր զոհաբերության վրա, զոհաբերություն, որի լայնությունը, խորությունն ու բարձրությունը անչափելի է: Քրիստոսն ամեն ինչ տվեց մեզ համար, և նրանք, ովքեր ընդունում են Քրիստոսին, պետք է պատրաստ լինեն զոհել ամեն ինչ՝ հանուն իրենց Փրկչի և, նախ և առաջ, մտածեն Նրա փառքի ու պատվի մասին: {ԲԱ 27.3}

Եթե մենք սիրում ենք Հիսուսին, մենք կսիրենք ապրել Նրա համար, աշխատել Նրա համար և մատուցել Նրան մեր շնորհակալության ընծաները: Եվ այդ աշխատանքը թեթև կլինի, որովհետև մենք կփափագենք ցավել, տքնել և զոհաբերել ամեն ինչ հանուն Նրա: [50] Մենք կհասկանանք մարդկանց փրկելու Նրա փափագը: Մենք կզգանք այն նույն տենչը մարդկանց հանդեպ, որ Նա է զգացել: {ԲԱ 27.4}

Սա է Քրիստոսի կրոնը: Սրանից պակաս որևէ բան խաբեություն է: Միայն ճշմարտության տեսությունը կամ աշակերտության դավանումը չի կարող փրկել ոչ մեկին: Մենք չենք պատկանում Քրիստոսին, եթե ամբողջությամբ Նրանը չենք: Քրիստոնյայի կյանքում անվճռականությունն է, որ մարդուն դարձնում է թույլ՝ նպատակի և փոփոխական՝ ցանկությունների մեջ: «Ես»-ին ու Քրիստոսին ծառայելու ճիգը դարձնում է նրան քարքարոտ հողով ունկնդիր, ու երբ փորձությունը վրա հասնի, նա չի դիմանա: {ԲԱ 27.5}

Փշերի մեջ

«Եվ փշերի մեջ սերմածը նա է, որ խոսքը լսում է, և այս աշխարհի հոգսերը, և հարստության խաբեությունը խեղդում են այն խոսքը, և անպտուղ է լինում»: {ԲԱ 28.1}

Ավետարանի սերմը հաճախ ընկնում է փշերի և վնասակար մոլախոտերի մեջ: Եվ եթե մարդկային սրտում բարոյական վերափոխում չի կատարվում, եթե հին սովորություններն ու գործերը և նախկին մեղսալից կյանքը չեն թողնվում, եթե սատանային բնորոշ հատկություններն արմատախիլ չեն արվում հոգուց, ապա ցորենի բերքը խեղդվում է: Փշերը բերք կտան և կխեղդեն ցորենին: {ԲԱ 28.2}

Շնորհը կարող է զարգանալ միայն այն սրտում, որը մշտապես պատրաստ է ընդունելու ճշմարտության թանկագին սերմը: Մեղքի փշերը աճում են ցանկացած հողի մեջ, նրանք մշակման կարիք չեն զգում, սակայն շնորհը պետք է խնամքով մշակվի: Տատասկներն ու փշերը միշտ պատրաստ են ծլելու, և անընդհատ պետք է մաքրման աշխատանքներ ձեռնարկել: Եթե սիրտը չպահվի Աստծո հսկողության տակ, եթե Սուրբ Հոգին անդադար չիղկի և ազնվացնի բնավորությունը, ապա հին սովորույթները երևան կգան կյանքում: Մարդիկ կարող են ասել, թե հավատում են Ավետարանին, բայց եթե

Նրանք սրբված չեն Ավետարանով, նրանց հավատն օգուտ չունի: [51] Եթե նրանք չեն հաղթում մեղքը, ապա մեղքն է հաղթում նրանց: Փշերը, որ կտրվել են, բայց արմատախիլ չեն արվել, նորից կաճեն, մինչև հոգին ամբողջությամբ չծածկվի դրանցով: {ԲԱ 28.3}

Քրիստոսը հատուկ կերպով նշել է այն բաները, որոնք վտանգավոր են հոգու համար: Ըստ Մարկոսի՝ Նա նշում է դրանք՝ այս աշխարհի հոգսերը, հարստության խաբուսիկությունը և այլ բաների ցանկությունները: Ղուկասն առանձնացնում է հոգսերը, հարստությունները և այս կյանքի հաճույքները: Ահա սրանք են, որ խեղդում են խոսքը, աճող հոգևոր սերմը: Հոգին այլևս չի սնվում Քրիստոսից, և հոգևորը մեռնում է սրտում: {ԲԱ 28.4}

«Այս աշխարհի հոգսերը»: Ոչ մի խավ ազատ չէ աշխարհիկ հոգսերի փորձությունից: Աղքատի համար ծանր աշխատանքը, գրկանքը և կարիքի վախը ծանր բեռ են ու շփոթեցնում են նրան: Հարուստին մտատանջում է կորուստի վախը, և նա լեցուն է անհանգստացնող բազում հոգսերով: Քրիստոսի հետևորդներից շատերը մոռանում են այն դասը, որ Նա պատվիրեց մեզ սովորելու դաշտի ծաղիկներից: Նրանք չեն վստահում Նրա մշտական հոգատարությանը: Քրիստոսը չի կարող կրել նրանց բեռը, որովհետև նրանք չեն դնում այն իր վրա: Այդ պատճառով էլ կյանքի հոգսերը, որոնք նրանց պետք է մոտեցնեին Փրկչին օգնություն և մխիթարություն ստանալու համար, բաժանում են Նրանից: {ԲԱ 28.5}

Շատերը, ովքեր կարող են պտղաբեր լինել Աստծուն ծառայելու գործում, կքված են հարստություն ձեռք բերելու հոգսերի տակ: Նրանց ողջ եռանդը ներդրված է գործարքների, ձեռներեցության մեջ, և նրանք ստիպված են լինում արհամարհել հոգևոր արժեքները: Այսպիսով նրանք իրենց բաժանում են Աստծուց: Սուրբ Գիրքը մեզ պատվիրում է, «ջանքի մեջ թույլ չլինեք» (Հռոմեացիս 12.11): Մենք պարտավոր ենք աշխատել, որպեսզի կարիք ունեցողին բաժին հանենք: Քրիստոնյաները պետք է աշխատեն, պետք է գործարքների մեջ մտնեն, սակայն նրանք կարող են դա անել առանց մեղք գործելու: Սակայն շատերն այնքան կլանված են գործով, որ ժամանակ չունեն աղոթելու, Աստվածաշունչը կարդալու, Աստծուն փնտրելու և Նրան ծառայելու: Երբեմն հոգու ծարավը նրանց մղում է դեպի սրբություն, դեպի երկինք, բայց նրանք ժամանակ չունեն շրջվելու աշխարհի ժխտից, որպեսզի լսեն Աստծո Հոգու վսեմ և հեղինակավոր խոսքերը: [52] Հավերժական երկրորդական է դառնում, աշխարհայինը՝ գլխավոր: Խոսքի սերմը չի կարող պտուղ բերել, քանի որ հոգու ուժերը ծախսվում են աշխարհի փշերի վրա: {ԲԱ 29.1}

Շատերը, ովքեր գործում են անգամ այլ նպատակով, հայտնվում են նույն սխալի մեջ: Նրանք աշխատում են ուրիշների բարօրության համար, նրանց պարտականությունները և պատասխանատվությունները շատ են, և նրանք թույլ են տալիս, որ աշխատանքը խանգարի աստվածապաշտ կյանքին: Աստծո հետ հաղորդակցությունն աղոթքի և Նրա խոսքի ուսումնասիրության միջոցով՝ արհամարհվում է: Նրանք մոռանում են, որ Քրիստոսն ասել է. «Առանց ինձ ոչինչ չեք կարող անել» (Հովհաննես 15.5): Նրանք քայլում են Քրիստոսից հեռու, նրանց կյանքը ներծծված չէ Նրա շնորհով, և «ես»-ին բնորոշ գծեր են ի հայտ գալիս: Նրանց ծառայությունն ապականված է գերիշխանության տենչով և անհնազանդ սրտի կոպիտ ու անվայել գծերով: Այստեղ է քրիստոնեական

աշխատանքում ձախողման գլխավոր գաղտնիքներից մեկը: Ահա թե ինչու նրա արդյունքները հաճախ այսքան խղճով են լինում: {ԲԱ 29.2}

«Հարստության խաբեությունը»: Հարստության սերը գրավիչ, խաբուսիկ ուժ ունի: Շատ հաճախ նրանք, ովքեր աշխարհային գանձեր ունեն, մոռանում են, որ Աստված է իրենց ուժ տալիս հարստություն ձեռք բերելու համար: Նրանք ասում են. «Այս հարստությունն իմ կարողությամբ և իմ ձեռքի ուժով վաստակեցի» (Երկրորդ Օրինաց 8.17): Աստծո հանդեպ երախտագիտություն արթնացնելու փոխարեն՝ այդ հարստությունը տանում է անձի մեծարման: Նրանք կորցնում են Աստծուց կախված լինելու և մերձավորների հանդեպ իրենց պարտքի զգացումը: Հարստությունը որպես տաղանդ գնահատելու փոխարեն, որը պետք է գործածվի Աստծո փառքի և մարդկության վերելքի համար, այն դիտում են որպես միջոց իրենց ծառայելու համար: Մարդու մեջ Աստծո բնավորության գծերը զարգացնելու փոխարեն՝ այս կերպ օգտագործված հարստությունը զարգացնում է նրանում սատանայի հատկանիշները: Խոսքի սերմը խեղդվում է փշերով: [53] {ԲԱ 30.1}

«Եվ այս կյանքի հաճույքները»: Վտանգավոր են այն զվարճությունները, որոնք միայն մարդու «ես»-ն են բավարարում: Բավականություն ստանալու բոլոր սովորությունները, որոնք թուլացնում են ֆիզիկական ուժերը, մթազնում միտքը կամ թմրեցնում հոգևոր ընկալունակությունը, «մարմնավոր ցանկություններ են, որ կռվում են հոգու դեմ» (Ա Պետրոս 2.11): {ԲԱ 30.2}

«Եվ այլ բաների ցանկությունները»: Պարտադիր չէ, որ սրանք իրենց էությամբ մեղսավոր լինեն, բայց այսպիսիք, որ Աստծո թագավորությունից առաջ են դրվում: Ինչ որ շեղում է միտքը Աստծուց, ինչ որ հեռացնում է սերը Քրիստոսի հանդեպ, թշնամի է հոգուն: {ԲԱ 30.3}

Երբ միտքը երիտասարդ է, զորավոր և ընդունակ արագ զարգանալու, մեծ գայթակղություն կա եսամոլության և «ես»ին ծառայելու համար: Երբ աշխարհիկ ծրագրերը հաջողվում են, ապա հակում կա շարունակելու այդ գործը, որը բթացնում է խիղճը, խանգարում ճիշտ գնահատել, թե որն է համարվում բնավորության իսկական գերազանցությունը: Երբ հանգամանքները նպաստեն սրա զարգացմանը, ապա այն կզարգանա Աստծո խոսքով արգելված ուղղությամբ: {ԲԱ 30.4}

Երեխաների կյանքի ձևավորման այս շրջանում ծնողների պատասխանատվությունը շատ մեծ է: Նրանք պետք է սովորեն ներգործել պատանիների վրա ճիշտ ազդեցությամբ, ազդեցություն, որը նրանց ճիշտ պատկերացում կտա կյանքի և նրա իսկական հաջողության մասին: Սրա փոխարեն որքա՞ն շատ ծնողներ իրենց առաջնային խնդիրն են դարձնում ապահովել երեխաների նյութական և երկրային բարգավաճումը: Նրանց ողջ ընկերական շրջապատն ընտրվում է այս նպատակին համապատասխան: Շատ ծնողներ հիմնում են իրենց տունը մի ինչ-որ մեծ քաղաքում և ծանոթացնում իրենց զավակներին բարձրաշխարհիկ հասարակության հետ: Նրանք շրջապատում են նրանց այնպիսի ազդեցություններով, որոնք զարգացնում են աշխարհասիրություն և հպարտություն: Այսպիսի պարագայում միտքը և հոգին գաճաճ են մնում, և կյանքի վեհ ու ազնիվ նպատակները տեսադաշտից դուրս մղվում: Աստծո որդի և

հավիտենականության ժառանգորդ լինելու առավելությունը փոխանակվում է աշխարհային շահով: [54] {ԲԱ 31.1}

Շատ ծնողներ ջանում են նպաստել իրենց երեխաների երջանկությանը՝ բավարարելով նրանց սերը զվարճությունների հանդեպ: Նրանք թույլ են տալիս նրանց զբաղվելու սպորտով, հաճախելու զվարճավայրեր, և նրանց ապահովում են դրամով, որպեսզի ինքնակամորեն օգտագործեն այն ցուցադրանքի և ինքնաբավարարման համար: Որքան ավելի շատ է բավարարվում հաճույքի տենչը, այնքան ավելի զորեղ է այն դառնում: Պատանիներն ավելի ու ավելի են գերվում զվարճություններով, մինչև որ դրանք դառնում են կյանքի մեծագույն նպատակ: Նրանք սովորում են ծուլության և գերի դառնում իրենց ինքնաբավարարման սովորություններին, ինչը գրեթե անհնարին է դարձնում երբևէ կայուն քրիստոնյա լինելը: {ԲԱ 31.2}

Անգամ եկեղեցին, որ պետք է լինի ճշմարտության սյուն և հաստատություն, խրախուսում է հաճույքի հանդեպ եսամոլական սերը: Երբ անհրաժեշտ է դրամ հայթհայթել կրոնական նպատակով, ինչպիսի՞ միջոցների են դիմում շատ եկեղեցիներ: Կազմակերպում են ընթերիքներ, բարեգործական տոնավաճառներ, նույնիսկ վիճակախաղեր և նման միջոցառումներ: Հաճախ այն տեղը, որ հատկացված է Աստծո պաշտամունքի համար, սրբապղծվում է կերուխումով, առուծախով և խնջույքներով: Երիտասարդության մեջ նվազում է հարգանքը Աստծո տան և Նրա պաշտամունքի նկատմամբ: Ինքնազսպման սահմանները թուլանում են: Եսասիրությունը, ախորժակը, ցուցամոլության սերը բավարարվելով՝ ավելի են ամրապնդվում: {ԲԱ 32.1}

Հաճույքների և զվարճության վայրերը կենտրոնացված են քաղաքներում: Շատ ծնողներ, ովքեր ընտրում են քաղաքը որպես իրենց երեխաների բնակավայր՝ հուսալով նրանց համար ավելի մեծ հնարավորություններ ստեղծել, հիասթափվում են և շատ ուշ զղջում իրենց ահավոր սխալի համար: Այսօրվա քաղաքներն արագորեն նմանվում են Սոդոմին ու Գոմորին: Մեծաթիվ տոները նպաստում են ծուլությանը: Գրգռիչ ժամանցները՝ թատրոն հաճախելը, ձիարշավները, թղթախաղը, ոգելից խմիչքների գործածությունը և խնջույքները խթանում են ամեն տեսակ կրքերի ակտիվությունը: Երիտասարդությունը տարված է համընդհանուր հոսանքով: [55] Նրանք, ովքեր սովորում են սիրել զվարճությունը որպես այդպիսին, դուռ են բացում փորձությունների հեղեղի առաջ: Նրանք տրվում են հասարակական զվարճություններին և անմիտ ուրախություններին, և նրանց հաղորդակցությունը հաճույասերների հետ թունավոր ազդեցություն է թողնում գիտակցության վրա: Շվայտության մի ձևից նրանք անցնում են դեպի մյուսը, մինչև կորցնում են օգտակար կյանք վարելու և՛ ցանկությունը, և՛ կարողությունը: Նրանց կրոնական ձգտումները սառչում են, և հոգևոր կյանքը մթազնում է: Հոգու բոլոր ազնիվ ունակությունները, այն ամենը, ինչ մարդուն կապում է հոգևոր աշխարհի հետ, որակազրկվում են: {ԲԱ 32.2}

Ճիշտ է, որ ոմանք կարող են տեսնել իրենց հիմարությունը և ապաշխարել: Աստված կարող է ներել նրանց: Սակայն նրանք վնասել են իրենց հոգին և վտանգի ենթարկել իրենց մինչև կյանքի վերջը: Չանազանելու ուժը, որ միշտ պետք է խորաթափանց և նրբազգաց պահել ճիշտը սխալից տարբե- րե լու համար, գլխավորապես ոչնչացված է: Նրանք շուտ չեն կողմնորոշվում ճանաչելու Սուրբ Հոգու առաջնորդող ձայնը կամ տարբերելու սատանայի հնարքները: Շատ հաճախ վը- տանգի ժամանակ նրանք

ընկնում են փորձության մեջ և Աստծուց հեռանում: Իրենց հաճոյասեր կյանքի վերջը կործանում է լինում թե՛ այս և թե՛ գալիք աշխարհի համար: {ԶԹ 32.3}

Հոգսերը, հարստությունը, հաճույքները, այս ամենը սատանան օգտագործում է կյանքի խաղի մեջ, որ նա խաղում է մարդկային հոգիներ շահելու նպատակով: Նախագգուշացումը տրված է. «Մի սիրեք աշխարհը և ոչ էլ այն, որ աշխարհի մեջ է: Եթե մեկն աշխարհը սիրի, Հոր սերը նրանում չէ, որովհետև ամեն ինչ, որ աշխարհում է՝ մարմնի ցանկությունը, աչքերի ցանկությունը և այս կյանքի ամբարտավանությունը, Հորից չէ, այլ աշխարհիցն է» (Ա Հովհաննես 2.15,16): Նա, Ով բաց գրքի պես կարդում է մարդկանց սրտերը, ասում է. «Զգույշ եղեք անձերիդ, միգուցե ձեր սրտերը ծանրանան շատակերությունով և արբեցությունով և ապրուստի հոգսերով» (Ղուկաս 21.34): Պողոս առաքյալն էլ, Սուրբ Հոգով լցված, գրում է. «Իսկ նրանք, որ կամենում են հարստանալ, փորձության և որոգայթի և շատ անմիտ վնասակար ցանկությունների մեջ են ընկնում, որ ընկղմում են մարդկանց սատակումի և կորուստի մեջ: [56] Որովհետև արծաթասիրությունը ամեն չարիքների արմատն է, որին մի քանիսը անձնատուր լինելով հավատքից մոլորվեցին և իրենց անձերը շատ ցավերով խոցեցին» (Ա Տիմոթեոս 6.9,10): {ԶԹ 33.1}

Հողի նախապատրաստումը

Սերմնացանի առակում Քրիստոսը ներկայացնում է ցանքի տարբեր արդյունքները, որոնք կախված են հողի որակից: Բոլոր դեպքերում սերմնացանը և սերմը նույնն են: Ուստի Նա սովորեցնում է, որ եթե Աստծո խոսքը չի կատարում իր գործը մեր սրտում և կյանքում, ապա պատճառը պետք է փնտրել մեր մեջ: Արդյունքը մեզնից է կախված: ճիշտ է, մենք չենք կարող փոխել ինքներս մեզ, բայց ընտրության կարողությունը մերն է, և մենք պետք է վճռենք, թե ինչ ենք դառնալու: ճանապարհամերձ, քարքարոտ կամ փշոտ հող ունեցող ունկնդիրները չպետք է այդպես մնան: Աստծո Հոգին միշտ ջանում է քանդել կույր հրապուրանքի կախարդանքը, որը մարդկանց պահում է գերված այս չար աշխարհում, և փափագ արթնացնել անապական գանձերի նկատմամբ: Հոգուն ընդդիմանալով է, որ մարդիկ դառնում են անուշադիր կամ անտարբեր Աստծո խոսքի հանդեպ: Նրանք իրենք են պատասխանատու իրենց սրտերի խստացման համար, որ խոչընդոտում է բարի սերմին արմատ գցելու, և վնասատու բույսերի աճման համար, որոնք արգելակում են նրա զարգացումը: {ԶԹ 33.2}

Սրտի պարտեզը պետք է մշակվի: Հողը պետք է փրխ- րեցվի՝ մեղքի համար խոր ապաշխարությամբ: Թունավոր, սատանայական բույսերը պիտի արմատախիլ արվեն: Երբեմնի փշերով պատված հողը կարող է բարեկարգվել միայն քրտնաջան աշխատանքով: Այնպես և մեղավոր սրտի չար հակումները կարող են հաղթահարվել միայն լուրջ ջանքերով, Տեր Հիսուսի անունով և զորությամբ: Տերը հրամայում է մեզ Իր մարգարեի միջոցով. «Նոր հերկ հերկեցեք ձեզ համար, և մի սերմեք փշերի մեջ», «Սերմեցեք ձեզ համար արդարությունով, և հնձեցեք ողորմության համեմատ» (Երեմիա 4.3, Օվսե 10.12): Նա ցանկանում է այս գործը կատարել մեզ համար և խնդրում է համագործակցել Իր հետ: [57] {ԶԹ 34.1}

Սերմնացաններն աշխատանք ունեն անելու, որպեսզի պատրաստեն սրտերն Ավետարանն ընդունելու համար: Խոսքի ծառայության մեջ չափազանց շատ է

քարոզությունը և չափազանց քիչ՝ սրտից սիրտ աշխատանքը: Անհատական աշխատանքի կարիք կա կորչող հոգիների համար: Քրիստոսանման կարեկցանքով մենք պիտի մոտենանք մարդկանց անհատականորեն և ջանանք նրանց հետաքրքրությունն արթնացնել հավերժական կյանքի վսեմ հեռանկարի հանդեպ: Գուցե նրանց սրտերն այնքան կարծր լինեն, ինչպես տրորված ճանապարհը, և կարող են անօգուտ թվալ Փրկչին ներկայացնելու ջանքերը, բայց մինչ տրամաբանությունն անկարող է լինում ազդել, իսկ փաստարկն էլ՝ անզոր համոզելու համար, Քրիստոսի սերը, որը դրսևորվում է անհատական ծառայության մեջ, կարող է փափկեցնել քարացած սիրտն այնպես, որ ճշմարտության սերմը կարող է արմատ գցել: {ԲԼ 34.2}

Այսպիսով սերմնացանները պետք է ինչ-որ բան անեն, որ սերմը չխեղդվի փշերով կամ չփչանա հողի բարակ շերտի պատճառով: Յուրաքանչյուր հավատացյալի իր քրիստոնեական կյանքի սկզբում պետք է սովորեցնել դրա հիմնական սկզբունքները: [58] Պետք է սովորեցնել, որ Նա փրկվում է ոչ միայն Քրիստոսի զոհաբերությամբ, այլև որ պետք է Քրիստոսի կյանքն իր կյանքը դարձնել և Քրիստոսի բնավորությունն՝ իր բնավորությունը: Թող բոլորը իմանան, որ նրանք պարտավոր են մեկը մյուսի բեռը կրելու և ուրանալու մեղավոր հակումները: Թող նրանք իմանան, թե որքան երանելի է Քրիստոսի համար աշխատելը, անձնուրացությամբ Նրան հետևելը և բարի գիևվորների պես նեղություններ կրելը: Թող սովորեն վստահել Նրա սիրուն և Նրան փոխանցել իրենց հոգսերը: Թող ճաշակեն Նրա համար հոգիներ շահելու ուրախությունը: Կորածի հանդեպ իրենց ունեցած սիրո և շահագրգռվածության մեջ նրանք կմոռանան իրենց «ես»-ը: Աշխարհի հաճույքները կկորցնեն իրենց գրավիչ ուժը, և Նրա դժվարությունները չեն վիատեցնի նրանց: ճշմարտության խոփը կկատարի իր աշխատանքը: Այն կփխրեցնի անմշակ հողը և ոչ միայն կկտրի փշերի գլուխները, այլ նաև դրանք արմատախիլ կանի: {ԲԼ 35.1}

Բարի հողի մեջ

Միշտ չէ, որ սերմնացանը հանդիպում է հիասթափության: Այն սերմի մասին, որն ընկել է բարի հողի մեջ, Փրկիչն ասաց. «Նա է, որ խոսքը լսում է և իմանում, որ և պտուղ է տալիս, որը հարյուր, և որը վաթսու, և որը երեսու»: «Բայց այն պարարտ երկրի միջինը նրանք են, որ բարի և հոժար սրտով խոսքը լսում և ընդունում են, և համբերությունով պտուղ են տալիս»: {ԲԼ 35.2}

Բարի և հոժար սիրտը, որի մասին խոսում է առակը, այն սիրտը չէ, որ մեղք չունի, քանի որ Ավետարանը քարոզվում է կորածին: Քրիստոսն ասաց. «Ես չեկա արդարներին, այլ մեղավորներին ապաշխարության կանչելու» (Մարկոս 2.17): Բարի սիրտ ունի Նա, ով տրվում է Սուրբ Հոգու համոզմանը: Վերջինս խոստովանում է իր հանցանքը և Աստծո ողորմու- թյան ու սիրո կարիքն է զգում: Նա անկեղծորեն փափագում է ճանաչել ճշմարտությունը, որպեսզի հնազանդվի դրան: Հոժար սիրտը հավատացող սիրտն է, այն, որ հավատում է Աստծո խոսքին: [59] Առանց հավատի անհնար է ընդունել խոսքը: «Աստծուն մոտեցողը պետք է հավատա, թե Նա կա, և թե իրեն խնդրողներին վարձահատույց կլինի» (Եբրայեցիս 11.6): {ԲԼ 35.3}

Սա «Նա է, որ լսում է խոսքը և հասկանում այն»: Քրիստոսի օրերում փարիսեցիները փակում էին իրենց աչքերը, որպեսզի չտեսնեն, և իրենց ականջները, որ չլսեն, ուստի

ճշմարտությունը չկարողացավ հասնել նրանց սրտերին: Նրանք պետք է հատուցում ստանային իրենց միտումնավոր արհամարհանքի և ինքնակամ կուրության համար: Սակայն Քրիստոսը սովորեցնում էր իր աշակերտներին, որ նրանք պետք է բացեն իրենց միտքն ուսուցման համար և պատրաստ լինեն հավատալու: Նա օրհնեց նրանց, որովհետև նրանք տեսնում էին հավատի աչքերով ու լսում էին հավատի ականջներով: {ԲՄ 36.1}

Բարի հող ունեցող ունկնդիրն ընդունում է խոսքը «ոչ թե իբրև մարդկանց խոսք, այլ ինչպես որ ճշմարիտ է՝ Աստծո խոսք» (Ա Թեսաղոնիկեցիս 2.13): Միայն Նա է իսկական սովորողը, ով ընդունում է Աստվածաշունչը որպես Աստծո ձայն, որ խոսում է իր հետ: Նա դողում է այդ խոսքից, քանի որ նրա համար դա կենդանի իրականություն է: Նա իր միտքն ու սիրտը բացում է ընդունելու այն: Այսպիսի լսողներից էին Կոռնելիոսը՝ սը և նրա բարեկամները, ովքեր ասացին Պետրոս առաքյալին. «Հիմա մենք ամենքս Աստծո առաջին կանգնած ենք, որ լսենք այն ամենը, որ Տերից քեզ հրամայված է» (Գործք առաքել 10.33): {ԲՄ 36.2}

ճշմարտության ճանաչումը կախված չէ այնքան մտքի հզորությունից, որքան՝ ազնիվ նպատակից, անկեղծ ու ապավինող հավատի պարզությունից: Աստծո հրեշտակները մոտենում են նրանց, ովքեր սրտի խոնարհությամբ փնտրում են աստվածային առաջնորդություն: Սուրբ Հոգին տրվում է ճշմարտության հարուստ գանձերը նրանց բացելու համար: {ԲՄ 36.3}

Խոսքը լսելով՝ բարի հողի տեր ունկնդիրները պահում են այն: Սատանան իր ամբողջ չար ուժերով անկարող է այն խլել: {ԲՄ 37.1}

Պարզապես խոսքը լսելը կամ կարդալը բավական չէ: Նա, ով փափագում է օգուտ քաղել Աստվածաշնչից, պետք է խորհի այն ճշմարտության վրա, որ ներկայացված է եղել իրեն: [60] Լուրջ ուշադրությամբ և աղոթքով խորհելու միջոցով Նա պետք է հասկանա ճշմարտության խոսքերի իմաստը և խորապես լցվի սուրբ խոսքերի հոգով: {ԲՄ 37.2}

Աստված պատվիրում է մեզ, որ միտքը զբաղված լինի վեհ ու մաքուր մտորումներով: Նա ցանկանում է, որ մենք խորհենք իր սիրո և ողորմության մասին, ուսումնասիրենք իր հրաշալի գործը՝ փրկության մեծ ծրագրի մեջ: Այդ ժամանակ գնալով ավելի ու ավելի պարզ կդառնա ճշմարտության ընկալումը, իսկ սրտի մաքրության ու մտքի պարզության համար մեր ցանկությունն՝ ավելի մեծ ու ավելի սուրբ: Այն մարդը, որ մշտապես խորհում է սուրբ ճշմարտությունների մասին, կվերափոխվի՝ հաղորդակցվելով Աստծո հետ Սուրբ Գրքի ուսումնասիրության միջոցով: {ԲՄ 37.3}

«Եվ պտուղ է տալիս»: Մարդիկ, որ լսելով խոսքը, պահում են այն հնազանդությամբ՝ պտուղներ կբերեն: Աստծո խոսքը, որ ընդունվում է սրտի մեջ, կդրսևորվի բարի գործերում: Դրա արդյունքը կերևա քրիստոսանման բնավորության և կյանքի մեջ: Քրիստոսն իր մասին ասաց. «Քո կամքը կատարել կամեցա, ով Աստված. և քո օրենքն իմ սրտի մեջ է» (Սաղմոս 40.8): «Ես իմ կամքը չեմ որոնում, այլ ինձ ուղարկող Հոր կամքը» (Հովհաննես 5.30): Աստվածաշունչն ասում է. «Ով որ ասում է, թե նրանում եմ բնակվում, պետք է, ինչպես որ Նա գնաց, ինքն էլ այնպես գնա» (Ա Հովհաննես 2.6): {ԲՄ 37.4}

Հաճախ Աստծո խոսքը ընդհարվում է մարդու բնավորության ժառանգական և ձեռք բերված գծերի և նրա կյանքի սովորույթների հետ: Սակայն բարի հողի տեր ունկնդիրը, խոսքը լսելով, ընդունում է նրա բոլոր պայմաններն ու պահանջները: Նրա սովորությունները, հակումներն ու գործերը հնազանդեցվում են Աստծո խոսքին: Նրա աչքում սահմանափակ, սխալական մարդու պատվիրանները կորցնում են իրենց կարևորությունն անսահման Աստծո խոսքի կողքին: Իր ամբողջ սրտով, անշեղ նպատակամղվածությամբ ով հավիտենական կյանքն է փնտրում, կորստի, հալածանքի կամ նույնիսկ մահվան գնով կհնազանդվի ճշմարտությանը: {ԲԱ 37.5}

«Եվ համբերությամբ» նա պտուղ է տալիս: Աստծո խոսքն ընդունողներից ոչ մեկը գերծ չի մնում դժվարությունից ու փորձությունից, սակայն երբ գալիս է վիշտը, ճշմարիտ քրիստոնյան չի անհանգստանում, չի հուսահատվում և չի կորցնում վստահությունը: [61] Թեև մենք չենք կարող տեսնել գործերի վերջնական արդյունքը կամ հասկանալ Աստծո նախախնամության նպատակը, մենք չպետք է կորցնենք մեր վստահությունը: Հիշելով Տիրոջ ջերմագին ողորմությունները՝ մենք պիտի մեր հոգսը Նրան թողնենք և համբերությամբ սպասենք Նրա փրկությանը: {ԲԱ 38.1}

Պայքարի միջոցով հոգևոր կյանքն ուժեղանում է: Հաղթանակած փորձությունները զարգացնում են բնավորության կայունությունը և թանկարժեք հոգևոր շահերը: Հավատի, հեզության ու սիրո կատարյալ պտուղը հաճախ լավագույնս հասունանում է փոթորկալից ամպերի և խավարի մեջ: {ԲԱ 38.2}

«Մշակը երկայնամտորեն սպասում է երկրի պատվական պտղին, մինչև որ առաջի և վերջի անձրևն առնի» (Հակոբոս 5.7): Այսպես էլ քրիստոնյան պիտի համբերությամբ սպասի Աստծո խոսքի իրականացմանն իր կյանքում: Հաճախ, երբ մենք աղոթում ենք Սուրբ Հոգու շնորհի համար, Աստված պատասխանում է մեր աղոթքներին՝ դնելով մեզ այնպիսի հանգամանքների մեջ, որոնք զարգացնում են այս պտուղները, սակայն մենք չենք հասկանում Նրա նպատակը, զարմանում ենք ու տագնապում: Միայն աճելով ու պտուղ բերելով մարդը կարող է զարգացնել այս շնորհները: Մեր գործն է ընդունել Աստծո խոսքը և ամուր կառչել դրանից՝ ամբողջությամբ մեզ հանձնելով դրա ղեկավարությանը, և այնժամ խոսքի նպատակը կիրագործվի մեզանում: {ԲԱ 38.3}

«Եթե մեկը ինձ սիրում է,- ասաց Քրիստոսը,- իմ խոսքը կպահի, և իմ Հայրը կսիրի նրան. և նրա մոտ կգանք և բնակություն կանենք նրա մոտ» (Հովհաննես 14.23): Ավելի զորեղ, կատարյալ միտք կունենանք, քանի որ մենք կենդանի հաղորդակցություն ունենք անսպառ զորության աղբյուրի հետ: Մեր աստվածապաշտ կյանքի ընթացքում մենք լիովին կհնազանդվենք Հիսուս Քրիստոսին: Մենք այլևս չենք ապրի սովորական եսասիրական կյանքով, այլ Քրիստոսը կապրի մեր մեջ: Նրա բնավորությունը լիովին կդրսևորվի մեր Էության մեջ: Այսպես մենք Սուրբ Հոգու պտուղները կբերենք՝ «որը երեսուն, և որը վաթսուն, և որը հարյուր»: [62] {ԲԱ 38.4}

Գլուխ 3 - «Նախ խոտոր, ապա հասկը»

Ըստ Մարկոսի 4.26-29

Սերմնացանի առակը շատ հարցեր առաջացրեց: Ունկըն- դիրներից ոմանք եզրակացրին, որ Քրիստոսը երկրային թագավորություն չպիտի հաստատի, ինչը շատերի մոտ հետաքրքրասիրություն արթնացրեց, ու նրանք տարակուսանքի մեջ ընկան: Տեսնելով նրանց շփոթությունը՝ Քրիստոսն ուրիշ օրինակներ օգտագործեց՝ տակավին ջանալով նրանց մտքերն աշխարհիկ թագավորության հույսից ուղղել Աստծո շնորհի աշխատանքի վրա, որ կատարվում է մարդու սրտի մեջ: {ԲԱ 40.1}

«Եվ ասում էր. այսպես է Աստծո արքայությունը, որպես թե մի մարդ սերմ գցեր հողի մեջ: Եվ գիշեր ցերեկ քնի և վեր կենա. և սերմը բուսնի և աճի. այնպես որ նա չգիտի: Որովհետև երկիրն ինքն է իրեն պտուղ բերում, առաջ խոտը, հետո հասկը, և նրանից հետո լցված ցորենի հասկի մեջ: Բայց երբ որ պտուղ կտա, շուտով կուղարկի մանգաղը, որովհետև հունձքը հասել է»: {ԲԱ 40.2}

Հողագործը, ով «կուղարկի մանգաղը, որովհետև հունձքը հասել է», չի կարող լինել ուրիշ մեկը, Քրիստոսից բացի: Այդ Նա է, որ վերջին մեծ օրը պիտի հավաքի երկրի բերքը: [63] Բայց սերմ ցանողը ներկայացնում է նրանց, ովքեր աշխատում են Քրիստոսի փոխարեն: Ինչպես ասված է. «սերմը բուսնում է և աճում, այնպես, որ նա չգիտի ինչպես», և սա չի վերաբերում Աստծո Որդուն: Քրիստոսը քնած չէ, այլ գիշեր ու զօր հսկում է այն, ինչ գտնվում է Իր խնամքի տակ: Նա տեղյակ է, թե ինչպես է սերմը աճում: {ԲԱ 40.3}

Սերմի առակը ցույց է տալիս, որ Աստված ղեկավարում է բնության ընթացքը: Սերմն իր մեջ ծլարձակման հատկություն ունի, մի սկզբունք, որ Աստված Ինքն է ներդրել նրա մեջ, առանց որի ինքնըստիներքյան բույսն ուժ չէր ունենա աճելու: Մարդը նույնպես իր անելիքն ունի այդ գործում՝ խթանելու սերմի աճը: Նա պիտի պատրաստի և պարարտացնի հողն ու սերմը ցանի: Նա պիտի վարի դաշտերը: Բայց կա մի սահման, որից այն կողմ նա ոչինչ անել չի կարող: Մարդու ուժի և իմաստնության շնորհիվ չէ, որ սերմից դուրս է գալիս կենդանի բույս: Մարդն իր բոլոր ուժերն էլ թեկուզ գործի դնի, միևնույնն է, նա կախված կլինի այն Մեկից, Ով Իր ամենակարող ուժի հրաշալի թելերով միմյանց է կապել ցանքսն ու հունձքը: {ԲԱ 40.4}

Կյանք կա սերմի մեջ, ուժ կա հողի մեջ, բայց եթե անսահման ուժը չգործի ցերեկ և գիշեր, սերմը պտուղ չի բերի: Տեղատարափ անձրև է պետք չորացած դաշտերը ջրելու համար, արև է պետք տաքացնելու համար, ուժ է պետք հողում թաղված սերմը կենդանացնելու համար: Այն կյանքը, որ Արարիչն է ներդրել, Ինքն էլ միայն կարող է գոյության կանչել: Յուրաքանչյուր սերմ ծլում և յուրաքանչյուր բույս աճում է Աստծո զորությամբ: {ԲԱ 41.1}

«Ինչպես որ երկիրը բուսցնում է իր տունկը, և ինչպես որ պարտեզը ծլել է տալիս իր մեջ սերմվածը, այդպես էլ Տեր Եհովան բուսցնելու է արդարությունը և օրհնությունը» (Եսայիա 61.11): Ինչպես սովորական, այնպես էլ հոգևոր ցանքսում, ճշմարտության ուսուցիչը պետք է սկզբից պատրաստի սրտի հողը, պետք է ցանի սերմը, սակայն կյանք առաջացնող զորությունը միայն Աստծուց է: Կա մի սահման, որից այն կողմ մարդկային

ջանքն անօգուտ է: [64] Երբ մենք քարոզում ենք խոսքը, չենք կարող հոգուն կենարար ուժ հաղորդել և ստիպել նրան, որ արդարության և գովասանքի պտուղներ բերի: Խոսքի քարոզությունը պետք է զուգորդվի մի ներգործությամբ, որը վեր է մարդկային ուժից: Միայն աստվածային Յոգու միջոցով խոսքը կենդանի և զորավոր կլինի, որպեսզի վերանորոգվի հոգին հավիտենական կյանքի համար: Ահա սա էր փորձում Քրիստոսը տպավորել իր աշակերտների մեջ: Նա սովորեցնում էր, որ նրանք անձամբ ոչինչ չունեն իրենց աշխատանքը հաջողակ դարձնելու, այլ որ դա Աստծո հրաշագործ զորությունն է, որ արդյունավետ է դարձնում իր խոսքը: {ԲՄ 41.2}

Սերմնացանի աշխատանքը հավատի աշխատանք է: Սերմի ծլարձակման և աճի գաղտնիքը Նա ընդունակ չէ հասկանալ: Սակայն Նա վստահություն ունի այն միջոցների վրա, որոնց շնորհիվ Աստված բուսականությունը աճեցնում է: Իր սերմը զգելով հողի մեջ՝ թվում է, թե Նա դեն է գցում այն թանկարժեք հատիկը, որով կարող էր հաց մատակարարել իր ընտանիքին: Սակայն Նա հրաժարվում է միայն ներկա բարիքից, որպեսզի ավելի մեծ եկամուտ ստանա: [65] Նա գցում է սերմը՝ սպասելով բազմիցս ավելի առատ բերքահավաքի: Այդպես էլ Քրիստոսի ծառաները պիտի աշխատեն՝ սպասելով հնձելու ցանված սերմի բերքը: {ԲՄ 41.3}

Բարի սերմը կարող է որոշ ժամանակ աննկատ ընկած մնալ մի անհոգ, եսասեր, աշխարհիկ սրտի մեջ, ոչ մի նշան ցույց չտալով, թե արմատ է գցել, բայց հետո, հենց որ Աստծո Յոգին փչում է այդ հոգու վրա, թաքնված սերմը ծլում և վերջապես պտուղ է բերում Աստծո փառքի համար: Մեր կյանքի գործունեության ընթացքում մենք չգիտենք, թե որը կհաջողվի՝ ա՞յս, թե՞ այն: Այս հարցի լուծումը մեզ չի վերաբերում: Մենք պարտավոր ենք կատարել մեր գործը, իսկ արդյունքը՝ թողնել Աստծուն: «Առավոտանց ցանի քո սերմը, և իրիկունը թող չդադարի քո ձեռքը» (Ժողովող 11.6): Աստծո մեծ ուխտը հայտարարում է, որ «քանի ժամանակ, որ երկիրը կմնա, սերմ ու հունձք... չեն դադարի» (Օսնդոց 8.22): Յողագործը վարում և ցանում է՝ վստահելով այս խոստումին: Նույն վստահությամբ էլ մենք պիտի ցանենք հոգևոր սերմը՝ ապավինելով Նրա հավաստիացմանը. «Այնպես էլ պիտի լինի իմ բերանից դուրս եկած խոսքը, Նա պիտի պարապ հետ չդառնա ինձ մոտ, այլ կատարի իմ ուզածը, և հաջողվի նրանում, ինչի համար որ ես նրան ուղարկեցի» (Եսայիա 55.11): «Այն, որ գնում է և լաց լինում՝ ցանելու սերմը տանելով, կգա ցնծությունով՝ իր ցորենի խուրձերը բերելով» (Սաղմոս 126.6): {ԲՄ 42.1}

Սերմի ծլարձակումը ներկայացնում է հոգևոր կյանքի սկիզբը, իսկ բույսի աճը քրիստոնյայի զարգացման գեղեցիկ նկարագիրն է: Ինչպես բնության, այնպես էլ շնորհի մեջ առանց աճի կյանք չի կարող լինել: Բույսը կամ պետք է աճի, կամ չորանա: Ինչպես որ բույսն աճում է անադմուկ, աննշ- մարելի կերպով, բայց տևական, այդպես է Նաև քրիստոնեական կյանքի զարգացումը: Չարգացման յուրաքանչյուր պահի մեր կյանքը կարող է կատարյալ լինել, և եթե Աստծո նպատակը մեզ համար իրականացվում է, ապա անընդհատ առաջընթաց կնկատվի: Սրբացումը ողջ կյանքի տևողության գործ է: Երբ մեզ համար առիթներ են ստեղծվում, մեր փորձառությունը մեծանում է, և մեր գիտելիքն՝ ավելանում: [66] Մենք դառնում ենք զորեղ՝ պատասխանատվություն կրելու համար, և մեր հասունությունը համապատասխան կլինի մեր առավելություն- ներին: {ԲՄ 42.2}

Բույսը աճում է՝ ստանալով այն, ինչ Աստված կանխորոշել է Նրա կյանքն ապահովելու համար: Նա իր արմատները գցում է հողի մեջ, կլանում է արևի լույսը, ցողն ու անձրևը և օդից կենսատու տարրեր ստանում: Այսպես էլ պետք է աճի քրիստոնյան՝ համագործակցելով աստվածային միջոցների հետ: [67] Չգալով մեր անօգնական վիճակը՝ մենք պարտավոր են օգտագործել այն բոլոր հնարավորությունները, որ տրված են մեզ ավելի լիարժեք փորձառություն ձեռք բերելու համար: Ինչպես բույսն է արմատավորվում հողի մեջ, այնպես էլ մենք պետք է խոր արմատներ գցենք Քրիստոսի մեջ: Ինչպես բույսն է ստանում արևի լույս, ցող և անձրև, այնպես էլ մենք պետք է բացենք մեր սրտերը Սուրբ Հոգու առաջ: Գործը պիտի արվի «ոչ թե զորությունով, և ոչ թե ուժով, այլ իմ Հոգով, ասում է Չորաց Տերը» (Չաքարիա 4.6): Եթե մենք մեր մտքերը կենտրոնացնենք Քրիստոսի վրա, Նա կգա մեզ մոտ «անձրևի պես, վերջին անձրևի պես, որ ոռոգում է երկիրը» (Օվսե 6.3): Նա կծագի մեզ համար ինչպես Արդարության Արեգակ, «և բժշկ- կություն պիտի լինի Նրա թևերի վրա» (Մաղաքիա 4.2): Մենք «կծաղկենք շուշանի պես», «պիտի կենդանանանք ցորենով և ծաղկենք որթի պես» (Օվսե 14.5,7): Ընդունելով Քրիստոսին որպես մեր անձնական Փրկիչը և մշտապես ապավինելով Նրան՝ մենք «կաճենք Նրանում ամեն բանով, որ է մեր գլուխը»: {ԲԱ 43.1}

Ցորենն աճում է՝ «նախ խոտը, ապա հասկը և Նրանից հետո լցված ցորենի հասկի մեջ»: Սերմը ցանելու, բույսը մշակելու ժամանակ հողագործի նպատակը ցորեն ստանալն է: Նրան հաց է պետք սովածի համար և սերմ՝ հետագա բերքի համար: Այդպես էլ աստվածային Հոգագործը սպասում է հունձքի՝ որպես վարձատրություն Իր աշխատանքի և զոհաբերության: Քրիստոսը ջանում է վերականգնել Իր պատկերը մարդական սրտերում, և Նա անում է սա այն մարդկանց միջոց

ցով, ովքեր հավատում են Իրեն: Քրիստոնեական կյանքի նպատակը պտուղ բերելն է՝ Քրիստոսի բնավորության վերարտադրումով հավատացյալի մեջ, որպեսզի այն վերարտադրվի Նաև մյուսների մեջ: {ԲԱ 43.2}

Բույսն ինքն իր համար չի ծլում, աճում կամ պտուղ բերում, այլ «տալիս է սերմ սերմնացանին և հաց՝ ուտողին» (Եսայիա 55.10): Այդպես էլ ոչ մի մարդ պիտի չապրի ինքն իր համար: Քրիստոնյան այս աշխարհում ուրիշների փրկության համար Քրիստոսի ներկայացուցիչն է: {ԲԱ 44.1}

Ոչ մի աճ և պտղատվություն չի կարող լինել այն կյանքում, որը կենտրոնացված է «ես»-ի վրա: Եթե դու ընդունել ես Քրիստոսին որպես անձնական Փրկիչ, պետք է մոռանաս ինքդ քեզ և փորձես օգնել մյուսներին: [68] Խոսիր Քրիստոսի սիրո մասին, պատմիր Նրա բարության մասին: Կատարիր յուրաքանչյուր պարտականություն, որ ծառանում է քո առջև: Ուրիշների բեռը կրիր քո սրտում, և քո ձեռքի տակ եղած բոլոր միջոցները գործի դնելով՝ ձգտիր փրկել կորածին: Ընդունելով Քրիստոսի անձնագրի սիրո և ուրիշների համար աշխատելու Հոգին՝ դու կաճես և պտուղ կբերես: Զո բնավորության մեջ կձևավորվեն Սուրբ Հոգու հատկանիշները: Զո հավատը կավելանա, քո համոզմունքները կխորանան, քո սերը կատարյալ կդառնա: Դու ավելի ու ավելի կարտացոլես Քրիստոսի պատկերը այն ամենի մեջ, «ինչ որ սուրբ, ինչ որ սիրուն, ինչ որ բարի անուն է»: {ԲԱ 44.2}

«Հոգու պտուղն է՝ սեր, ուրախություն, խաղաղություն, երկայնամտություն, քաղցրություն, բարություն, հավատք, հեզություն, ժուժկալություն» (Գաղատացիս 5.22,23): [69] Այս պտուղը երբեք չի կարող փչանալ, այլ իր տեսակի պես բերք կտա հավիտենական կյանքի համար: {քւ 44.3}

«Բայց երբ պտուղ կտա, շուտով կուղարկի մանգաղը, որովհետև հունձքը հասել է»: Քրիստոսը բռնն փափագով է սպասում, թե երբ պիտի դրսևորվի իր եկեղեցին: Երբ Քրիստոսի բնավորությունը կատարելապես կկերտվի իր ժողովրդի մեջ, այն ժամանակ Նա կգա հաստատելու Նրանց որպես իր սեփականությունը: {քւ 44.4}

Յուրաքանչյուր քրիստոնյայի առավելությունն է ոչ միայն սպասել Տեր Հիսուս Քրիստոսի գալստյանը, այլ նաև արագացնել այն: (Բ Պետրոս 3.12): Եթե բոլոր Նրանք, ովքեր դավանում են Նրա անունը, Նրա փառքի համար պտուղ բերեին, ապա որքան արագ ամբողջ աշխարհը կցանվեր Ավետարանի սերմով: Շուտով կհասներ վերջին մեծ հունձքը, և Քրիստոսը կգար հավաքելու թանկարժեք ցորենը: [70] {քւ 44.5}

Գլուխ 4 - Որոմներ

Ըստ Մատթեոսի 13.24-30.37-43:

«Մի ուրիշ առակ նրանց առաջին դրեց և ասաց. Երկնքի արքայությունը նմանվեց մի մարդի, որ իր արտում բարի սերմ ցանեց, և մարդիկ քնելիս, նրա թշնամին եկավ և ցորենի մեջ որոմներ ցանեց և գնաց: Եվ երբ որ խոտը բուսնեց և պտուղ տվեց, այն ժամանակ որոմներն էլ երևացին»: {ԲԱ 46.1}

«Արտը, - ասաց Քրիստոսը, - այս աշխարհն է»: Սակայն մենք պետք է իմանանք, որ դա խորհրդանշում է Քրիստոսի եկեղեցին այս աշխարհում: Առակը նկարագրում է Աստծո թագավորությունը, մարդկանց փրկելու Նրա աշխատանքը, և այդ աշխատանքը կատարվում է եկեղեցու միջոցով: ճիշտ է, Սուրբ Հոգին գործում է ողջ աշխարհով մեկ, ամենուրեք Նա շարժում է մարդկանց սրտերը, բայց եկեղեցու մեջ է, որ մենք պետք է աճենք ու հասունանանք Աստծո շտեմարանի համար: {ԲԱ 46.2}

«Բարի սերմ ցանողը մարդի Որդին է... և բարի սերմը նրանք են, որ արքայության որդիքն են. և որոմները չարի որդիքն են»: Բարի սերմը ներկայացնում է նրանց, ովքեր ծնվել են Աստծո խոսքից՝ ճշմարտությունից: [71] Որոմները ներկայացնում են այն կարգի մարդկանց, ովքեր մոլորության և կեղծ սկզբունքների պտուղը կամ մարմնացումն են: «Թշնամին, որ նրանց սերմեց, սատանան է»: Ոչ Աստված, ոչ էլ Նրա հրեշտակները երբևէ չեն ցանել այնպիսի սերմ, որից որոմ դուրս կգար: Որոմները միշտ էլ ցանում է սատանան՝ Աստծո և մարդու թշնամին: {ԲԱ 46.3}

Արևելքում մարդիկ թշնամուց վրեժ լուծելու համար երբեմն նրա նոր ցանած արտի մեջ մի որևէ վնասակար խոտի սերմ էին գցում, որ աճելիս շատ նման էր ցորենին: Ցորենի հետ ծլելով՝ այն վնասում էր բերքը և նեղություն ու կորուստ պատճառում դաշտի տիրոջը: Այդպես էլ Քրիստոսի հանդեպ ունեցած թշնամությունից է, որ սատանան իր չար սերմն է ցանում արքայության բարի սերմերի մեջ: Իր ցանածի արդյունքը Նա վերագրում է Աստծո Որդուն: Եկեղեցի բերելով նրանց, ովքեր Քրիստոսի անունն են կրում, սակայն ուրանում են Նրա բնավորությունը, չարագործն այնպես է անում, որ Աստված անարգվի, փրկության գործը սխալ ներկայացվի, և հոգիները վտանգի ենթարկվեն: {ԲԱ 46.4}

Քրիստոսի ծառաները վշտանում են, երբ տեսնում են ճշմարիտ և կեղծ հավատացյալներին եկեղեցում խառնված: Նրանք փափագում են որևէ բան անել եկեղեցին մաքրելու համար: Տանտիրոջ ծառաների պես նրանք պատրաստ են արմատախիլ անել որոմները: Սակայն Քրիստոսն ասում է նրանց. «Ոչ, միգուցե որոմները քաշելիս ցորենն էլ նրանց հետ պոկեք: Թույլ տվեք, որ երկուսը միասին մեծանան մինչև հունձքը»: {ԲԱ 47.1}

Քրիստոսը հստակ կերպով սովորեցնում է, որ նրանք, ովքեր համառում են բացահայտ մեղքի մեջ, պետք է հեռացվեն եկեղեցուց, սակայն Նա մեզ չի պատվիրում դատել բնավորությունն ու գործելու դրդապատճառները: Նա շատ լավ գիտի մեր բնությունը և այս գործը չի կարող մեզ վստահել: Եթե մենք փորձենք արմատախիլ անել եկեղեցուց նրանց, ովքեր, մեր կարծիքով, կեղծ քրիստոնյաներ են, կարող ենք վստահ լինել, որ սխալներ կգործենք: Հաճախ մենք անհուսալի ենք համարում հենց նրանց, ում

Քրիստոսն իր մոտ է քաշում: Եթե մենք վարվենք այդ հոգիների հետ մեր անկատար դատողության համաձայն, հավանաբար կմարենք նրանց վերջին հույսը: [72] Շատերը, ովքեր կարծում են, թե քրիստոնյաներ են, վերջում դուրս կման, իսկ ոմանք, որոնց ծանոթները կարծում էին, թե նրանք երբեք երկինք չեն մտնի, այնտեղ կլինեն: Մարդը արտաքինից է դատում, բայց Աստված դատում է սիրտը: Որոմն ու ցորենը պետք է միասին աճեն մինչև հունձքը, իսկ հունձքը փորձնական ժամկետի վերջն է: {ԲԱ 47.2}

Փրկչի խոսքերում մի ուրիշ դաս էլ կա՝ հրաշալի համբերության և քնքուշ սիրո դաս: Ինչպես որոմներն իրենց արմատները ամուր միահյուսում են բարի հացահատիկի արմատների հետ, այնպես էլ եկեղեցում կեղծ եղբայրները կարող են ամուր կապված լինել ճշմարիտ աշակերտների հետ: Այս հավատացյալ կոչեցյալների իսկական բնավորությունն ամբողջովին չի դրսևորվում: Եթե նրանք հեռացվեն եկեղեցուց, ապա մյուսները, ովքեր կարող էին հաստատուն մնալ, թերևս նույնպես սայթաքեն: {ԲԱ 47.3}

Այս առակի ուսուցումը ցույց է տալիս, թե ինչպես է Աստված վերաբերվում մարդկանց ու հրեշտակներին: Սատանան խաբեբա է: Երբ նա մեղանչեց երկնքում, նույնիսկ հավատարիմ հրեշտակները լիովին չհասկացան նրա բնավորությունը: Ահա թե ինչու Աստված միանգամից չոչնչացրեց սատանային: Եթե Նա այդպես վարվեր, ապա սուրբ հրեշտակները չէին հասկանա Աստծո արդարադատությունն ու սերը: Կասկածանքն Աստծո բարության հանդեպ վնասակար սերմ կլիներ, որ մեղքի և վշտի դառը պտուղ կծներ: Այդ պատճառով էլ Աստված պահեց չարի հեղինակին, որպեսզի լիովին զարգացնի իր բնավորությունը: Դարեր շարունակ Աստված տառապել է՝ տեսնելով չարի գործը: Նա գերադասեց տալ Գողգոթայի անսահման Պարգևը, քան թե թույլ տալ որևէ մեկին խաբվելու չարագործի հնարքներից, քանի որ որոմները պոկվելիս կարող էին թանկագին բույսերն արմատախիլ լինել: Եվ արդյոք պետք չէ՞, որ մենք էլ այնպես համբերատար լինենք մեր ընկերների նկատմամբ, ինչպես երկնքի և երկրի Տերը՝ սատանայի նկատմամբ: {ԲԱ 48.1}

Աշխարհը ոչ մի իրավունք չունի կասկածելու քրիստոնեության ճշմարտությանն այն պատճառով, թե եկեղեցու մեջ կան անարժան անդամներ, և ոչ էլ քրիստոնյաները պիտի հուսահատվեն այս կեղծ եղբայրների պատճառով: [73] Ինչպե՞ս էր վաղ եկեղեցում: Անանիան և Սափիրան միացան աշակերտներին: Սիմոն մոզը մկրտվեց: Դեմասը, որ լքեց Պողոսին, հավատացյալ էր համարվում: Իսկարիոտացի Զուդան առաքյալներից մեկն էր համարվում: Փրկիչը չի կամենում կորցնել անգամ մեկ հոգի, Նրա փորձառությունը Զուդայի հետ գրված է ցույց տալու համար Նրա անսահման համբերությունը մարդկային այլասերված բնության հանդեպ, և Նա մեզ պատվիրում է նույն կերպ վարվել: Նա ասաց, որ կեղծ եղբայրները եկեղեցու մեջ կգտնվեն մինչև աշխարհի վերջը: [74] {ԲԱ 48.2}

Չնայած Քրիստոսի զգուշացումներին՝ մարդիկ փորձել են արմատախիլ անել որոմները: Պատժելու համար նրանց, ովքեր իրենց կարծիքով չարագործներ են եղել, եկեղեցին օգնության է դիմել քաղաքացիական իշխանությանը: Նրանք, ովքեր հրաժարվում էին սահմանված ուսմունքներից, բանտարկվել են, տանջանքի ենթարկվել և դատապարտվել մահվան այն մարդկանց սադրանքներով, ովքեր հավանում էին, թե գործում են Քրիստոսի հավանությամբ: Սակայն սատանայի հոգին է նման արարքներ ներշնչում, այլ ոչ թե Քրիստոսի Զոգին: Դա աշխարհն իր իշխանությանը

հնազանդեցնելու սատանայի մեթոդն է: Եկեղեցին Աստծուն կեղծ լույսի տակ է ներկայացրել հերետիկոսների հետ այդ կերպ վարվելով: {քս 48.3}

Քրիստոսի առաքյալը սովորեցնում է ոչ թե դատել և մեղադրել ուրիշներին, այլ հեզ լինել ու չվստահել սեփական անձին: Դաշտում ցանված սերմերից ոչ բոլորն են բարի: Այն փաստը, որ մարդիկ եկեղեցում են, դեռևս չի հավաստում, թե նրանք քրիստոնյա են: {քս 49.1}

Որոմները շատ նման են ցորենին, քանի դեռ ցողունները կանաչ են, բայց երբ դաշտը սպիտակում է, հունձքի համար անափտան մոլախոտն այլևս նման չէ ցորենին, որ կռացել է իր հասուն, լիքը հատիկների ծանրության տակ: Այն մեղավորները, ովքեր բարեպաշտ են ձևանում, միառժամանակ խառնվում են Քրիստոսի ճշմարիտ հետևորդներին, և քրիստոնեության նմանումը կարող է խաբել շատերին: Բայց աշխարհի հունձքի ժամանակ ոչ մի նմանություն չի լինի բարու և չարի միջև: Այդ ժամանակ ի հայտ կգան նրանք, ովքեր միացել էին եկեղեցուն, բայց ոչ Քրիստոսին: {քս 49.2}

Որոմներին թույլատրված է աճել ցորենի հետ, օգտվել արևի և անձրևի բոլոր առավելություններից, բայց հունձի ժամանակ «դուք կդառնաք և կտեսնեք արդարի ու ամբարշտի տարբերությունը. Աստծուն ծառայություն անողի և ծառայություն չանողի տարբերությունը» (Մաղաքիա 3.18): Քրիստոսն Ինքն է որոշելու, թե ով է արժանի ապրելու երկնային ընտանիքում: Նա դատելու է ամեն մի մարդու իր խոսքերի և գործերի համեմատ: Կրոնի դավանումը ոչինչ է կշեռքի նժարի վրա: Բնավորությունն է, որ վճռում է ճակատագիրը: [75] {քս 49.3}

Փրկիչը չի նշում, թե կգա մի ժամանակ, երբ բոլոր որոմները ցորեն կդառնան: Ցորենն ու որոմը միասին են աճում մինչև հունձքի ժամանակը՝ մինչև աշխարհի վերջը: Հետո որոմները կկապվեն խրձերով վառվելու համար, իսկ ցորենը կհավաքվի Աստծո շտեմարաններում: «Այն ժամանակ արդարները կծագեն ինչպես արեգակը իրենց Հոր արքայության մեջ»: Հետո «Մարդի Որդին կուղարկի իր հրեշտակներին, և նրա արքայությունից կհավաքեն բոլոր գայթակղությունները և անօրենություն գործողներին: Եվ կզգեն նրանց կրակի փռան մեջ. այնտեղ կլինի լացը և ատամների կրճտելը»: [76] {քս 49.4}

Գլուխ 5 - Մանանեխի հատիկի նման

Ըստ Մատթեոսի 13.31,32, Մարկոսի 4.30-32, Ղուկասի 13.18,19:

Քրիստոսի խրատները լսող բազմության մեջ կային շատ փարիսեցիներ: Սրանք արհամարհանքով էին նկատում, թե որքան քչերն են Նրան ընդունում որպես Մեսիա: Եվ իրենք իրենց հարց էին տալիս, թե ինչպե՞ս կարող էր այս համեստ Ուսուցիչը Իսրայելին հասցնել համաշխարհային իշխանության: Ինչպե՞ս էր Նա հաստատելու Նոր արքայությունը՝ չունենալով ոչ հարստություն, ոչ պատիվ և ոչ էլ իշխանություն: Քրիստոսը, կարդալով նրանց մտքերը, պատասխանեց. «Աստծո արքայությունն ինչի՞ նման է. և ինչի՞ նմանեցնեմ նրան»: Երկրային կառավարությունների մեջ չկար ոչինչ, որ օրինակ ծառայեր նմանեցնելու համար: Զաղաքացիական ոչ մի հասարակարգ չէր կարող Նրա համար որպես խորհրդանշան ծառայել: Աստծո արքայությունը «նման է մանանեխի հատի, - ասաց Նա,- որ երբ որ հողի մեջ սերմվում է, երկրի վրա եղած ամեն սերմերից փոքրն է, և երբ որ սերմվում է, բուսնում է և ամեն բանջարից ավելի մեծ է լինում, և մեծ-մեծ ճյուղեր է արձակում, մինչև որ կարողանում են երկնքի թռչունները նրա հովանիի տակ բնակվել»: [77] {ԹԱ 51.1}

Սերմի մեջ սաղմը աճում է Աստծո կողմից ներդրված կյանքի սկզբունքի դրսևորման շնորհիվ: Նրա զարգացումը կախում չունի մարդկային ուժից: Այդպես էլ Քրիստոսի արքայությունը: Դա Նոր արարչություն է, որի զարգացման սկզբունքները հակադիր են նրանց, ովքեր ղեկավարում են այս աշխարհի թագադրությունները: Երկրային կառավարություններն իշխում են ֆիզիկական ուժով, նրանք պահպանում են իրենց իշխանությունը պատերազմով, սակայն Նոր թագավորության հիմնադիրը Խաղաղության իշխանն է: Սուրբ Հոգին երկրային թագադրությունները ներկայացնում է գիշատիչ գազանների խորհրդանշով, բայց Քրիստոսը «Աստծո Գառն է, որ վեր է առնում աշխարհի մեղքը» (Հովհաննես 1.29): Նրա կառավարման համակարգում խղճի վրա բռնություն չկա: Հրեաները սպասում էին, որ Աստծո արքայությունը պետք է հաստատվի Նույն ձևով, ինչպես աշխարհի թագավորությունները: Արդարություն ձեռք բերելու համար նրանք դիմում էին արտաքին ձևերին: Նրանք մեթոդներ և ծրագրեր էին հնարում: Բայց Քրիստոսը սկզբունք է սերմանում: ճշմարտություն և արդարություն սերմանելով՝ Նա հակամարտում է մոլորության ու մեղքի հետ: {ԹԱ 51.2}

Երբ Հիսուսը պատմում էր այս առակը, հեռվում և մոտակայքում կարելի էր մանանեխի թուփ տեսնել, որն աճելով ինքնիրեն, բարձրացել էր խոտից ու հասկից էլ վեր ու թեթևակի ճոճում էր իր ճյուղերն օդում: Թռչունները թռչկոտում էին ճյուղից ճյուղ և դայլայլում տերևախիտ սաղարթի մեջ: Մինչդեռ այն սերմը, որից ծել էր այս հսկա բույսը, փոքրագույնն էր: Սկզբում այն մի Նուրբ ընծյուղ է արձակում, որը սակայն մեծ կենսունակություն ունի, և աճում է ու փարթամանում, մինչև հասնում է մեծ չափերի: Քրիստոսի արքայությունն էլ սկզբում ասես համեստ ու աննշան էր: Համեմատած երկրային թագավորությունների հետ՝ այն ամենափոքրն էր թվում: Այս աշխարհի կառավարիչները ծաղրեցին Քրիստոսի՝ թագավոր լինելու հավակնությունը: Բայց և այնպես, հետևորդներին տրված զորեղ ճշմարտություններում պարունակվող Ավետարանի արքայությունն աստվածային կյանք ուներ: Եվ որքան արագընթաց էր նրա աճը, որքան լայնատարած՝ նրա ազդեցությունը: Երբ Քրիստոսը պատմում էր այս

առակը, այնտեղ կային ընդամենը մի քանի գալիլեացի գյուղացիներ, որ կարող էին ներկայացնել նոր թագավորությունը: [78] Նրանց աղքատության, սակավաթիվ լինելու պատճառով էր, որ շատերը չմիացան նրանց՝ այդ պարզամիտ ձկնորսներին, ովքեր հետևում էին Հիսուսին: Սակայն մանասեխի հատիկը պետք է աճեր ու սփռեր իր ճյուղերն ամբողջ աշխարհով մեկ: Երբ երկրային թագավորությունները, որոնց փառքով էր լցված մարդկանց սրտերը, կործանվեին, Քրիստոսի թագավորությունը կմնար որպես գործել և հավիտենական իշխանություն: {ԲԱ 52.1}

Շնորհի աշխատանքը սրտի մեջ նույնպես աննշմարելի է սկզբում: Ասված մի խոսք, հոգու վրա ընկած լույսի մի ճառագայթ, և ազդեցությունը կատարված է, որը նոր կյանքի սկիզբն է, և ո՞վ կարող է չափել դրա արդյունքները: {ԲԱ 52.2}

Մանասեխի սերմի առակով ոչ միայն Քրիստոսի արքայության աճն է լուսաբանվում, այլ նաև դրա աճման յուրաքանչյուր աստիճանում կրկնվում է առակում ներկայացված փորձառությունը: Յուրաքանչյուր սերնդում իր եկեղեցու համար Աստված ունի հատուկ ճշմարտություն և հատուկ գործ: Այն ճշմարտությունը, որը ծածկված է աշխարհիկ իմաստուններից և գիտուններից, հայտնվում է նրանց, ովքեր երեխայի նման են և խոնարհ: Այն ինքնագոհության կոչ է անում: Այն մարտեր ունի պատերազմելու և հաղթանակներ՝ շահելու: Սկզբում նրա ջատագովները քիչ են: Նրանց առարկում ու արհամարհում են երկրի մեծամեծները և աշխարհի հետ համակերպված եկեղեցին: Տեսեք Հովհաննես Մկրտչին՝ Քրիստոսի նախակարապետին, որ մենակ դուրս եկավ կշտամբելու հրեա ժողովրդի հպարտությունն ու ձևամոլությունը: Տեսեք Եվրոպայում Ավետարանի առաջին տարածողներին: Որքան մռայլ, որքան անհույս էր թվում Պողոսի և Շիղայի առաքելությունը, երբ նրանք, երկու վրանագործներ, իրենց ընկերների հետ նավ են նստում Տրովադայից Փիլիպպե գնալու համար: Տեսեք «տարեց Պո- դոսին» շղթաների մեջ, որ Քրիստոս է քարոզում կայսեր ամրոցում: Տեսեք ստրուկների և գյուղացիների փոքրիկ համայնքները, որ պայքարում են կայսերական Հռոմի հեթանոսության դեմ: Տեսեք Մարտին Լյութերին, որ դուրս էր գալիս հզոր եկեղեցու դեմ, որն աշխարհի իմաստության գլուխգործոցն էր: Տեսեք, թե ինչպես է նա ամուր բռնել Աստծո խոսքն ընդդեմ կայսեր և պապի՝ հայտարարելով. «Սա է իմ կյանքի հիմքը, ես այլ կերպ չեմ կարող վարվել, թող Աստված ինձ օգնի»: [79] Տեսեք Ջոն Ուեսլիին, երբ Քրիստոսին ու Նրա արդարությունն էր քարոզում ձևապաշտության, զգայապաշտության և անհավատության մեջ: Տեսեք նրան՝ բեռնավորված հեթանոս աշխարհի վշտերով աղաչելիս, որ Քրիստոսի սիրո ավետիսը կարողանա նրանց հասցնել: Լսեք հոգևորականության պատասխանը. «Նստիր, երիտասարդ: Երբ Աստված կամենա դարձի բերել հեթանոսներին, Նա կանի այդ առանց քո կամ իմ օգնության»: {ԲԱ 53.1}

Ներկա սերնդի կրոնական մեծ առաջնորդները փառաբա- նություններ են հնչեցնում և հուշարձաններ կանգնեցնում նրանց համար, ովքեր դարեր առաջ ցանել են ճշմարտության սերմը: Մի՞թե այսօր շատերը չեն շրջվում այդ աշխատանքից ու կոխկրտում նույն սերմից աճած ծլերը: Կրկնվում է հին աղաղակը. «Մենք գիտենք, որ Աստված Մովսեսի հետ խոսեց, բայց սրան (Քրիստոսին՝ ի դեմս իր լուսաբերի) չգիտենք, թե որտեղից է» (Հովհաննես 9.29): Այսօր էլ, ինչպես անցյալ դարերում, ներկա ժամանակվա համար հատուկ ճշմարտությունները կարելի է գտնել ոչ թե եկեղեցական

հեղինակությունների, այլ այն տղամարդկանց և կանանց մոտ, ովքեր չափազանց կըրթված կամ չափազանց իմաստուն չեն Աստծո խոսքին հավատալու համար: {ԲԱ 54.1}

«Յենց ձեր կոչումին նայեք, եղբայրներ, որ ոչ թե շատ իմաստուններ մարմնի կողմից, և ոչ թե շատ զորավորներ, և ոչ թե շատ ազնվականներ. Այլ այս աշխարհի հիմարներին Աստված ընտրեց, որ ամաչեցնի իմաստուններին, և աշխարհիս տկարներին Աստված ընտրեց, որ ամաչեցնի զորավորներին: Եվ աշխարհիս անտոհմներին և անարգվածներին Աստված ընտրեց և ոչինչներին, որ մի բան լինողներին ոչնչացնի» (Ա Կորնթացիս 1.26-28), «որ ձեր հավատքը մարդկանց իմաստությունով չլինի, այլ Աստծո զորությունով» (Ա Կորնթացիս 2.5): {ԲԱ 54.2}

Եվ այս վերջին սերնդի մեջ Էլ մանանեխի հատիկի առակը պետք է հասնի փայլուն և հաղթական իրականացման: Փոքրիկ սերմը ծառ է դառնալու: Նախագգուշացման և ողորմության վերջին լուրը պետք է հասնի «ամեն ազգի և ցեղի և լեզվի» (Հայտնություն 14.6-14), «որ հեթանոսներից ժողովուրդ առնի իր անունի համար» (Գործք առաքելոց 15.14, Հայտնություն 18.1): Եվ երկիրը կ'ուսափորվի Նրա փառքից: [80] {ԲԱ 54.3}

Գլուխ 6 - Ցանքի առակից այլ դասեր

Սերմի ցանման աշխատանքից և բույսի աճումից կարելի է արժեքավոր դասեր քաղել ընտանիքում և դպրոցում: Թող երեխաներն ու երիտասարդները սովորեն ճանաչել բնության մեջ աստվածային ուժերի գործունեությունը, և նրանք ի վիճակի կլինեն հավատով ձեռք բերել չտեսնված օգուտներ: Երբ նրանք հասկանան Աստծո հրաշալի աշխատանքն իր մեծ ընտանիքի կարիքները բավարարելու գործում, և թե ինչպես մենք պետք է համագործակցենք Նրա հետ, նրանց հավատն առ Աստված կմեծանա և ավելի շատ կօգտվեն Նրա գործությունից իրենց առօրյա անձնական կյանքում: {ԶԱ 55.1}

Աստված ինչպես սերմը, այնպես էլ երկիրը ստեղծել է իր խոսքով: Իր խոսքով Նա ուժ է տվել աճելու և բազմանալու համար: Նա ասաց. «Երկիրը կանաչ խոտ բուսեցնի, սերմ տվող խոտ և պտղաբեր ծառ, որ պտուղ տա իր տեսակի պես, որի սերմը իրենում լինի՝ երկրի վրա: Եվ այնպես եղավ: ...Եվ Աստված տեսավ, որ բարի է» (Օննորոց 1.11,12): Դա այն խոսքն է, որ մինչև հիմա սերմը աճեցնում է: [81] Յուրաքանչյուր սերմ, որ իր կանաչ ծիլն արևին է շրջում, վկայում է Աստծո ասված խոսքի հրաշագործ գործության մասին, Նրա, Ով «ասաց և եղավ», Ով «հրամայեց և հաստատվեց» (Սաղմոս 33.9): {ԶԱ 55.2}

Քրիստոսն իր աշակերտներին սովորեցրեց աղոթել. «Մեր ամենօրյա հացը տուր մեզ այսօր»: Եվ ցույց տալով ծաղիկները՝ նրանց հավաստիացրեց, որ «եթե դաշտի խոտը Աստված այնպես է հազցնում,... չէ՞ որ շատ ավելի ձեզ» (Մատթեոս 6.11,30): Քրիստոսը միշտ էլ ձգտում է պատասխանել այս աղոթքին և հաստատել վստահությունը: Անտեսանելի մի ուժ ծառայի պես մշտական գործում է նրան կերակրելու և հազցնելու համար: Մեր Տերը շատ միջոցներ է գործի դնում զգված սերմը կենդանի բույս դարձնելու համար: Եվ Նա տալիս է հարկ եղած չափով այն ամենը, ինչ պահանջվում է բերքը կատարյալ դարձնելու համար: Սաղմոսերգուհի գեղեցիկ բառերը հետևյալն են ասում. «Դու նայում ես երկրին և խմեցնում ես նրան. շատ հարստացնում ես նրան. Աստծո գետը լիքն է ջրով. ցորեն ես պատրաստում նրանց համար, որովհետև այսպես պատրաստեցիր նրան: Դու խմեցնում ես նրա ակոսներին, ցածացնում ես նրա վարածը. անձրևով կակղեցնում ես նրան և օրհնում ես նրա բուսածը: Դու պսակում ես տարին քո բարիքներով, և քո հետքերը պարարտություն են կաթեցնում» (Սաղմոս 65.9-11): {ԶԱ 55.3}

Աստված է ղեկավարում նյութական աշխարհը: Բնությունը ենթարկվում է բնության օրենքներին: Ամեն բան Արարչի կամքն է հայտնում և կատարում: Ամպը և արևի լույսը, ցողն ու անձրևը, քամին ու փոթորիկը, բոլորն էլ Աստծո հսկողության տակ են և կատարելապես հնազանդվում են Նրա հրամաններին: Աստծո օրենքին հնազանդվելուց է, որ հատիկը ծիլը ճեղքում և դուրս է գալիս հողից, «առաջ խոտը, հետո հասկը և նրանից հետո լցված ցորենի հասկի մեջ» (Մարկոս 4.28): Բույսերն աճում են իրենց նշանակված ժամանակում, որովհետև նրանք չեն դիմադրում Նրա աշխատանքին: [82] Եվ մի՞թե կարելի է, որ միայն մարդը, ստեղծված Աստծո պատկերով, օժտված բանականությամբ ու խոսքով, չգնահատի Նրա պարգևները և չհնազանդվի Նրա կամքին: Մի՞թե բանական արարածները պետք է միայն պատճառ դառնան մեր աշխարհի խառնաշփոթությանը: {ԶԱ 56.1}

Այն ամենում, ինչ վերաբերում է մարդու ապրուստի միջոցներին, առկա է աստվածային և մարդկային ջանքերի համաձայնեցվածությունը: Ոչ մի հոլմնձք չի կարող

լինել, եթե մարդկային ձեռքերը չկատարեն իրենց բաժին աշխատանքը ցանելու գործում: Սակայն աճ տեղի չի ունենա առանց այն միջոցների, որոնցով Աստված ապահովում է արևի լույսն ու անձրևները, ցողն ու ամպերը: Այդպես է նաև յուրաքանչյուր գործարքի մեջ, ուսումնասիրության և գիտության յուրաքանչյուր բնագավառում: Այդպես է նաև հոգևոր հարցերում, բնավորության ձևավորման գործում և քրիստոնեական աշխատանքի յուրաքանչյուր ոլորտում: Մենք անելու գործ ունենք, սակայն աստվածային զորությունը պետք է միանա մեզ, այլապես մեր ջանքերը զուր կլինեն: {քւ 56.2}

Երբ էլ մարդ ինչ-որ բան է կատարում, լինի դա հոգևոր թե աշխարհիկ գործ, պետք է հիշի, որ դա կատարում է իր Ստեղծողի հետ համագործակցելով: Մենք պետք է գիտակցենք մեր կախվածությունն Աստծուց: Շատ մեծ է վստահությունը մարդու նկատմամբ, չափից ավելի շատ է հույս դրվում մարդկային գյուտերի վրա: Շատ քիչ վստահություն կա այն զորության վրա, որ Աստված պատրաստ է տալ: «Մենք Աստծո գործակիցներն ենք» (Ա Կորնթացիս 3.9): Անչափ փոքր է աշխատանքի այն մասը, որ կատարում է մարդը, սակայն եթե նա կապված է Քրիստոսի աստվածային զորության հետ, ամեն ինչ կարող է անել այն ուժի զորությամբ, որով նրան օժտում է Քրիստոսը: {քւ 56.3}

Սերմից բույսի աստիճանական զարգացումը մի տեսանելի դաս է երեխայի դաստիարակության գործում: «Առաջ խոտը, հետո հասկը, և նրանից հետո լցված ցորենի հասկի մեջ» [83] Նա, ով տվել է այս առակը, ստեղծել է փոքրիկ սերմը, դրել նրանում կենսական հատկանիշներ և օրենքներ է սահմանել, որոնք կարգավորում են նրա աճը: Եվ այն ճշմարտությունները, որոնք սովորեցնում է այս առակը, կենդանի իրականություն էին դարձել Նրա անձնական կյանքում: Ինչպես ֆիզիկական, այնպես էլ հոգևոր էության մեջ Նա հետևեց բույսի օրինակով լուսաբանված աճի աստվածային կարգունակունին, և ցանկանում է, որ բոլոր երիտասարդները նույնը անեն: Թեև Նա երկնքի Վեհափառությունն էր, փառքի Թագավորը, Նա մանուկ դարձավ Բեթղեհեմում և որոշ ժամանակ անօգնական երեխա էր՝ մոր խնամքի տակ գտնվելով: Մանուկ հասակում Նա հնազանդ երեխա էր: Նա խոսում և գործում էր ոչ թե մեծին, այլ երեխային յուրահատուկ իմաստությամբ՝ պատվելով Իր ծնողներին և կատարելով նրանց ցանկությունները օգտավետ բաներում՝ մանկական բնորոշ ունակությունների համաձայն: Բայց Իր զարգացման յուրաքանչյուր աստիճանին Նա կատարյալ էր, անմեղ՝ կյանքի պարզ, բնական գրավչությամբ: Սուրբ Գիրքը Նրա մանկության մասին ասում է. «Երեխան էլ աճում էր և զորանում հոգով՝ իմաստությունով լցված. և Աստծո շնորհը նրա վրա էր»: Իսկ Նրա պատանեկության մասին գրված է. «Եվ Յիսուսը զարգանում էր իմաստությունով և հասակով և շնորհով՝ Աստծո և մարդկանց մոտ» (Ղուկաս 2.40,52): {քւ 57.1}

Այստեղ առաջարկվում է այն աշխատանքը, որ պետք է կատարեն ուսուցիչները և ծնողները: Նրանք պետք է ձգտեն այնպես զարգացնել պատանիների հակումները, որ նրանց կյանքի ամեն մի փուլում նրանք կարողանան այդ շրջանին համապատասխան բնական գեղեցկություն ցուցաբերել՝ պարտեզի բույսերի պես բնականոն աճելով: {քւ 57.2}

Ամենահրապուրիչ երեխաները նրանք են, ովքեր բնական են ու անկեղծ: Խելացի չէ հատուկ ուշադրություն դարձնել նրանց վրա և կրկնել նրանց սրամիտ խոսքերն իրենց մոտ: Սնափառությունը չպետք է քաջալերվի՝ գովաբանելով նրանց արտաքինը, նրանց

խոսքերը կամ գործերը: Չպետք է նաև նրանց հազցնել թանկարժեք կամ ցուցադրական հագուստ: Սա նրանց մեջ հպարտություն է առաջացնում և նախանձ արթնացնում իրենց ընկերների սրտում: {քւ 58.1}

Փոքրիկները պետք է դաստիարակվեն մանկական պարզությամբ: [84] Նրանք պիտի վարժվեն բավարարվել փոքրիկ, օգտակար պարտականություններով, հաճույքներով ու փորձառություններով, որ բնական են իրենց տարիքի համար: Առաջնությունը համապատասխանում է կանաչ խոտին, իսկ խոտն ունի իրեն յուրահատուկ գեղեցկությունը: Երեխաներին չպետք է մղել վաղահաս հասունության, նրանք պիտի պահպանեն վաղ տարիներին թարմությունն ու գրավչությունն այնքան, որքան հնարավոր է: {քւ 58.2}

Փոքրերը կարող են քրիստոնյա լինել՝ ունենալով իրենց տարիքին համապատասխան փորձառություն: Ահա այն ամենը, ինչ Աստված ակնկալում է նրանցից: Նրանք հոգևոր դաստիարակության կարիք ունեն, և ծնողները պետք է երեխաների համար բարենպաստ պայմաններ ստեղծեն, որպեսզի նրանք կարողանան կերտել իրենց բնավորությունները Քրիստոսի բնավորության նման: {քւ 58.3}

Բնության մեջ գործող Աստծո օրենքներում պատճառին հաջորդում է հետևանքը բացառիկ ճշտությամբ: Հունձքը կը- վկայի, թե ինչպիսին է եղել ցանքը: օույլ աշխատողը դատապարտվում է իր իսկ աշխատանքով: Հունձքը նրա դեմ է վկայում: Այդպես էլ հոգևոր բաներում. յուրաքանչյուր աշխատողի հավատարմությունը չափվում է իր աշխատանքի արդյունքներով: Հունձքը ցույց կտա, թե ինչպես է նա աշխատել՝ քրտնաջա՞ն, թե՞ ծուլորեն: Սրանով է վճռվում նրա հավիտենական ճակատագիրը: {քւ 58.4}

Ամեն մի ցանված սերմ պտուղ է տալիս իր տեսակի պես: Այսպես է և մարդու կյանքում: Մենք բոլորս պետք է ցանենք կարեկցության, համակրանքի և սիրո սերմեր, որովհետև հնձելու ենք այն, ինչ ցանել ենք: Եսամոլության, ինքնապարծության և ինքնապատվության ամեն մի բնորոշ հատկություն, ինքնաբավարարման ամեն մի արարք իր տեսակի պես պտուղ կբերի: Նա, ով ապրում է իր համար, մարմնի մեջ է սերմում և մարմնից էլ ապականություն կհնձի: {քւ 59.1}

Աստված ոչ մի մարդու չի կործանում: Նա, ով կործանվում է, ինքն է իրեն կործանում: Ամեն ոք, ով խլացնում է խղճի ձայնը, անհավատության սերմեր է ցանում, և սրանք, անկասկած, բերք կտան: [85] Մերժելով Աստծո առաջին զգուշացումը՝ անցյալում փարավոնը համառության սերմեր ցանեց և համառություն հնձեց: Աստված նրան չէր ստիպել, որ չհավատա: Անհավատության սերմը, որ նա ցանեց, իր տեսակի պես պտուղներ բերեց: Այդպես նա շարունակեց ընդդիմանալ, մինչև որ տեսավ իր ավերված երկիրը, իր անդրանիկի մեռած. սառը մարմինը, նաև իր տան ու իր թագավորության բոլոր ընտանիքների անդրանիկների դիակները, մինչև ծովի ջրերը ծածկեցին նրա ձիերը, կառքերն ու զինվորներին: Նրա պատմությունն այս խոսքերի ճշմարտացիության նկարագրությունն է, որ «ինչ որ մարդ սերմի, այն էլ կհնձի» (Պաղատացիս 6.7): Եթե մարդիկ հասկանալին սա, նրանք կզգուշանալին, թե ինչ սերմ են ցա- նում: {քւ 59.2}

Երբ ցանված սերմը բերք է տալիս, և սա էլ ցանվում է իր հերթին, բերքը բազմապատկվում է: Այս օրենքն արդարացի է ուրիշների հետ ունեցած մեր

հարաբերություններում: Ամեն մի արարք, ամեն մի խոսք սերմ է, որը պետք է պտուղ բերի: Հոգատար սիրալիրության, հնազանդության կամ անձնագոհության ամեն մի գործին կընդօրինակեն ուրիշները, և նրանց միջոցով՝ մյուսները: Այդպես էլ նախանձի, չարության կամ գժտության ամեն մի արարք սերմ է, որը մի «դառն արմատ» կգցի (Եբրայեցիս 12.15), որով էլ շատերը կաղծվեն: Եվ որքան ավելի մեծ քանակությամբ մարդկանց այս «շատերը» կթունավորեն: Այսպիսով, բարու և չարի ցանքսը կատարվում է և՛ ժամանակավոր, և՛ հավիտենական կյանքի համար: {ԲԱ 59.3}

Ցանքի դասը ուսուցանում է առատաձեռնություն՝ ինչպես հոգևոր, այնպես էլ մարմնավոր բաներում: Տերն ասում է. «Երանի ձեզ, որ ցանում եք ամեն ջրերի մոտ» (Եսայիա 32.20): «Որովհետև սա եմ ասում, թե խնայելով սերմողը խնայելով էլ կհնձի. և առատությամբ սերմողը առատությամբ էլ կհնձի» (Բ Կորնթացիս 9.6): Ցանել ամեն ջրերի մոտ՝ նշանակում է Աստծո բարիքները մշտապես կիսել ուրիշների հետ: Այսինքն՝ տալ ամենուրեք, որտեղ Աստծո գործը կամ մարդկության կարիքները պահանջում են մեր օգնությունը: [86] Սա չի հասցնի աղքատության: «Առատությամբ սերմողը առատությամբ էլ կհնձի»: Սերմնացանը բազմապատկում է իր սերմը այն ցա- նելով: Այդպես է նաև նրանց մոտ, ովքեր հավատարմորեն բաժանում են Աստծո պարգևները: Կիսվելով՝ նրանք շատացնում են իրենց օրհնությունները: Աստված նրանց խոստացել է տալ բավական քանակությամբ, որպեսզի նրանք շարունակեն բաժանել: «Տվեք և կտրվի ձեզ. լավ չափով՝ թափ տրված, շարժված լի՛ի լի՛քը կտան ձեր գոգը» (Ղուկաս 6.38): {ԲԱ 60.1}

Եվ դեռ սրանից էլ ավելին կա թաքնված ցանելու և հնձելու մեջ: Երբ մենք բաժանում ենք Աստծուց ստացած ժամանակավոր օրհնությունները, տեսնելով մեր սերն ու կարեկցանքը՝ ստացողը լցվում է երախտագիտության և փառաբանության հոգով առ Աստված: Սրտի հողը պատրաստ է ընդունել ու հոգևոր ճշմարտության սերմերը: Եվ նա, որ սերմ է տալիս սերմնացանին, կօգնի սերմին աճելու և պտուղ բերելու հավիտենական կյանքի համար: {ԲԱ 60.2}

Հատիկը հողի մեջ գցելու միջոցով Քրիստոսը պատկերում է իր զոհաբերությունը հանուն մեր փրկության: «Եթե ցորենի հատը հողի մեջ չընկնի և մեռնի, - ասաց Նա, - ինքը մենակ կմնա, բայց եթե մեռնի՝ շատ պտուղ կբերի» (Հովհաննես 12.24): Այսպես, որ Քրիստոսի մահվան արդյունքը կերևա Աստծո արքայության համար աճած պտուղներով: Բուսական աշխարհի օրենքի համաձայն՝ կյանքը Նրա մահվան արդյունքը կլինի: {ԲԱ 60.3}

Եվ բոլոր նրանք, ովքեր պտուղ կբերեն որպես Քրիստոսի գործակիցներ, պետք է նախ ընկնեն հողի մեջ և մահանան: Կյանքը պետք է գցել աշխարհի կարիքների ակոսի մեջ: Եսասիրությունը, անձնական շահը պետք է կորչեն: Սակայն ինքնագոհության օրենքը ինքնապահպանման օրենքն է: Հողի մեջ թաղված սերմը պտուղ է տալիս, և իր հերթին սա էլ է ցանվում: Այսպիսով բերքը բազմապատկվում է: Հողագործը պահպանում է իր հատիկը՝ այն գցելով հողի մեջ: Այդպես է նաև մարդու կյանքում. տալ՝ նշանակում է ապրել: [87] Կպահպանվի այն կյանքը, որն ինքնակամորեն տրվում է ծառայելու Աստծուն և մարդկանց: Նրանք, ովքեր հանուն Քրիստոսի զոհում են իրենց կյանքը այս աշխարհում, կպահպանեն այն հավիտենական կյանքի համար: {ԲԱ 60.4}

Սերմը մեռնում է, որ ծլի նոր կյանքի մեջ, և այս օրինակով մենք սովորում ենք հարության դասը: Բոլոր նրանք, ովքեր սիրում են Աստծուն, կրկին կապրեն վերին

Եղեմուհ: Մարդու մարմնի մասին, որ դրված է գերեզմանի մեջ հող դառնալու, Աստված ասաց. «Սերմվում է ապականությունով, և հարություն է առնում անապականությունով: Սերմվում է անարգությունով և հարություն է առնում զորությունով: Սերմվում է շնչավոր մարմին, և հարություն է առնում հոգևոր մարմին» (Ա Կորնթա- ցիս 15.42,43): {ԲԱ 61.1}

Բազում դասերից ահա մի քանիսը, որ սովորեցինք սերմնացանի ու սերմի վերաբերյալ բնության կենդանի առակից: Եթե ծնողներն ու ուսուցիչները փորձեն սովորեցնել այս դասերը, ապա դրանք պիտի կատարվեն գործնականորեն: Թող երեխաներն իրենք փխրեցնեն հողը և ցանեն սերմը: Աշխատանքի ընթացքում ծնողը կամ ուսուցիչը կարող է նրանց միտքն ուղղել սրտի այգու վրա, ուր ցանվում է բարի կամ վատ սերմ, և բացատրել, թե ինչպես այգին պետք է պատրաստել բնական սերմի ցանման համար, այնպես էլ պետք է սիրտը պատրաստել ճշմարտության սերմի ցանման համար: Սերմը հողի մեջ գցելու ժամանակ նրանք կարող են սովորեցնել Քրիստոսի մահվան դասը, և երբ խոտը բուսնում է, նրանք կարող են ուսուցանել հարության մասին ճշմարտությունը: Բույսի աճման ընթացքում կարելի է շարունակել բացատրել բնական և հոգևոր ցանքի միջև գոյություն ունեցող համանմանությունը: {ԲԱ 61.2}

Նույն ձևով էլ պետք է խրատել պատանիներին: Նրանք պետք է սովորեն մշակել հողը: Լավ կլինեք, որ ամեն մի դպրոց իր մերձակայքում մշակելու համար հող ունենար: Այդ հողակտորները պետք է համարվեն իբրև Աստծո դասարաններ: [88] Ամեն բան բնության մեջ պետք է համարվի որպես դասագիրք Նրա զավակների ուսուցման համար, որտեղից նրանք կարող են գիտելիք ձեռք բերել հոգին մշակելու համար: {ԲԱ 61.3}

Հողը հերկելու, կարգի բերելու և մշակելու ընթացքում կարելի է մշտապես դասեր քաղել: Մի խոսքով հողակտորի վրա աշխատելով ոչ մեկի մտքով անգամ չէր անցնի միանգամից բերք հավաքել: Լուրջ, քրտնաջան և համառ աշխատանք պետք է տարվի հողը ցանքսին նախապատրաստելու համար: Նույնը պետք է տեղի ունենա մարդկային սրտում կատարվող հոգևոր աշխատանքում: Որպեսզի հողի հերկումը լինի արդյունավետ, պետք է աշխատանքը կատարել Աստծո խոսքն ունենալով սրտում: Այնժամ նրանք կգտնեն անմշակ մի հող այնպիսի սրտում, որը փխրեցված է Սուրբ Հոգու փափկեցնող, հնազանդեցնող ազդեցությամբ: Մինչև որ քրտնաջան աշխատանք չտարվի հողի վրա, այն բերք չի տա: Նույն կերպ էլ՝ սրտի հողը: Աստծո Հոգին պետք է աշխատի սրտի վրա, մաքրի և կարգի բերի, նախքան այն պտուղ կբերի Աստծո փառքի համար: {ԲԱ 62.1}

Հողն իր հարստությունները չի տա, եթե նրա վրա աշխատեն ժամանակ առ ժամանակ: Այն կարիք ունի հոգատար, ամենօրյա ուշադրության: Հողը պետք է հաճախակի և խորը հերկվի, որպեսզի հեռացվեն մոլախոտերը, որոնք խլում են սնունդը տնկված բարի սերմից: Այսպես են հունձքի պատրաստվում նրանք, ովքեր վարում ու ցանում են: Ոչ ոք չպետք է դաշտ դուրս գա խորտակված հույսերով: {ԲԱ 62.2}

Աստծո օրհնությունը կլինի նրանց վրա, ովքեր այսպես մշակում են հողը՝ հոգևոր դասեր առնելով բնությունից: Հողը մշակելու ժամանակ աշխատողը քիչ գիտի այն մասին, թե ինչ գանձեր են բացվելու իր առջև: Չարհամարիելով այն գիտելիքները, որ կարող է ստանալ ավելի փորձառուներից կամ խելացի մարդկանց հաղորդած

տեղեկությունից, Նա, սակայն, պետք է ինքնուրույն դասեր առնի: Սա Նրա պատրաստության մի մասն է: Հողի մշակումը կդաստիարակի հոգին: [89] {քւ 62.3}

Նա, ով սերմը ծլեցնում է, ով խնամում է այն գիշեր ու ցերեկ, ով ուժ է տալիս Նրան զարգանալու, մեր գոյության Հեղինակն է, երկնքի Թագավորը, և Նա էլ ավելի մեծ խնամք ու հոգատարություն է ցուցաբերում իր զավակների նկատմամբ: Մինչ մարդը ցանում է սերմը՝ երկրային կյանքն ապահովելու համար, աստվածային Սերմնացանը հոգու մեջ ցանում է այն սերմը, որը պտուղ կբերի հավիտենական կյանքի համար: [90] {քւ 62.4}

Գլուխ 7 - Թթխմորի Նման

Ըստ Մատթեոսի 13.33, Ղուկասի 13.20,21:

Շատ կրթված և հեղինակավոր մարդիկ էին եկել լսելու գալիլեացի Օարգարեին: Սրանցից ոմանք մեծ հետաքրքրությամբ էին դիտում այն բազմությանը, որ հավաքել էր Քրիստոսի շուրջը, երբ Նա սովորեցնում էր ծովափին: Հասարակության բոլոր խավերից ներկա էին այս մեծ ամբոխում: Կային աղքատներ, անուսներ, ցնցոտիավոր մուրացկաններ, ավազակներ, որոնց դեմքի վրա դրոշմված էր իրենց հանցանքը, հաշմանդամներ, շվայտ կյանք վարողներ, վաճառականներ, պարապ մարդիկ, բարձրաստիճան և հասարակ, հարուստ ու աղքատ՝ և մեկը մյուսի վրա կիսված, որ մի տեղ գտնեն կանգնելու և լսեն Քրիստոսի խոսքերը: Երբ այս կրթված մարդիկ նայեցին այդ տարօրինակ «հավաքածուին», հարցրին իրար. մի՞թե Աստծո արքայությունը բաղկացած է այսպիսի մարդկանցից: Կրկին Փրկիչը պատասխանեց մի առակով. «Երկնքի արքայությունը նման է խմորի, որ մի կնիկ առավ և երեք չափ ալյուրի մեջ թաքցրեց, մինչև որ բոլորը խմորվեց»: {ԲՄ 64.1}

Հրեաների մոտ թթխմորը երբեմն օգտագործվում էր որպես մեղքի խորհրդանիշ: Չատկի օրերին մարդկանց կարգադրված էր դուրս հանել տներից թթխմորը, նույն կերպ էլ նրանք պարտավոր էին հեռացնել մեղքն իրենց սրտերից: [96] Քրիստոսը զգուշացրեց իր աշակերտներին. «Առաջ ձեր անձերը զգույշ պահեցեք փարիսեցիների խմորից, որ է կեղծավորությունը» (Ղուկաս 12.1): Եվ Պողոս առաքյալն էլ է խոսում «չարության և անզգամության խմորի մասին» (Ա Կորնթա- ցիս 5.8): Սակայն Փրկչի առակում խմորը ներկայացնում է երկնքի թագավորությունը: Այն պատկերում է Աստծո շնորհի կենդանացնող և վերափոխող ուժը: {ԲՄ 64.2}

Չկա այնպիսի ստոր, ցած ընկած մարդ, որ այս գորությունը չկարողանա ներգործել նրա վրա: Բոլոր նրանք, ովքեր կենթարկվեն Սուրբ Հոգուն, նրանց մեջ կյանքի նոր սկզբունք կներդրվի, Աստծո կորսված պատկերը կվերականգնվի մարդկանց մեջ: {ԲՄ 64.3}

Բայց մարդը չի կարող իր կամքը վարժեցնելու միջոցով իրեն վերափոխել: Նա ոչ մի գորություն չունի՝ իրականացնելու այս փոփոխությունը: Թթխմորը՝ միանգամայն կողմնակի մի բան, պետք է դրվի ալյուրի մեջ, նախքան ցանկալի փոփոխությունը տեղի կունենա: Այդպես էլ մեղավորը նախ պետք է ընդունի Աստծո շնորհը, մինչև որ պիտանի դառնա փառքի արքայությանը: Աշխարհի տված ողջ կրթությունն ու զարգացումը չեն կարող մեղքից այլասերված զավակին երկնքի զավակ դարձնել: Վերանորոգող գորությունը պետք է գա Աստծուց: Փոփոխությունը կարող է կատարվել միայն Սուրբ Հոգու միջոցով: [97] Բոլոր նրանք, ովքեր կիրկվեն, բարձրաստիճան թե հասարակ, հարուստ թե աղքատ, պարտավոր են հնազանդվել այս գորության աշխատանքին: {ԲՄ 65.1}

Ինչպես թթխմորը, երբ խառնվում է ալյուրին, գործում է ներսից դուրս, այնպես էլ նորոգելով սիրտը՝ Աստծո շնորհն աշխատում է վերափոխել կյանքը: Միայն արտաքին փոփոխությունը բավարար չէ, որպեսզի մեզ ներդաշնակության բերի Աստծո հետ: Կան շատերը, ովքեր փորձում են վերափոխվել՝ ուղղելով այս կամ այն վատ սովորությունը, և

հուսով են այս կերպ քրիստոնյաներ դառնալ, բայց նրանք սխալ տեղից են սկսում: Մեր առաջնահերթ աշխատանքը սրտի հետ է կապված: {ԲԱ 65.2}

Հավատի դավանությունը և հոգու մեջ ճշմարտության առկայությունը երկու տարբեր բաներ են: Միայն ճշմարտության գիտությունը բավարար չէ: Մենք կարող ենք ձեռք բերել սա, բայց մեր մտքերի ուղղությունը կարող է չփոխվել: Սիրտը պետք է դարձի գա ու սրբվի: {ԲԱ 65.3}

Այն մարդը, ով փորձում է պահել Աստծո պատվիրանները սոսկ պարտքի զգացումից, որովհետև այդպես է պահանջվում անել, երբեք չի ճաշակի հնազանդության ուրախությունը: Իրականում նա անհնազանդ է: Երբ Աստծո պահանջները բեռ են համարվում, քանի որ դրանք չեն համընկնում մարդկային հակումների հետ, մենք կարող ենք իմանալ, որ այդ կյանքը քրիստոնեական չէ: Իսկական հնազանդությունը սրտում գործող սկզբունքի դրսևորումն է: Այն բխում է արդարության սիրուց, Աստծո օրենքի սիրուց: Արդարության էությունը մեր Փրկչի հանդեպ հավատարմությունն է: Այն մեզ կդրդի ճիշտ վարվել, քանի որ այդպես ճիշտ է, որովհետև ուղիղ արարքները հաճելի են Աստծուն: [98] {ԲԱ 65.4}

Սուրբ Հոգու միջոցով սրտի վերափոխման մեծ ճշմարտությունը ներկայացված է Քրիստոսի խոսքերի մեջ՝ ուղղված Նիկողեմոսին. «Ճշմարիտ, ճշմարիտ ասում եմ քեզ. եթե մեկը վերստին չծնվի, կարող չէ Աստծո արքայությունը տեսնել... Մարմնից ծնվածը մարմին է, Հոգուց ծնվածը՝ հոգի է: Մի զարմացիր, որ ասացի քեզ, թե պետք է ձեզ վերստին ծնվել: Զամին որտեղ ուզում է՝ փչում է, և նրա ձայնը լսում ես, բայց չգիտես, թե որտեղից է գալիս և ո՞ր է գնում, այսպես է ամեն Հոգուց ծնվածը» (Հովհաննես 3.3-8): {ԲԱ 66.1}

Պողոս առաքյալը Սուրբ Հոգով ներշնչված գրում է. «Բայց Աստված, որ մեծ է ողորմությամբ, իր շատ սերի համար, որ սիրեց մեզ, երբ որ մեռած էինք հանցանքներում, մեզ կենդանի արեց Քրիստոսի հետ. շնորհքով եք փրկված: Նրա հետ մեզ հարույց, և նրա հետ երկնավորներում նստեցրեց՝ Քրիստոս Հիսուսում: Որ նոր եկող դարերում հավիտյան ցույց տա իր շնորհքի գերազանց մեծությունը Քրիստոս Հիսուսի՝ մեզ վրա ցույց տրված քաղցրությունով: Որովհետև շնորհքով եք փրկված հավատքի միջոցով. և սա ոչ թե ձեզնից է, այլ Աստծո պարգևն է» (Եփեսացիս 2.4-8): {ԲԱ 66.2}

Այլուրի մեջ թաքնված թթխմորը գործում է աննկատ, որպեսզի ամբողջ զանգվածը խմորեցնի. այդպես էլ ճշմարտության խմորն է գործում գաղտնի, լռությամբ և համառորեն, որպեսզի վերափոխի հոգին: Բնական հակումները փափկեցվում ու ենթարկեցվում են: Արմատավորվում են նոր մտքեր, նոր զգացումներ, նոր դրդումներ: [99] Բնավորության նոր չափանիշ է ներկայացվում՝ Քրիստոսի կյանքը: Միտքը փոխվում է, ընդունակություններն արթնանում են գործելու նոր ուղղություններով: Մարդը ոչ թե օժտվում է նոր ունակություններով, այլ ունեցած ունակություններն են սրբվում: Արթնանում է խիղճը: Մենք օժտվում ենք բնավորության այնպիսի հատկանիշներով, որ ընդունակ ենք դառնում ծառայելու Աստծուն: {ԲԱ 66.3}

Հաճախ հարց է ծագում. այդ ինչո՞ւ կան մարդիկ, ովքեր հայտարարում են, թե հավատում են Աստծո խոսքին, սակայն նրանց մեջ չի երևում ոչ խոսքի, ոչ հոգու և ոչ էլ բնավորության փոփոխություն: Ինչո՞ւ այդքան շատ են այնպիսիք, ովքեր չեն

կարողանում տանել, երբ հակառակում են իրենց նպատակներին ու ծրագրերին, ովքեր անսուրբ բնավորություն են դրսևորում, և ում խոսքերը կոպիտ են, հրամայական ու կտրուկ: Նրանց կյանքում նկատվում է այն նույն եսասիրությունը, նույն եսասիրական ցանկությունների բավարարումը, նույն բնավորությունն ու նույն բարկացկոտ խոսելաձևը, ինչ որ աշխարհիկ մարդկանց մոտ: Նկատվում է նույն դյուրագգաց հպարտությունը, մարմնավոր հակումներին տեղիք տալը, բնավորության նույն կամակորոթությունը, կարծես թե ճշմարտությունը միանգամայն անձանոթ է նրանց: Պատճառն այն է, որ նրանք վերածնված չեն: Նրանք ճշմարտության թթխմորը չեն թաքցրել իրենց սրտում: Այն հնարավորություն չի ունեցել կատարելու իր գործը: Նրանց բնածին և ձեռք բերված չար հակումները չեն հնազանդեցվել դրա վերափոխիչ գործությանը: [100] Նրանց կյանքը ցույց է տալիս Քրիստոսի շնորհի բացակայությունը և անհավատությունը Նրա այն գործության նկատմամբ, որ կարող է վերափոխել բնավորությունը: {ԶԱ 66.4}

«Ուրեմն հավատքը լսելուցն է, և լսելը Աստծո խոսքից» (Յոմեացիս 10.17): Սուրբ Գիրքը բնավորությունը փոխելու մեծ ուժ ունի: Քրիստոսն աղոթեց. «Նրանց սուրբ արաքո ճշմարտությունով, քո խոսքը ճշմարտություն է» (Յովհաննես 17.17): Եթե ուսումնասիրում են Աստծո խոսքը և հնազանդվում նրան, ապա այն գործում է սրտի մեջ՝ նրանից հեռացնելով ամեն մի անսուրբ հատկություն: Սուրբ Յոգին գալիս է հանդիմանելու մեղքի համար, և այն հավատը, որ առաջանում է սրտում, գործում է Քրիստոսի հանդեպ ունեցած սիրով՝ նմանեցնելով մեզ մարմնով, հոգով և էությամբ Նրա պատկերին: Այդ ժամանակ Աստված կարող է օգտագործել մեզ կատարելու իր կամքը: Մեզ տրված ուժը գործում է ներսից դեպի դուրս՝ դրդելով մեզ մյուսներին հաղորդել այն ճշմարտությունը, որ մեզ է հաղորդվել: {ԶԱ 67.1}

Աստծո խոսքի ճշմարտությունները բավարարում են մարդու գործնական մեծ կարիքը՝ հոգու դարձի գալը հավատի միջոցով: Չպետք է կարծել, թե այս վեհ սկզբունքները այնքան մաքուր և սուրբ են, որ առօրյա կյանքում անհնարին է կիրառել: Դրանք այն ճշմարտություններն են, որ գործում են երկնքում և ընդգրկում են հավիտենականությունը, միևնույն դրանց կենարար ազդեցությունը պետք է միահյուսվի մարդու կյանքի փորձառության հետ: [101] Դրանք պետք է ներթափանցեն կյանքի թե՛ մեծ և թե՛ փոքր գործերի մեջ: {ԶԱ 67.2}

Ճշմարտության թթխմորը ընդունելով սրտի մեջ՝ այն կիսկի ցանկությունները, կմաքրի մտքերը և կազնվացնի բնավորությունը: Ճշմարտությունը կենդանացնում է մտքի ունակությունները և հոգու ուժերը: Այն ընդլայնում է զգայունության ու սիրո ունակությունները: {ԶԱ 68.1}

Այս սկզբունքով ապրող մարդն աշխարհի համար դառնում է առեղծված: Եսասեր, փողամոլ մարդն ապրում է միայն իր համար ապահովելու այս աշխարհի հարստությունը, պատիվը և հաճույքները: Այդպիսի մարդու հաշվարկներից հավիտենական աշխարհը դուրս է մղվում: Սակայն Քրիստոսի հետևորդը չի կլանվի այս ամենով: Հանուն Քրիստոսի նա կաշխատի և կուրանա իր անձը, որպեսզի օգնի հոգիների փրկության մեծ գործին, նրանց, ովքեր մնացել են այս աշխարհում առանց Քրիստոսի և առանց հույսի: Այդպիսի մարդուն աշխարհը չի կարող հասկանալ, քանի որ նրա հայացքում մշտապես հավերժական իրականություններն են: Քրիստոսի սերն իր փրկագնող գործությամբ մտել

Ե նրա սրտի մեջ: Այս սերը ղեկավարում է բոլոր շարժառիթները և մարդուն վեր Ե բարձրացնում աշխարհի ապականիչ ազդեցությունից: {ԶԱ 68.2}

Մարդկային ընտանիքի ամեն մի անդամի հետ հաղորդակցության մեջ Աստծո խոսքը պետք է սրբագործող ազդեցություն ունենա: Ճշմարտության թթխմորը չի ծնի մրցակցության ոգի, առաջինը լինելու ցանկություն կամ փառասիրություն: Ճշմարիտ, երկնածին սերը եսամոլ և փոփոխական չէ: Այն կախված չէ մարդկային գովասանքից: Այն սիրտը, որ ընդունել է Աստծո շնորհը, լի է սիրով Աստծո և նրանց հանդեպ, ում համար պատարագվել է Քրիստոսը: [102] «Ես»-ը չի պայքարում ճանաչման համար: Վերջինս սիրում է ուրիշներին ոչ թե այն բանի համար, որ նրանք Էլ իրեն են սիրում և հաճելի են իրեն կամ գնահատում են իր արժանիքները, այլ որ նրանք Քրիստոսի գնած սեփականությունն են: Եթե նրա դրդումները, խոսքերը կամ գործերը սխալ են հասկացվում կամ սխալ ներկայացվում, նա չի վիրավորվում, այլ շարունակում է ապրել նույն ձևով: Նա բարի է և խելամիտ, իր մասին համեստ կարծիք ունի, սակայն լցված է հույսով՝ միշտ վստահելով Աստծո ողորմությանն ու սիրուն: {ԶԱ 68.3}

Առաքյալը հորդորում է մեզ. «Այլ ձեզ կանչող Սուրբի պես, դուք Էլ սուրբ եղեք ձեր բոլոր վարմունքում, որովհետև գրված է. Սուրբ եղեք, որ ես սուրբ եմ» (Ա Պետրոս 1.15,16): Քրիստոսի շնորհը պետք է ղեկավարի մեր բնավորությունն ու խոսքը: Շնորհի աշխատանքը կնկատվի մեկը մյուսի նկատմամբ ունեցած քաղաքավարի վերաբերմունքի, մեծ հարգանքի և բարի, քաջալերող խոսքերի մեջ: Այդպիսի տան մեջ ներկա է հրեշտակը: Կյանքից անուշահոտություն է բուրում, որ սուրբ խունկի նման բարձրանում է առ Աստված: Սերը դրսևորվում է բարության, հեզության, համբերության և երկայնամտության մեջ: {ԶԱ 69.1}

Այդպիսի մարդու դեմքի արտահայտությունը փոխվում է: Սրտում բնակվող Քրիստոսն արտացոլվում է նրանց դեմքերին, ովքեր սիրում են Նրան և պահում են Նրա պատվիրանները: Ճշմարտություն է գրված այնտեղ: Ի հայտ է գալիս երկնային քաղցր խաղաղությունը: Բարությունն այնտեղ առավել է արտահայտված, քան մարդկային սերը: {ԶԱ 69.2}

Ճշմարտության թթխմորը վերափոխում է մարդուն ամբողջությամբ՝ դարձնելով անտաշին հղկված, կոպիտին՝ մեղմ, եսամոլին՝ մեծահոգի: Դրանով սրբվում են մեղավորները և լվացվում Գառան արյունով: Իր կենսարար զորությամբ այն ներդաշնակում է միտքը, հոգին և ուժը աստվածային կյանքի հետ: Մարդն իր մարդկային բնությամբ մասնակից է դառնում աստվածային բնությանը: Քրիստոսը փառավորվում է բնավորության գերազանցությամբ և կատարելությամբ: Երբ այս փոփոխությունները կատարված են, հրեշտակները սքանչելի երգ են երգում, և Աստված ու Քրիստոսը ցնծում են այն հոգիների համար, ովքեր ձևավորված են աստվածային նմանությամբ: [103] {ԶԱ 69.3}

Գլուխ 8 - Թաքնված գանձը

Ըստ Մատթեոսի 13.44:

«Դարձյալ երկնքի արքայությունը նման է մի արտի մեջ թաքնված գանձի, որ նրան մի մարդ գտնելով թաքցրեց, և ուրախությունից գնում, ամեն ինչ, որ ունի, ծախում է և արտը առնում»։ {ԲԸ 70.1}

Հնում մարդիկ սովորություն ունեին իրենց գանձերը թաքցնել հողում։ Գողություններ ու ավազակություններ հաճախակի էին լինում։ Եվ երբ որ տվյալ կառավարությունը փոխվում էր, նրանք, ովքեր մեծ ունեցվածքի տեր էին, ստիպված էին լինում մեծ հարկեր վճարել։ Բացի այդ, երկիրը գտնվում էր թալանչիական բանակների ներխուժման մշտական վտանգի տակ։ Դրանից ելնելով՝ հարուստները ջանում էին պահպանել իրենց հարստությունը այն թաքցնելով, և հողը համարվում էր թաքցնելու ապահով տեղ։ Բայց հաճախ այդ տեղը մոռացվում էր, մահը կարող էր խլել տիրոջը, բանտարկությունը կամ աքսորը կարող էին նրան բաժանել իր գանձերից, և այն հարստությունը, որի պահպանման համար նա այդքան ջանք էր թափել, մնում էր երջանիկ գտնողին։ Անսովոր բան չէր Քրիստոսի օրերում լքված հողից գտնել հին դրամներ, ոսկյա և արծաթյա զարդեր։ {ԲԸ 70.2}

Մի մարդ հող էր վարձում, որ մշակի, և երբ եզները վարում են հողը, թաքնված գանձ է դուրս գալիս։ Երբ մարդը հայտնաբերում է այդ գանձը, տեսնում է, որ կարող է տիրանալ այդ հարստությանը։ [104] Հետ դնելով ոսկին իր տեղը՝ նա վերադառնում է տուն և այն ամենը, ինչ որ ունի, վաճառում է՝ գնելու այն արտը, որտեղ թաքցված է գանձը։ Նրա ընտանիքն ու հարևանները կարծում են, թե նա խենթացել է։ Նայելով դաշտին՝ ոչ մի արժեք չեն տեսնում լքված հողի մեջ։ Բայց մարդը գիտի, թե ինչ է անում, և երբ որ նա դաշտը յուրացնելու իրավունք է ձեռք բերում, սկսում է ամեն մի հատվածում փնտրել պահած գանձը։ {ԲԸ 70.3}

Այս առակը ցույց է տալիս երկնային գանձի արժեքը և այն ջանքը, որ պետք է թափվի այն ձեռք բերելու համար։ Դաշտի մեջ գանձ գտնողը պատրաստ էր հրաժարվելու այն ամենից, ինչ-որ ունե, պատրաստ էր անդադար աշխատելու, որպեսզի ձեռք բերեր թաքնված գանձը։ Այդպես էլ երկնային գանձ գտնողը չպետք է համարի ոչ մի աշխատանք չափազանց մեծ և ոչ մի զոհաբերություն՝ չափազանց թանկ, որպեսզի ձեռք բերի ճշմարտության գանձերը։ {ԲԸ 71.1}

Առակում այն դաշտը, որ գանձ է պարունակում, ներկայացնում է Սուրբ Գիրքը։ Ավետարանն էլ գանձ է։ Հողն ինքնին այնպես հյուսված չէ ոսկյա երակներով և լցված չէ գանձերով, որքան Աստծո խոսքը։ {ԲԸ 71.2}

Ինչպես է թաքնված

Ավետարանի գանձերի մասին ասված է, որ թաքնված են։ Նրանց, ովքեր իմաստուն են իրենց կարծում, ովքեր գոռոզացած են դատարկ փիլիսոփայության ուսմունքով, հասանելի չեն փրկության ծրագրի գեղեցկությունը, զորությունն ու խորհուրդը։ Շատերն աչքեր ունեն, բայց չեն տեսնում, ականջներ ունեն, բայց չեն լսում, միտք ունեն, սակայն չեն գանազանում թաքնված գանձը։ {ԲԸ 71.3}

Մարդը կարող է անցնել այն տեղով, որտեղ թաքնված է գանձը: Խիստ հոգևած լինելով՝ նա կարող է նստել և հանգստանալ մի ծառի տակ՝ չիմանալով, որ հարստություններ կան թաքնված նրա արմատների մոտ: [105] Այդպես եղավ հրեաների հետ: Որպես ոսկյա գանձ՝ ճշմարտությունը վստահվել էր հրեա ժողովրդին: Հրեաների կրոնական համակարգը կրում էր երկնքի կնիքը, այն հիմնել էր անձամբ Քրիստոսը: Փրկության մեջ ճշմարտությունները թաքնված էին պատկերների և խորհրդանիշների մեջ: Մինչդեռ երբ Քրիստոսը եկավ, հրեաները չճանաչեցին Նրան, Ում մատնանշում էին այս բոլոր խորհրդապատկերները: Նրանք Աստծո խոսքն ունեին իրենց ձեռքերում, բայց այն ավանդությունները, որ փոխանցվում էին սերնդից սերունդ, և Աստվածաշնչի մարդկային մեկնա-բանությունները ծածկել էին նրանցից ճշմարտությունը, ինչպես այն Հիսուսի մեջ է: Սրբազան գրությունների հոգևոր նշանակությունը կորել էր: Բոլոր գիտելիքների գանձարանը բաց էր նրանց համար, սակայն նրանք չիմացան այդ: {բւ 71.4}

Աստված մարդկանցից չի ծածկում Իր ճշմարտությունը: Իրենց գործերով նրանք խավարեցնում են այն իրենց համար: Քրիստոսը հրեա ժողովրդին բավականին շատ ապացույցներ տվեց, որ Ինքն է Մեսիան, սակայն Նրա ուսմունքը վճռական փոփոխություն էր պահանջում նրանց կյանքում: Նրանք տեսան, որ եթե ընդունեն Քրիստոսին, ապա պետք է թողնեն իրենց փայփայած կանոններն ու ավանդույթները, իրենց եսասիրական, անիրավ գործերը: Անփոփոխ, հավերժական ճշմարտությունն ընդունելու համար զոհ էր պահանջվում: Այդ իսկ պատճառով նրանք չէին ընդունի ամենահամոզիչ ապացույցն անգամ, որ Աստված կարող էր տալ Քրիստոսի հանդեպ հավատ հաստատելու համար: Նրանք ասում էին, թե հավատում են Հին Կտակարանին, մինչդեռ հրաժարվեցին ընդունել այն վկայությունը, որ ընդգրկված էր այնտեղ Քրիստոսի կյանքի և բնավորության վերաբերյալ: Նրանք վախենում էին համոզվելուց, որ չլինի թե դարձի գան և ստիպված լինեն թողնել իրենց կանխակալ կարծիքները: Ավետարանի գանձը, ճանապարհը, ճշմարտությունը և Կյանքը նրանց մեջ էր գտնվում, սակայն նրանք մերժեցին մեծագույն պարգևը, որ Երկինքը կարող էր շնորհել: {բւ 72.1}

«Բայց և այնպես իշխաններից շատերը հավատացին նրան», կարդում ենք. «սակայն փարիսեցիների պատճառով չէին դավանում, որ ժողովարանից դուրս չգցվեն» (Հովհաննես 12.42): [106] Նրանք համոզված էին և հավատում էին, որ Հիսուսն Աստծո Որդին է, սակայն դա չէր համապատասխանում նրանց փառասիրական ցանկություններին, որպեսզի դավանեին Նրան: Նրանք չունեին այն հավատը, որ կարողանային իրենց համար երկնային գանձ ձեռք բերել: Նրանք աշխարհիկ գանձ էին որոնում: {բւ 72.2}

Եվ այսօր էլ մարդիկ մեծ եռանդով երկրային գանձ են փնտրում: Նրանք լցված են եսասիրական, փառասիրական մտքերով: Աշխարհիկ հարստություններ, պատիվ կամ իշխանություն ձեռք բերելու համար նրանք մարդկային սկզբունքները, ավանդություններն ու պահանջները Աստծո պահանջներից վեր են դասում: Նրա խոսքի գանձերը ծածկված են նրանցից: {բւ 72.3}

«Բայց շնչավոր մարդը Աստծո բաները չի ընդունում, որովհետև նրանք հիմարություն են նրա համար, և չի կարող գիտենալ, որովհետև հոգևոր կերպով են քննվում» (Ա Կորնթա-ցիս 2.14): {բւ 73.1}

«Իսկ եթե մեր ավետարանը ծածկված էլ լինի, նա կորածների մեջ է ծածկված: Որոնցում այս աշխարհի աստվածը այն անհավատների սրտերը կուրացրեց, որ Քրիստոսի փառավոր ավետարանի լուսավորությունը չծագի նրանց վրա, որ աներևույթ Աստծո պատկերն է» (Բ Կորնթացիս 4.3,4): {ԲԱ 73.2}

Գանձի արժեքը

Փրկիչը տեսավ, որ մարդիկ ընկած են շահի հետևից և տեսադաշտից կորցնում են հավիտենական իրականությունները: Նա Իր վրա վերցրեց այս չարիքն ուղղելու գործը: Նա փորձում էր հեռացնել այն շլացնող հմայքը, որը կաթվածահար էր անում հոգին: Իր ձայնը բարձրացնելով՝ Նա աղաղակեց. «Ի՞նչ օգուտ ունի մարդ, որ բոլոր աշխարհն ստանա, և իր անձը կորցնի. կամ ի՞նչ գին կտա մարդ իր անձը փրկելու համար» (Մատթեոս 16.26): Նա ընկած մարդկության առաջ ներկայացնում է ավելի ազնիվ մի աշխարհ, որ մարդիկ կորցրել էին տեսադաշտից, որպեսզի նրանք կարողանան տեսնել հավիտենական իրողությունները: Նա հասցնում է նրանց Ասսահմանի շեմին, որ լցված է Աստծո աննկարագրելի փառքով, և ցույց է տալիս այնտեղ գտնվող գանձը: [107] {ԲԱ 73.3}

Այս գանձի արժեքը վեր է ոսկուց կամ արծաթից: Երկրի հանքերի հարստությունը չի կարող համեմատվել դրա հետ: {ԲԱ 73.4}

«Անդունդն ասում է. Նա ինձ անում չէ, և ծովն ասում է. Ինձ մոտ չկա: Նրա փոխարեն ամենամաքուր ոսկին չի տրվի, և արծաթը չի վճարվի իբրև նրա գինը: Նա Ուփրի ոսկիով չի գնահատվի և ոչ պատվական եղեգնաքարով ու շափյուղայով: Նրան չարժի ոսկի ու ակնվանի, և նա չի փոխվի ոսկեկուռ անոթների հետ: Բոլստն ու բյուրեղը չեն էլ հիշվի. և իմաստության ստացվածքը մարգարիտներից առավել է» (Յոբ 28.14-18): {ԲԱ 73.5}

Սա այն գանձն է, որ գտնվում է Սուրբ Գրքում: Աստվածաշունչը Աստծո մեծ դասագիրքն է, Նրա մեծ դաստիարակը: Աստվածաշունչում է գտնվում բոլոր ճշմարիտ գիտությունների հիմքը: Ամեն տեսակ գիտելիք կարելի է ձեռք բերել՝ քննելով Աստծո խոսքը: Եվ մնացած ամեն ինչից առավել այն պարունակում է բոլոր գիտությունների գիտությունը՝ փրկության գիտությունը: Աստվածաշունչը Քրիստոսի անքննելի հարստությունների հանքն է: {ԲԱ 74.1}

Ճշմարիտ բարձրագույն կրթությունը ձեռք է բերվում ուսումնասիրելով Աստծո խոսքը և հնազանդվելով նրան: Բայց երբ Աստծո խոսքը արհամարհվում է այն գրքերի պատճառով, որոնք չեն առաջնորդում դեպի Աստված կամ երկնային արքայություն, ապա այդ ձեռք բերված կրթությունն այդ անվան խեղաթյուրումն է: {ԲԱ 74.2}

Հրաշալի ճշմարտություններ կան բնության մեջ: Երկիրը, ծովը և երկինքը լի են ճշմարտությամբ: Դրանք մեր ուսուցիչներն են: Բնության ձայնը լսվում է երկնային իմաստության և հավիտենական ճշմարտության դասերի մեջ: Բայց ընկած մարդը չի հասկանում: Մեղքը խավարեցրել է նրա տեսողությունը, և նա ինքը չի կարողանում մեկնաբանել բնությունը՝ առանց այն Աստծուց վեր դասելու: Ճշմարիտ դասերը չեն կարող տպավորվել նրանց մտքերում, ովքեր մերժում են Աստծո խոսքը: Նրանք այնպես են խեղաթյուրել բնության ուսուցումը, որ այն հեռացնում է միտքը Արարչից: {ԲԱ 74.3}

Շատերը մարդկային իմաստությունն ավելի բարձր են համարում, քան աստվածային Ուսուցչի իմաստությունը, իսկ Աստծո դասագիրքը դիտվում է որպես հնացած և անհետաքրքիր: [108] Բայց Նրանք, ովքեր կենդանացել են Սուրբ Հոգով, այդպես չեն կարծում: Նրանք տեսնում են անգին գանձը, և համաձայն են վաճառել ամեն ինչ՝ գնելու համար այն դաշտը, որտեղ գտնվում է գանձը: Այն գրքերի փոխարեն, որոնք ընդգրկում են մեծահամբավ հեղինակների ենթադրությունները, Նրանք ընտրում են Նրա խոսքը, Ով մեծագույն հեղինակն է և մեծագույն ուսուցիչը, որ երբևէ ճանաչել է աշխարհը, Ով իր կյանքը տվեց մեզ համար, որ Նրա միջոցով մենք կարողանանք հավիտենական կյանք ունենալ: {ԲԱ 74.4}

Գանձն արհամարհելու հետևանքները

Սատանան ազդում է մարդկանց մտքերի վրա՝ դրդելով Նրանց մտածել, որ առանց Աստծո էլ կարելի է հրաշալի գիտելիքներ ձեռք բերել: Խաբուսիկ փաստարկներով նա կասկած հարուցեց Ադամի ու Եվայի մոտ Աստծո խոսքի հանդեպ և դրա փոխարեն առաջարկեց մի տեսություն, որն անհնազանդության հանգեցրեց: Եվ Նրա կեղծանուն իմաստությունն այսօր էլ է անում այն, ինչ որ արեց Եդեմում: Այն ուսուցիչները, ովքեր անհավատ հեղինակների կարծիքները մտցնում են իրենց տված կրթության մեջ, պատանիների մեջ այնպիսի մտքեր են սերմանում, որոնք հասցնում են Աստծո խոսքի նկատմամբ անվստահության և Նրա օրենքի խախտման: Նրանք, իսկապես, շատ քիչ են հասկանում, թե ինչ են անում: Նրանք շատ քիչ են գիտակցում, թե ինչպիսին կլինի իրենց գործի արդյունքը: {ԲԱ 75.1}

Ուսանողը կարող է ավարտել այսօրվա դպրոցների և քոլեջների բոլոր դասարանները: Նա կարող է իր բոլոր ուժերը նվիրել գիտելիքների ձեռքբերմանը: Բայց եթե նա չունի Աստծո գիտությունը, եթե չի հնազանդվում այն օրենքներին, որոնք կառավարում են իր Էությունը, նա կկործանի իրեն: Սխալ սովորություններով նա կորցնում է ինքնատիրապետումը: Նա չի կարողանում ճիշտ խորհել այն բաների մասին, որոնք իրեն ամենից շատ են վերաբերում: Նա անփույթ կերպով և անմտորեն վարվում իր մտքի ու մարմնի հետ: Սխալ սովորություններով նա ինքն իրեն կործանում է: Նա չի կարող երջանկություն ունենալ, քանի որ հրաժարվելով իր մեջ դաստիարակել մաքուր և առողջ սկզբունքներ, գտնվում է իր խաղաղությունը խորտակող սովորությունների ենթակայության տակ: Վճարովի ուսուցման Նրա տարիները կորած են, որովհետև նա կործանեց ինքն իրեն: [109] Նա սխալ օգտագործեց իր մտավոր և ֆիզիկական ուժերը, իսկ մարմնի տաճարը ավերակների մեջ է: Նա կործանված է թե՛ այս և թե՛ գալիք կյանքի համար: Աշխարհիկ գիտելիքներ ձեռք բերելով՝ նա մտածում է գանձ ձեռք բերել, բայց մի կողմ դնելով իր Աստվածաշունչը՝ նա զոհաբերեց մի գանձ, որ ամեն ինչ արժեք: {ԲԱ 75.2}

Գանձի որոնումը

Աստծո խոսքը պետք է լինի մեր ուսումնասիրության առարկան: Մենք պիտի դաստիարակենք մեր երեխաներին Նրանում գտնվող ճշմարտություններով: Դա մի անսպառ գանձ է, բայց մարդիկ ի վիճակի չեն լինում գտնելու այդ գանձը, որովհետև չեն փնտրում այնքան, մինչև այն դառնա իրենց սեփականությունը: Շատ շատերը բավարարվում են ճշմարտության նկատմամբ ունեցած ենթադրություններով: Նրանք գոհանում են մակերեսային աշխատանքով՝ կարծելով, թե ունեն այն ամենը, ինչ որ

Եական Է: [110] Նրանք ուրիշների ասածներն ընդունում են ճշմարտության տեղ և ծովանում են կատարել քրտնաջան և լուրջ աշխատանք, ինչը Սուրբ Խոսքում ներկայացված Է որպես թաքնված գանձի որոնում: Սակայն մարդկային հայտնագործությունները ոչ միայն անհուսալի են, այլև՝ վտանգավոր, որովհետև նրանք մարդուն դնում են այնտեղ, որտեղ Աստված պետք է լիներ: Նրանք մարդու ասածը դնում են այնտեղ, որտեղ պետք է լիներ «այսպես Է ասում Տերը»: {ԲԱ 76.1}

Քրիստոսը ճշմարտությունն Է: Նրա խոսքերը ճշմարտություն են, և նրանք ավելի խոր իմաստ ունեն, քան մակերեսին Է երևում: Քրիստոսի բոլոր ասածներն ավելի մեծ արժեք ունեն, թեև առաջին հայացքից թվում են պարզ: Մարդիկ, ում մտքերն արթնացել են Սուրբ Հոգով, կզգան այդ խոսքերի արժեքը: Նրանք կտեսնեն ճշմարտության թանկագին գոհարները, թեկուզ դրանք թաղված լինեն: {ԲԱ 76.2}

Մարդկային տեսություններն ու եզրահանգումները երբեք չեն առաջնորդի Աստծո խոսքի ըմբռնմանը: Նրանք ենթադրում են, թե հասկանում են փիլիսոփայությունը, կարծում են, թե իրենց բացատրությունն անհրաժեշտ Է գիտության գանձերն ի հայտ բերելու և հերետիկոսությունների եկեղեցի ներթափանցումը կանխելու համար: Բայց հենց այս բացատրություններն են, որոնք ծնեցին կեղծ տեսություններ և հերետիկոսություններ: Մարդիկ անօգուտ ջանքեր են թափել բացատրելու մի բան, ինչ խճճված գրվածքներ են համարել, բայց շատ հաճախ նրանց ջանքերը միայն ավելի են մթազնել այն, ինչ փորձում էին պարզել: {ԲԱ 76.3}

Քահանաներն ու փարիսեցիները կարծում էին, թե իրենք մեծ բան են անում որպես ուսուցիչներ, երբ իրենց մեկ- նաբանություններով բացատրում էին Աստծո խոսքը, սակայն նրանց մասին Քրիստոսն ասում Է. «Մոլորված եք, որ ոչ գիրքը գիտեք և ոչ Աստծո զորությունը» (Մարկոս 12.24): Նա մեղադրեց նրանց այն հանցանքի մեջ, որ սովորեցնում էին «այնպիսի վարդապետություններ, որ մարդկանց պատվերներն են» (Մարկոս 7.7): Թեև նրանք Աստծո մարգարեությունների ուսուցիչներն էին, թեև ենթադրում էին, թե հասկանում են Նրա խոսքը, սակայն խոսքը կատարողներ չէին: Սատանան կուրացրել էր նրանց աչքերը, որ չտեսնեին դրա իսկական նշանակությունը: [111] {ԲԱ 77.1}

Այսօր շատերը զբաղված են դրանով: Շատ եկեղեցիներ հանցավոր են այս մեղքի մեջ: Վտանգ կա, մեծ վտանգ, որ այսօրվա կարծեցյալ իմաստունները կկրկնեն հրեա ուսուցիչների փորձը: Նրանք սխալ են մեկնաբանում աստվածային պատգամները, և մարդիկ շփոթված են ու խավարով պատված աստվածային ճշմարտության կեղծ բացատրության պատճառով: {ԲԱ 77.2}

Սուրբ Գիրքը պետք չէ կարդալ մարդկային սովորույթների կամ եզրահանգումների աղոտ լույսի ներքո: Որքան մենք կարող են արևի լույս տալ մի ջահի միջոցով, այնքան Էլ կարող ենք բացատրել Սուրբ Գիրքը մարդկային ավանդություններով կամ պատկերացումներով: Աստծո Սուրբ խոսքը կարիք չունի, որպեսզի երկրային ջահի առկայծումները տեսանելի դարձնեն Նրա փառքը: Այն հենց ինքն Է լույսը՝ Աստծո փառքի հայտնությունը, և նրա կողքին ուրիշ ամեն մի լույս խավար Է: {ԲԱ 77.3}

Բայց այն պետք է լրջորեն ուսումնասիրվի և խորապես քննվի: Ծուրրեն հնարավոր չէ ճիշտ ու հստակ ընկալել ճշմարտությունը: Ոչ մի երկրային օրհնություն հնարավոր չէ

ձեռք բերել առանց լուրջ, համբերատար, համառ ջանքերի: Եթե մարդիկ ուզում են հաջողության հասնել գործում, ապա պետք է կամք ունենան այն կատարելու և հավատ՝ արդյունքին սպասելու համար: Մենք չենք կարող հոգևոր գիտելիքներ ձեռք բերել առանց քրտնաջան աշխատանքի: Նրանք, ովքեր ցանկանում են գտնել ճշմարտության գանձերը, պիտի փորեն, ինչպես հանքագործն է փորում երկրի խորքում թաքնված գանձը գտնելու համար: Անվճռական, անտարբեր աշխատանքը օգուտ չի տա: Թե՛ ծերի, թե՛ երիտասարդի համար էական է ոչ միայն կարդալ Աստծո խոսքը, այլ լրջորեն ուսումնասիրել այն ամբողջ սրտով՝ աղոթելով և փնտրելով ճշմարտությունն ինչպես թաքնված գանձ: Նրանք, ովքեր այսպես վարվեն, կպարգևատրվեն, որովհետև Քրիստոսը կարթնացնի նրանց ըմբռնողականությունը: {ԲԼ 77.4}

Մեր փրկությունը կախված է Սուրբ Գրքի ճշմարտության ճանաչողությունից: Աստծո կամքն է, որ մենք տիրանանք դրան: Զննեցեք, ո՛հ, քննեցեք թանկագին Աստվածաշունչը ծարավ սրտերով: Հետազոտեք Աստծո խոսքը, ինչպես հանքափորն է հետազոտում երկիրը, որպեսզի ոսկու երակներ գտնի: Երբեք մի թողեք ուսումնասիրությունը, մինչև չպարզեք ձեր հարաբերությունն առ Աստված և Նրա կամքը ձեր նկատմամբ: Քրիստոսը հայտարարել է. «Եվ ինչ որ խնդրեք իմ անունով, այն կանեմ, որ Հայրը փառավորվի Որդում: Եթե իմ անունով մի բան խնդրեք, ես կանեմ» (Հովհաննես 14.13,14): [112] {ԲԼ 78.1}

Բարեպաշտ և տաղանդավոր մարդիկ երբեմն տեսնում են հավիտենական իրականությունը, սակայն հաճախ ի վիճակի չեն լինում հասկանալ, որովհետև տեսանելի բաները խավարեցնում են անտեսանելի փառքը: Նա, ով ցանկանում է հաջողությամբ փնտրել թաքնված գանձը, պետք է այս աշխարհի գործերից ավելի վեհ նպատակներ հետապնդի: Նրա սերն ու բոլոր ընդունակությունները պիտի նվիրաբերվեն հետազոտությանը: {ԲԼ 78.2}

Անհնազանդությունը փակել է մեծաքանակ գիտելիքների դուռը, որոնք կարող էին ձեռք բերվել Սուրբ Գրքից: Հասկանալ՝ նշանակում է հնազանդվել Աստծո պատվիրաններին: Սուրբ Գիրքը չպետք է հարմարեցվի մարդկանց նախապաշարումներին ու կասկածամտությանը: Այն կարող են հասկանալ նրանք, ովքեր խոնարհությամբ փնտրում են ճշմարտության գիտությունը, որպեսզի հնազանդվեն դրան: {ԲԼ 78.3}

Դուք հարցնում եք. «Ի՞նչ անեմ, որ փրկվեմ»: Դուք պետք է ձեր կանխակալ կարծիքները, ձեր ժառանգական և ձեռքբերովի գաղափարները թողնեք հետազոտության դռան մոտ: Դուք երբեք չեք հասնի ճշմարտության, եթե Սուրբ Գիրքն ուսումնասիրեք ձեր անձնական կարծիքները պաշտպանելու համար: Զննեցեք, որպեսզի իմանաք, թե ինչ է ասում Տերը: Եթե ուսումնասիրության ժամանակ համոզվում եք և տեսնում, որ ձեր փայփայած կարծիքները չեն համընկնում ճշմարտության հետ, սխալ մի մեկնաբանեք ճշմարտությունը, որպեսզի հարմարեցնեք ձեր համոզմունքին, այլ ընդունեք տրված լույսը: Բացեք ձեր միտքն ու սիրտը, որ կարողանաք տեսնել Աստծո խոսքի հրաշքները: {ԲԼ 78.4}

Քրիստոսին որպես աշխարհի Փրկիչն ընդունելով, պետք է ընդունել ճշմարտությունը լուսավորված մտքով, որը ղեկավարվում է սրտով, որով կարելի է զանազանել և գնահատել երկնային գանձը: Այս հավատն անբաժանելի է ապաշխարությունից և

բնավորության վերափոխումից: Հավատ ունենալ՝ նշանակում է գտնել և ընդունել Ավետարանի գանձն իր բոլոր պարտականություններով, որոնց նա պարտավորեցնում է: {ԲԱ 79.1}

«Եթե մեկը վերստին չծնվի, կարող չէ Աստծո արքայությունը տեսնել» (Հովհաննես 3.3): Նա կարող է ենթադրել ու պատկերացնել, բայց առանց հավատի աչքի նա չի կարող տեսնել գանձը: [113] Քրիստոսն իր կյանքը տվեց, որպեսզի մեզ համար ձեռք բերի այդ անգնահատելի գանձը, սակայն առանց վերածնվելու Նրա արյամբ հավատի միջոցով, չկա մեղքերի թողություն, ոչ էլ գանձ կա կորչող որևէ անձի համար: {ԲԱ 79.2}

Մենք Սուրբ Հոգու լուսավորության կարիքն ունենք, որպեսզի հասկանանք Աստծո խոսքի ճշմարտությունները: Բնության գեղեցիկ երևույթները չեն երևում, մինչև արեգակը, ցրելով խավարը, չի ողողում նրանց իր լույսով: Այդպես էլ Աստծո խոսքի գանձերը չեն գնահատվում, մինչև որ Արդարության Արեգակի պայծառ շողերը չեն լուսավորում դրանք: {ԲԱ 79.3}

Անսահման սիրո բարեհաճությամբ երկնքից ուղարկված Սուրբ Հոգին վերցնում է Աստծո ճշմարտությունները և հայտնում ամեն մի հոգու, ով անվերապահ հավատ ունի Քրիստոսի հանդեպ: Նրա զորությամբ կենսական այն ճշմարտությունները, որոնցից կախված է հոգու փրկությունը, տպավորվում են մտքում, և կյանքի ճանապարհն այնքան պարզ է դառնում, որ ոչ ոք չի սխալվի դրանում: Երբ ուսումնասիրում ենք Սուրբ Գիրքը, պետք է աղոթենք, որ Աստծո Սուրբ Հոգին լուսավորի խոսքը, որպեսզի կարողանանք տեսնել և գնահատել Նրա գանձերը: {ԲԱ 79.4}

Որոնելու վարձատրությունը

Թող ոչ ոք չմտածի, թե իր համար սովորելու այլևս ոչինչ չկա: Կարելի է չափել մարդկային մտքի խորությունը, կարելի է տիրապետել մարդկային հեղինակների գործերին, սակայն ամենաբարձր, ամենախոր ու ամենալայն երևակայության թռիչքը չի կարող մինչև վերջ ճանաչել Աստծուն: Անսահմանություն է ամեն ինչից այն կողմ, ինչ մենք կարող ենք ըմբռնել: Մենք տեսել ենք աստվածային փառքի, անսահման գիտության և իմաստության առկայծումները միայն, մենք կարծես աշխատել ենք հանքի մակերեսին, մինչդեռ ոսկու հարուստ հանքաքարը ներքևն է՝ վարձատրելու համար նրան, ով փորում է այն գտնելու նպատակով: Հիմնականքը պետք է ավելի ու ավելի խորացվի հանքի մեջ, և արգասիքը կլինի փառավոր գանձը: Ճշմարիտ հավատի միջոցով մարդը կարող է ըմբռնել աստվածային գիտությունը: [114] Ուսումնասիրել Քրիստոսի Հոգով Սուրբ Գիրքը և չպարզևատրվել՝ անհնար է: Երբ մարդ պատրաստ է խրատվել փոքրիկ երեխայի պես, երբ նա ամբողջովին ենթարկվում է Աստծուն, նա կգտնի ճշմարտությունը Նրա խոսքի մեջ: Եթե մարդիկ հնազանդ լինեն, նրանք կհասկանան Աստծո կառավարման ծրագիրը: Երկնային աշխարհը կբացի իր շնորհի և փառքի գանձարանները ուսումնասիրության համար: Մարդկային էակները միանգամայն ուրիշ կլինեն, քան այսօր են, որովհետև ճշմարտության հանքաքարերի ուսումնասիրության միջոցով նրանք կազնվանան: Փրկության գաղտնիքը, Քրիստոսի մարմնավորումը, Նրա քավչարար զոհաբերությունն այնպես անորոշ չէր լինի մեր մտքերի մեջ, ինչպես հիմա է: Դրանք ոչ միայն ավելի լավ կհասկացվեն, այլ նաև անհամեմատ ավելի բարձր կգնահատվեն: {ԲԱ 80.1}

Հորն աղոթելիս Քրիստոսն աշխարհին մի դաս տվեց, որ պետք է սեպվի մտքի և հոգու մեջ: «Եվ սա է հավիտենական կյանքը,- ասաց Նա,- որ ճանաչեն քեզ միայն ճշմարիտ Աստված. և նրան, որ ուղարկեցիր՝ Հիսուս Քրիստոսին» (Հովհաննես 17.3): Սա է ճշմարիտ կրթությունը: Այն զորացնում է: Փորձառական գիտությունն Աստծո և Յիսուս Քրիստոսի մասին, Ում Նա ուղարկեց, վերափոխում է մարդուն Աստծո նմանությամբ: Այն մարդուն ինքնակառավարման ուժ է տալիս՝ մարդկային ընկած բնության ստոր կրքերն ու մղումները ենթարկեցնելով մտքի բարձրագույն ուժերի ղեկավարմանը: Այն մարդուն դարձնում է Աստծո որդի և երկնքի ժառանգորդ: Այն հաղորդակից է դարձնում Անսահմանի մտքի հետ և նրա առջև բացում տիեզերքի հարուստ գանձերը: {ԲԱ 80.2}

Սա է այն գիտությունը, որ ձեռք է բերվում Աստծո խոսքն ուսումնասիրելու միջոցով: Եվ այս գանձը կարող է գտնել ամեն մի մարդ, ով ամեն ինչ կտա այն ձեռք բերելու համար: {ԲԱ 81.1}

«Երբ որ հասկացողությանը կանչես, և ձայն տաս հանճարին, եթե դու նրան որոնես ինչպես արծաթ, և գանձերի նման նրան պտրտես, այն ժամանակ կհասկանաս Տիրոջ երկյուղը և Աստծո գիտությունը կգտնես» (Առակաց 2.3-5): [115] {ԲԱ 81.2}

Գլուխ 9 - Մարգարիտը

Ըստ Մատթեոսի 13.45,46:

Մեր Փրկիչը փրկարար սիրո օրհնությունները համեմատում է թանկարժեք մարգարիտի հետ: Նա իր դասը լուսաբանեց գեղեցիկ մարգարիտներ փնտրող վաճառականի առակով, «որ մի թանկագին մարգարիտ գտնելով՝ գնաց, ամեն ինչ որ ուներ՝ ծախեց և առավ նրան»: Քրիստոսն ինքը մեծ արժողության մարգարիտ է: Նրա մեջ է ամփոփված Հոր ամբողջ փառքը, աստվածության լիությունը: Նա Հոր փառքի լույսն է և Նրա պատկերի նկարագիրը: Նրա բնավորության մեջ արտահայտված է Աստծո հատկանիշների փառքը: Սուրբ Գրքի յուրաքանչյուր էջ շողում է Նրա լույսով: Քրիստոսի արդարությունը ինչպես մաքուր, սպիտակ մի մարգարիտ, չունի ոչ մի թերություն և ոչ մի բիծ: Ոչ մի մարդկային աշխատանք չի կարող կատարելագործել Աստծո մեծ և թանկարժեք պարգևը: Այն անարատ է: Քրիստոսի մեջ «ծածկված կան իմաստնության և գիտության ամեն գանձերը» (Կողոսացիս 2.3): Նա «մեզ համար եղավ իմաստնություն, և արդարություն, և սրբություն, և փրկություն» (Ա Կորնթացիս 1.30): Այն ամենը, ինչ կարող է բավարարել մարդկային հոգու կարիքներն ու փափագները թե՛ այս և թե՛ գալիք աշխարհի համար, գտնվում է Քրիստոսի մեջ: Մեր Փրկիչն այնքան թանկարժեք մարգարիտ է, որ մնացած բոլոր բաները Նրա համեմատ կարելի է ոչինչ համարել: [116] {ԶԹ 82.1}

Քրիստոսը «յուրայինների մեջ եկավ, և յուրայինները նրան չընդունեցին» (Հովհաննես 1.11): Աստծո լույսը շողաց աշխարհի խավարի մեջ և «խավարը չիմացավ Նրան» (Հովհաննես 1.5): Սակայն ոչ բոլորն անտարբեր գտնվեցին երկնքի պարգևի հանդեպ: Առակում վաճառականն այն խավն է ներկայացնում, որն անկեղծորեն ճշմարտությունն էր փափագում: Տարբեր ազգերի մեջ կային ազնիվ և խելացի մարդիկ, ովքեր գրականության, գիտության և հեթանոսական աշխարհի կրոնների մեջ փնտրել էին այն, ինչ կարող էին ստանալ որպես հոգու գանձ: Հրեաների մեջ կային այնպիսիք, ովքեր փնտրում էին այն, ինչ չուներին: Զբաղարարվելով ձևական հավատով՝ նրանք ցանկանում էին այն, ինչ հոգևոր էր ու վեհացնող: Քրիստոսի ընտրած աշակերտները պատկանում էին այս վերջին, իսկ Կոռնելիոսն ու եթովպացի ներքինին՝ առաջին դասին: Նրանք սրտանց ցանկանում և աղոթում էին երկնային լույսի համար, և երբ Քրիստոսը հայտնվեց նրանց, ուրախությամբ ընդունեցին Նրան: {ԶԹ 82.2}

Առակում մարգարիտը չի ներկայացված որպես պարգև: Վաճառականը գնեց այն իր ողջ ունեցվածքի գնով: Շատերը հարցնում են սրա նշանակության մասին, քանի որ Քրիստոսը Սուրբ Գրքում ներկայացված է որպես պարգև: Նա պարգև է, բայց միայն նրանց համար, ովքեր անմնացորդ Նրան են տալիս իրենց անձը, շունչը, մարմինն ու հոգին: Մենք մեզ պետք է հանձնենք Քրիստոսին, ապրենք Նրա բոլոր պահանջներին հոժարակամ հնազանդվելու կյանքով: Այն, ինչ որ մենք կանք, մեր ունեցած բոլոր տաղանդներն ու ընդունակությունները Տիրոջն են և պիտի նվիրվեն Նրա ծառայությանը: Երբ մենք լիովին հանձնվում ենք Նրան, Քրիստոսը, երկնքի բոլոր գանձերի հետ միասին, իրեն տալիս է մեզ: Մենք ձեռք ենք բերում թանկարժեք մարգարիտը: {ԶԹ 83.1}

Փրկությունը ձրի պարգև է, բայց և այնպես այն պետք է գնվի և վաճառվի: Այնտեղ, որտեղ աստվածային շնորհն է տնօրինում, թանկարժեք մարգարիտը ձեռք է բերվում առանց փողի՝ անվճար: [117] Այստեղ բոլորը կարող են երկնային բարիքներ ձեռք բերել: Ճշմարտության գոհարների գանձարանը բաց է բոլորի առաջ: «Ահա քո առաջին մի բացված դուռ դրի, - հայտարարում է Տերը, - նրան ոչ ոք չի կարող փակել»: Ոչ մի սուր չի պաշտպանում այս դռների միջով անցնող ճանապարհը: Ներսից և դռան մոտից ձայներն ասում են՝ արի: Փրկչի ձայնը անկեղծորեն և սիրալիր հրավիրում է մեզ. «Ես խրատ եմ տալիս քեզ, և ինձնից կրակում փորձված ոսկի առ, որ հարստանաս» (Հայտնություն 3.8,18): {ք 83.2}

Քրիստոսի Ավետարանը մի օրհնություն է, որին բոլորը կարող են տիրանալ: Ամենաաղքատները, ինչպես նաև ամենահարուստները, կարող են գնել փրկությունը, որովհետև աշխարհիկ հարստությամբ չի ձեռք բերվում այն, այլ կամավոր հնազանդությամբ, երբ մեզ հանձնում ենք Քրիստոսին, ինչպես Նրա գնած սեփականություն: Նույնիսկ ամենաբարձր կրթությունն ինքնըստիներքան չի կարող մարդուն մոտեցնել Աստծուն: Փարիսեցիները նախապատվություն են ունեցել աշխարհիկ և հոգևոր ամեն տեսակ առավելություններում և ասում էին պարծենկոտ հպարտությամբ. «Մենք հարուստ ենք և մեծացանք ու ոչ մի բանի կարոտ չենք», մինչդեռ նրանք «թշվառ և ողորմելի և աղքատ և կույր և մերկ էին» (Հայտնություն 3.17): Քրիստոսը նրանց առաջարկեց մեծարժեք մարգարիտը, սակայն նրանք իրենց արժանապատվությունից ցածր համարեցին ընդունել այն, և Նա ասաց նրանց. «Մաքսավորները և պոռնիկները ձեզնից առաջ կմտնեն Աստծո արքայությունը» (Մատթեոս 21.31): {ք 83.3}

Մենք փրկությունը չենք կարող վաստակել, բայց պետք է այն փնտրենք մի այնպիսի շահագրգռվածությամբ ու համառությամբ, որ կարծես պատրաստ ենք աշխարհում ամեն բան թողնելու հանուն դրա: {ք 84.1}

Մենք պարտավոր ենք փնտրել թանկագին մարգարիտը, բայց ոչ աշխարհիկ շուկաներում կամ աշխարհային ձևով: Այն գինը, որ մեզնից պահանջվում է վճարել, ոչ ոսկի է, ոչ էլ արծաթ, քանի որ այդ մարգարիտը Աստծուն է պատկանում: Թողեք այն կարծիքը, թե աշխարհիկ կամ հոգևոր առավելությունները ձեզ համար փրկություն կապահովեն: Աստված կանչում է ձեզ հոժարակամ հնազանդության: Նա խնդրում է ձեզ հրաժարվել ձեր մեղքերից. «Ով որ հաղթում է, - հայտարարում է Քրիստոսը, - կտամ նրան, որ ինձ հետ նստի իմ աթոռի վրա, ինչպես ես էլ հաղթեցի և նստեցի իմ Հոր հետ նրա աթոռի վրա» (Հայտնություն 3.21): [118] {ք 84.2}

Ոմանք կարծես թե միշտ փնտրում են երկնային մարգարիտը: Բայց նրանք ամբողջապես չեն հրաժարվում իրենց վատ սովորություններից: Նրանք չեն մեռնում «ես»-ի համար, որպեսզի Քրիստոսը բնակվի նրանցում: Այդ պատճառով էլ նրանք չեն գտնում թանկագին մարգարիտը: Նրանք չեն հաղթահարել անսուրբ ձգտումներն ու իրենց սերն աշխարհիկ հրապուրանքների հանդեպ: Նրանք չեն վերցնում խաչը և հետևում Քրիստոսին անձնուրացության և զոհողության ճանապարհով: Լինելով քրիստոնյաներ, բայց ոչ ամբողջովին, նրանք կարծես մոտ են երկնային արքայությանը, սակայն չեն կարող ներս մտնել այնտեղ: Գրեթե, բայց ոչ բոլորովին փրկված, նշանակում է լինել ոչ թե գրեթե, այլ ամբողջովին կորած: {ք 84.3}

Գեղեցիկ մարգարիտներ փնտրող վաճառականի առակը կրկնակի նշանակություն ունի: Այն վերաբերում է ոչ միայն այն մարդկանց, ովքեր փնտրում են երկնային արքայությունը, այլև Քրիստոսին՝ իր կորած ժառանգությունը փնտրելիս: Քրիստոսը՝ երկնային վաճառականը, գեղեցիկ մարգարիտներ փնտրել է իսկ կորած մարդկության մեջ արժեք ունեցող մարգարիտ տեսավ: Մեղքից ապականված ու կործանված մարդու մեջ Նա տեսավ փրկության հնարավորություն: Այն սրտերը, որոնք սատանայի դեմ պայքարի ռազմադաշտ են եղել, և որոնք ազատվել են սիրո զորությամբ, ավելի թանկ են Փրկչի համար, քան նրանք, ովքեր երբեք չեն ընկել: Աստված չնայեց մարդկությանը որպես ստոր և անարժեք ինչ-որ բանի, Նա նայեց նրան Քրիստոս- սում և տեսավ, թե ինչ կարող էր դառնալ այն փրկարար սիրո շնորհիվ: Նա հավաքեց տիեզերքի բոլոր հարստությունները և զոհաբերեց դրանք մարգարիտը գնելու համար: Եվ Յիսուսը, գտնելով այն, նորից տեղադրում է իր թագի վրա: «Որովհետև իբր թագի քարեր պիտի պսպղան նրա երկրի վրա» (Չաքարիա 9.16): «Եվ նրանք իմը կլինեն, ասում է Չորաց Տերը, այն օրը, որ ես կանեմ իմ սեփականությունը» (Մաղաքիա 3.17): {ԲԱ 85.1}

Սակայն Քրիստոսը՝ որպես թանկագին մարգարիտ և երկնային գանձ, որին մենք տիրանալու առավելություն ունենք, այն թեման է, որի շուրջ ամենից շատ պիտի խորհենք: Սուրբ Յոգին է, որ հայտնում է մարդկանց այդ գեղեցիկ մարգարիտի թանկարժեքությունը: [119] Սուրբ Յոգու զորության դարաշրջանը այն ժամանակն է, երբ երկնային հատուկ այդ գանձը կարելի է փնտրել ու գտնել: Քրիստոսի օրերում շատերն էին լսում Բարի լուրը, սակայն նրանց մտքերը մթազնած էին կեղծ ուսմունքներով, և նրանք համեստ գալիլեացի Ուսուցչի մեջ չճանաչեցին Աստծո Պատվիրակին: [120] Բայց Քրիստոսի համբարձումից հետո Նրա գահակալությունն իր միջնորդական թագավորության մեջ նշանավորվեց Սուրբ Յոգու բխումով: Յոգին տրվեց Պենտեկոստի օրը: Քրիստոսի վկաները հռչակեցին հարություն առած Փրկչի զորությունը: Երկնային լույս թափանցեց այն խավարած մտքերի մեջ, որոնք խաբված են եղել Քրիստոսի թշնամիների կողմից: Հիմա Նրան տեսան մեծարված, որպես «Առաջնորդ և Փրկիչ, որ Իսրայելին ապաշխարություն և մեղքերի թողություն տա» (Գործք առաքելոց 5.31): Տեսան Նրան շրջապատված երկնային փառքով, անսահման գանձերն իր ձեռքում՝ ընծայելու բոլոր նրանց, ով կհեռանա իր մեղքից: Երբ առաքյալները Հոր Միածնի փառքն էին հռչակում, երեք հազար հոգի դարձի եկան: Այդ մարդիկ տեսան իրենց ինչպես որ կային՝ մեղավոր ու ապականված, և տեսան Քրիստոսին ինչպես իրենց Բարեկամ ու Փրկիչ: Քրիստոսը մեծարվեց, Քրիստոսը փառավորվեց Սուրբ Հոգու զորությամբ, որով մկրտվում էին մարդիկ: Այս հավատացյալները հավատով տեսան Նրան, Ով նվաստացել, տառապել և մահացել էր, որպեսզի իրենք չկորչեն, այլ հավիտենական կյանք ունենան: Երբ Սուրբ Հոգին հայտնեց Քրիստոսին մարդկանց, նրանք զգացին Նրա հզորությունն ու ճանաչեցին Նրա վեհությունը և հավատով իրենց ձեռքերը կարկառեցին դեպի Նա՝ ասելով՝ հավատում ենք: {ԲԱ 85.2}

Հետո հարություն առած Փրկչի մասին ուրախ ավետիսը հասավ մինչև աշխարհի ամենահեռավոր բնակեցված անկյունները: Եկեղեցին տեսավ, թե ինչպես էին նորադարձները բոլոր տեղերից գալիս իր մոտ: Հավատացյալները կրկին դարձի էին գալիս: Մեղավորները միանում էին քրիստոնյաներին՝ որոնելու մեծարժեք մարգարիտը: Կատարվեց մարգարեությունը. «Դուրազայթ ոտը այն օրը Գավիթի պես պիտի լինի, և Գավիթի տունը՝ Աստծո պես, Տիրոջ հրեշտակի պես նրանց առաջին» (Չաքարիա 12.8):

Յուրաքանչյուր քրիստոնյա իր եղբոր մեջ տեսնում էր բարեսրտության ու սիրո աստվածային նմանություն: Բոլորը մեկ հետաքրքրություն և մեկ նպատակ ունեին: Բոլորի սրտերը ներդաշնակ էին բաբախում: Հավատացյալները մեկ ձգտում ունեին՝ դրսևորել Քրիստոսի բնավորության նմանությունը և աշխատել Նրա արքայության ընդարձակման համար: [121] «Եվ հավատացյալների բազմության սիրտը և հոգին մեկ էր... Եվ առաքյալները մեծ զորությունով վկայություն էին տալիս Տեր Յիսուսի հարության համար, և մեծ շնորհք կար նրանց ամենի վրա» (Գործք առաքելոց 4.32,33): «Եվ Տերն ամեն օր փրկվածներին ավելացնում էր եկեղեցու հետ» (Գործք առաքելոց 2.47): Քրիստոսի Յոգին ոգևորում էր ամբողջ համայնքը, որովհետև նրանք գտել էին մեծարժեք մարգարիտը: {քս 86.1}

Այս տեսարանները պիտի կրկնվեն, և ավելի մեծ ուժով: Սուրբ Յոգու բխումը Պենտեկոստեի օրը առաջին անձրևն էր, բայց վերջին անձրևն էլ ավելի առատ կլինի: Յոգին սպասում է մեր պահանջին ու ընդունմանը: Քրիստոսը նորից կհայտնվի Իր լիությամբ Սուրբ Յոգու զորության միջոցով: Մարդիկ կտեսնեն թանկագին մարգարիտի արժեքը և կասեն Պողոս առաքյալի հետ միասին. «Բայց ինչ բան, որ ինձ շահ էր, այն վնաս եմ համարում իմ Տեր Յիսուս Քրիստոսի գերազանց գիտության համար» (Փիլիպպեցիս 3.7,8): [122] {քս 87.1}

Գլուխ 10 - Ուռկանը

Ըստ Մատթեոսի 13.47-50:

«Երկնքի արքայությունը նման է ծովը զգված ուռկանի, որ ամեն տեսակից ժողովում է. Որ երբ որ լցվեց՝ ցամաքը հանեցին, ու նստեցին լավերը ժողովեցին ամանների մեջ, և անպետքները դուրս գցեցին: Այսպես կլինի աշխարհի վերջում. հրեշտակները դուրս կգան և կջոկեն չարերին արդարների միջից: Եվ կզգեն նրանց կրակի փռան մեջ. այնտեղ կլինի լացը և ատամների կրճտելը»: {ԲԱ 88.1}

Ուռկան զցելը Ավետարանի քարոզն է, որ եկեղեցի է բերում թե՛ բարիներին, և թե՛ չարերին: Երբ Ավետարանի առաքելությունն ավարտվի, դատաստանը կկատարի զատման գործը: Քրիստոսը տեսավ, թե ինչպես եկեղեցում կեղծ եղբայրների ներկայության պատճառով պիտի չարախոսվի ճշմարտության ճանապարհը: Աշխարհը պիտի նախատի Ավետարանի ճշմարտությունը, քանի որ կեղծ դավանողների կյանքը չի համապատասխանում Ավետարանի սկզբունքներին: Նույնիսկ քրիստոնյաները պիտի սայթաքեն՝ տեսնելով, թե ինչպես Քրիստոսի անունը կրողներից շատերը չեն առաջնորդվում Նրա Յոգով: Քանի դեռ այս մեղավորները եկեղեցում են, մարդիկ վտանգված են մտածելու, որ Աստված արդարացրել է նրանց մեղքերը: [123] Ուստի Քրիստոսը բացում է ապագայի վարագույրը և բոլորին հրավիրում տեսնել, որ ոչ թե զբաղեցրած դիրքը, այլ բնավորությունն է վճռում մարդու ճակատագիրը: {ԲԱ 88.2}

Որոմների և ուռկանի մասին առակները պարզորոշն սովորեցնում են, որ չի լինի մի ժամանակ, երբ բոլոր ամբարիշտները կդառնան Աստծուն: Յորենը և որոմներն աճում են միասին մինչև հունձը: Լավ ու վատ ձկները միասին ափ են հանվում մինչև վերջնական զատումը: {ԲԱ 88.3}

Բացի այդ՝ այս առակները սովորեցնում են, որ դատաստանից հետո այլևս ոչ մի փորձնական ժամկետ չի լինելու: Երբ Ավետարանի գործն ավարտվի, դրան անմիջապես հետևելու է բարու և չարի զատումը, և յուրաքանչյուր խմբի ճակատագիրը կվճռվի վերջնականապես: {ԲԱ 88.4}

Աստված ոչ մեկի կորուստը չի ցանկանում: «Կենդանի եմ ես, ասում է Տեր Եհովան, որ ես ամբարիշտի մեռնելը չեմ ուզում, այլ որ ամբարիշտը դարձի գա իր ճանապարհից և ապրի: Դարձեք, դարձեք ձեր չար ճանապարհներից, և ինչո՞ւ համար դուք մեռնեք» (Եզեկիել 33.11): Փորձության ընթացքում Նրա Յոգին թախանձում է մարդկանց ընդունել կյանքի պարգևը: Նրանք, ովքեր մերժում են Նրա աղաչանքը, կկորչեն: Աստված հայտարարել է, որ մեղքը պիտի ոչնչանա, ինչպես մի ավել- ռիչ չարիք տիեզերքի համար: Նրանք, ովքեր կառչել են մեղքին, կկորչեն նրա ոչնչացման ժամանակ: [124] {ԲԱ 89.1}

Գլուխ 11 - Հինը և Նորը

Ըստ Մատթեոսի 13.51,52:

Այն ժամանակ, երբ Քրիստոսը սովորեցնում էր ժողովրդ- դին, նաև կրթում էր իր աշակերտներին իրենց ապագա աշխատանքի համար: Նրա ողջ ուսուցման մեջ դասեր կային նրանց համար: Ուռլանի առակը պատմելուց հետո Նա հարցրեց նրանց. «Իմացա՞ք այդ բոլորը»: Նրանք ասացին. «Այո, Տեր»: Այնժամ մեկ ուրիշ առակով նրանց ներկայացրեց իրենց պատասխանատվությունն այն ճշմարտությունների վերաբերյալ, որ ընդունել էին: «Սրա համար, - ասաց Նա,- ամեն դպիր, որ երկնքի արքայությանն է աշակերտել, նման է տանտեր մարդի, որ հանում է իր գանձից նոր ու հին բաներ»: {ԹԱ 90.1}

Տանտերն իր ձեռք բերած գանձերը չի կուտակում: Նա դուրս է հանում, որ բաժանի մյուսներին: Եվ գանձն օգտագործվելով՝ ավելանում է: Տանտերը ունի թե՛ հին և թե՛ նոր թանկագին բաներ: Այսպես Քրիստոսը սովորեցնում է, որ իր աշակերտներին տրված ճշմարտությունը պետք է հաղորդվի աշխարհին: Եվ փոխանցվելով՝ ճշմարտության գիտությունն ավելանում է: [125] {ԹԱ 90.2}

Բոլոր նրանք, ովքեր սրտանց ընդունում են Ավետարանի լուրը, կցանկանան հռչակել այն: Քրիստոսի երկնածին սերը պետք է արտահայտվի: Նրանք, ովքեր հագել են Քրիստոսին, կպատմեն իրենց փորձը՝ քայլ առ քայլ հետևելով Սուրբ Հոգու առաջնորդությանը, կպատմեն Աստծուն և Նրա ուղարկած Հիսուս Քրիստոսին ճանաչելու իրենց սովի ու ծարավի մասին, Սուրբ Գրքի իրենց ուսումնասիրման արդյունքների, իրենց աղոթքների, իրենց տագնապների և Քրիստոսի՝ իրենց ուղղված խոսքերի մասին. «Ներված են քեզ քո մեղքերը»: Անբնական է որևէ մեկի համար թաքուն պահել այս ամենը, և նրանք, ովքեր լցված են Քրիստոսի սիրով, այդպես չեն անի: Որքան շատ Տերը նրանց սրբազան ճշմարտություններ է հայտնում, այնքան նրանք ավելի են ցանկանում, որ ուրիշներն էլ ընդունեն նույն օրհնությունը: Ու երբ նրանք տարածեն Աստծո շնորհի հարուստ գանձերը, ավելի ու ավելի շատ Քրիստոսի շնորհը կստանան: Նրանք կունենան մանկական սիրտ՝ իր պարզությամբ ու անվերապահ հնազանդությամբ: Նրանց հոգիները կփափագեն սրբության, և ճշմարտության ու շնորհի շատ ավելի մեծ գանձեր կհայտնվեն նրանց, որ բաշխեն աշխարհին: {ԹԱ 90.3}

Աստծո խոսքը, որ ներառում է Սուրբ Գիրքը, բնության գիրքը, ինչպես նաև մարդկային կյանքում առկա Աստծո գործերի գիրքը՝ ճշմարտության մեծագույն գանձարանն է: Ահա այն գանձերը, որոնցից պիտի օգտվեն Քրիստոսի հետևորդները: ճշմարտությունը փնտրելու ճանապարհին նրանք պետք է ապավինեն Աստծուն, այլ ոչ թե մարդկային ճարտարամտությանը և մեծամեծ մարդկանց, ում իմաստությունը հիմարություն է Աստծո մոտ: Իր նշանակած ուղիներով է Տերն իր գիտությունը հաղորդում ամեն մի փնտրողի: {ԹԱ 91.1}

Եթե Քրիստոսի հետևորդը հավատա Նրա խոսքին և կիրառի այն, ապա բնության մեջ չի լինի մի գիտություն, որ մարդն ի վիճակի չլինի հասկանալ ու գնահատել: Ուրիշ ոչինչ, այլ միայն դա նրան հնարավորություն կտա ճշմարտությունն ուրիշներին հաղորդելու: Բնական գիտությունը գիտելիքների գանձարան է, որից կարող է օգտվել

Քրիստոսի դպրոցի յուրաքանչյուր ուսանող: [126] Երբ մենք զննում ենք բնության գեղեցկությունը, երբ ուսումնասիրում ենք Նրա դասերը հողի մշակման, ծառերի աճման, երկրի, ծովի և երկնքի բոլոր հրաշքների մեջ, ապա ճշմարտությունը նորովի ենք ընկալում: Մարդկանց վերաբերյալ Աստծո հարաբերմունքի գաղտնիքները, Նրա իմաստնության և դատաստանի խորությունը, որ երևում է կյանքում, գանձերով հարուստ շտեմարան են: {ԲԱ 91.2}

Բայց միայն գրված խոսքում է, որ Աստծո գիտությունն ամենահստակ կերպով հայտնվել է ընկած մարդուն: Սա Քրիստոսի անքննելի հարստության շտեմարանն է: {ԲԱ 91.3}

Աստծո խոսքն ընդգրկում է ինչպես Հին, այնպես էլ Նոր Կտակարանի Գրքերը: Մեկն առանց մյուսի ամբողջական չէ: Քրիստոսը հայտարարեց, որ Հին Կտակարանի ճշմարտությունները նույնքան արժեքավոր են, որքան Նորինը: Քրիստոսն այսօր մարդկության Փրկիչն է նույնչափ, որչափ՝ աշխարհի սկզբում: Մինչև Նա իր աստվածությունը կծածկեր մարդկային կերպարանքով ու կգար մեր աշխարհի, Ավետարանի լուրը հաղորդել են Ադամը, Սեթը, Ենոքը, Մաթուսաղան և Նոյը: Աբրահամը բարի լուրը տարածել է Զանանում, Ղովտը՝ Սոդոմում, և հավատարիմ պատգամաբերները սերնդեսերունդ հռչակել են գալիք Մեսիայի մասին: Հրեական կրոնական համակարգի արարողությունները հաստատել է Ինքը՝ Քրիստոսը: Նա նրանց զոհաբերությունների համակարգի հիմքն էր, նրանց կրոնական ծառայության մեծ նախակերպարը: Չոհաբերությունների ժամանակ թափված արյունը մատնանշում էր Աստծո Գառան զոհը: Բոլոր խորհրդանշական զոհաբերություններն իրականացան Նրա մեջ: {ԲԱ 91.4}

Քրիստոսը, հայտնված նահապետներին, խորհրդանշված զոհաբերության պաշտամունքի մեջ, պատկերված օրենքում և հռչակված մարգարեների կողմից, Հին Կտակարանի հարց- տությունն է: Իր կյանքով, մահով և հարության, Քրիստոսն այնպես, ինչպես բացահայտված է Սուրբ Հոգու միջոցով, Նոր Կտակարանի Գանձն է, մեր Փրկիչը՝ Հոր փառքի արտացոլումը: [127] {ԲԱ 92.1}

Առաքյալները պետք է վկայեին Քրիստոսի կյանքի, մահվան և բարեխոսության մասին, որ գուշակել էին մարգարեները: Նրանց զրույցի թեման պետք է լիներ Քրիստոսի խոնարհությունը, մաքրությունն ու սրբությունը և անզուգական սերը: Եվ որպեսզի Ավետարանը քարոզվեր իր ամբողջ լիությամբ, նրանք պիտի ներկայացնեին ոչ միայն Փրկչի կյանքն ու ուսմունքը, այլ՝ ինչպես Մեկը, Ում մասին կանխասել են Հին Կտակարանի մարգարեները, և Ով եղել է զոհաբերության ծառայության խորհրդանիշը: {ԲԱ 92.2}

Իր ուսուցման մեջ Քրիստոսը ներկայացրեց հին ճշմարտությունները, որոնց հեղինակը Ինքն էր, ճշմարտություններ, որ խոսվել էր նահապետների և մարգարեների միջոցով, բայց հիմա Նա մի Նոր լույս սփռեց դրանց վրա: Որքան տարբեր երևաց դրանց նշանակությունը: Նրա բացատրությունը լույս սփռեց և հոգևոր կյանք տվեց: Եվ Նա խոստացավ, որ Սուրբ Հոգին կլուսավորի աշակերտներին, և որ Աստծո խոսքը միշտ պարզ կլինի նրանց համար: Նրանք ի վիճակի կլինեն Նոր գեղեցկությամբ ներկայացնելու ճշմարտությունները: {ԲԱ 92.3}

Այն օրից ի վեր, երբ փրկության առաջին խոստումը տրվեց Եդեմում, Քրիստոսի կյանքը, բնավորությունը, միջնորդական աշխատանքը մարդկանց ուսումնասիրության նյութն է եղել: Բայց միայն Սուրբ Հոգով լուսավորված մարդն է նոր և թարմ լույսի տակ ներկայացրել այս թեմաները: Փրկության ճշմարտություններն անընդհատ զարգանալու և ընդարձակվելու տեղ ունեն: Ու թեև հին, սակայն միշտ նոր են՝ ճշմարտություն փնտրողին մշտապես պարզևելով ավելի մեծ փառք և զորություն: {ԶԱ 93.1}

Յուրաքանչյուր դար բերում է ճշմարտության զարգացման մի նոր փուլ, Աստծո պատգամը՝ ուղղված տվյալ ժամանակի սերնդի մարդկանց: Հին ճշմարտությունները բոլորն էլ կարևոր և էական են, նորն անկախ չէ հնից, այլ դրա բացահայտումն է: Միայն հին ճշմարտությունները հասկանալով է, որ մենք կարող են ըմբռնել նորը: Երբ Քրիստոսը կամեցավ հայտնել աշակերտներին իր հարության ճշմարտությունը, նա սկսեց «Մովսեսից և բոլոր մարգարեներից» և «մեկնում էր նրանց՝ ինչ որ գրքի մեջ գրված էր իր մասին» (Ղուկաս 24.27): [128] Սակայն ճշմարտության նորովի բացահայտման մեջ ցուցադրվում է, որ փառավորում է հինը: Նա, ով ժխտում և մերժում է նորը, իրականում չունի նաև հինը: Նրա համար այն կորցնում է իր կենսական ուժը և դառնում ընդամենը անկենդան մի ձևականություն: {ԶԱ 93.2}

Կան մարդիկ, ովքեր ասում են, թե հավատում են և սովորեցնում են Հին Կտակարանի ճշմարտությունները, մինչդեռ մերժում են Նորը: Բայց մերժելով ընդունել Քրիստոսի ուսմունքը՝ նրանք ցույց են տալիս, որ չեն հավատում նահապետների և մարգարեների ասածին: «Եթե դուք Մովսեսին հավատալիք, ինձ էլ կհավատալիք, որովհետև նա ինձ համար գրեց», - ասաց Քրիստոսը: (Հովհաննես 5.46): Ուստի Հին Կտակարանի նրանց ուսուցման մեջ անգամ իրական զորություն չկա: {ԶԱ 93.3}

Շատերն էլ, որ պնդում են, թե հավատում և սովորեցնում են Ավետարանը, նույն մոլորության մեջ են: Նրանք մի կողմ են դնում Հին Կտակարանի գրքերը, որոնց մասին Քրիստոսն ասաց. «Նրանք են, որ ինձ համար վկայում են» (Հովհաննես 5.39): Մերժելով Հինը՝ նրանք իրականում մերժում են Նորը, քանի որ դրանք անբաժանելի ամբողջության մի մասն են կազմում: Ոչ մի մարդ չի կարող ճիշտ ներկայացնել Աստծո օրենքը առանց Ավետարանի, իսկ Ավետարանը՝ առանց օրենքի: Օրենքը մարմնավորված Ավետարանն է, իսկ Ավետարանը՝ բացահայտված օրենքը: Օրենքն արմատ է, Ավետարանը՝ նրա անուշահոտ ծաղիկն ու պտուղը: {ԶԱ 93.4}

Հին Կտակարանը լույս է սփռում Նորի վրա, իսկ Նորը՝ Հինի: Յուրաքանչյուրն էլ Աստծո փառքի հայտնությունն է Քրիստոսում: Երկուսն էլ ներկայացնում են ճշմարտությունները, որոնք շարունակ նորիմաստ խորություններ կբացեն անկեղծ փնտրողին: {ԶԱ 94.1}

ճշմարտությունը Քրիստոսում և Քրիստոսի միջոցով անսահման է: Սուրբ Գրքի ուսանողը կարծես նայում է մի աղբյուրի, որը գնալով ավելի է խորանում և լայնանում, երբ նա աչքերը հառած դիտում է ավելի խորքը: Այս կյանքում չէ, որ պիտի հասկանանք Աստծո սիրո խորհուրդը, որ տվեց իր Որդուն՝ քաղիչ գոհը լինելու մեր մեղքերի համար: Այս երկրի վրա մեր Փրկչի գործը համարվում է և միշտ էլ կլինի այն նյութը, որ թռիչք պիտի տա մեր ամենահարուստ երևակայությանը: [129] Թեկուզ և մարդը մինչև վերջ լարի իր ողջ մտավոր կարողությունը՝ ջանալով թափանցել այս գաղտնիքի մեջ, սակայն

Նրա միտքը կթուլանա և կհոգնի: Ամենաեռանդուն փնտրողն էլ իր առջև կտեսնի անեզր, անափ մի ծով: {ԲԱ 94.2}

ճշմարտությունը, ինչպես այն կա Հիսուսում, կարելի է զգալ, բայց բացատրել՝ երբեք: Նրա բարձրությունը, լայնությունն ու խորությունը դուրս են մեր ճանաչողության սահմաններից: Կարող ենք ծայրաստիճան ծանրաբեռնել մեր երևակայությունը և այդ դեպքում էլ կտեսնենք միայն մշուշապատ ուրվագծերն այն սիրո, որ անբացատրելի է, որ այնքան բարձր է, որքան երկինքը, որը, սակայն, խոնարհվեց մինչև երկիր, որպեսզի դրոշմի Աստծո պատկերը մարդկության վրա: {ԲԱ 94.3}

Բայց և այնպես մենք կարող ենք ըմբռնել աստվածային բազմողորմության վերաբերյալ այն ամենը, ինչ որ կարող ենք տանել: Սա բացվում է խոնարհ և փշրված հոգուն: Մենք կհասկանանք Աստծո ողորմությունն այն չափով, որքան գնահատում ենք Նրա զոհաբերությունը մեզ համար: Երբ մենք Աստծո խոսքն ուսումնասիրենք խոնարհ սրտով, հետազոտելիս կբացվի փրկության վսեմ թեման: Երբ մենք նայենք դրան, այն գնալով ավելի կպայծառանա, և երբ տեսնանք ըմբռնել այն, Նրա բարձրությունն ու խորությունն անընդհատ կավելանան: {ԲԱ 94.4}

Մեր կյանքը պետք է կապված լինի Քրիստոսի կյանքի հետ, մենք պիտի շարունակ սնունդ ստանանք Նրանից՝ ճաշակելով Նրան՝ այն Կենդանի Հացը, որ երկնքից իջավ, ըմպելով այն աղբյուրից, որ միշտ թարմ է և միշտ առատորեն գանձեր է բխեցնում: Եթե միշտ Տիրոջը ունենանք մեր հայացքում և շնորհակալությամբ և փառաբանությամբ լի սրտով ձգտենք Նրան, ապա մեր հոգևոր կյանքում տևական թարմություն կունենանք: Աղոթելիս մենք կգրուցենք Աստծո հետ այնպես, ինչպես կիսոսեինք ընկերոջ հետ: Նա անձամբ մեզ կհայտնի իր գաղտնիքները: Հաճախ կհամակվենք Հիսուսի ներկայության քաղցր ու երջանիկ զգացողությամբ: Հաճախ մեր սրտերը կբորբոքվեն մեր ներսում, երբ Նա մոտենա հաղորդակցվելու մեզ հետ, ինչպես անում էր Ենովքի հետ: [130] Երբ սա իսկապես դառնում է քրիստոնյայի փորձառությունը, ապա Նրա կյանքում իշխում է պարզությունը, խոնարհությունը, հեզությունը և սրտի հնազանդությունը, որ բոլորին, ում հետ էլ նա շփվում է, ցույց է տալիս, որ նա եղել է Հիսուսի հետ և սովորել է Նրանից: {ԲԱ 95.1}

Նրանց մոտ, ովքեր հասել են դրան, Քրիստոսի կրոնն իրեն կդրսևորի որպես կենարար, հագեցնող մի սկզբունք, որպես կենդանի, զործող հոգևոր ուժ: Կյանքում հավերժական երիտասարդության թարմություն, զորություն և ուրախություն կարտահայտվի: Այն սիրտը, որն ընդունել է Աստծո խոսքը, նման չէ ջրափոսի, որի ջուրը գոլորշիանում է, ոչ էլ ճեղքված ջրավազանի, որ կորցնում է իր գանձերը: Այն նման է լեռնային առվակի, որը սնվում է անսպառ աղբյուրներից, որի զով, պսպղուն ջրերը քչքչալով հոսում են ժայռերի վրայով՝ թարմացնելով հոգևածին, ծարավին և բեռնավորվածին: {ԲԱ 95.2}

Նման փորձառությունը ճշմարտության յուրաքանչյուր ուսուցչի կօժտի հենց այն հատկանիշներով, որոնք Նրան Քրիստոսի ներկայացուցիչը կդարձնեն: Քրիստոսի վարդապետության շունչը այլոց հետ Նրա հաղորդակցմանը և աղոթքներին ուժ և անկեղծություն կտա: Քրիստոսի մասին Նրա վկայությունը չի լինի սուղ և անկենդան:

Սպասավորը կրկին ու կրկին միօրինակ քարոզներ չի կարողա: Նրա միտքը բաց կլինի Սուրբ Հոգու առջև մշտական լուսավորության համար: {ԶԱ 95.3}

Քրիստոսն ասաց. «Իմ մարմինն ուտողը և իմ արյունը խմողը հավիտենական կյանք ունի... Ինչպես ինձ ուղարկեց կենդանի Հայրը, և ես կենդանի եմ Հոր համար. այնպես էլ նա, որ ինձ ուտում է, կենդանի կլինի ինձ համար... Հոգին է կեն- դանացունողը... այն բանը, որ ես ձեզ հետ խոսեցի, հոգի է և կյանք է» (Հովհաննես 6.55-64): {ԶԱ 96.1}

Երբ ճաշակում ենք Քրիստոսի մարմինը և ըմպում Նրա արյունը, հավիտենական կյանքի տարր է երևում ծառայության մեջ: Չի լինի չոր և հաճախակի կրկնվող մտքերի պաշար: Կդադարեն անհետաքրքիր ու ձանձրալի քարոզները: Կներկայացվեն հիմնական ճշմարտություններ, բայց դրանք կերևան նոր լույսով: ճշմարտության մի այնպիսի նոր ըմբռնում, պարզություն և զորություն կլինի, որ կնկատեն բոլորը: [131] Նրանք, ովքեր այսպիսի ծառայության մասնակցելու առավելություն կունենան, եթե զգայուն լինեն Սուրբ Հոգու ազդեցությանը, նոր կյանքի շունչ տվող զորություն կզգան: Աստծո սիրո կրակը կվառվի նրանց մեջ: Կկենդանանա նրանց ընկալունակությունը, որպեսզի գանազանեն ճշմարտության գեղեցկությունն ու վեհությունը: {ԶԱ 96.2}

Հավատարիմ տանտերը ներկայացնում է, թե ինչպիսին պետք է լինի երեխաների և պատանիների ամեն մի ուսուցիչ: Եթե նա Աստծո խոսքն իր գանձը դարձնի, ապա մշտապես երևան կբերի նոր գեղեցկություն և նոր ճշմարտություն: Երբ ուսուցիչն աղոթքով կվստահի Աստծուն, Քրիստոսի Հոգին նրա վրա կհանգչի, և Աստված Սուրբ Հոգով կներգործի նրա միջոցով մյուսների մտքերի վրա: [132] Հոգին նրա միտքն ու սիրտը լցնում է քաղցր հույսով ու քաջությամբ և աստվածաշնչական պատկերներով, և այս բոլորը կհաղորդվեն պատանիներին, ում նա սովորեցնում է: {ԶԱ 96.3}

Երկնային խաղաղության և ուրախության աղբյուրները, որ բացվել են ուսուցչի հոգու մեջ Աստվածաշնչի խոսքերի միջոցով, կդառնան ազդեցիկ, հզոր մի գետ, որ կօրհնի բոլոր նրանց, ովքեր կշփվեն նրա հետ: Ուսանողի համար Աստվածաշունչը չի դառնա ձանձրալի մի գիրք: Իմաստուն ուսուցչի ազդեցությամբ խոսքն ավելի ու ավելի ցանկալի կդառնա: Այն կլինի ինչպես կյանքի հաց և երբեք չի հնանա: Նրա թարմությունն ու գեղեցկությունը կիրապուրեն և կգերեն երեխաներին ու պատանիներին: Այն նման է երկրի վրա շողացող արևին, որ մշտապես պայծառություն և ջերմություն է հաղորդում, սակայն երբեք չի սպառվում: {ԶԱ 96.4}

Աստծո սուրբ, կրթող Հոգին Նրա խոսքի մեջ է: Լույս է շողում նրա յուրաքանչյուր էջից, նոր և թանկարժեք մի լույս: Այնտեղ բացվում է ճշմարտությունը, և բառերն ու նախադասությունները դառնում են պայծառ և համապատասխան տվյալ պահի համար. կարծես Աստծո ձայնն է խոսում մեր հոգու հետ: {ԶԱ 97.1}

Սուրբ Հոգին սիրում է դիմել պատանիներին և հայտնել նրանց Աստծո խոսքի գանձերն ու գեղեցկությունը: Այն խոստումները, որ տվել է մեծ Ուսուցիչը, կգերեն զգացումները և կկենդանացնեն հոգին մի հոգևոր զորությամբ, որն աստվածային է: Աշխատասեր միտքն ավելի ու ավելի կճանաչի աստվածային գաղտնիքները, որոնք պատնեշ կդառնան փորձությունների դեմ: {ԶԱ 97.2}

ճշմարտության խոսքերի կարևորությունը կմեծանա, նը- րանց նշանակությունն այնպիսի լայնություն ու լիություն ձեռք կբերի, որի մասին երբեք չենք երագել: Խոսքի գեղեցկությունն ու հարստությունը վերափոխող ազդեցություն ունեն մտքի և բնավորության վրա: Երկնային սիրո լույսով սիրտը կողողվի ու կոգեշնչվի: {ԲԱ 97.3}

Աստվածաշնչի գնահատումը բարձրանում է նրա ուսումնասիրության ընթացքում: Որ կողմն էլ շրջվի ուսումնասիրողը, ամենուրեք կգտնի Աստծո անսահման իմաստնության ու սիրո դրսևորումը: [133] {ԲԱ 97.4}

Հրեական կրոնական համակարգի նշանակությունը դեռ լիովին չի հասկացվել: Ընդարձակ ու խոր ճշմարտություններ են թաքնված նրա ծեսերում և խորհրդանշաններում: Ավետարանն այն բանալին է, որ բացում է այդ գաղտնիքները: Փրկության ծրագրի ճանաչման միջոցով այդ ճշմարտությունները ըմբռնելի են դառնում: Մենք առավելություն ունենք ավելի լավ հասկանալ այս հիանալի թեմաները, քան հիմա ենք հասկանում: Մենք պետք է հասկանանք Աստծո խորունկ ծրագրերը: Հրեշտակները ցանկանում են թափանցել այն ճշմարտությունների մեջ, որոնք հայտնված են այն մարդկանց, ովքեր կոտրված սրտով են քննում Աստծո խոսքը և աղոթում են ավելի խոր գիտելիքներ ձեռք բերելու համար, որ միայն Նա կարող է տալ: {ԲԱ 97.5}

Քանի որ մենք ընդհուպ մոտեցել ենք այս աշխարհի պատմության ավարտին, վերջին օրերին վերաբերող մարգարեությունները հատուկ ուսումնասիրություն են պահանջում: Նոր Կտակարանի վերջին գիրքը լի է ճշմարտությամբ, որը մենք պետք է հասկանանք: Սատանան շատերի միտքն այնպես է կուրացրել, որ նրանք ուրախացել են ամեն մի առիթի համար, որպեսզի «Հայտնությունը» չդարձնեն իրենց ուսումնասիրության նյութը: Սակայն Քրիստոսն Իր Հովհաննես ծառայի միջոցով հայտնել է, թե ինչ է լինելու վերջին օրերին, և Նա ասում է. «Երանելի են այս մարգարեության խոսքերը կարդացողը և լսողները, և սրանում գրվածները պահողները» (Հայտնություն 1.3): {ԲԱ 98.1}

«Եվ սա է հավիտենական կյանքը, - ասաց Քրիստոսը, - որ ճանաչեն քեզ միայն ճշմարիտ Աստված, և նրան, որ ուղարկեցի՝ Հիսուս Քրիստոսին» (Հովհաննես 17.3): Ինչո՞ւ մենք չենք գիտակցում այս գիտության արժեքը: Ինչո՞ւ այս փառավոր ճշմարտությունները չեն բոցավառվում մեր սրտերում, չեն թրթռում մեր շուրթերի վրա և չեն համակում մեր ողջ էությունը: {ԲԱ 98.2}

Տալով Իր խոսքը՝ Աստված մեզ տվեց այն բոլոր ճշմարտությունները, որոնք անհրաժեշտ են մեր փրկության համար: Հազարավորներն են կյանքի այս ջրհորներից ջուր հանել, սակայն ջրի պաշարը չի պակասել: Հազարավորները Տիրոջը ունեցել են իրենց առջև և դիտելով Նրան՝ վերափոխվել են Նրա պատկերի նմանությամբ: [134] Նրանց հոգիները բորբոքվում են իրենց ներսում, երբ խոսում են Նրա բնավորության մասին՝ պատմելով, թե ինչ է Քրիստոսն իրենց համար, և ինչ են իրենք Քրիստոսի համար: Բայց այս ուսումնասիրողները չեն սպառել այդ վեհ և սուրբ թեմաները: Եվ էլի շատ հազարավորներ կարող են ներգրավվել փրկության գաղտնիքների հետազոտման գործի մեջ: Երբ որ խորհենք Քրիստոսի կյանքի և Նրա առաքելության բնույթի մասին, լույսի ճառագայթներն ավելի պայծառ կշողան ճշմարտությունն ի հայտ բերելու յուրաքանչյուր ջանքի դեպքում: Ամեն մի նոր ուսումնասիրություն կբացահայտի ինչ- որ ավելի խոր ու հետաքրքիր մի բան, քան մինչ այդ հայտնի է դարձել: Նյութն անսպառ է: Քրիստոսի

մարմնացման, Նրա քավչարար զոհաբերության և միջնորդական աշխատանքի ուսումնասիրությունը կգբաղեցնի ջանասեր ուսանողի միտքը, քանի դեռ ժամանակը շարունակվում է, և նայելով երկըն- քին իր անհամար տարիներով՝ նա կբացականչի. «Մեծ է աստվածապաշտության խորհուրդը»: {ԲԱ 98.3}

Հավիտենության մեջ մենք կսովորենք այն, ինչ հնարավոր էր ձեռք բերել այստեղ, եթե լույսն ընդունեինք, որը կբացեր մեր հասկացողությունը: Փրկության թեմաները կգբաղեցնեն փրկվածների սրտերը, մտքերն ու լեզուները հավիտենական դարերի ընթացքում: Նրանք կհասկանան այն ճշմարտությունները, որ Քրիստոսը ցանկանում էր բացել իր աշակերտներին, ովքեր, սակայն, ըմբռնելու համար հավատ չունեին: Քրիստոսի կատարելության և փառքի նոր տեսարաններ կբացվեն հավիտյանս հավիտենից: Հավատարիմ Տանտերն իր գանձից հին և նոր բաներ կհանի անվերջ դարերի ընթացքում: [139] {ԲԱ 99.1}

Գլուխ 12 - Խնդրել՝ այլոց տալու համար

Ըստ Ղուկասի 11.1-13:

Քրիստոսը շարունակ Յորդից ստանում էր, որպեսզի կարողանար հաղորդել մեզ: «Այն խոսքը, որ լսում եք, - ասաց Նա, - իմը չէ, այլ ինձ ուղարկող Յորդը» (Յովհաննես 14.24): «Մար- դի Որդին չեկավ, որ իրեն ծառայեն, այլ որ ինքը ծառայի» (Մատթեոս 20.28): Ոչ թե իր, այլ ուրիշների համար էր Նա ապրում, մտածում և աղոթում: Աստծո հետ ժամերով հաղորդակցվելուց հետո, առավոտից առավոտ Նա գալիս էր մարդկանց մոտ երկնքի լույսը բերելու համար: Ամեն օր Նա նորից մկրտվում էր Սուրբ Յորդով: Նոր օրվա վաղ ժամերին Տերն արթնացնում էր Նրան քնից, և Նրա հոգին ու շրթունքները օծվում էին շնորհով, որ կարողանար հաղորդել մյուսներին: Նրան նոր խոսքեր էին տրվում երկնային պալատից, խոսքեր, որ Նա կարողանար ժամանակին ասել հոգևածներին և ճշնվածներին: «Տեր Եհովան ինձ ուսումնավարժ լեզու է տվել, - ասաց Նա, - որ գիտենամ վաստակածին օգնել խոսքով: Նա զարթնեցնում է ամեն առավոտ՝ զարթեցնում է իմ ականջը, որ լսեմ աշակերտների պես» (Եսայիա 50.4): [140] {քա 100.1}

Քրիստոսի աշակերտները խորապես ազդված էին Նրա աղոթքներից և Աստծո հետ հաղորդակցվելու Նրա սովորությունից: Մի օր նրանք իրենց Տիրոջ կարճատև բացակայությունից հետո Նրան գտան աղոթքի մեջ խորասուզված: Չնկատելով կարծես նրանց ներկայությունը՝ Նա շարունակում էր բարձրաձայն աղոթել: Աշակերտների սրտերը խորապես զգացված էին: Երբ Նա դադարեց աղոթել, նրանք բացականչեցին. «Տեր, սովորեցրու մեզ աղոթել»: {քա 100.2}

Ի պատասխան՝ Քրիստոսը կրկնեց Տերունական աղոթքը, ինչպես Նա տվել էր լեռան քարոզում: Յետո առակով Նա բացատրեց այն դասը, որ կամենում էր սովորեցնել: {քա 100.3}

«Ձեզանից ո՞վ է, - ասաց Նա, - որ բարեկամ ունենա, և կես-գիշերին նրա մոտ գնա, և նրան ասի. Բարեկամ, ինձ երեք հաց փոխ տուր, որովհետև իմ բարեկամն ինձ մոտ եկավ ճանապարհից, և ես բան չունեմ, որ նրա առաջին դնեմ: Եվ նա պատասխանի ներսից և ասի. Մի հոգնեցնիր ինձ. դուռն արդեն փակված է, և երեխաներս ինձ հետ անկողնումս են. չեմ կարող վեր կենալ և տալ քեզ: Ասում եմ ձեզ, եթե վեր էլ չկենան և նրան տա նրա բարեկամ լինելու համար, սակայն նրա թախանձանքի համար վեր կկենա և կտա նրան ինչ որ էլ պետք լինի»: {քա 100.4}

Այստեղ Քրիստոսը ներկայացնում է այնպիսի խնդրատուի, որ խնդրում է ուրիշին տալու համար: Նա պետք է հաց ճարի, որ կարողանա հոգալ ուշացած և հոգևած ճամփորդի կարիքները: Չնայած նրա հարևանը չի կամենում, որ իրեն անհանգստացնեն, սակայն նա չի դադարի խնդրելուց, քանի որ ընկերոջը պետք է օգնել, և վերջապես՝ նրա համառությունը վարձատրը- վում է, նրա կարիքները բավարարված են: {քա 101.1}

Նույն կերպ էլ աշակերտները պետք է օրհնություններ խնդրեն Աստծուց: Ժողովրդին կերակրելու ժամանակ և երկնային հացի մասին քարոզում Քրիստոսը հայտնեց նրանց, թե ինչ պետք է անեն որպես իր ներկայացուցիչներ: Նրանք պետք է տալին մարդկանց կյանքի հացը: Նա, ով կարգել էր նրանց այդ գործին, տեսավ, թե որքան հաճախ էր

փորձվելու նրանց հավատը: Հաճախ նրանք պիտի ընկնեին անսպասելի իրավիճակների մեջ և գիտակցեին իրենց մարդկային անկարողությունը: [141] Հոգիներ, ովքեր կարոտ էին կյանքի հացի, կգային նրանց մոտ, և նրանք իրենց զուրկ ու անօգնական կզգային: Նրանք պիտի հոգևոր սնունդ ստանային, այլապես ոչինչ չէին կունենա բաժանելու: Բայց նրանք ոչ մի մարդի չպետք է հետ ուղարկեին առանց կերակրելու: Քրիստոսը նրանց հայացքն ուղղում էր մատակարար աղբյուրի վրա: Այն մարդը, ում ընկերը եկել էր իր մոտ հյուրընկալվելու, թեև կեսգիշերվա անպատեհ ժամին, հետ չուղարկեց նրան: Նա ոչինչ չունեի դնելու նրա առջև, բայց գնաց նրա մոտ, ով ուտելիք ուներ, և այնքան թախանձեց, մինչև որ հարևանը բավարարեց նրա պահանջը: Եվ մի՞թե Աստված, որ ուղարկել է Իր ծառաներին կերակրելու սովածին, չի բավարարի նրանց կարիքներն Իր իսկ գործի համար: {ԲԱ 101.2}

Բայց առաւելում եսասեր հարևանը չի ներկայացնում Աստծո բնավորությունը: Պետք է դաս վերցնել ոչ թե համեմատելու, այլ հակադրելու կարգով: Եսասեր մարդը կբավարարի համառ խնդրանքը, որպեսզի ազատի իրեն նրանից, ով խանգարում է իր հանգիստը: Բայց Աստված ցնծությամբ է տալիս: Նա լի է կարեկցությամբ և պատրաստ է բավարարել նրանց խնդրանքը, ովքեր Իր մոտ են գալիս հավատով: Նա տալիս է մեզ, որ ծառայենք մյուսներին և այդպիսով նմանվենք Իրեն: {ԲԱ 101.3}

Քրիստոսը հայտարարում է. «խնդրեցեք և կտրվի ձեզ, որոնեցեք և կգտնեք, դուռը թակեցեք և կբացվի ձեզ: Որովհետև ամեն, ով որ խնդրում է՝ առնում է, և ով որ որոնում է՝ գտնում է, և ով որ դուռը թակում է՝ բացվում է նրան»: {ԲԱ 102.1}

Փրկիչը շարունակում է. «Եվ ձեզնից ո՞ր հորիցն իր որդին հաց ուզի, մի՞թե քար կտա նրան. կամ եթե ձուկ՝ մի՞թե ձկան տեղ օձ կտա նրան: Եվ կամ ձուկ ուզի, մի՞թե կարիճ կտա նրան: Արդ, եթե դուք, որ չար եք, գիտեք բարի պարգևներ տալ ձեր որդկանցը, էլ որքա՞ն ավելի երկնավոր Հայրը Սուրբ Հոգին կտա նրանց, ովքեր ուզում են նրանից»: {ԲԱ 102.2}

Մեր վստահությունն առ Աստված ամրացնելու համար Քրիստոսը սովորեցնում է մեզ դիմել նրան նոր անունով, մի անուն, որը կապված է մարդկային սրտի ամենաթանկագին զգացմունքների հետ: [142] Նա մեզ արտոնություն է տալիս անսահման Աստծուն մեր Հայր կոչելու: Այս անունը, որով դիմում ենք նրան, մեր սիրո և վստահության նշանն է նրա հանդեպ, և նրա հոգատարության ու բարեկամության գրավականը մեր նկատմամբ: Երբ նրա հովանավորությունն ու օրհնությունն ենք խնդրում՝ տալով այս անունը, դա նրա ականջին երաժշտության պես է հնչում: Որպեսզի մենք չկարծենք, թե ինքնավստահություն է նրան այդ անունով կոչելը, Նա կրկնում էր այն նորից ու նորից: Նա կամենում է, որ մենք ընտելանանք այդ անվանը: {ԲԱ 102.3}

Աստված մեզ Իր զավակներն է համարում: Նա մեզ փրկագնել է այս անհոգ աշխարհից և ընտրել է, որ դառնանք թագավորական ընտանիքի անդամներ, երկնավոր Արքայի որդիներ ու դուստրեր: Նա կամենում է, որ մենք կատարելապես ու ուժգին վստահենք Իրեն, քան երեխան կվստահի իր երկրավոր հորը: Ծնողները սիրում են իրենց երեխաներին, բայց Աստծո սերն ավելի մեծ է, ավելի ընդարձակ, ավելի խորը, քան մարդկայինը կարող է լինել: Այն անչափելի է: Եվ եթե երկրավոր ծնողները գիտեն բարի պարգևներ տալ իրենց զավակներին, որքա՞ն ավելի մեր երկնավոր Հայրը կտա Սուրբ Հոգին նրանց, ովքեր խնդրում են Իրենից: {ԲԱ 102.4}

Աղոթքի վերաբերյալ տրված Քրիստոսի դասերի մասին պետք է ուշադրությամբ խորհել: Աստվածային գիտություն կա աղոթքի մեջ, և Նրա լուսաբանումն ի հայտ է բերում սկզբունքներ, որ բոլորը պետք է հասկանան: Նա ցույց է տալիս, թե որն է ճշմարիտ աղոթքի ոգին, սովորեցնում է համառության անհրաժեշտությունը մեր խնդրանքներն Աստծուն ներկայացնելիս, և վստահեցնում է մեզ, որ պատրաստ է լսել ու պատասխանել աղոթքին: {ԲԱ 103.1}

Մեր աղոթքները չպետք է եսասիրական բնույթ կրեն, չպետք է միայն մեր անձնական չափի համար լինեն: Մենք պիտի խնդրենք, որ կարողանանք տալ: Քրիստոսի կյանքի սկզբունքը պետք է մեր կյանքի սկզբունքը լինի: «Եվ ես նրանց համար, - ասում է Իր աշակերտների մասին, - իմ անձը սուրբ եմ անում, որ նրանք էլ ճշմարտությունով սրբված լինեն» (Հովհաննես 17.19): Նույն նվիրվածությունը, նույն անձնագոհությունը, նույն հնազանդությունն Աստծո խոսքի պահանջներին, որ դրսևորվեցին Քրիստոսում, պետք է երևան Նրա ծառաների մեջ: Մեր առաքելությունն աշխարհում մեր անձին ծառայելը կամ հաճոյանալը չէ, մենք պետք է փառավորենք Աստծուն՝ համագործակցելով Նրա հետ մեղավորների փրկության գործում: [143] Մենք Աստծուց պետք է օրհնություններ խնդրենք, որ կարողանանք հաղորդել ուրիշներին: Ստանալու ընդունակությունը պահպանվում է միայն տալով: Մենք չենք կարող շարունակ ստանալ երկնային գանձը, եթե այն չփոխանցենք նրանց, ովքեր շրջապատում են մեզ: {ԲԱ 103.2}

Առաւելում խնդրատուն կրկին ու կրկին մերժվում է, սակայն հետ չի քաշվում իր նպատակից: Այդպես էլ մեր աղոթքներին, թվում է, միշտ չէ, որ անմիջապես պատասխան ենք ստանում, բայց Քրիստոսը սովորեցնում է, որ մենք չպիտի դադարենք աղոթել: Աղոթքն Աստծո մեջ որևէ փոփոխություն մտցնելու համար չէ, այլ՝ Նրա, որ մեզ ներդաշնակեցին Աստծո հետ: Երբ

մենք խնդրանք ենք ներկայացնում Նրան, Նա տեսնում է, որ մեզ անհրաժեշտ է քննել մեր սրտերը և ապաշխարել մեղքի համար: Այդ պատճառով էլ Նա մեզ անց է կացնում փորձությունների միջով և խոնարհեցնում, որպեսզի տեսնենք, թե ինչն է խանգարում Սուրբ Հոգուն գործելու մեր միջոցով: {ԲԱ 104.3}

Աստծո խոստումների իրականացման համար պայմաններ կան, և աղոթքը երբեք չի կարող փոխարինել պարտականությանը: «Եթե ինձ սիրում եք, - ասում է Քրիստոսը,- իմ պատ- վիրանքները պահեցեք»: «Ով որ իմ պատվիրանքներն ունի և նրանց պահում է, նա է ինձ սիրողը, և ինձ սիրողն իմ Հորից կսիրվի. և ես կսիրեմ նրան, և ինձ կհայտնեմ նրան» (Հովհաննես 14.15,21): Նրանք, ովքեր իրենց խնդրանքը Աստծուն են ներկայացնում, պահանջելով Նրա խոստումն այն դեպքում, երբ իրենք չեն ենթարկվում պայմաններին, վիրավորում են Ե- հովային: Նրանք տալիս են Քրիստոսի անունը որպես խոստման իրականացման հեղինակության, բայց չեն կատարում այն ամենը, ինչը ցույց կտա նրանց հավատն ու սերը Քրիստոսի հանդեպ: {ԲԱ 104.1}

Շատերը խախտում են Հոր կողմից ընդունվելու պայմանները: Մենք պետք է լրջորեն քննարկենք այն հավատը, որով մոտենում ենք Աստծուն: Եթե մենք անհնազանդ ենք, Տիրոջը պարտատոմս ենք ներկայացնում վճարելու համար, այն ժամանակ, երբ մենք չենք կատարել պայմանները, որոնց դեպքում այն կարող է վճարվել: Մենք ներկայացնում

ենք Աստծուն իր խոստումները և խնդրում ենք Նրան կատարել դրանք, և եթե Նա այդպես անի, ապա կանարգի իր անունը: [144] {բւ 104.2}

Խոստումը սա է. «Եթե կենաք ինձանում, և իմ խոսքերը ձեզանում կենան, ինչ որ էլ կամենաք, կխնդրեք, և կլինի ձեզ» (Հովհաննես 15.7): Եվ Հովհաննեսը հայտարարում է. «Եվ սրանով գիտենք, որ ճանաչեցինք Նրան, եթե նրա պատ- վիրանքները պահենք: Ով որ ասում է, թե ճանաչեցի Նրան և նրա պատվիրանքները չի պահում, ստախոս է, և ճշմարտությունը չկա նրանում: Բայց ով որ նրա խոսքը պահի, իրավ Աստծո սերը նրանում կատարյալ է» (Ա Հովհաննես 2.3-5): {բւ 104.3}

Իր աշակերտներին տրված Քրիստոսի վերջին պատգամներից մեկը սա էր. «Իրար սիրեք, ինչպես ես ձեզ սիրեցի» (Հովհաննես 13.34): Հնազանդվում ենք արդյոք այս պատվերին, թե՞ ցուցաբերում ենք դաժան ու ոչ քրիստոնավայել բնավորության գծեր: Եթե մենք որևէ կերպ վշտացրել կամ վիրավորել ենք մյուսներին, ապա մեր պարտքն է խոստովանել մեր սխալը և հաշտվել: Սա անհրաժեշտ նախապատրաստություն է, որպեսզի հավատով կարողանանք գալ Աստծո առաջ և խնդրել Նրա օրհնությունը: {բւ 104.4}

Կա նաև մեկ ուրիշ պատճառ, որ հաճախ անտեսում են նրանք, ովքեր փնտրում են Աստծուն աղոթքի մեջ: Արդյո՞ք դուք ազնիվ եք Աստծո առաջ: Մաղաքիա մարգարեի միջոցով Տերը հայտարարում է. «Ձեր հայրերի օրհցն ի վեր խոստորել եք իմ պատվերներից և նրանց չեք պահել. հետ դարձեք դեպի ինձ, և ես էլ կդառնամ դեպի ձեզ, ասում է Չորաց Տերը, բայց դուք ասում եք. Ի՞նչ բանում հետ դառնանք: Մի՞թե մարդ Աստված կխաբի, որ դուք ինձ խաբում եք: Բայց ասում եք ի՞նչ բանում ենք քեզ խաբում. տասանորդում և ընծայում» (Մաղաքիա 3.7,8): {բւ 105.1}

Որպես ամեն օրհնության Նվիրատու՝ Աստված մեր ողջ ունեցվածքից մի որոշակի բաժին է պահանջում: Նա այդ նախատեսել է Ավետարանի քարոզին աջակցելու համար: Վերադարձնելով Աստծուն իր բաժինը՝ մենք պետք է ցույց տանք մեր երախտագիտությունը Նրա պարգևների համար: Բայց եթե մենք պահենք Նրանից այն, ինչ Նրա սեփականությունն է, ինչպե՞ս կարող ենք Նրանից օրհնություն պահանջել: Եթե մենք անհավատարիմ տնտեսներ ենք երկրային բաների մեջ, ինչպե՞ս կարող ենք ակնկալել, որ Նա մեզ երկնային բաներ կվստահի: Կարող է պատահել, որ հենց այստեղ է մեր անպատասխան աղոթքի գաղտնիքը: {բւ 105.2}

Բայց Տերն իր մեծ ողորմությամբ պատրաստ է ներելու, և Նա ասում է. [145] «Բոլոր տասանորդը տարեք գանձատունը, որ իմ տանը պաշար լինի. և ինձ մեկ փորձեցեք սրանով... թե արդյո՞ք չեմ բացի ձեզ համար երկնքի պատուհանները և օրհնություն թափի ձեզ համար՝ մինչև որ նրա համար տեղ չլինի: Եվ ես պիտի կշտամբեմ ձեզ համար ուտողին, որ Նա չապա- կանի ձեզ համար երկրի արդյունքը, և ձեզ համար անպտուղ չլինի որթը այգում... Եվ ձեզ պիտի երանեն բոլոր ազգերը, որովհետև դուք պիտի ցանկալի երկիր լինեք, ասում է Չորաց Տերը» (Մաղաքիա 3.10-12): {բւ 105.3}

Նույն սկզբունքն է գործում Աստծո ամեն մի պահանջում: Նրա բոլոր պարգևները խոստացված են հնազանդության պայմանով: Աստված օրհնություններով լի մի երկինք ունի նրանց համար, ովքեր կհամագործակցեն իր հետ: Բոլորը, ովքեր հնազանդվում են

Նրան, վստահությամբ կարող են պահանջել Նրա խոստումների իրականացումը: {բւ 106.1}

Բայց մենք պետք է ամուր, անշեղ վստահություն ցուցաբերենք Աստծո հանդեպ: Յաճախ Նա հապաղում է մեզ պատասխանել, որպեսզի փորձի մեր հավատը կամ էլ ստուգի ցանկության անկեղծությունը: Խնդրելով Նրա խոսքի համաձայն՝ մենք պիտի հավատանք Նրա խոստմանը և պնդենք մեր խնդրանքներն այնպիսի վճռականությամբ, որը չի մերժվի: {բւ 106.2}

Աստված չի ասում, թե խնդրեք մեկ անգամ և կստանաք: Նա պատվիրում է մեզ խնդրել: Անխոնջ համառեք աղոթքում: Յամառ խնդրանքն ավելի ջերմեռանդ է դարձնում խնդրողին, ավելի մեծ ցանկություն է առաջանում ստանալու այն, ինչ խնդրում է: Ղազարոսի գերեզմանի մոտ Քրիստոսը Մարթա- յին ասաց. «Չասացի՞ քեզ, որ եթե հավատաս, Աստծո փառքը կտեսնես» (Յովհաննես 11.40): {բւ 106.3}

Բայց շատերը չունեն կենդանի հավատ: Սա է պատճառը, որ Նրանց կյանքում Աստծո ավելի մեծ գործություն չի դրսևորվում: Անհավատության պատճառը Նրանց տկարությունն է: Նը- րանք ավելի շատ հավատում են իրենց անձնական գործերին, քան այն գործերին, որ Աստված կարող է անել իրենց համար: Այդպիսիք իրենց են ապավինում: Նրանք ծրագրում ու որոշում են, սակայն քիչ են աղոթում և իրականապես քիչ են վստահում Աստծուն: Նրանք կարծում ենք, թե հավատ ունեն, սակայն դա միայն պահի մղում է: [146] Չգիտակցելով իրենց կարիքները կամ Աստծո տալու պատրաստակամությունը՝ նրանք չեն համառում իրենց պահանջները Տիրոջը ներկայացնելու գործում: {բւ 106.4}

Մեր աղոթքները պետք է այնքան ջերմեռանդ և համառ լինեն, որքան այն կարիքավոր ընկերոջ աղաչանքը, որ հաց էր խնդրում կեսգիշերին: Որքան ջերմեռանդ ու հաստատակամ խնդրենք, այնքան ավելի սերտ կլինի մեր հոգևոր միությունը Քրիստոսի հետ: Մենք ավելի մեծ օրհնություններ կստանանք, քանի որ ավելացրել ենք հավատը: {բւ 106.5}

Մեր գործն է աղոթել և հավատալ: Արթուն եղեք աղոթքի մեջ: Արթուն եղեք և համագործակցեք աղոթքներ լսող Աստծո հետ: Հիշեք, որ «մենք Աստծո գործակիցներ ենք» (Ա Կորնթա- ցիս 3.9): Խոսեք և գործեք ձեր աղոթքների համաձայն: Միայն փորձությունը ցույց կտա այն անսահման տարբերությունը, թե որքանով է անկեղծ ձեր հավատը, կամ էլ, որ ձեր աղոթքները սոսկ ձևական են եղել: {բւ 107.1}

Երբ նեղությունների և դժվարությունների եք հանդիպում, մարդկանցից օգնություն մի սպասեք: Ամեն բան Աստծուն վստահեք: Ուրիշներին մեր դժվարությունների մասին պատմելու սովորությունը միայն թուլացնում է մեզ, և ոչ էլ Նրանց է ուժ տալիս: Նրանց վրա է դրվում մեր հոգևոր տկարության բեռը, որը Նրանք չեն կարողանում թեթևացնել: Մենք ուզում ենք ուժ ստանալ սխալական, սահմանափակ մարդկանցից, այն դեպքում, երբ կարող ենք ուժ ստանալ անսխալական ու անսահման Աստծո գործությունից: {բւ 107.2}

Իմաստություն ձեռք բերելու համար կարիք չկա հասնելու աշխարհի ծայրերը, քանի որ Աստված մոտ է: Ընդունակությունները չեն, որ դու հիմա ունես կամ երբևէ կունենաս, որ քեզ հաջողություն կտան, այլ այն, ինչը որ Տերը կարող է անել քեզ համար: Մենք շատ ավելի քիչ պիտի վստահենք, թե ինչ մարդիկ կարող են անել, և ավելի շատ, թե ինչ

Աստված կարող է անել յուրաքանչյուր հավատացող հոգու համար: Նա փափագում է, որ դուք հասնեք Նրան հավատով: Նա բաղձում է, որ Իրենից մեծ բաներ սպասեք: Նա տեսչում է հասկանալու ունակություն տալ ձեզ ինչպես աշխարհիկ, այնպես էլ հոգևոր հարցերում: Նա կարող է խորաթափանց դարձնել ձեր միտքը: Կարող է տալ նրբադճագություն և հմտություն: Գործի դրեք ձեր տաղանդները, Աստծուց խնդրեք իմաստություն, և այն կտրվի ձեզ: {ԲԱ 107.3}

Քրիստոսի խոսքն ընդունեք որպես հավաստիացում: [147] Մի՞թե Նա չի հրավիրել ձեզ Իր մոտ գալու: Երբեք թույլ մի տվեք ձեզ խոսելու անհույս, հիասթափված տոնով: Եթե այդպես վարվեք, դուք շատ բան կկորցնեք: Արտաքուստ բաներին նայելով և բողոքելով, երբ գալիս են դժվարություններն ու նեղությունները, դուք վկայում եք ձեր հիվանդ և թույլ հավատի մասին: Խոսեք և գործեք այնպես, կարծես թե ձեր հավատն անհաղթահարելի է: Տերը հարուստ է միջոցներով: Նա տիրում է աշխարհին: Հավատով նայեք դեպի երկինք: Նայեք Նրան, Ով ունի լույս, զորություն և կարողություն: {ԲԱ 107.4}

Իսկական հավատի մեջ կենսուրախություն, սկզբունքի ամրություն և նպատակի հաստատակամություն կա, որ ոչ ժամանակը և ոչ էլ ծանր աշխատանքը չեն կարող թուլացնել: «Եվ երիտասարդները կհոգնեն և կվաստակեն, և ընտիրները թուլությունով կթուլանան: Բայց Տիրոջն ապավինողները կնորոգվեն ուժով, թանքով վեր կսլանան արծիվների պես, կվազեն և չեն վաստակի, կգնան և չեն հոգնի» (Եսայիա 40.30,31): {ԲԱ 108.1}

Կան շատերը, ովքեր ցանկանում են օգնել մյուսներին, բայց զգում են, որ հոգևոր ուժ կամ լույս չունեն տալու: Թող նրանք իրենց խնդրանքը ներկայացնեն շնորհաց գահի առջև: Աղաչեք Սուրբ Հոգու համար: Աստված կանգնած է Իր տված յուրաքանչյուր խոստման հետևում: Ձեռքդ վերցրու Աստվածաշունչը և ասա. ես արել եմ այնպես, ինչպես Դու ես ասել: Ես ներկայացնում եմ Զո խոստումը՝ «խնդրեցեք և կտրվի ձեզ, որոնեցեք և կգտնեք, դուռը թակեցեք՝ և կբացվի ձեզ»: {ԲԱ 108.2}

Մենք պիտի աղոթենք ոչ միայն Քրիստոսի անունով, այլ նաև Սուրբ Հոգու ներշնչանքով: Սա բացատրում է, թե ինչ է նշանակում, երբ ասվում է, որ Հոգին «անբարբառ հառաչանքով բարեխոս է լինում» (Հռոմեացիս 8.26): Այդպիսի աղոթքին Աստված հաճույքով է պատասխանում: Երբ ջերմեանդ ու համառ աղոթում ենք Քրիստոսի անունով, հենց այդ համառության մեջ մի երաշխիք կա Աստծուց, որ Նա արդեն պատրաստ է պատասխանելու մեր աղոթքին «ամեն բաներից ավելի, քանի որ խնդրում ենք և իմանում» (Եփեսացիս 3.20): {ԲԱ 108.3}

Քրիստոսն ասել է. «Ամեն ինչ, որ աղոթք անելով խնդրեք, հավատացեք, թե կանենք, և կլինի ձեզ» (Մարկոս 11.24): [148] «Եվ ինչ էլ որ խնդրեք իմ անունով, այն կանեմ, որ Հայրը փառավորվի Որդում» (Հովհաննես 14.13): Եվ սիրելի Հովհաննեսը, Սուրբ Հոգով ներշնչված, մեծ հստակությամբ ու վստահությամբ ասում է. «Ինչ որ նրա կամքի պես խնդրում ենք, լսում է մեզ, և եթե գիտենք, թե լսում է մեզ, ինչ խնդրում ենք, գիտեք, որ առնում ենք մեր խնդրվածքները, որ խնդրեցինք նրանից» (Ա Հովհաննես 5.14,15): Ուրեմն համառորեն խնդրեք Հորը Հիսուսի անունով: Աստված կպատվի այդ անունը: {ԲԱ 108.4}

Աստծո գահի շուրջը գտնվող ծիածանը երաշխիք է, որ Աստված ճշմարիտ է, և Նրանում ոչ մի փոփոխություն կամ փոփոխման ստվեր չկա: Մենք մեղանչել ենք Նրա դեմ և անարժան ենք Նրա բարյացակամությանը, սակայն Նա հնքն է մեր շուրթերին դրել աղոթքներից ամենահրաշալիս. «Մի զգվիր քո անունի սերի համար, մի անարգիր քո փառքի աթոռը, հիշիր և մի քանդիր քո ուխտը մեզ հետ» (Երեմիա 14.21): Երբ Նրա մոտ գանք խոստովանելով մեր անարժանությունն ու մեղքը, Նա երդվել է հրենով ուշադրություն դարձնել մեր աղաղակին: Նրա գահի պատիվը մեզ տված Նրա խոստման իրականացման գրավականն է: {ԲԱ 109.1}

Ահարոնի նման, որ խորհրդանշում է Քրիստոսին, մեր Փրկիչը Իր սրտի վրա է կրում Իր ողջ ժողովրդի անունները սրբարանում: Մեր մեծ Զահանայապետը հիշում է այն բոլոր խոսքերը, որով քաջալերել է մեզ, որ վստահություն ձեռք բերենք: Նա միշտ հիշում է Իր ուխտը: {ԲԱ 109.2}

Բոլոր նրանք, ովքեր փնտրում են Նրան, կգտնեն: Բոլոր նրանց առջև, ովքեր թափում են, կբացվեն դռները: Երբեք չի ասվի. «Մի անհանգստացրեք Ինձ, դուռը փակ է, Ես չեմ ցանկանում բացել այն»: Ոչ ոքի չի ասվի. «Ես չեմ կարող օգնել քեզ»: Նրանք, ովքեր կեսգիշերին հաց են խնդրում կերակրելու սոված հոգիներին, հաջողություն կունենան: {ԲԱ 109.3}

Առաջում այն մարդը, որ հաց է խնդրում օտարականի համար, ստանում է «ինչ որ պետք է»: Եվ ի՞նչ չափով Աստված մեզ պիտի տա, որ մենք էլ կարողանանք ուրիշներին տալ: [149] «Քրիստոսի պարգևի չափի պես» (Եփեսացիս 4.7): Հրեշտակները մեծ հետաքրքրությամբ են դիտում, թե ինչպես է մարդը վարվում իր դրացիների հետ: Երբ նրանք տեսնում են, որ մեկը քրիստոսանման կարեկցանք է ցույց տալիս մոլորյալին, շրջապատում են նրան՝ հիշեցնելով, որ խոսի այն բառերը, որոնք կենաց հացի պես կլինեն մոլորյալի հոգու համար: Այդպես «Աստված լրացնի... ձեր ամեն կարոտությունը իր հարըստության չափով՝ փառքով Քրիստոս Հիսուսում» (Փիլիպպեցիս 4.19): Ձեր վկայությունն իր անկեղծությամբ և իսկությամբ Նա ազդեցիկ կդարձնի հավիտենական կյանքի ուժով: Տիրոջ խոսքը ձեր շուրթերում կհնչի որպես ճշմարտություն և արդարություն: {ԲԱ 109.4}

Ուրիշներին փրկելու համար ձեր ջանքերը պետք է զուգակցվեն բազում գաղտնի աղոթքներով, քանի որ հոգիների փրկության գիտությունը հասկանալու համար մեծ իմաստություն է պահանջվում: Մինչև մարդկանց հետ հաղորդակցվելը՝ կապվեք Քրիստոսի հետ: Երկնային շնորհի գահից պատրաստություն ձեռք բերեք մարդկանց ծառայելու համար: {ԲԱ 110.1}

Թող ձեր սիրտը փշրվի կենդանի Աստծո հանդեպ ունեցած փափագից: Քրիստոսի կյանքը ցույց տվեց, թե ինչ կարող է անել մարդկությունը՝ հաղորդակից լինելով աստվածային բնությանը: Այն ամենը, ինչ Քրիստոսը ստացավ Աստծուց, մենք նույնպես կարող ենք ունենալ: Ուրեմն խնդրեք և ստացեք: Հակոբի համառ հավատով, Եղիայի անկոտրում հաստատականությամբ պահանջեք Աստծուց այն բոլորը, ինչ Նա խոստացել է: {ԲԱ 110.2}

Թող Աստծո մասին վեհ պատկերացումները տիրեն ձեր մտքերին: Թող ձեր կյանքն անտեսանելի կապով կապված լինի Հիսուսի կյանքի հետ: Նա, Ով հրամայեց, որ լույս

ծագի խավարից, պատրաստ է ճառագելու ձեր սրտի մեջ և տալու Աստծո փառքի գիտության լույսն ի դեմս Հիսուս Քրիստոսի: Սուրբ Հոգին կբացի Աստծո ճշմարտությունները՝ դրոշմելով դրանք ինչպես մի կենդանի զորություն հնազանդ սրտի մեջ: Քրիստոսը կառաջնորդի ձեզ դեպի Անսահմանի շեմը: Դուք կարող եք վարագույրի հետևում տեսնել փառքը և հայտնել մարդկանց Նրա զորության մասին, Ով միշտ կենդանի է, որ բարեխոսի մեզ համար: [150] {քս 110.3}

Գլուխ 13 - Երկու աղոթողները

Ըստ Ղուկասի 18.9-14:

«Ոմանց էլ, որ իրենց վրա վստահ էին, թե արդար էին, և ուրիշներին ոչինչ էին համարում», Քրիստոսը պատմեց փարիսեցու և մաքսավորի առակը: Փարիսեցին գնում է տաճար երկրպագելու ոչ թե նրա համար, որ իրեն մեղավոր է զգում և կարիք ունի թողության, այլ որ կարծում է, թե ինքը արդար է և հույս ունի գովասանքի արժանանալ: Իր երկրպագությունը նա դիտում է որպես մի արժանիք, որի համար Աստված պիտի հավանի իրեն: Միաժամանակ, մարդկանց մեջ այն բարձր կարծիք կատեղծի իր բարեպաշտության մասին: Նա հույս ունի արժանանալ և՛ Աստծո, և՛ մարդկանց համակրանքին: Նրան անձնական շահն է դրդում երկրպագության: {ԼԸ 111.1}

Նա լի է ինքնափառաբանմամբ: Նա այդպես երևում, այդպես քայլում և այդպես աղոթում է: Ուրիշներից մի կողմ քաշվելով՝ կարծես ասում է. «ինձ մի դիպչիր, որ ես քեզնից սուրբ եմ» (Եսայիա 65.5): «Առանձին կանգնած»՝ նա աղոթում է: Միանգամայն գոհ իրենից՝ նա կարծում է, թե Աստված և մարդիկ նույն գոհունակությունն են արտահայտում իր մասին: {ԼԸ 111.2}

«Ով Աստված, գոհանում եմ քեզնից, - ասում է նա,- որ ուրիշ մարդկանց պես չեմ՝ հափշտակող, անիրավ, շնացող կամ ինչպես էլ այս մաքսավորը»: [151] Նա գնահատում է իր բնավորությունը՝ համեմատելով այն ոչ թե Աստծո սուրբ բնավորության հետ, այլ՝ ուրիշների: Նա չի տեսնում Աստծուն, այլ՝ միայն մարդկանց: Սա է նրա ինքնագոհության գաղտնիքը: {ԼԸ 111.3}

Փարիսեցին շարունակում է թվարկել իր բարի գործերը. «Շաբաթը երկու անգամ ծով եմ պահում և իմ բոլոր ստացվածքներից տասանորդ եմ տալիս»: Փարիսեցու կրոնը չի դիպչում հոգուն: Նա չի փնտրում աստվածանման բնավորություն, սիրով ու ողորմությամբ լի մի սիրտ: Նա բավարարվում է մի կրոնով, որը գործ ունի միայն արտաքին կյանքի հետ: Նրա արդարությունն իր սեփականն է՝ իր անձնական գործերի պտուղը, և չափվում է մարդկային չափանիշով: {ԼԸ 111.4}

Նա, ով վստահ է, թե ինքն արդար է, կարհամարհի մյուսներին: Ինչպես փարիսեցին գնահատում է իրեն ուրիշների հետ համեմատելով, այնպես էլ ուրիշներին է գնահատում իր հետ համեմատելով: Նրա արդարությունը գնահատվում է նը-րանց արդարությամբ, և որքան նրանք ավելի վատն են, այնքան ինքն արդար է երևում նրանց համեմատ: Վերջինիս ինքն-արդարությունը դրդում է մեղադրանքի: «Ուրիշ մարդկանց» նա դատապարտում է որպես Աստծո օրենքի խախտողներ: Այդպես նա դրսևորում է հենց սատանայի՝ եղբայրների չարախոսի հոգին: Այս հոգով անհնար է նրան հաղորդակցվել Աստծո հետ: Չրկված Աստծո օրհնությունից՝ նա վերադառնում է տուն: {ԼԸ 112.1}

Մաքսավորը տաճար էր գնացել ուրիշ երկրպագուների հետ, բայց շուտով հեռացել էր նրանցից որպես անարժան մեկը, որ չմիանար նրանց աղոթքներին: Հեռու կանգնած՝ նա «իր աչքերն էլ չէր կամենում դեպի երկինք բարձրացնել. այլ իր կուրծքը ծեծում էր» դառը տառապանքով ու ինքնագարշանքով: Նա զգում էր, որ մեղանչել է Աստծո դեմ, որ մեղավոր է ու պղծված: Իրեն շրջապատողներից նա նույնիսկ խղճահարություն չէր կարող սպասել, քանի որ նրանք արհամարհանքով էին նայում իրեն: Իմանալով, որ

Աստծո գովասանքին արժանի ոչ մի վաստակ չունի, դառն հուսահատությամբ նա աղաղակեց. «Ով Աստված, ողորմիր ինձ՝ մեղավորիս»: Նա իրեն ուրիշների հետ չէր համեմատում: [152] Գիտակցելով իր մեղքը՝ նա ասես միայնակ էր կանգնած Աստծո ներկայության մեջ: Նրա միակ ցանկությունը ներում և խաղաղություն ստանալն էր, միակ աղերսանքը՝ Աստծո ողորմությանն արժանանալը: Եվ նա օրհնվեց: «Ասում եմ ձեզ, - ասաց Քրիստոսը, - թե սա արդարացած իջավ իր տունը, քան թե նա»: {Լու 112.2}

Փարիսեցին և մաքսավորն իրենցից երկու մեծ դասակարգեր են ներկայացնում, որոնք գալիս են երկրպագելու Աստծուն: Աշխարհում ծնված առաջին երկու զավակներն այդ երկու դասակարգերի ներկայացուցիչներն են: Կայենն իրեն արդար էր համարում և Աստծո մոտ եկավ միայն շնորհակալության գոհով: Նա մեղքի ոչ մի խոստովանություն չարեց և ողորմության կարիք չէր զգում: Սակայն Հարելը եկավ արյունով, որ խորհրդանշում էր Աստծո Գառանը: Նա եկավ որպես մեղավոր՝ խոստովանելով, որ կորած է, նրա միակ հույսը Աստծո անվաստակ սերն էր: Տերը «նրա ընծային նայեց: Բայց Կայենին և նրա ընծային չնայեց»: Կարիքի զգացումը, աղքատության ու մեղավորության գիտակցումը հենց առաջին պայմանն է, որ Աստված ընդունի մեղավորին: «Երանի հոգով աղքատներին, որ նը- րանցն է երկնքի թագավորությունը» (Մատթեոս 5.3): {Լու 112.3}

Փարիսեցու և մաքսավորի միջոցով ներկայացված յուրաքանչյուր դասակարգի համար էլ մի դաս կա Պետրոս առաքյալի պատմության մեջ: Իր վաղ աշակերտության շրջանում Պետրոսն իրեն ուժեղ էր կարծում: Փարիսեցու նման, իր սեփական կարծիքով նա այնպիսին չէր, «ինչպես ուրիշ մարդիկ»: Երր Քրիստոսը իր մատնվելու նախօրյակին զգուշացրեց աշակերտներին՝ «Այս գիշեր ամենքդ գայթակղվելու եք իմ պատճառով», Պետրոսը վստահությամբ հայտարարեց. «Թեկուզ րոլորն էլ գայթակղվեն, իայց ես չեմ գայթակղվի» (Մարկոս 14.27,29): Պետրոսը չգիտեր, որ ինքը վտանգի մեջ է: Ինքնավստահությունը մոլորեցրել էր նրան: Նա կարծում էր, թե կարող է դիմանալ փորձությանը, իայց երր մի քանի ժամից փորձությունը եկավ, նա նզովելով ու երդվելով ուրացավ իր Տիրոջը: {Լու 113.1}

Երր աքաղաղի կանչը հիշեցրեց նրան Հիսուսի խոսքերը, զարմացած ու ցնցված իր գործած արարքից, նա շրջվեց ու նայեց իր Տիրոջը: [154] Նույն պահին Քրիստոսը նայեց Պետրոսին, և այդ վշտով լի հայացքում, որի մեջ խառնված էին կարեկցանքն ու սերը իր հանդեպ, Պետրոսը ճանաչեց ինքն իրեն: Նա դուրս գնաց և դառնորեն արտասվեց: Քրիստոսի այդ հայացքը փշրեց նրա սիրտը: Պետրոսի կյանքում շրջադարձ տեղի ունեցավ, և նա դառնապես ապաշխարեց իր մեղքի համար: Իր զոջումով ու ապաշխարությամբ նա նման էր մաքսավորին, և նրա նման էլ ողորմություն գտավ: Քրիստոսի հայացքը վստահեցրեց նրան, որ ներված է: {Լու 113.2}

Այժմ նա ինքնավստահ չէր: Երրեք այլևս առաջվա այդ պարծենկոտ պնդումները չկրկնվեցին: {Լու 113.3}

Քրիստոսն իր հարությունից հետո երեք անգամ փորձեց Պետրոսին: «Սիմոն Հովնանի որդի, - ասաց Նա, - սիրո՞ւմ ես ինձ դրանցից ավելի»: Այդ ժամանակ Պետրոսն իրեն մյուս եղբայրներից ավելի բարձր չդասեց: Նա դիմեց Նրան, Ով կարող էր կարդալ իր սիրտը: «Տեր, - ասաց Նա, - դու ամեն բան գիտես, դու գիտես, որ ես սիրում եմ քեզ» (Հովհաննես 2.15,17): {Լու 113.4}

Այդ ժամանակ նա հանձնարարություն ստացավ: Նրան տրվեց մի ավելի ծավալուն ու ավելի նուրբ գործ, քան ունեցել էր նախկինում: Քրիստոսը կարգադրեց Նրան արածեցնել ոչխարներին ու դառներին: Նրա տնօրինությանը հանձնելով այն հոգիներին, որոնց համար Փրկիչն էր կյանքն էր տվել, Քրիստոսն այդպիսով տվեց Պետրոսին Նրա վերափոխման մեջ էր վստահության ամենաուժեղ ապացույցը: Երբեմնի անհանգիստ, պարծենկոտ ու ինքնավստահ աշակերտը դարձել էր հնազանդ և խոնարհ: Դրանից հետո նա հետևեց իր Տիրոջը անձնուրացությամբ և ինքնազոհությամբ: Նա մասնակից եղավ Քրիստոսի չարչարանքներին, և երբ Քրիստոսը նստի էր փառաց աթոռին, Պետրոսը մասնակից կլինի Նրա փառքին: {ԶԷ 114.1}

Այն չարիքը, որ Պետրոսին հասցրեց անկման և զրկեց փարիսեցուն Աստծո հետ հաղորդակցվելուց, այսօր էլ հազարավորների կործանման է տանում: Ոչինչ այնքան վիրավորական չէ Աստծո համար կամ այնքան վտանգավոր՝ մարդկային հոգու համար, որքան հպարտությունն ու ինքնազոհությունը: Սա ամենաանհուսալիկ, ամենաանբուժելի է բոլոր մեղքերից: [155] {ԶԷ 114.2}

Պետրոսի անկումը միանգամից չեղավ, այլ՝ աստիճանաբար: Ինքնավստահությունը Նրան բերեց այն համոզման, որ ինքը փրկված է: Եվ քայլ առ քայլ նա ավելի ցած էր ընկնում, մինչև որ ուրացավ իր Տիրոջը: Այս աշխարհում անվտանգ չէ վստահել մեզ կամ զգալ, որ ապահովված ենք փորձությունից: Նրանք, ովքեր ընդունում են Փրկչին, որքան էլ անկեղծ լինի Նրանց դարձը, երբեք Նրանց չպետք է սովորեցնել, որ ասեն կամ զգան, թե իրենք փրկված են: Սա մոլորություն է: Ամեն ոք պիտի սովորի հույս և հավատ փայփայել, բայց նույնիսկ երբ տրվում ենք Քրիստոսին և գիտենք, որ Նա ընդունում է մեզ, մենք փորձությունից զերծ չենք: Աստծո խոսքը հայտարարում է. «Շատերը պիտի մաքրվեն և սպիտականան և փորձվեն» (Դանիել 12.10): «Միայն նա, ով կհամբերի փորձությանը, կստանա կյանքի պսակը» (Յակոբոս 1.12): {ԶԷ 114.3}

Նա, ով ընդունում է Քրիստոսին և ինքնավստահաբար ասում է «ես փրկված եմ», ենթարկված է ինքն իր հույսին մնալու վտանգին: Նրանք տեսադաշտից կորցնում են իրենց սեփական թուլությունը և աստվածային ուժին ապավինելու իրենց մշտական կարիքը: Նրանք անպատրաստ են սատանայի հնարքներին, և փորձության ժամանակ շատերը, Պետրոսի նման, ընկնում են մեղքի անդունդը: Մենք հետևյալ նախազգուշացումն ունենք. «Ով որ համարում է, թե հաստատ կանգնած է, թող զգուշ լինի, որ վայր չընկնի» (Մ Կորնթացիս 10.12): Մեր միակ ապահովությունը «ես»-ին չվստահելու և Քրիստոսին ապավինելու մեջ է: {ԶԷ 115.1}

Պետրոսին անհրաժեշտ էր իմանալ իր բնավորության թերությունները և գիտակցել Քրիստոսի գործության ու շնորհի կարիքը: Տերը չէր կարող փրկել Նրան փորձությունից, բայց կարող էր փրկել պարտությունից: Եթե Պետրոսը կամենար ընդունել Քրիստոսի նախազգուշացումը, ապա արթուն կլիներ աղոթքում: Նա ահով ու դողով կքայլեր, որպեսզի ոտքերը չսայթաքեին: Եվ աստվածային օգնություն կստանար, այնպես որ սատանան չէր կարողանա հաղթանակ տանել: {ԶԷ 115.2}

Ինքնավստահությունն էր պատճառը, որ Պետրոսն ընկավ, և ապաշխարության և խոնարհության միջոցով կարողացավ կրկին ոտքի կանգնել: Նրա փորձի գրառումով յուրաքանչյուր զղջացող մեղսագործ կարող է քաջալերություն գտնել: [156] Ու թեև

Պետրոսը ծանր մեղանչեց, նա լքված չմնաց: Քրիստոսի խոսքերը դաջված էին նրա հոգում. «Ես աղաչեցի քեզ համար, որ քո հավատքը չպակասի» (Ղուկաս 22.32): Իր խղճի խայթի ծանր տագնապի մեջ այդ աղոթքը և Քրիստոսի՝ սիրով ու խղճահարությամբ լի հայացքը նրան հույս տվեցին: Հարությունից հետո Քրիստոսը հիշեց Պետրոսին և հրեշտակի միջոցով պատգամ տվեց կանանց. «Գնացեք, նրա աշակերտներին և Պետրոսին ասացեք, թե նա ձեզից առաջ կգնա Գալիլեա, այնտեղ կտեսնեք նրան» (Մարկոս 16.7): Պետրոսի ապաշխարությունն ընդունել էր մեղքը ներող Փրկիչը: {ԲԸ 115.3}

Եվ նույն կարեկցանքը, որ օգնության հասավ Պետրոսին, տարածվում է նաև ամեն մեկի վրա, ով վայր է ընկել փորձության ժամանակ: Սատանայի հատուկ ծրագիրն է՝ մարդուն դրդել մեղք գործելու և հետո թողնել նրան անօգնական ու դո- դահար, որ վախենա ներում խնդրել: Բայց ինչո՞ւ պիտի վախենանք, երբ Աստված ասել է. «Թող իմ զորությանն ապավինեն, թող ինձ հետ խաղաղություն անեն, խաղաղություն անեն ինձ հետ» (Եսայիա 27.5): Ամեն միջոց նախատեսվել է մեր տկարությունների համար, ամեն աջակցություն առաջարկվել, որ Քրիստոսին գանք: {ԲԸ 115.4}

Քրիստոսն առաջարկեց իր բզկտված մարմինը, որպեսզի հետ գնի Աստծո ժառանգությունը, որպեսզի մարդուն մեկ հնարավորություն էլ տա: «Ուստի և մեկընդմիշտ կարող է փրկել նրանց, որ Նրանով մոտենում են Աստծուն, որովհետև միշտ կենդանի է, որ նրանց համար բարեխոսություն անի» (Եբրայեցիս 7.25): Իր անարատ կյանքով, իր հնազանդությամբ, Գողգոթայի խաչի վրա իր մահով Քրիստոսը բարեխոսեց կորուսյալ ցեղի համար: Եվ այժմ ոչ թե որպես սոսկ խնդրող մեր փրկության Առաջնորդը բարեխոսում է մեզ համար, այլ որպես Նվաճող, որ հռչակում է իր հաղթանակը: Նրա զոհաբերությունը կատարյալ է, և Նա՝ որպես մեր Բարեխոս, կատարում է իր կողմից նշանակված գործը՝ Աստծո առաջ բռնելով ինկամանը, որ պարունակում է իր իսկ անբիծ արժանիքները և իր ժողովրդի աղոթքները, խոստովանություններն ու շնորհակալությունները: Օծված Նրա արդարության բուրմունքով՝ դրանք, ինչպես քաղցր անուշահոտություն, բարձրանում են առ Աստ- ված: Չոհն ամբողջովին ընդունելի է, և ներումը սրբագրում է բոլոր հանցանքները: [157] {ԲԸ 116.1}

Քրիստոսն իր անձը փրկագին է տվել, որ մեր փոխանորդը և երաշխավորը լինի, և Նա ոչ ոքի չի արհամարհում: Նա, Ով չկարողացավ հանդուրժել մարդկային էակներին հավիտենական կորստի մատնված և իր կյանքը զոհեց հանուն նրանց, խղճահարությամբ և կարեկցանքով կնայի ամեն մի մարդու, ով գիտակցում է, որ ինքն իրեն փրկել չի կարող: {ԲԸ 116.2}

Նա չի անցնի ոչ մի դողացող խնդրատուհի կողքով՝ առանց նրան օգնելու: Նա, Ով իր քավությամբ մարդու համար բարոյական զորության անսպառ պաշարներ ապահովեց, չի թերանա օգտագործել այս Նրա ուղքերի առաջ, որովհետև Նա սիրում է մեզ: Նրա հայացքն ու ամեն մի խոսքը մեզ վստահություն են տալիս: Նա կիզիկի և կծնավորի մեր բնավորություններն իր կամքի համաձայն: {ԲԸ 116.3}

Սատանայական ամբողջ զորաբանակն ի վիճակի չէ հաղթահարել այն անձին, ով անկեղծ վստահությամբ իրեն հանձնում է Քրիստոսին: «Նա է հոգնածին ուժ տվողը. և Նա կարողություն չունեցողին զորություն է շատացնում» (Եսայիա 40. 29): [158] {ԲԸ 117.1}

«Ապա թե մեր մեղքերը խոստովանենք, նա հավատարիմ է և արդար, որ մեր մեղքերը թողի մեզ, և սրբի մեզ ամեն անիրավությունից»: Տերն ասում է. «Միայն թե ճանաչիր քո անօրենությունը, որ ապստամբեցիր քո Տեր Աստծո դեմ»: «Եվ ձեր վրա մաքուր ջուր պիտի սրսկեմ, և մաքուր պիտի լինեք. ձեր բոլոր պղծությունից ու ձեր բոլոր կուռքերից պիտի մաքրեմ ձեզ» (Ա Յովհաննես 1.9, Երեմիա 3.13, Եզեկիել 36.25): {բւ 117.2}

Նախքան ներում և խաղաղություն ստանալը մենք պետք է ճանաչենք մեզ, որպեսզի այդ ճանաչումը բերի մեզ խորը ապաշխարության: Փարիսեցին իրեն մեղավոր չէր զգում: Սուրբ Զոգին չէր կարող աշխատել նրա վրա: Նրա հոգին այնպես էր գրահապատված սեփական արդարության գիտակցությամբ, որ Աստծո նետերը, սրված և դիպուկ նշան բռնված հրեշտակի ձեռքերով, չկարողացան ներս թափանցել: Քրիստոսով կարող է փրկվել նա, ով իրեն մեղավոր է ճանաչում: Նա եկավ «սրտով կոտրվածներին բժշկելու, գերիներին թողություն քարոզելու, և կույրերին տեսություն. խոցվածներին ազատ արձակելու» (Ղուկաս 4.18,19): Բայց «առողջները բժշկի կարիք չունեն» (Ղուկաս 5.31): Մենք պետք է գիտակցենք մեր վիճակը, այլապես չենք զգա Քրիստոսի օգնության կարիքը: Պետք է հասկանանք մեզ սպասվող վտանգը, ապա թե ոչ ապաստարան չենք փախչի: Պիտի զգանք մեր վերքերի ցավը, հակառակ դեպքում չենք ցանկանա բուժվել: {բւ 117.3}

Տերն ասում է. «Որովհետև ասում ես, թե ես հարուստ եմ և մեծացա, և ոչ բանի կարոտ չեմ, բայց չգիտես թե դու թշվառ, և ողորմելի, և աղքատ, և կույր, և մերկ ես: Ես խրատ եմ տալիս քեզ, ինձնից կրակում փորձված ոսկի առ, որ հարստանաս, և սպիտակ հանդեմներ՝ որ հագնես, որ քո մերկության ամոթը չերևա, և դեղ դիր աչքերիդ, որ տեսնես» (Յայտնություն 3.17, 18): Կրակի մեջ փորձված ոսկին հավատն է, որ գործում է սիրով: Միայն սա կարող է մեզ Աստծո հետ ներդաշնակ դարձնել: Կարող ենք լինել գործունյա, կարող ենք շատ աշխատել, բայց առանց սիրո, այնպիսի սիրո, որ բնակվում էր Քրիստոսի սրտում, մենք չենք կարող պատկանել երկնային ընտանիքին: [159] {բւ 117.4}

Ոչ մի մարդ ինքնուրույն չի կարող հասկանալ իր սխալները: «Խորամանկ է սիրտն ամենից ավել և ապականված, նրան ո՛վ կարող է հասկանալ» (Երեմիա 17.9): Շրթունքները կարող են արտահայտել հոգու այն աղքատությունը, որ սիրտը չի ընդունում: Ցույց տալով իրեն Աստծո առաջ հոգով աղքատ՝ մարդու սիրտը կարող է փքված լինել իր գերազանցող խոնարհության և արդարության մեծամտությունից: Միայն մեկ ճանապարհով կարելի է «ես»-ի մասին ճշմարիտ գիտելիք ստանալ: Մենք պետք է նայենք Քրիստոսին: Նրան արհամարհելն է, որ մարդկանց այդքան հպարտ է դարձնում իրենց սեփական արդարության մեջ: Երբ մենք խորհում ենք Նրա մաքրության ու գերազանցության մասին, մեր տկարությունը, աղքատությունն ու թերությունները կտեսնենք այնպես, ինչպես որ իրականում կան: Կտեսնենք, որ ինքնարդարացման զգեստներ հագած, մյուս բոլոր մեղավորների պես կորած ենք և անհույս: Կհասկանանք, որ եթե երբևէ փրկվենք էլ, դա կլինի ոչ թե մեր սեփական բարեպաշտության շնորհիվ, այլ Աստծո անսահման շնորհով: {բւ 118.1}

Մաքսավորի աղոթքը լավեց, որովհետև այն ցույց տվեց նրա կախվածությունը, որով կառչել էր Ամենակարողին: Մաքսավորի համար «ես»-ը ոչ այլ ինչ էր, եթե ոչ ամոթ: Այդպես պետք է նայեն «ես»-ին բոլոր նրանք, ովքեր փնտրում են Աստծուն: Հավատով,

հավատ, որ մերժում է ամեն տեսակ ինքնավստահություն, կարիքավոր խնդրատուն պետք է կառչի անսահման գործությանը: {ԶԱ 118.2}

Արտաքին ոչ մի արարողություն չի կարող փոխարինել պարզ հավատին և ոչ էլ լիակատար անձնուրացությանը: Բայց ոչ մի մարդ չի կարող ինքնուրույն ազատվել իր «ես»-ից: Մենք միայն Քրիստոսին կարող ենք թույլ տալ կատարելու այն գործը: Այդ ժամանակ հոգուց բխող խոսքը կլինի. «Տեր, վերցրու իմ սիրտը, որովհետև ես չեմ կարողանում տալ: Այն Քո սեփականությունն է: Մաքուր պահիր այն, քանի որ ես չեմ կարողանում այն պահել Զեզ համար: Փրկիր ինձ՝ չնայելով ինձ, քանզի ես տկար եմ և ոչ քրիստոսանման: Հղկիր ինձ, ձևավորիր ինձ, բարձրացու ինձ դեպի մաքուր և սուրբ մթնոլորտ, որտեղ Քո սիրո հարուստ հեղեղը կարող է հոսել իմ հոգու միջով»: {ԶԱ 118.3}

Միայն քրիստոնեական կյանքի սկզբում չէ, որ պետք է ուրանալ «ես»-ը: Այդ ուրացումը պետք է նորոգվի երկինք տանող ամեն մի քայլափոխում: [160] Մեր բոլոր բարի գործերը կախված են մի ուժից, որ մեզնից դուրս է: Այս իսկ պատճառով անհրաժեշտ է, որ սիրտը մշտապես ձգտի առ Աստված: Անհրաժեշտ է մշտական անկեղծ, սրտաճմլիկ խոստովանություն մեղքի համար և հոգու խոնարհում Նրա առջև: Միայն շարունակ ուրանալով «ես»-ը և Քրիստոսին վստահելով կարող ենք ապահով քայլել: {ԶԱ 119.1}

Որքան ավելի մոտենանք Քրիստոսին և որքան ավելի պարզորոշ նկատենք Նրա բնավորության մաքրությունը, այնքան ավելի պարզ կտեսնենք մեղքի չափազանց հանցավորությունը և ավելի քիչ կմեծարենք մեր անձը: Նրանք, ովքեր երկնքում ճանաչված են որպես սուրբեր, իրենց սեփական բարությունը ցուցադրելու մեջ վերջինն են: Պետրոս առաքյալը դարձավ Քրիստոսի հավատարիմ ծառայողը: Նա մեծ պատվի արժանացավ աստվածային լույս և գործություն ստանալով, եռանդուն մասնակցություն ունեցավ Քրիստոսի եկեղեցու կառուցման գործում: Սակայն Պետրոսը երբեք չմոռացավ իր ստո-րացման սարսափելի դեպքը, նրա մեղքը ներված էր, թեև նա լավ գիտեր, որ բնավորության տկարությունը, որն իր անկման պատճառն էր դարձել, միայն Քրիստոսի շնորհով կարող էր հաղթահարել: Նա իր մեջ պարծենալու ոչ մի բան չգտավ: {ԶԱ 119.2}

Առաքյալներից կամ մարգարեներից ոչ մեկը երբևէ չի հա-վակնել, թե անմեղ է: Մարդիկ, ովքեր ամենքից ավելի մոտ են ապրել Աստծուն, մարդիկ, ովքեր ավելի շուտ իրենց կյանքը կգոհեին, քան թե գիտակցաբար սխալ կգործեին, մարդիկ, ում Աստված մեծարել էր աստվածային լույսով և գործությամբ, խոստովանել են իրենց եղբայրական մեղավորությունը: Նրանք ոչ մի հույս չեն դրել մարմնի վրա, չեն պնդել իրենց սեփական արդարությունը, այլ ամբողջությամբ վստահել են Քրիստոսի արդարությանը: Այդպես էլ կվարվեն բոլոր նրանք, ովքեր նայում են Քրիստոսին: {ԶԱ 119.3}

Քրիստոնեական փորձառության առաջընթաց յուրաքանչյուր քայլի դեպքում մեր ապաշխարությունը կխորանա: Այդ նրանց է վերաբերում, ում Տերը ներել է, նրանց, ում ճանաչում է որպես Իր ժողովուրդ, որ ասում է. «Եվ դուք պիտի հիշեք ձեր չար ճանապարհները և ձեր գործերը, որ լավ չէին, և պիտի զգվեք ձեզնից» (Եզեկիել 36.31): Դարձյալ ասում է. «Եվ ես պիտի հաստատեմ իմ ուխտը քեզ հետ, և դու պիտի իմանաս, որ ես եմ Տերը: Որպեսզի հիշես և ամաչես և մյուս անգամ բերանդ չբանաս ամաչելուդ համար, երբ որ ես քավություն անեմ քեզ համար քո ամեն արածին, ասում է Տեր

Եհովան» (Եզեկիել 16. 62,63): [161] Մեր շրթունքները էլ չեն բացվի մեր անձի փառաբանության համար: Մենք կիմանանք, որ մեր կարողությունը միայն Քրիստոսի մեջ է: Առաքյալի խոստովանությունը պիտի մեր սեփականը դարձնենք: «Որովհետև գիտեմ, որ ինձանում, այսինքն իմ մարմնում, մի բարի բան չի բնակվում» (Հռոմեացիս 7.18): «Սակայն ինձ քավ լիցի պարծենալ, բայց միայն մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի խաչով, որ նրանով աշխարհն ինձ համար խաչված է, և ես էլ աշխարհին» (Գաղատացիս 6.14): {քս 120.1}

Այս փորձառությանը համահունչ է նաև հետևյալ պատվերը. «Ահով և դողալով գործեցեք ձեր անձերի փրկությունը: Քանզի Աստված է, որ ներգործում է ձեզանում կամենալն էլ, անելն էլ իր հաճության պես» (Փիլիպպեցիս 2.12,13): Աստված քեզ չի պատվիրում վախենալ, որ ինքը կթերանա կատարել իր խոստումները, որ իր համբերությունը կհատնի, կամ իր կարեկցանքը կպակասի: Վախեցեք, որ չլինի թե ձեր կամքը չենթարկվի Քրիստոսի կամքին, կամ թե ձեր բնավորության ժառանգական և ձեռք բերված գծերը ղեկավարեն ձեր կյանքը: «Աստված է, որ ներգործում է ձեզանում կամենալն էլ, անելն էլ իր հաճության պես»: Վախեցեք, որ ձեր «ես»-ը չկանգնի ձեր հոգու և Տիրոջ միջև: Վախեցեք, որ ձեր ինքնակամ վիճակը չխափանի այն վեհ նպատակը, որ Աստված կամենում է կատարել ձեր միջոցով: Վախեցեք վստահել ձեր սեփական ուժին, վախեցեք բաց թողնել Քրիստոսի ձեռքը և փորձել քայլել կյանքի արահետը առանց Նրա մնայուն ներկայության: {քս 120.2}

Անհրաժեշտ է, որ մենք խուսափենք այն ամենից, ինչը հը- պարտություն կամ ինքնագոհություն է խրախուսում, դրա համար պիտի զգուշանանք շողոքորթություն կամ գովեստ տալուց կամ ստանալուց: Շողոքորթությունը սատանայի գործն է: Նա զբաղվում է շողոքորթությամբ այնպես, ինչպես մեղադրանքով և դատապարտությամբ: Այդպիսով նա ջանում է կործանել հոգին: [162] Նրանք, ովքեր գովաբանում են մարդկանց, սատանան օգտագործում է որպես իր գործակալներ: Թող Քրիստոսի աշխատողները գովասանքի ամեն մի խոսք հեռացնեն իրենցից: Թող «ես»-ը դուրս գա տեսադաշտից: Միայն Քրիստոսը պետք է մեծարվի: «Նրան, որ մեզ սիրեց և մեր մեղքերից լվաց մեզ իր արյունով», թող նայի ամեն աչք և փառաբանի ամեն սիրտ: (Հայտնություն 1.5): {քս 121.1}

Այն մարդու կյանքը, ում մոտ Տիրոջ վախն է փայփայվում, չի կարող լինել տխուր ու մռայլ: Քրիստոսի բացակայությունն է, որ դեմքը տխուր է դարձնում, իսկ կյանքը՝ հառաչանքներով լի մի ճամփորդություն: Նրանք, ովքեր լցված են ինքնահավանությամբ ու իրենց հանդեպ սիրով, չեն զգում Քրիստոսի հետ կենդանի, անձնական միության կարիքը: Այն սիրտը, որ չի ընկել ժայռի վրա, հպարտ է իր ողջությամբ: Մարդիկ վեհաշուք կրոն են ցանկանում: Նրանք կամենում են քայլել մի բավականին լայն ճանապարհով, որ տանեն իրենց հետ իրենց բնորոշ հատկանիշները: Նրանց ինքնասիրությունը, հանրաճանաչ դառնալու և գովաբանելու սերը Փրկչին դուրս է մղում իրենց սրտերից, իսկ առանց Նրա՝ այնտեղ տխուր է և մռայլ: Բայց հոգում բնակվող Քրիստոսը ուրախության ցայտաղբյուր է: Բոլոր նրանց համար, ովքեր ընդունում են Նրան, Աստծո խոսքի գլխավոր միտքը խնդությունն է: {քս 121.2}

«Որովհետև այսպես է ասում Բարձրը և Բարձրյալը, հավիտենականության մեջ բնակվողը, և որի անունը Սուրբ է: Ես բնակվում եմ բարձրում և սուրբ տեղը, բայց լինում

եմ կոտրած և խոնարհ հոգի ունեցողի հետ, որ խոնարհների հոգին կենդանացնեմ, և կենդանացնեմ սրտով կոտրվածներին» (Եսայիա 57.15): {քա 121.3}

Հենց այն ժամանակ էր, երբ Մովսեսը թաքնվել էր ժայռի խռոչում, որ նա տեսավ Աստծո փառքը: Երբ մենք թաքնվում ենք ճեղքված ժայռի մեջ, հենց այն ժամանակ Քրիստոսը կծածկի մեզ իր խոցված ձեռքով, և մենք կլսենք, թե ինչ է ասում Տերն իր ծառաներին: Մեզ էլ, ինչպես Մովսեսին, Աստված կհայտնի իրեն որպես «ողորմած և գթած՝ երկայնամիտ և առատ ողորմութիւնով և ճշմարտութիւնով, որ հազարներին ողորմություն է անում, որ անօրենություն, հանցանք և մեղք է ներում» (Ելից 34.6,7): {քա 122.1}

Փրկության գործն իր մեջ այնպիսի հետևանքներ է պարունակում, որոնց մասին մարդու համար դժվար է որևէ պատկերացում կազմել: [163] «Ինչ որ աչք չտեսավ, և ականջ չլսեց և մարդի սիրտ չընկավ, այն պատրաստեց Աստված իրեն սիրողների համար» (Ա Կորնթացիս 2.9): Երբ մեղավորը Քրիստոսի զորությամբ մոտենում է բարձրացված խաչին և փռվում նրա առջև, նա նոր արարած է դառնում: Նրան մի նոր սիրտ է տրվում: Նա նոր արարած է դառնում Հիսուս Քրիստոս- սում: Սրբությունը գտնում է, որ էլ ոչինչ չունի պահանջելու: Աստված Ինքն է նրան «արդարացնողը... որ Հիսուսի հավատ- քիցն է» (Հռոմեացիս 3.26): Եվ «որոնց արդարացրեց, նրանց փառավոր էլ արեց» (Հռոմեացիս 8.30): Որքան մեծ է մեղքի պատճառած ամոթն ու անկումը, այնքան ավելի մեծ կլինի փրկարար սիրո միջոցով ստացած պատիվն ու մեծարումը: Մարդկային այն էակներին, ովքեր պայքարում են նմանվելու աստվածային պատկերին, բաժին է տրվում երկնային գանձից, զորության մեծություն, որ նրանց ավելի կբարձրացնի, քան նույնիսկ հրեշտակներին, որոնք երբեք չեն ընկել: {քա 122.2}

«Այսպես է ասում Տերը, Իսրայելի Փրկիչը, Նրա Սուրբը, անարգված հոգի ունեցողին, ազգերի ատելի եղողին... Թագավորներ պիտի տեսնեն և վեր կենան, իշխաններ՝ և երկըր- պագություն անեն Տիրոջ համար, որ հավատարիմ է, Իսրայելի Սուրբի համար, որ քեզ ընտրել է» (Եսայիա 49.7): {քա 122.3}

«Ամեն ինքն իրեն բարձրացնողը կխոնարհեցվի, և ինքն իրեն խոնարհեցնողը կբարձրանա»: [164] {քա 122.4}

Գլուխ 14 - Մի՞թե Աստված Իր ընտրյալների համար արդարություն չի անի

Ըստ Ղուկասի 18.1-8:

Քրիստոսը խոսում էր այն ժամանակաշրջանի մասին, որ պետք է անմիջապես նախորդի Իր երկրորդ գալստյանը, և այն վտանգների մասին, որոնց միջով պիտի անցնեն Իր հետևորդները: Նկատի ունենալով հատկապես այն ժամանակը՝ Նա այս առակը պատմեց այն մասին, որ «պետք է ամեն ժամանակ աղոթք անել և չձանձրանալ»: {ԲԱ 123.1}

«Մի դատավոր կար մի քաղաքում,- ասաց Նա,- որ Աստծուց չէր վախենում, և մարդուց չէր ամաչում: Եվ մի որբեկայրի էլ կար այն քաղաքում, և նրա մոտ էր գալիս և ասում. Իրավունք արա ինձ իմ ոսոխից: Եվ Նա մի ժամանակ չկամեցավ. նրանից հետո իր մտքումն ասաց. Թեև Աստծուց չեմ վախենում, և մարդկանցից չեմ ամաչում, սակայն որովհետև այս որբեկայրին հոգնեցնում է ինձ, իրավունք անեմ նրան, որ վերջապես չգա ինձ ձանձրացնի: Եվ Տերն ասաց. Լսեցեք, թե անիրավ դատավորն ինչ է ասում: Բայց Աստված մի՞թե իր ընտրյալների համար արդարություն չի անի, որ ցերեկ և գիշեր աղաղակում են դեպի Նա, թեև նրանց վրա երկայնամիտ էլ լինի: Ասում եմ ձեզ, թե շուտով արդարություն կանի նրանց համար»: {ԲԱ 123.2}

Այստեղ պատկերված դատավորը ոչ հարգանք ունի արդարության հանդեպ, ոչ էլ գուրժ՝ տանջվողի նկատմամբ: [165] Որբեկայրին, որ միշտ ներկայացնում էր իր գործը նրա առջև, համառորեն մերժվում էր: Կրկին ու կրկին Նա գալիս էր նրա մոտ, բայց արհամարհվում և դուրս էր քշվում դատարանից: Դատավորը գիտեր, որ նրա գործը արդար էր, և կարող էր նրան միանգամից բավարարել, բայց չէր կամենում: Նա ուզում էր նրան ցույց տալ իր բռնապետական իշխանությունը, և չպատասխանելով կնոջ խնդրանքին, աղաչանքին ու թախանձանքին՝ Նա բավականություն էր ստանում: Սակայն կինը չէր ընկճվում և չէր վիսատվում: Անտեսելով դատավորի անտարբերությունն ու խստասրտությունը՝ կինը համառորեն խնդրում էր, մինչև որ դատավորը համաձայնեց զբաղվել նրա գործով: «Թեև Աստծուց չեմ վախենում, և մարդկանցից չեմ ամաչում,- ասաց Նա,- սակայն որովհետև այս որբեկայրին հոգնեցնում է ինձ, նրա դատը տեսնեմ, որ վերջապես չգա ինձ ձանձրացնի»: Իր հեղինակությունը պաշտպանելու և իր կողմնակալ դատավարությունը հրապարակելուց խուսափելու համար Նա վճռեց համառ կնոջ դատը: {ԲԱ 123.3}

«Եվ Տերն ասաց. Լսեցեք, թե անիրավ դատավորն ինչ է ասում: Բայց Աստված մի՞թե իր ընտրյալների համար արդարություն չի անի, որ ցերեկ ու գիշեր աղաղակում են դեպի Նա, թեև նրանց վրա երկայնամիտ էլ լինի: Ասում եմ ձեզ, թե շուտով արդարություն կանի նրանց համար»: Այստեղ Քրիստոսը կտրուկ հակարդություն է դնում անիրավ դատավորի և Աստծո միջև: Դատավորը պատասխանեց կնոջ խնդրանքին պարզապես եսասիրությունից դրդված, որպեսզի ազատվեր նրա ձանձրացուցիչ խնդրանքներից: Նրա հանդեպ ոչ գուրժ ուներ, ոչ էլ կարեկցանք, նրա դժբախտությունը ոչինչ էր նրա համար: Որքան տարբեր է Աստծո վերաբերմունքը նրանց հանդեպ, ովքեր փնտրում են

Իրեն: Կարիքավորների և տառապյալների խնդրանքները Նա անսահման կարեկցությամբ է ընդունում: {ԲԱ 124.1}

Կինը, որ աղերսում էր դատավորին արդարության համար, կորցրել էր ամուսնուն: Աղքատ ու անօգնական՝ Նա ոչ մի միջոց չուներ վերականգնելու իր ավերված ունեցվածքը: Այդպես էլ մարդը մեղքի պատճառով կորցրեց իր կապն Աստծո հետ: Մարդը չի կարող ինքն իրեն փրկել: Սակայն Քրիստոսով մենք մոտենում ենք Հորը: Աստծո ընտրյալները թանկ են Նրա համար: Այդ նրանք են, ում Նա խավարից կանչեց Իր զարմանալի լույսի մեջ, որ քարոզեն Նրա առաքինությունները և շողան ինչպես լույս աշխարհի խավարում: [166] Անիրավ դատավորը ոչ մի հատուկ հետաքրքրություն չուներ որբևայրու նկատմամբ, որ համառորեն խնդրում էր պաշտպանել իր դատը, սակայն, որպեսզի ազատի իրեն Նրա խղճալի խնդրանքներից, Նա լսեց Նրա աղաչանքը և ազատեց նրան իր ոսոխից: Բայց Աստված սիրում է իր զավակներին անհուն սիրով: Նրա համար երկրի վրա ամենաթանկ բանն Իր եկեղեցին է: {ԲԱ 124.2}

«Որովհետև Եհովայի բաժինը իր ժողովուրդն է, Հակոբը Նրա ժառանգության վիճակն է: Նրան ամայի երկրի մեջ գտավ, վայրի ոռնացող անապատում: Նրան շրջապատեց, Նրան խրատեց, Նրան պահպանեց իր աչքի բիբի պես» (Երկրորդ Օրինաց 32.9,10): «Որովհետև այսպես է ասում Չորաց Տերը. Փառքի հետևից ուղարկել է Նա ինձ ձեզ կողոպտող ազգերի մոտ, որովհետև ձեզ դիպչողը Նրա աչքերի բիբին է դիպչում» (Չաքարիա 2.8): {ԲԱ 125.1}

Որբևայրու աղոթքը՝ «իմ ոսոխի դեմ իմ դատը տես», ներկայացնում է Աստծո զավակների աղոթքը: Սատանան նրանց մեծ ոսոխն է: Նա «մեր եղբայրների չարախոսն է», որ չարախոսում է նրանց Աստծո առաջ գիշեր ու ցերեկ: (Հայտնություն 12.10): Նա շարունակ աշխատում է սխալ ներկայացնել և մեղադրել, խաբել և կործանել Աստծո ժողովուրդին: Ու հենց սատանայի և Նրա գործակալների իշխանությունից ազատվելու համար է, որ Քրիստոսը այս առակում սովորեցնում է Իր աշակերտներին աղոթել: {ԲԱ 125.2}

Չաքարիայի մարգարեության մեջ ցույց է տրված սատանայի մեղադրական գործը և Քրիստոսի գործը, որ դիմադրում է Իր ժողովրդի ոսոխին: Մարգարեն ասում է. «Եվ Նա ինձ ցույց տվեց մեծ քահանա Հետուհին, որ կանգնել էր Տիրոջ հրեշտակի առաջին, և սատանան կանգնել էր Նրա աջ կողմում նրան հակառակելու համար: Եվ Տերն ասաց սատանային. Տերը քեզ հանդիմանի, ով սատանա, և Տերը քեզ հանդիմանի, որ ընտրել է Երուսաղեմը. մի՞թե սա կրակիցն ազատված խանձող չէ: Եվ Հետուն կեղտոտ հագուստներ էր հագել և կանգնել հրեշտակի առաջին» (Չաքարիա 3.1-3): {ԲԱ 125.3}

Աստծո ժողովուրդն այստեղ ներկայացված է որպես հանցագործ դատաքննության ժամանակ: [167] Հետուն՝ որպես քահանայապետ, իր ժողովրդի համար, որը մեծ վշտի մեջ է, օրհնություն է խնդրում: Մինչ Նա աղերսում է Աստծուն, սատանան կանգնած է Նրա աջ կողմում ինչպես ոսոխ: Նա ամբաստանում է Աստծո զավակներին և այնպես անում, որ նրանց գործը հնարավորին չափ անհուսալի թվա: Նա Տիրոջ առաջ ներկայացնում է նրանց չար գործերն ու թերությունները: Սատանան ցույց է տալիս նրանց սխալներն ու պակասությունները՝ հուսալով նրանց այնպիսին ներկայացնել Քրիստոսի առաջ, որ Նա նրանց ոչ մի օգնություն չցուցաբերի իրենց մեծ կարիքի մեջ: Հետուն՝ որպես Աստծո ժողովրդի ներկայացուցիչ, մեղադրվում է՝ հազած լինելով կեղտոտ

հանդերձներ: Տեղյակ լինելով իր ժողովրդի մեղքերին՝ Նա ընկրճ-ված է հուսահատությունից: Սատանան ճնշում է Նրա հոգին՝ հիշեցնելով Նրա մեղավորությունը, և այդ իսկ պատճառով Նա զգում է իրեն գրեթե անհույս: Բայց և այնպես Նա կանգնած է այնտեղ որպես խնդրատու, ում հակառակում է սատանան: Սատանայի գործը՝ որպես մեղադրողի, սկսվել է երկնքում: {ԲԱ 125.4}

Սա է եղել Նրա աշխատանքը երկրում մարդու անկումից ի վեր, և դա Նրա գործը կլինի հատկապես այն ժամանակ, երբ գնալով ավելի մոտենանք աշխարհի պատմության ավարտին: [168] Երբ Նա տեսնի, որ քիչ ժամանակ է մնացել իրեն, ավելի մեծ եռանդով է աշխատելու, որպեսզի խաբի ու կործանի: Նա զայրանում է, երբ երկրի վրա տեսնում է մի ժողովուրդ, որը, չնայած իր թուլությանն ու մեղավորությանը, պատվում է Եհովայի օրենքը: Նա որոշել է ամեն կերպ խանգարել Նրանց, որ չենթարկվեն Աստծուն: Նա ցնծում է Նրանց անարժանության վրա և թակարդներ ունի պատրաստած յուրաքանչյուր հոգու համար, որ բոլորին էլ ծուղակը գցի և բաժանի Աստծուց: Նա ձգտում է մեղադրել և դատապարտել Աստծուն և բոլոր Նրանց, ովքեր ձգտում են իրագործել Նրա նպատակներն այս աշխարհում ողորմությամբ ու սիրով, կարեկցանքով ու ներողամտությամբ: {ԲԱ 126.1}

Հանուն իր ժողովրդի Աստծո գործության ամեն մի դրսևորում առաջ է բերում սատանայի թշնամությունը: Ամեն անգամ, երբ Աստված գործում է Նրանց օգտին, սատանան իր հրեշտակների հետ Նոր ուժերով է աշխատում Նրանց կործանել: Նա ուշիուշով հետևում է բոլոր Նրանց, ովքեր Քրիստոսին դարձնում են իրենց գործությունը: Նրա նպատակն է՝ հրահրել չարության, ու երբ դա Նրան հաջողվում է, ամբողջ մեղքը գցում է փորձվողների վրա: Նա մատնանշում է Նրանց կեղտոտ հագուստները, Նրանց արատավոր բնավորությունները: Նա ցույց է տալիս Նրանց տկարությունն ու անմտությունը, Նրանց ապերախությունը, և որ Քրիստոսին նման չեն Նրանք, ովքեր անարգել են իրենց Փրկչին: Նա պնդում է, որ այս ամենն այնպիսի փաստարկներ են, որոնք իրավունք են վերապահում իրեն կատարելու իր կամքը՝ ոչնչացնելու Նրանց: Նա փորձում է վախեցնել Նրանց այն գաղափարով, որ իրենց վիճակը անհուսալի է, որ իրենք երբեք չեն կարող ազատվել արատներից: Այդպիսով սատանան հույս ունի կործանել Նրանց հավատը, որ ամբողջովին հանձնվեն իր գայթակղություններին և Աստծո հանդեպ ունեցած իրենց հավատարմությունից հետ դառնան: {ԲԱ 126.2}

Աստծո ժողովուրդն ինքնուրույն չի կարող պատասխանել սատանայի մեղադրանքներին: Երբ Նրանք նայում են իրենց վրա, քիչ է մնում հուսահատվեն: Բայց Նրանք դիմում են աստվածային Բարեխոսին: Նրանք վկայակոչում են Փրկչի արժանիքները: Աստված կարող է լինել «արդար և արդարացնող Նրան, որ Հիսուսի հավատքիցն է» (Հռոմեացիս 3.26): [169] Տիրոջ զավակները վստահությամբ աղաղակում են Նրան, որ վերջ տա սատանայի մեղադրանքներին և ձախողի Նրա մտադրությունները: «Իմ ոսոխի դեմ իմ դատը տես», - աղոթում են Նրանք, և խաչի հզոր փաստարկներով Հիսուսը լռեցնում է հանդուգն ամբաստանողին: {ԲԱ 127.1}

«Եվ Տերն ասաց սատանային. Տերը քեզ հանդիմանի, ով սատանա, և Տերը քեզ հանդիմանի, որ ընտրել է Երուսաղեմին. մի՞թե սա կրակիցն ազատված խանձող չէ»: Երբ սատանան փորձում է սևերես անել ժողովրդին ու ոչնչացնել Նրան, Քրիստոսը միջամտում է: Թեև Նրանք մեղանչել են, Քրիստոսը Նրանց մեղքերը վերցրել է իր վրա:

Կրակից հանված խանձողի պես Նա փրկել է մարդկային ցեղը: Իր մարդկային բնությամբ Նա կապված է մարդու հետ, մինչդեռ իր աստվածային բնությամբ Նա մեկ է անսահման Աստծո հետ: Օգնությունը հասանելի դարձավ կորչող հոգիներին: Ոսոխը պարտված է: {ԲԱ 127.2}

«Եվ Հետուն կեղտոտ հագուստներ էր հագել և կանգնել հրեշտակի առաջին: Եվ նա պատասխանեց ու ասաց իր առաջը կանգնողներին, թե հեռացրեք նրա վրայից այդ կեղտոտ հագուստները. և նրան ասաց. Տես, ես քո վրայից վերցրի քո անօրենությունը, և քեզ պատվական զգեստներ եմ հագցնում: Եվ ես ասացի, որ նրա գլխին մաքուր խույր դնեն. և մաքուր խույր դրին նրա գլխին և հանդերձներ հագցրին նրան»: Ապա Չորաց Տիրոջ հեղինակությամբ հրեշտակը հանդիսավոր խոստում տվեց Յեսուին՝ Աստծո ժողովրդի ներկայացուցչին. «Եթե իմ ճանապարհներով գնաս, և եթե իմ պահպանությունը պահես, այն ժամանակ դու էլ իմ տունը կդառես, և իմ սրահներն էլ կպահես, և ես քեզ ընթացք կտամ այս կանգնողների մեջ»՝ նույնիսկ այն հրեշտակների, որոնք շրջապատում են Աստծո գահը: (2աբարիա 3.3-7): {ԲԱ 127.3}

Թեպետև Աստծո ժողովուրդը թերություններ ունի, Քրիստոսը երես չի թերում նրանցից, ում համար հոգ է տանում: Նա իշխանություն ունի փոխելու նրանց հանդերձները: [170] Նա վերցնում է ապաշխարողներից ու հավատացյալներից իրենց կեղտոտ զգեստները, հագցնում է իր սեփական արդարության պատմունճանը և նրանց անվան դիմաց երկնային գրքերում ներում է գրանցում: Նա դավանում է նրանց ողջ տիեզերքի առջև որպես իր սեփականություն: Սատանան՝ նրանց ոսոխը, մերկացվում է որպես ամբաստանող և խաբեբա: Աստված արդարություն կանի իր ընտրյալներին: {ԲԱ 128.1}

«Իմ ոսոխի դեմ իմ դատը տես» աղոթքը վերաբերում է ոչ միայն սատանային, այլև նրա գործակալներին, որոնց նա դրդում է փորձության մեջ գցել և կործանել Աստծո ժողովրդին: Նրանք, ովքեր որոշել են հնազանդվել Աստծո պատվիրաններին, փորձով կհասկանան, որ իրենք դժոխային ուժից ղեկավարվող ոսոխներ ունեն: Այսպիսի թշնամիները այնպիսի մշտականությամբ ու վճռականությամբ են շրջապատել Քրիստոսին ամեն մի քայլափոխի, որ ոչ մի մարդ չի կարող երբևէ հասկանալ: Իրենց Տիրոջ նման, Քրիստոսի աշակերտներն էլ են անընդհատ հետապնդվում փորձություններով: {ԲԱ 128.2}

Սուրբ Գիրքը պատկերում է աշխարհի դրությունը Քրիստոսի երկրորդ գալուստից անմիջապես առաջ: Յակոբոս առաքյալը նկարագրում է այն ազահությունն ու բռնությունը, որ կտիրեն այդ ժամանակ: Նա ասում է. «Ուրեմն հիմա, ով հարուստներ... դուք գանձեր դիզեցիք հետին օրերում: Ահա այն մշակների վարձքը, որ ձեր արտերը հնձել են, և դուք գրկել եք. աղաղակում է, և հնձողների աղաղակները հասան զորության Տիրոջ ականջը: Երկրի վրա փափուկ ապրեցիք և զբոսացիք. ձեր սրտերը գիրացրիք ինչպես մորթվելու օրվա համար: Դատապարտեցիք, սպանեցիք արդարին, նա չի հակառակվում» (Հակոբոս 5.1-6): Սա այն պատկերն է, որ գոյություն ունի այսօր: Ամեն տեսակ բռնությունների ու կեղեքումների միջոցով մարդիկ վիթխարի հարստություններ են դիզում, մինչդեռ սովից մեռնող մարդկանց աղաղակները բարձրանում են առ Աստված: {ԲԱ 128.3}

«Եվ դատաստանը հետ է դառել, և արդարությունը՝ հեռվանց կանգնել, որովհետև ճշմարտությունը գլորվում է հրապարակում, և ուղղությունը չի կարողանում ներս մտնել: ճշմարտությունը աներևույթ է դառնում, և չարությունից հեռացողը կողոպտվում է» (Եսայիա 59.14,15): [171] Սա իրականացավ Քրիստոսի կյանքում երկրի վրա: Նա հավատարիմ էր Աստծո պատվիրաններին՝ մի կողմ դնելով մարդկային ավանդույթներն ու պահանջները, որոնք Աստծո պատվիրաններից ավելի բարձր են գնահատվել: Այդ պատճառով էլ Նրան ատեցին և հալածեցին: Այս պատմությունը կրկնվում է: Մարդկային օրենքներն ու ավանդությունները վեր են դասվում Աստծո օրենքից, և նրանք, ովքեր հավատարիմ են Աստծո պատվիրաններին, նախատիք և հալածանք են կրում: Քրիստոսն Աստծուն հավատարիմ լինելու պատճառով մեղադրվեց շաբաթը խախտելու և հայիոյության մեջ: Նրան հռչակեցին դիվահար և Բեհեզդեբուդ անվանեցին: Նման ձևով էլ մեղադրվում ու սխալ են ներկայացվում Նրա հետևորդները: Այսպես սատանան հույս ունի նրանց մեղքի մեջ զցել և անարգել Աստծուն: {բւ 129.1}

Առակում դատավորի բնավորությունը, ով ոչ Աստծուց էր վախենում, ոչ էլ մարդկանցից ամաչում, ներկայացվեց Քրիստոսի կողմից՝ ցույց տալու համար, թե ինչպիսի դատաստան էին անում այն օրերում, և որը շուտով պիտի տեղի ունենար Իրեն դատելու ժամանակ: Նա ցանկանում է, որ բոլոր ժամանակներում ապրող Իր ժողովուրդը հասկանա, թե որքան քիչ կարելի է հույս դնել դնել դժբախտության օրը երկրային իշխանավորների կամ դատավորների վրա: Հաճախ Աստծո ընտրյալ ժողովուրդը ստիպված է լինում կանգնել պաշտոնավոր մարդկանց առաջ, ովքեր Աստծո խոսքը չեն համարում իրենց առաջնորդն ու խորհրդատուն, այլ հետևում են իրենց անսուրբ, անկարգ մղումներին: {բւ 129.2}

Անիրավ դատավորի առակով Քրիստոսը ցույց տվեց, թե ինչ պետք է անենք: «Բայց մի՞թե Աստված իր ընտրյալների համար արդարություն չի անի, որ ցերեկ և գիշեր աղաղակում են դեպի Նա»: Քրիստոսը՝ մեր օրինակը, ոչինչ չարեց Իրեն արդարացնելու կամ ազատելու համար: Նա իր գործը հանձնեց Աստծուն: Այդպես էլ Նրան հետևողները չպետք է մեղադրեն կամ դատապարտեն կամ ուժ գործադրեն իրենց ազատելու համար: {բւ 130.1}

Երբ գալիս են փորձությունները, որոնք անբացատրելի են թվում, մենք չպետք է թույլ տանք, որ մեր անդորրը խախտվի: Որքան էլ անարդար վարվեն մեզ հետ, չպետք է բարկությանը տեղ տանք: [172] Տեղ տալով վրեժխնդրության հոգուն՝ մենք վնասում ենք ինքներս մեզ: Մենք խափանում ենք մեր վստահությունն Աստծո հանդեպ և տրտմեցնում ենք Սուրբ Հոգուն: Մեր կողքին կա մի վկա՝ երկնային մի պատգամաբեր, որ մեզ համար դրոշ կբարձրացնի թշնամու դեմ: Նա մեզ կծածկի Արդարության Արեգակի պայծառ ճառագայթներով: Սրանց միջով սատանան չի կարող ներս թափանցել: Նա այս սուրբ լույսի վահանից այն կողմ չի կարող անցնել: {բւ 130.2}

Մինչ աշխարհն առաջադիմում է չարության մեջ, մեզնից ոչ մեկը չպետք է իրեն հուսադրի այն մտքով, որ ոչ մի դժվարություն չի ունենա: Բայց հենց այդ դժվարություններն են, որ մեզ բերում են Ամենաբարձրյալի ընդունարանը: Մենք կարող ենք խորհուրդ փնտրել այն Մեկի մոտ, Ով անսահման է իմաստնությամբ: {բւ 130.3}

Տերն ասում է. «Եվ կանչիր ինձ նեղության օրը» (Սաղմոս 50.15): Նա մեզ կոչ է անում ներկայացնել Իրեն մեր դժվարությունները, անհրաժեշտություններն ու աստվածային օգնության մեր կարիքը: Նա մեզ պատվիրում է հարատևել աղոթքում: Հենց որ դժվարությունները գլուխ բարձրացնեն, մենք պետք է Նրան ներկայացնենք մեր անկեղծ, թախանձագին խնդրանքները: Մեր համառ աղոթքներով վկայում ենք առ Աստված ունեցած մեր զորեղ վստահության մասին: Կարիքի զգացումը մեզ դրդում է ջերմեռանդ աղոթքի, և մեր երկնավոր Հայրը անտարբեր չի մնում մեր աղաչանքների նկատմամբ: {քս 130.4}

Հաճախ նրանք, ովքեր իրենց հավատի համար նախատիկների կամ հալածանքի են ենթարկվում, թույլ են տալիս այն կարծիքը, թե մոռացվել են Աստծո կողմից: Նրանք փոքրամասնություն են կազմում մարդկանց աչքում: Արտաքին բոլոր նշաններից թվում է, թե թշնամիները հաղթում են նրանց: Բայց թող նրանք իրենց խղճի դեմ չգնան: Նա, Ով չարչարվեց նրանց փոխարեն և կրեց նրանց վշտերն ու դառնությունները, չի մոռացել նրանց: {քս 130.5}

Աստծո զավակները միայնակ ու անպաշտպան չեն թողնու- վում: Աղոթքը շարժում է Ամենակարողի բազուկը: Աղոթքները «թագավորությունների հաղթեցին, արդարություն գործեցին, խոստմունքներ ստացան, առյուծների բերաններ խցկեցին. կրակի զորություն անցրին... Օտարների բանակներ փախցրին» (Եբրայեցիս 11.33,34): Մենք կիմանանք, թե դա ինչ է նշանակում, երբ լսենք գրված պատմությունները նահատակների մասին, ովքեր զոհվել են իրենց հավատի համար: [173] {քս 131.1}

Եթե մեր կյանքը նվիրաբերենք Նրա ծառայությանը, ապա երբեք չենք կարող ընկնել այնպիսի իրավիճակի մեջ, որի ելքը Աստված նախատեսած չիլի: Ինչպիսին էլ լինի մեր վիճակը, մենք Առաջնորդ ունենք, որ ցույց կտա մեր ուղին, ինչպիսի նեղության մեջ էլ լինենք, մենք մի վստահելի Խորհրդատու ունենք, ինչպիսին էլ լինեն մեր վշտերը, զրկանքներն ու միայնակությունը, մենք մի կարեկից Բարեկամ ունենք: Եթե անգիտակցաբար մի սխալ քայլ ենք կատարում, Քրիստոսը մեզ չի լքում: Նրա ձայնը, որ լսվում է պարզ ու հստակ, ասում է, «Ես եմ ճանապարհը և ճշմարտությունը և կյանքը» (Հովհաննես 14.6): «Նա կփրկի խղճին, որ աղաղակում է, և աղքատին, որ օգնական չունի» (Սաղմոս 72.12): {քս 131.2}

Տերը հայտարարում է, որ Ինքը պատիվների կարծանանա այն մարդկանց կողմից, ովքեր մոտենում են Իրեն, ովքեր Իրեն ծառայում են հավատարմորեն: [174] «Հաստատ միտքը պահում ես կատարյալ խաղաղությունով, որովհետև քեզ է հուսացած» (Եսայիա 26.3): Ամենակարողի բազուկը պարզված է, որ մեզ անընդհատ դեպի առաջ տանի: Առաջ գնա, ասում է Տերը, Ես քեզ օգնություն կուղարկեմ: Դու խնդրում ես Իմ անվան փառքի համար, և դու կստանաս: Ես կփառավորվեմ նրանց առջև, ովքեր սպասում են քո անհաջողությանը: Նրանք կտեսնենք, թե ինչ փառավոր հաղթանակ է տանելու Իմ խոսքը: «Եվ ամեն ինչ որ աղոթքի մեջ խնդրեք հավատքով, կառնեք» (Մատթեոս 21.22): {քս 131.3}

Նրանք, ովքեր վշտացած կամ զրպարտված են, թող աղաղակեն Աստծուն: Շրջվեք նրանցից, ում սրտերը պողպատի պես են, և ձեր խնդրանքը հայտնեք ձեզ Ստեղծողին: Ոչ ոք երբեք չի մերժվի, ով Նրա մոտ է գալիս փշրված սրտով: Ոչ մի անկեղծ աղոթք կորած չէ: Երկնային երգչախմբի օրհներգերում Աստված լսում է անգամ ամենաթույլ մարդու

աղաղակը: Մեր առանձնասենյակներում մենք արտահայտում ենք մեր սրտի ցանկությունները, աղոթում ենք ճամփա գնալիս, և մեր խոսքերը հասնում են տիեզերքի Միապետի գահին: Դրանք գուցե լսելի չեն մարդկային ականջի համար, սակայն չեն կարող կորչել լռության մեջ, ոչ էլ խլանալ առօրյա զբաղմունքների ու վազվզոցի մեջ: Ոչինչ չի կարող խեղդել հոգու փափագը: Փողոցի աղմուկից, մարդկանց խառնաշփոթությունից այն վեր է բարձրանում դեպի երկնային դարպասները: Մենք խոսում ենք Աստծո հետ, և մեր աղոթքը լսվում է: {ԲԱ 132.1}

Դուք, որ ձեզ զգում եք ամենաանարժանը, մի վախեցեք Աստծուն հանձնել ձեր գործը: Երբ Նա Իրեն Քրիստոսի մեջ տվեց աշխարհի մեղքի համար, Նա հանձն առավ յուրաքանչյուր հոգու գործը: «Նա, որ Իր Որդին էլ չխնայեց, այլ մեր ամենի համար մատնեց նրան. էլ ինչպե՞ս նրա հետ ամեն բան չի շնորհի մեզ» (Հռոմեացիս 8.32): Մի՞թե Նա չի կատարի այն գթառատ խոսքը, որ տրված է մեզ քաջալերելու և զորացնելու համար: {ԲԱ 132.2}

Քրիստոսը ոչինչ այնքան շատ չի փափագում, որքան փրկել Իր ժառանգությունը սատանայի տիրապետությունից: Սակայն, նախքան արտաքուստ կազատվենք սատանայի իշխանությունից, պետք է ներքուստ ազատվել նրա գերությունից: [175] Տերը թույլ է տալիս փորձություններ, որպեսզի կարողանանք մաքրվել աշխարհասիրությունից, եսասիրությունից, բնավորության կոպիտ, ոչ քրիստոնեական գծերից: Նա թույլ է տալիս, որ նեղության խոր ջրերն անցնեն մեր հո- գիների վրայով, որպեսզի կարողանանք ճանաչել Իրեն և Հի- սուս Քրիստոսին, ում Նա ուղարկել է, որպեսզի ամբողջ սրտով փափագենք մաքրվել պղծությունից, և փորձությունից դուրս գանք ավելի մաքուր, ավելի սուրբ և ավելի երջանիկ: Հաճախ մենք մտնում ենք փորձության հնոցը եսասիրությունից մթազնած մեր հոգիներով, բայց եթե համբերենք վճռական փորձությանը, ապա դուրս կգանք այնտեղից՝ դրսևորելով աստվածային բնավորություն: Երբ Նրա նպատակը նեղության մեջ իրականացվի, Նա «քո արդարությունը դուրս կհանի լույսի պես, և քո իրավունքը՝ կեսօրվա պես» (Սաղմոս 37.6): {ԲԱ 132.3}

Տերը անպատճառ կպատասխանի Իր ժողովրդի աղոթքներին: Վտանգ կա, որ փորձության ու վշտի ժամանակ նրանք կարող ենք հուսահատվել և դադարեցնել ջերմեռանդ աղոթքը: {ԲԱ 133.1}

Փրկիչն աստվածային գույք ցուցաբերեց փյունիկ ասորի կնոջ հանդեպ: Նրա սիրտը հուզվեց, երբ տեսավ նրա վիշտը: Նա ցանկացավ անմիջապես հավաստիացնել կնոջը, որ նրա աղոթքը լսվեց, բայց կամեցավ աշակերտներին մի դաս սովորեցնել, և միառժամանակ կարծես արհամարհեց նրա տան- ջահար սրտի աղաղակը: Երբ ի հայտ եկավ կնոջ հավատը, Նա գովասանքի խոսքեր ասաց և ճանապարհեց նրան այն թանկագին բարերարությամբ, որ նա խնդրել էր: Աշակերտները երբեք չմոռացան այդ դասը, և այն գրի է առնված ցույց տալու համար հարատև աղոթքի արդյունքը: {ԲԱ 133.2}

Քրիստոսն էր, որ մոր աղոթքի մեջ համառություն էր ներդրել, որ չափսի մերժվեր: Քրիստոսն էր, որ աղերսող որբւայ- րուն քաջություն և վճռականություն տվեց դատավորի առջև: Քրիստոսն էր, որ դարեր առաջ Հաբուկի մոտ տեղի ունեցած

խորհրդավոր գոտեմարտի ժամանակ ներշնչեց Հակոբին նույն համառ հավատը: Եվ այն վստահությունը, որ ինքն էր սերմանել, չթողեց առանց վարձատրության: [176] {ԶԲ 133.3}

Նա, Ով բնակվում է երկնային սրբարանում, արդար է դատում: Նա ավելի մեծ բավականություն է ստանում իր ժողովրդից, որ պայքարում է փորձության դեմ մեղքի աշխարհում, քան թե հրեշտակների զորքից, որ շրջապատում են իր գահը: {ԶԲ 133.4}

Ողջ տիեզերքը մեծ հետաքրքրություն է ցուցաբերում արարչագործության այս փոքր մասնիկի նկատմամբ, քանի որ Քրիստոսն անսահման մեծ գին է վճարել Նրա բնակիչների հոգիների համար: Աշխարհի Փրկիչը երկիրը կապել է երկնքի հետ երկնային լրաբերների միջոցով, որովհետև Տիրոջ փրկվածներն այստեղ են: Երկնային Էակները դեռ այցելում են երկիր ինչպես այն օրերում, երբ Նրանք քայլում և խոսում էին Աբրահամի ու Մովսեսի հետ: Մեր մեծ քաղաքների եռուզեռի մեջ, ամբոխների մեջ, որով լեցուն են փողոցներն ու առևտրական շուկաները, որտեղ մարդիկ զբաղված են առավոտից մինչև երեկո, ուր կարծես թե առևտուրը, սպորտը և հաճույքը կյանքի կարևոր իմաստն են, ուր այնքան քիչ են խորհում անտեսանելի իրականության մասին՝ նույնիսկ այստեղ էլ երկինքն ունի իր արթուն պահապաններն ու սուրբերը: Անտեսանելի գործակալներ կան, ովքեր գրանցում են մարդկային Էակներ- թի յուրաքանչյուր խոսքն ու արարքը: Գործարքների և խրախճանքի յուրաքանչյուր հավաքատեղիում, յուրաքանչյուր հոգևոր ժողովում ավելի շատ ունկնդիրներ կան, քան կարելի է նկատել բնական տեսողությամբ: Երբեմն երկնային Էակները հետ են քաշում անտեսանելի աշխարհը ծածկող վարագույրը, որպեսզի մեր մտքերը շեղվեն կյանքի շտապողականությունից և ունայնությունից, և խորհենք այն մասին, որ անտեսանելի վկաներ կան այն ամենին, ինչ մենք անում ենք կամ խոսում: {ԶԲ 133.5}

Մենք պետք է ավելի լավ հասկանանք այցելու հրեշտակների առաքելությունը, քան այժմ հասկանում ենք: Լավ կլինի, եթե հաշվի առնենք, որ մեր բոլոր գործերում մեզ հետ համագործակցում և մեր մասին հոգ են տանում երկնային Էակները: Լույսի և զորության անտեսանելի բանակներն այցելում են խոնարհներին և հեզերին, ովքեր հավատում և հավակնում են Աստծո խոստումներին: Զերովբեները, սերովբեներն ու հրեշտակները, որ աչքի են ընկնում իրենց ուժով՝ հազար հազարավոր և բյուր բյուրավոր, կանգնած են Նրա աջ կողմում, «ամենը սպասավոր հոգիներ են՝ ուղարկված սպասավորու- թյուն անելու Նրանց համար, որ փրկությունը պիտի ժառանգեն» (Եբրայեցիս 1.14): [177] {ԶԲ 134.1}

Այս պատգամաբեր հրեշտակները ճշգրտորեն գրի են առնում մարդկանց որդիների խոսքերն ու գործերը: Աստծո ժողովրդի հանդեպ կատարած դաժանության կամ անարդարության յուրաքանչյուր գործողություն, չար ուժերի պատճառած բոլոր նեղությունները, որ Նրանք ստիպված են կրել, գրանցվում են երկնքում: {ԶԲ 134.2}

«Բայց Աստված մի՞թե իր ընտրյալների համար արդարություն չի անի, որ ցերեկ և գիշեր աղաղակում են դեպի Նա, թեև Նրանց վրա երկայնամիտ էլ լինի: Ասում են՝ ձեզ, թե շուտով արդարություն կանի Նրանց համար»: {ԶԲ 135.1}

«Ուրեմն դեն մի գցեք ձեր վստահությունը, որ մեծ վարձքի հատուցումն ունի: Որովհետև համբերություն է պետք ձեզ, որ Աստծո կամքն անելով խոստմունքն ստանաք: Որովհետև միայն մի քիչ ժամանակ էլ. և Նա որ գալու է՝ կգա և չի ուշանա» (Եբրայեցիս 10.35-37): «Ահա մշակը երկայնամտորեն սպասում է երկրի պատվական պտղին, մինչև

որ առաջի և վերջի անձրևն առնի: Երկայնամիտ եղեք դուք էլ, հաստատեցեք ձեր սրտերը, որ Տիրոջ գալուստը մոտեցել է» (Հակոբոս 5.7,8): {ԲԱ 135.2}

Աստծո երկայնամտությունը հրաշալի է: Արդարադատությունը երկար է սպասում, քանի դեռ ողորմությունը կանչում է մեղավորին: Բայց «արդարությունը և իրավունքը նրա աթոռի հիմքն են» (Սաղմոս 97.2): «Տերը երկայնամիտ է», բայց Նա «մեծագոր է և երբեք չի արդարացնի հանցավորին. Տիրոջ ճանապարհը մորիկի և փոթորկի մեջ է. և ամպերը նրա ոտների փոշին են» (Նաում 1.3): {ԲԱ 135.3}

Աշխարհը հանդուգն է դարձել Աստծո օրենքը խախտելու մեջ: Տիրոջ երկայնամտության պատճառով մարդիկ ոտնա- հարել են Նրա հեղինակությունը: Նրանք գորացրել են մեկը մյուսին Նրա ժառանգության նկատմամբ դաժան և վայրագ վերաբերմունքի մեջ՝ ասելով. «Աստված ինչպե՞ս գիտի, և գիտություն կա՞ Բարձրյալի մոտ» (Սաղմոս 73.11): Բայց կա մի սահման, որից այն կողմ նրանք չեն կարող անցնել: Ժամանակը մոտ է, երբ նրանք կհասնեն սահամագծին: Հիմա էլ նրանք գրեթե անցել են Աստծո համբերության, շնորհի և ողորմության չափը: [178] Տերը կմիջամտի պաշտպանելու համար իր պատիվը, ազատելու իր ժողովրդին և ճնշելու անարդարության զարգացումը: {ԲԱ 135.4}

Նոյի օրերում մարդիկ արհամարհեցին Աստծո օրենքը, մինչև երկրի վրա հիշողությունից չջնջվեց գրեթե ամեն ինչ Արարչի վերաբերյալ: Նրանց անօրենությունները այնքան շատ էին, որ Տերը ջրով հեղեղեց երկիրը և ոչնչացրեց նրա չար բնա- կիչներին: {ԲԱ 135.5}

Սերնդեսերունդ Տերը հայտնել է իր աշխատանքի բնույթը: Երբ գալիս էր ճգնաժամը, Նա դրսևորում էր իրեն և միջամտում, որ խոչընդոտի սատանայի ծրագրերի իրականացմանը: Նա հաճախ թույլ էր տալիս, որ ազգերը, ընտանիքներն ու անհատները հասնեն ճգնաժամային իրավիճակի, որպեսզի իր միջամտությունը նկատելի դառնա: Հետո Նա հայտնի էր դարձնում, որ Աստված կա խորայնում, և Նա կպահպանի իր օրենքն ու կպաշտպանի իր ժողովրդին: {ԲԱ 136.1}

Համատարած անօրենության այս ժամանակներում մենք կարող ենք իմանալ, որ վերջին մեծ ճգնաժամը շեմին է: Երբ Աստծո օրենքի բացարձակ արհամարհումը համընդհանուր լինի, երբ Նրա ժողովուրդը ճնշվի ու տառապի իր մտերիմների կողմից, Տերը կմիջամտի: {ԲԱ 136.2}

Ժամանակը մոտ է, երբ Նա կասի. «Պնա, ով իմ ժողովուրդ, մտիր քո սենյակները, և գոցիր քո դռները հետևիցդ. ծածկվիր մի փոքրիկ վայրկյան, մինչև որ բարկությունն անցնի: Որովհետև ահա Տերը դուրս է գալիս իր տեղից, որ երկրի բնակիչներին այցելի նրանց անօրենության համար, և երկիրը պիտի հայտնի իր ընդունած արյունները և պիտի չծածկի այլևս իր սպանվածներին» (Եսայիա 26.20,21): Մարդիկ, ովքեր իրենց քրիստոնյա են համարում, կարող են այժմ խաբել և ճնշել աղքատներին, կողոպտել որբևայրիներին ու որբերին և լցված լինել սատանայական ատելությամբ, որ չեն կարողանում բռն- նանալ Աստծո ժողովրդի խղճի վրա, բայց այս բոլորի համար Աստված նրանց դատաստանի առաջ կկանգնեցնի: «Անողորմ դատաստան պիտի լինի ողորմություն չանողին» (Հակոբոս 2.13): Հեռու չէ այն պահը, երբ նրանք կկանգնեն ամբողջ աշխարհի Դատավորի առաջ հաշիվ տալու այն բանի համար, որ ցավ են

պատճառել Նրա ժառանգությանը՝ տանջելով նրանց մարմիններն ու հոգին: [179] Այժմ նրանք կարող են կեղծ մեղադրանքներ տալ, կարող են ծաղրել նրանց, ում Աստված նշանակել է կատարելու Իր գործը, կարող են բանտ նետել, Նրան հավատացողներին հանձնել չարագործների ձեռքը, աքսորել, դատապարտել մահվան, սակայն նրանք պետք է պատասխան տան իրենց պատճառած ամեն մի ցավի և թափված ամեն մի կաթիլ արցունքի համար: Աստված նրանց կրկնակի կհատուցի իրենց մեղքերի համար: Բաբելոնի վերաբերյալ, որ ուխտադրուժ եկեղեցու խորհրդանիշն է, Նա ասում է դատավճիռն իրականացնող Իր ծառաներին. «Քանզի դրա մեղքերը հասան մինչև երկինք, և Աստված հիշեց դրա անիրավությունները: Հատուցում արեք դրան ինչպես դա հատուցում տվեց ձեզ, և երկպառիկ տվեք դրան իր գործերի չափով. այն բաժակը, որ դա լցրեց, լցրեք դրա համար երկպառիկ» (Հայտնություն 18.5,6): {բւ 136.3}

Հնդկաստանից, Աֆրիկայից, Չինաստանից, ծովի կղզիներից, այսպես կոչված քրիստոնեական երկրների միլիոնավոր ճնշվածներից մարդկային ողբի աղաղակներ են բարձրանում առ Աստված: Այդ աղաղակները երկար չեն մնալու անպատասխան: Աստված մաքրելու է երկիրը բարոյական ապականությունից, ոչ թե ջրերի ծովով, ինչպես Նոյի օրերում, այլ կրակի ծովով, որը հնարավոր չի լինի հանգցնել մարդկային որևէ հայտնագործությամբ: {բւ 137.1}

«...Եվ նեղության ժամանակ կլինի, որը եղած չէ, քանի որ մի ազգ կա մինչև այս ժամանակը, և այն ժամանակ քո ժողովուրդը կազատվի՝ ամեն ով որ գտնվի գրքում գրված» (Դանիել 12.1): {բւ 137.2}

Տանիքներից, հյուղակներից, գնդաններից, կառափնարաններից, լեռներից ու անապատներից, երկրի քարանձավներից ու ծովի խորքերից Քրիստոսն Իր մոտ կհավաքի Իր զավակներին: Նրանց հարստահարել, տանջել և չարչարել են երկրի վրա: Միլիոնավոր մարդիկ գերեզման են իջել խայտառակ անպատվությամբ, որովհետև հրաժարվել են ենթարկվել սատանայի կեղծ պահանջներին: Մարդկային դատարաններում Աստծո զավակները դատապարտվել են որպես ծայրագույն անարգ ոճրագործեր: Բայց մոտ է այն օրը, երբ «Աստված դատավոր է լինելու» (Սաղմոս 50.6): Այնժամ երկրի որոշումները չեղյալ կհամարվեն: [180] «Եվ իր ազգի ամոթը պիտի հեռացնի» (Եսայիա 25.8): Եվ նրանցից յուրաքանչյուրին սպիտակ հանդերձներ պիտի տրվեն: (Հայտնություն 6.11): «Եվ նրանց պիտի ասեն. Սուրբ ժողովուրդ, Տիրոջ փրկվածներ» (Եսայիա 62.12): {բւ 137.3}

Ինչպիսի խաչեր էլ նրանք կրած լինեն, ինչպիսի կորուստներ էլ տված լինեն, ինչպիսի հալածանքների էլ ենթարկվեն, նույնիսկ մինչև ի մահ, Աստծո զավակներն առատորեն կփոխհատուցվեն: «Եվ նրա երեսը կտեսնեն, և նրա անունը նրանց ճակատների վրա կլինի» (Հայտնություն 22.4): [185] {բւ 137.4}

Գլուխ 15 - «Այս մարդն ընդունում է մեղավորներին»

Ըստ Ղուկասի 15.1-10:

Երբ «մաքսավորներն ու մեղավորները» հավաքվում էին Քրիստոսի շուրջը, վարդապետներն իրենց դժգոհությունն էին արտահայտում: «Սա ընդունում է մեղավորներին,- ասում էին նրանք,- և նրանց հետ ուտում»: {ԸԱ 139.1}

Այս մեղադրանքով նրանք ակնարկում էին, թե Քրիստոսը սիրում է հաղորդակցվել մեղավոր ու անարգ մարդկանց հետ և ուշադրություն չի դարձնում նրանց անօրենսությանը: Վարդապետները հիասթափվել էին Հիսուսից: Նա, որ հավակնում է այդպիսի վսեմ բնավորության, ինչո՞ւ չի միաբանվում իրենց հետ և չի հետևում իրենց ուսուցման ձևերին: Ինչո՞ւ է Նա իրեն այդպես համեստ պահում՝ աշխատելով բոլոր խավերի մեջ: Եթե Նա իսկական մարգարե է, ասում էին նրանք, Նա պետք է միաբանվի իրենց հետ և մաքսավորների ու մեղավորների հետ վարվի այն անտարբերությամբ, որին նրանք արժանի են: Հասարակության այս վերակացուներին բարկացնում էր այն, որ Նա, ում հետ իրենք շարունակ վիճաբանության մեջ են, ում կյանքի մաքրությունը, սակայն, ակնաձանք է ներշնչում և դատապարտում իրենց, նման ակներև կարեկցանքով է վերաբերվում հասարակության տականքների հետ: Նրանք հավանություն չէին տալիս Նրա մեթոդներին: Նրանք իրենց համարում էին կիրթ, ծանրաբարո և չափազանց հոգևոր, սակայն Քրիստոսի օրինակը հանդիմանում էր նրանց եսասիրությունը: [186] {ԸԱ 139.2}

Նրանց զայրացնում էր նաև այն, որ նրանք, ովքեր վարդապետների նկատմամբ արհամարհանք են ցուցաբերում, ովքեր երբեք չեն երևում ժողովարաններում, հավաքվում են Հիսուսի շուրջը և կլանված լսում Նրա խոսքերը: Դպիրներն ու փարիսեցիները միայն դատապարտություն էին զգում այդ սուրբ ներկայությունից, բայց ի՞նչն էր պատճառը, որ մաքսավորներն ու մեղավորները գերվում են Հիսուսով: {ԸԱ 139.3}

Նրանք չգիտեին, որ բացատրությունը գտնվում է հենց այն խոսքերի մեջ, որոնցով նրանք արտահայտում էին իրենց արհամարհական վերաբերմունքը՝ «Սա ընդունում է մեղավորներին»: Այն մարդիկ, ովքեր գալիս էին Հիսուսի մոտ, Նրա ներկայությամբ զգում էին, որ նույնիսկ իրենց համար մեղքի անդունդից ազատվելու հնար կար: Փարիսեցիները նրանց միայն արհամարհում և դատապարտում էին, բայց Քրիստոսը ողջունում էր նրանց որպես Աստծո զավակներ, ովքեր օտարացած էին Հայրական տնից, սակայն Հայրը նրանց չէր մոռացել: Եվ հենց նրանց դժբախտությունն ու մեղքն էր պատճառը, որ Նա ավելի էր կարեկցում նրանց: Որքան նրանք ավելի էին օտարացած Նրանից, այնքան ավելի ջերմ էր Նրա փափագը, և ավելի վսեմ էր զոհը նրանց փրկության համար: {ԸԱ 140.1}

Իսրայելի ուսուցիչներն այս բոլորը կարող էին սովորել սրբազան մագաղաթներից, որոնց պահպանությունն ու մեկնաբանումը նրանց հպարտությունն էր: Մի՞թե Դավիթը չի գրել, այն Դավիթը, ով ընկավ մահացու մեղքի մեջ. «Ես մոլորվեցի ինչպես կորած ոչխար, ման եկ քո ծառային» (Սաղմոս 119.176): Մի՞թե Միքիան չի արտահայտել Աստծո սերը մեղավորի հանդեպ՝ ասելով. «Ո՞վ է Աստված քեզ նման, անօրենսություն վեր առնող, և իր ժառանգության մնացորդի մեղքիցն անց կենող, որ չի պահում իր բարկությունը հավիտյան, որովհետև Նա ողոր- մություն սիրող է» (Միքիա 7.18): {ԸԱ 140.2}

Կորած ոչխարը

Քրիստոսն այս անգամ Իր ունկնդիրներին չհիշեցրեց Սուրբ Գրքի խոսքերը: Նա դիմեց նրանց անձնական փորձի վկայ ությանը: Հորդանանի արևելյան մասի լայնատարած սարահարթերը լավ արոտավայրեր էին հոտերի համար: Կիրճերում ու անտառոտ բլուրների վրա շատ կորած ոչխարներ էին թափառում, որոնց փնտրում ու հետ էր վերադարձնում հոգատար հովիվը: [187] Հիսուսին շրջապատողների մեջ կային հովիվներ և այնպիսի մարդիկ, ովքեր փող էին ներդրել հոտերի ու նախիրների համար, և բոլորն էլ կարող էին գնահատել Նրա լուսաբանումը: «Ձեզից ո՞վ է այն մարդը, որ հարյուր ոչխար ունենա, և նրանցից մեկը կորցնի. չի՞ թողնի իննսուն և ինը անապատում և այն կորածի հետևից գնա, մինչև որ գտնի նրան»: {ԲԿ 140.3}

Այս մարդիկ, ում դուք արհամարհում եք, ասաց Հիսուսը, Աստծո սեփականությունն են: Նրանք արարչության և փրկագնման միջոցով պատկանում են Նրան և թանկ են Նրա աչքում: Ինչպես հովիվն է սիրում իր ոչխարներին և հանգիստ չի կարող մնալ, եթե նույնիսկ նրանցից մեկը կորչի, այնպես էլ անհամեմատ ավելի շատ Աստված է սիրում ամեն մի մոլորված հոգու: Մարդիկ կարող են մերժել Նրա սիրո կանչը, կարող են հեռանալ Նրանից, կարող են ուրիշ տեղ ընտրել, սակայն նրանք Աստծուն են պատկանում, և Նա կամենում է վերադարձնել Իր սեփականությունը: Նա ասում է. «Ինչպես որ հովիվն է որոնում իր հոտը, երբ որ նրանք ցրված ժամանակ նա իր ոչխարների մեջ է լինում, այնպես պիտի որոնեմ իմ ոչխարներին և նրանց պիտի ազատեմ այն ամեն տեղերից, ուր որ նրանք ցրված են եղել ամպի և մառախուղի օրը» (Եզեկիել 34.12): {ԲԿ 141.1}

Առաջում հովիվը գնում է փնտրելու մեկ ոչխարի՝ ամենափոքր քանակը, որ կարելի է հաշվել: Այդպես էլ, եթե նույնիսկ մեկ հոգի կորած լինե, Քրիստոսը կմեռներ նրա համար: {ԲԿ 141.2}

Այն ոչխարը, որ հեռացել է փարախից, բոլոր արարածներից ամենաանօգնականն է: Հովիվը պետք է փնտրի նրան, քանի որ նա չի կարող գտնել հետդարձի ճանապարհը: Այդպես էլ այն մարդը, որ հեռացել է Աստծուց, այնքան անօգնական է, որքան կորած ոչխարը, և եթե աստվածային սերը չգար փրկելու նրան, նա երբեք չէր կարող գտնել Աստծուն տանող ճանապարհը: {ԲԿ 141.3}

Երբ հովիվը նկատում է, որ իր ոչխարներից մեկը կորել է, անհոգ չի նայում հոտին, որն ապահով փարախում է, և ասում. «Ես ունեմ իննսունինը և ինձ համար շատ մեծ դժվարություն կլինի գնալ և փնտրել մոլորված ոչխարին: [188] Թող նա ինքը հետ գա, ես բաց կանեմ փարախի դուռը և նրան ներս կթողնեմ»: Ոչ, ոչ, հենց որ ոչխարը մոլորվում է, հովիվը լցվում է վշտով ու տագնապով: Նա հաշվում և վերահաշվում է հոտը: Երբ համոզվում է, որ մեկ ոչխար կորել է, նա չի ննջում, այլ թողնում է իննսունիննին փարախի մեջ և գնում է փնտրելու մոլորված

ոչխարին: Որքան մութ ու փոթորկալի է գիշերը, և վտանգավոր՝ ճանապարհը, այնքան ավելի մեծ է հովվի տագնապն, ու ավելի ջերմեռանդ է նրա որոնումը: Նա ամեն ջանք գործադրում է, որպեսզի գտնի այն մեկ կորած ոչխարին: {ԲԿ 141.4}

Ի՞նչ թեթևություն է զգում նա, երբ լսում է ոչխարի՝ հեռվից եկող թույլ կանչը: Հետևելով ձայնին՝ նա մազցում է ամեն- նազահավեժ բարձունքները, գնում, հասնում է

անդունդի ամե- նածայրը՝ վտանգի ենթարկելով իր կյանքը: Մինչև նա այդպես փնտրում է, ձայնը, որ գնալով ավելի է թուլանում, ասում է նրան, որ իր ոչխարը մեռնելու վրա է: Վերջապես նրա ջանքերը վարձատրվում են՝ կորածը գտնվում է: Հովիվը չի կշտամբում նրան, որ իրեն այդքան մեծ անհանգստություն է պատճառել: Նրան չի քշում մտրակով: Նա նույնիսկ չի փորձում նրան դեպի տուն քշել: Ցնծությամբ նա վերցնում է դողդողացող արարածին իր ուսերի վրա, իսկ եթե նա վնասված և վիրավորված է, վերցնելով ձեռքերի մեջ և ամուր իր կրծքին սեղմելով՝ տաքացնում է, որպեսզի իր սրտի ջերմությամբ կյանք տա նրան: Գոհունակության զգացումով, որ իր որոնումներն ապարդյուն չանցան, նա բերում է նրան փարախ: {ԲԱ 142.1}

Փառք Աստծո, Նա մեզ չի ներկայացրել վշտացած հովվի պատկերը, որ վերադառնում է առանց ոչխարի: Առակը պատմում է ոչ թե անհաջողության, այլ հաջողության և կորածին հետ բերելու ուրախության մասին: Այստեղ աստվածային երաշխիք կա, որ Աստծո հոտից ոչ մի մոլորված ոչխար չի անտեսված, ոչ մեկն անօգնական չի թողնված: Յուրաքանչյուրին, ով կհամաձայնի փրկագնվել, Քրիստոսը կփրկի ապականության հորից ու մեղքի փշերից: {ԲԱ 142.2}

Զաջալերվիր, ով դու վիատված, թեև մեղք ես գործել: Մի մտածիր, թե Աստված «միգուցե» կների քո մեղքերն ու իր մոտ թույլ կտա քեզ: [189] Աստված կատարել է առաջին քայլը: Դու դեռ թշնամի էիր Նրան, երբ Նա եկավ քեզ փնտրելու: Հովվի քնքուշ սրտով Նա թողեց ինստուինսին և անապատ գնաց՝ գտնելու այն մեկին, որ կորած էր: Նրան, որ վնասված ու վիրավորված է և պատրաստ է մեռնելու, Նա առնում է իր սիրող ձեռքերի մեջ և ուրախությամբ վերադարձնում ապահով փարախը: {ԲԱ 142.3}

Հրեաները սովորեցնում էին, որ մինչև Աստված իր սերը կդրսևորի մեղավորի նկատմամբ, նա պետք է նախ ապաշխարի: Նրանց կարծիքով ապաշխարությունը մի գործ է, որով մարդը վաստակում է երկնքի բարեհաճությունը: Եվ այս միտքն էր, որ փարիսեցիներին ստիպեց զարմանքով ու բարկությամբ բացականչել. «Սա ընդունում է մեղավորներին»: Նրանց հասկացողությամբ նա ոչ մեկին չպետք է թույլ տար իրեն մոտենալու, բացի նրանցից, ովքեր ապաշխարել են: Բայց կորած ոչխարի առակում Քրիստոսը սովորեցնում է, որ փրկությունը ձեռք է բերվում ոչ թե նրանով, որ մենք ենք որոնում Աստծուն, այլ որ Աստված է որոնում մեզ: «Զկա իմացող, չկա Աստծուն խնդրող, ամենը խոտորվեցին» (Հռոմեացիս 3.11,12): Մենք չենք ապաշխարում, որ Աստված սիրի մեզ, այլ Նա է իր սերը հայտնում մեզ, որպեսզի ապաշխարենք: {ԲԱ 143.1}

Երբ մոլորված ոչխարը վերջապես փարախ է բերվում, հովվի գոհունակությունն արտահայտվում է ուրախ և քաղցրահնչյուն երգերով: Նա կանչում է իր ընկերներին ու հարևաններին՝ ասելով. «Ուրախացեք ինձ հետ, որովհետև իմ կորած ոչխարը գտա»: Այդպես էլ, երբ ոչխարների մեծ Հովիվը զրտ- նում է մի մոլորվածի, երկինքն ու երկիրը միասին ցնծում են և գոհություն հայտնում: {ԲԱ 143.2}

Ուրախություն կլինի երկնքում մեկ մեղավորի համար, որ ապաշխարի, քան թե իննսուն և ինն արդարների համար, որոնց ապաշխարություն պետք չէ: Դուք փարիսեցիներդ, ասաց Քրիստոսը, ձեզ երկնքի սիրելիներն եք համարում: Դուք ձեզ ապահով եք զգում ձեր սեփական արդարությամբ: [190] Իմացեք, ուրեմն, որ եթե դուք ապաշխարության կարիք չունեք, իմ առաքելությունը ձեզ չի վերաբերում: Այս խեղճ

հոգիները, ովքեր զգում են իրենց աղքատությունն ու մեղավորությունը, հենց նրանք են, ում ես եկել եմ փրկելու: Երկնքի հրեշտակները հետաքրքրվում են այս կորած հոգիներով, որոնցից որևէ մեկն ինձ է միանում, բայց իմացեք, որ հրեշտակները ցնծում են, և հաղթության երգ է թնդում երկնային պալատներում: {ԲԱ 143.3}

Վարդապետները այսպիսի մի ասացվածք ունեին, որ երկնքում ուրախություն է լինում, երբ մեկն, ով մեղանչել է Աստծո դեմ, կործանվում է, բայց Հիսուսը սովորեցրեց, որ Աստծո համար կործանումը օտարոտի մի գործ է: Ամբողջ երկինքը ցնծում է, երբ Աստծո պատկերը վերականգնվում է մարդկանց մեջ, որոնց Նա ստեղծել է: {ԲԱ 143.4}

Նա, ով մեղքի պատճառով հեռացած է եղել Աստծուց և կամենում է վերադառնալ, կբախվի քննադատության և անվստահության: Կլինեն մարդիկ, որ կկասկածեն, թե արդյո՞ք Նրա ապաշխարությունն անկեղծ է, կամ կշշնջան. «Նա կայունություն չունի, ես չեմ հավատում, որ Նա մինչև վերջ կդիմանա»: Այս անձինք ոչ թե Աստծո գործն են անում, այլ սատանայի, որ եղբայրների չարախոսն է: Նրանց քննադատության միջոցով չարը հույս ունի ընկճել տվյալ հոգուն և ավելի հեռու վանել Նրան հույսից ու Աստծուց: Թող ապաշխարող մեղավորը նկատի ունենա երկնային այն խնդությունը, որ կատարվում է մեկ կորածի վերադառնալու առիթով: Թող Նա մնա Աստծո սիրո մեջ և ոչ մի դեպքում չընկճվի փարիսեցիների արհամարհանքից ու կասկածանքից: {ԲԱ 144.1}

Վարդապետները հասկացան, որ Քրիստոսի առաքյալները վերաբերում է մաքսավորներին ու մեղավորներին, բայց այն Նաև ավելի խոր իմաստ ունի: Կորած ոչխարի միջոցով Քրիստոսը ներկայացնում է ոչ միայն անհատ մեղավորին, այլ այն մեկ աշխարհին, որ ուխտադրուժ եղավ և ապականվեց մեղքով: Այս փոքրիկ աշխարհը միայն մի ատոմ է այն մեծ տերության մեջ, որի վրա իշխում է Աստված, մինչդեռ այն մեկ կորած ոչխարը ավելի արժեքավոր է Նրա աչքում, քան իննսուներեքը, որոնք հոտից չեն շեղվել: [191] Քրիստոսը՝ երկնային արքունիքի սիրված Հրամանատարը, խոնարհեցնելով Իրեն, մի կողմ դրեց այն փառքը, որ ուներ Հոր մոտ, որպեսզի փրկի մեկ կորած աշխարհ: Դրա համար Նա թողեց վերի անմեղ աշխարհները՝ իննսուն և ինը, որոնք սիրում են Իրեն, եկավ երկիր «մեր մեղքերի համար վիրավորվելու և մեր անօրենությունների համար հարվածվելու» (Եսայիա 53.5): Աստված Ինքն Իրեն տվեց հանձին Իր Որդու, որ կորած ոչխարի վերադարձով ուրախանա: {ԲԱ 144.2}

«Տեսեք, թե Հայրն ինչպիսի սեր շնորհեց մեզ, որ Աստծո որդիք կոչվենք» (Ա Հովհաննես 3.1): Եվ Քրիստոսն ասում է. «Ինչպես դու ինձ ուղարկեցիր աշխարհ, ես էլ Նրանց ուղարկեցի աշխարհ» (Հովհաննես 17.18), որպեսզի լրացվի «Քրիստոսի նեղությունների պակասը... Նրա մարմնի տեղ, որ է եկեղեցին» (Կողոսացիս 1.24): Ամեն մի հոգի, ում փրկել է Քրիստոսը, կանչված է փրկելու կորածներին հանուն Նրա: Այս գործն արհամարհվել էր Իսրայելում: Արդյոք այն չի՞ արհամարհվում այսօր Նրանց կողմից, ովքեր իրենց Քրիստոսի հետևորդներ են կոչում: {ԲԱ 144.3}

Ընթերցող, քանի՞ մոլորված հոգիներ ես փնտրել և փարախ վերադարձրել: Երբ դուք երես եք դարձնում Նրանցից, ովքեր անխոստումնալից ու անհրապույր են թվում, հասկանո՞ւմ եք արդյոք, որ արհամարհում եք այն հոգիներին, ում փնտրում է Քրիստոսը: Հենց այն պահին, երբ դուք շրջվում եք Նրանցից, Նրանք կարող են ձեր օգնության մեծ կարիքն ունենալ: Պաշտամունքի ամեն մի հավաքում կան հոգիներ, ովքեր կարոտ են

հանգստի և խաղաղության: Կարող է թվալ, թե նրանք անհոգ կյանք են վարում, բայց նրանք անզգա չեն Սուրբ Հոգու ներգործությանը: Նրանցից շատերին կարելի է շահել Քրիստոսի համար: {ԲԱ 145.1}

Եթե կորած ոչխարին հետ չեն բերում փարախ, նա թափառում է, մինչև որ կորչում է: Եվ շատ հոգիներ կործանվում են, որովհետև փրկության համար ձեռք մեկնող չկա: Այս մոլորվածները կարող են թվալ խստասիրտ ու անտարբեր, բայց եթե նրանք ունենային այն նույն հնարավորությունները, որ ունեցել են մյուսները, գուցե նրանք շատ ավելի ազնիվ ու տաղանդավոր գտնվեին օգտակար լինելու համար: [192] Հրեշտակները խղճում են այս թափառող հոգիներին: Նրանք արտասվում են, մինչդեռ մարդկանց աչքերը՝ չոր, և սրտերը փակ են խղճահարության համար: {ԲԱ 145.2}

Ո՛հ, փորձվողների ու մոլորվածների նկատմամբ խոր և հոգեհույզ կարեկցության ինչպիսի՜ պակասություն: Ո՛հ, եթե միայն ավելի շատ Քրիստոսի ոգին դրսևորվեր, և ավելի քիչ, շատ ավելի քիչ՝ «ես»-ը: {ԲԱ 145.3}

Փարիսեցիները հասկացան, որ Քրիստոսը առակով կշտամբեց իրենց: Փոխանակ ընդունելու նրանց քննադատությունն էր գործի վերաբերյալ՝ Նա հանդիմանեց նրանց մաքսավորներին ու մեղավորներին արհամարհելու համար: Նա այդ չարեց բացահայտ, որ նրանց սրտերը չխստանային էր հանդեպ, բայց էր լուսաբանությամբ նրանց ներկայացրեց հենց այն գործը, որ Աստված պահանջում էր նրանցից, և որը նրանք հրաժարվել էին կատարել: Եթե Իսրայելի այս առաջնորդներն իսկական հովիվներ լինեին, ապա պիտի կատարեին հովվի գործը: Նրանք կդրսևորեին Քրիստոսի ողորմութիւնն ու սերը, և կմիավորվեին Նրա հետ էր առաքելության մեջ: Այդ աշխատանքը կատարելու հրաժարականն ապացուցեց, որ բարեպաշտ լինելու նրանց հավակնությունը կեղծ է: Շատերը չընդունեցին Քրիստոսի հանդիմանությունը, բայց ոմանց համար Նրա խոսքերը համոզիչ էին: Քրիստոսի՝ երկինք համբարձվելուց հետո Սուրբ Հոգին իջավ վերջիններիս վրա, և նրանք միաբանվեցին աշակերտների հետ հենց այն գործի մեջ, որ նկարագրված է կորած աչխարի առակում: {ԲԱ 145.4}

Կորած դրամը

Կորած ոչխարի առակից հետո Քրիստոսը մի ուրիշ առակ պատմեց՝ ասելով. «Ո՛վ է այն կինը, որ տասը դրամ ունենա, և եթե մեկ դրամ կորցնի, ճրագ չի՞ վառի և տունն ավլի, սաստիկ որոնի, մինչև որ գտնի»: {ԲԱ 146.1}

Արևելքում աղքատների տները սովորաբար բաղկացած էին լինում միայն մեկ սենյակից, հաճախ առանց պատուհանի էին և մուկ: Սենյակը հազվադեպ էին ավլում, և գետնին ընկած դրամը շուտով ծածկվում էր փոշով ու աղբով: Այն գտնելու համար, նույնիսկ ցերեկվա ժամերին, անհրաժեշտ էր ճրագ վառել և տունը խնամքով ավլել: [193] {ԲԱ 146.2}

Կնոջ օժիտը սովորաբար բաղկացած էր լինում դրամներից, որոնք նա խնամքով պահպանում էր որպես իր ամենասիրելի սեփականությունը, որ փոխանցվելու էր իր դուստրե- րին: Այս դրամներից որևէ մեկի կորուստը կդիտվեր որպես լուրջ դժբախտություն, իսկ այն գտնելը մեծ ուրախություն կպատճառեր, որը պատրաստ էին կիսելու հարևան կանայք: {ԲԱ 146.3}

«Եվ երբ գտնի,- ասաց Քրիստոսը,- բարեկամներին և դրացիներին կկանչի և կասի. Ուրախացե՛ք ինձ հետ, որովհետև դրամը գտա, որ կորցրել էի: Ասում եմ ձեզ, այդպես էլ Աստծո հրեշտակների առաջին ուրախություն կլինի մեկ մեղավորի համար, որ կապաշխարի»։ {քւ 146.4}

Այս առակը նախորդի նման պատմում է ինչ-որ մի բանի կորստի մասին, որ կարելի է գտնել ուշադիր որոնումների դեպքում, և ինչը կարող է մեծ ուրախություն պատճառել: Սակայն երկու առակները ներկայացնում են մարդկանց տարբեր դասակարգեր: Կորած ոչխարը գիտի, որ ինքը կորած է: Նա հեռացել է հովվից ու հոտից և ինքնուրույն չի կարող վերադառնալ: Նա խորհրդանշում է նրանց, ովքեր հասկանում են, որ բաժանված են Աստծուց և գտնվում են շփոթության, անարգանքի ու դառը փորձության մեջ: Կորած դրամը ներկայացնում է նրանց, ովքեր կորած են հանցանքների ու մեղքերի մեջ, սակայն չեն գիտակցում իրենց վիճակը: Նրանք օտարացել են Աստծուց, բայց դա չգիտեն: Նրանց հոգիները վտանգի մեջ են, բայց նրանք անտեղակ են ու անհոգ: [194] Այս առակում Քրիստոսը սովորեցնում է, որ նույնիսկ նրանց, ովքեր անտարբեր են Աստծո պահանջներին, Նա գթասրտորեն սիրում է: Պետք է այդպիսիներին փնտրել ու հետ վերադարձնել Աստծուն: {քւ 147.1}

Ոչխարը հեռացել էր փարախից, կորել էր անապատում կամ սարերում: Դրամը կորել էր տանը և շատ մոտիկ էր, սակայն կարող էր գտնվել միայն փութաջան որոնումների շնորհիվ: {քւ 147.2}

Այս առակում դաս կա ընտանիքների համար: Հաճախ ընտանիքում մեծ անհոգություն է նկատվում նրա անդամների հանդեպ: Նրանց մեջ կարող է լինել մեկը, որ օտարացել է Աստծուց, սակայն որքան քիչ են մտահոգվում ընտանիքի անդամները, որ չկորցնեն Աստծո վստահված պարգևներից մեկը: {քւ 147.3}

Դրամը, թեև փոշու և աղբի մեջ է, այնուամենայնիվ, արծաթի կտոր է: Եվ տերը փնտրում է այն, որովհետև արժեք ունի: Այդպես էլ ամեն մի մարդ, որքան էլ այլասերված լինի մեղքի պատճառով, Աստծո աչքին արժեքավոր է համարվում: Ինչպես որ դրամն է կրում տիրող կառավարության պատկերն ու դրոշմը, այնպես էլ մարդն էր կրում իր ստեղծման ժամանակ Աստծո պատկերն ու դրոշմը, ու թեև հիմա ապականված և խամրած է մեղքի ազդեցության տակ, սակայն այս ձեռագրի հետքերը մնում են ամեն մի հոգու վրա: Աստված կամենում է գտնել այդ հոգին և վերականգնել նրանում իր պատկերն արդարության և սրբության մեջ: {քւ 147.4}

Առակում կինն ուշադրությամբ փնտրում է իր կորած դրամը: Նա վառում է ճրագը և ավլում տունը, տեղաշարժում է ամեն ինչ, որ կարող է խանգարել իր որոնմանը: Չնայած միայն մեկ դրամ է կորել, նա չի դադարեցնում իր ջանքերը, մինչև չգտնի այն: Այդպես էլ ընտանիքում, եթե մեկ անդամ կորած է Աստծո համար, ամեն միջոց պետք է գործադրվի նրան շահելու համար: Մյուս բոլորը թող հանգամանորեն և մանրագնին քննեն իրենց սրտերը: Թող հետազոտվի կյանքը: Տեսե՛ք չկա՞ արդյոք որևէ սխալ, որևէ վրիպում ընտանիքի ղեկավարման մեջ, որի պատճառով այդ հոգին մխրճվել է մեղքի մեջ: [195] {քւ 148.1}

Եթե ընտանիքում կա մի երեխա, ով չի գիտակցում իր մեղավոր վիճակը, ծնողները չպետք է հանգստանան: Թող ճրագը վառվի: Ուսումնասիրե՛ք Աստծո խոսքը և նրա լույսի

ներքո ուշադրությամբ քննեցեք ամեն բան տան մեջ, որպեսզի տեսնեք, թե ինչո՞ւ է կորչում երեխան: Թող ծնողները քննեն իրենց սրտերը, իրենց սովորություններն ու գործերը: Երեխաները Տիրոջ ժառանգությունն են, և մենք պատասխանատու ենք Նրա սեփականության տնօրինության համար: {ԲԱ 148.2}

Կան հայրեր և մայրեր, ովքեր կամենում են աշխատել մի որևէ օտարերկրյա ավետարանչական դաշտում, կան շատերը, ովքեր ակտիվ են քրիստոնեական աշխատանքում տնից դուրս, մինչդեռ նրանց զավակներն անծանոթ են Փրկչին և Նրա սիրուն: Քրիստոսի համար իրենց երեխաներին շահելու գործը շատ ծնողներ վստահում են քարոզչին կամ շաբաթօրյա դպրոցի ուսուցչին, բայց, այսպես վարվելով, նրանք անտեսում են Աստծո կողմից իրենց վրա դրված պատասխանատվությունը: Իրենց զավակների քրիստոնեական կրթության և դաստիարակության գործն ամենամեծ ծառայությունն է, որ ծնողները կարող են մատուցել Աստծուն: Դա աշխատանք է, որ համբերություն, եռանդ և համառ ջանքեր է պահանջում ողջ կյանքի ընթացքում: Այս վստահությունն արհամարհելով՝ մենք ապացուցում ենք, որ անհավատարիմ տնտեսներ ենք: Նման արհամարհանքի համար Աստված ոչ մի արդարացում չի ընդունի: {ԲԱ 148.3}

Բայց նրանք, ովքեր մեղավոր են եղել այս անհոգության մեջ, չպետք է հուսահատվեն: Կինը, ում դրամը կորել էր, փնտրեց այնքան ժամանակ, մինչև գտավ այն: Այդպես էլ ծնողները թող հավատով, սիրով ու աղոթքով աշխատեն իրենց ընտանիքի անդամների համար, մինչև որ նրանք կարողանան ուրախությամբ մոտենալ Աստծուն՝ ասելով. [196] «Ահա ես և այն զավակները, որ Տերը տվեց ինձ» (Եսայիա 8.18): {ԲԱ 148.4}

Սա է ճշմարիտ ընտանեկան ավետարանչական աշխատանքը, և այն օգտակար է ինչպես կատարողներին, այնպես էլ նրանց, ում համար դա արվում է: Հավատարմորեն հոգ տանելով մեր ընտանեկան շրջանակի համար՝ մենք պատրաստվում ենք աշխատել Տիրոջ ընտանիքի անդամների համար, որոնց հետ պիտի ապրենք հավիտենական դարերի ընթացքում, եթե հավատարիմ մնանք Քրիստոսին: Մենք պարտավոր ենք այն նույն հոգատարությունը ցուցաբերել քրիստոնյա եղբայրների և քույրերի նկատմամբ, որ ընտանիքի անդամներն ունեն իրար հանդեպ: {ԲԱ 149.1}

Աստծո ծրագրի համաձայն այս ամենը կպատրաստի մեզ աշխատելու ուրիշների համար: Երբ մեր համակրանքը և սերն ավելանան, մենք ամենուրեք գործ կգտնենք անելու: Աստծո մարդկային մեծ ընտանիքն ընդգրկում է ամբողջ աշխարհը, և Նրա անդամներից որևէ մեկի կողքով չպետք է անցնել արհամարհանքով: {ԲԱ 149.2}

Որտեղ էլ լինենք, կորած դրամը սպասում է մեր որոնումներին: Փնտրո՞ւմ ենք արդյոք մենք այն: Ամեն օր հանդիպում ենք այնպիսի մարդկանց, ովքեր ոչ մի հետաքրքրություն չեն ցուցաբերում կրոնի հանդեպ, մենք խոսում ենք նրանց հետ, այցելում ենք նրանց: Արդյոք շահագրգռվա՞ծ ենք նրանց հոգևոր բարօրությամբ, ծանոթացնո՞ւմ ենք նրանց Քրիստոսի հետ որպես մեղքեր ներող Փրկիչ: Պատմո՞ւմ ենք արդյոք նրանց Քրիստոսի այն ջերմ սիրո մասին, որով լցված են մեր սրտերը: Եթե ոչ, ապա ինչպե՞ս կհանդիպենք այն հոգիների հետ, ովքեր հավիտենապես կորած են, երբ նրանց հետ միասին կանգնենք Աստծո գահի առաջ: {ԲԱ 149.3}

Ո՞վ կարող է գնահատել հոգու արժեքը: Եթե ուզում եք իմանալ նրա գինը, գնացեք Գեթսեման, արթուն մնացեք Քրիստոսի հետ Նրա տառապանքի ժամերին, երբ Նրա

քրտինքն արյան խոշոր կաթիլների պես էր: Նայեք Փրկչին խաչի վրա գամված: Լսեք Նրա հուսահատ աղաղակը. «Իմ Աստված, իմ Աստված, ինչո՞ւ թողեցիր ինձ» (Մարկոս 15.34): Նայեք վիրավոր գլխին, խոցված կողին, վիրավոր ոտքերին: Հիշեք, որ Քրիստոսը վտանգի դիմեց, քանի որ կարող էր կորցնել ամեն բան: Հանուն մեր փրկության երկինքն իսկ վտանգի ենթարկվեց: Խաչի պատվանդանի մոտ հիշելով, որ Քրիստոսն իր կյանքը կոխեր նույնիսկ մեկ մեղավորի համար, դու կարող ես գնահատել հոգու արժեքը: [197] {քս 149.4}

Եթե դուք կապված եք Քրիստոսի հետ, ապա Նրա պես կգնահատեք ամեն մի մարդու: Դուք ուրիշների նկատմամբ կզգաք այն նույն խորը սերը, որ Քրիստոսը տածում է ձեր հանդեպ: Այնժամ ի վիճակի կլինեք ոչ թե կորցնելու, այլ շահելու, և ոչ թե վանելու, այլ գրավելու նրանց, ում համար Նա մեռավ: Ոչ ոք երբեք չէր դառնա Աստծուն, եթե Քրիստոսն անձամբ ջանք չգործադրեր Նրա համար, և հենց այս անհատական աշխատանքով է, որ կարող ենք հոգիներ փրկել: Երբ տեսնում ենք կործանվողներին, չպետք է հանգիստ ու անտարբեր մնանք: Որքան ավելի մեծ կլինի նրանց մեղքը, և խորը՝ դժբախտությունը, այնքան ավելի լուրջ և քնքուշ պիտի լինեն ձեր ջանքերը նրանց վերադարձնելու համար: Դուք կտեսնեք նրանց կարիքը, ովքեր ցավ են քաշում, ովքեր մեղանչել են Աստծո դեմ, ովքեր ճնշված են հանցանքների ծանրության տակ: Ձեր սիրտը նրանց նկատմամբ կլցվի կարեկցանքով, և նրանց օգնության ձեռք կմեկնեք: Ձեր հավատի և սիրո ձեռքերով նրանց Քրիստոսին կբերեք: Դուք կհսկեք և կքաջալերեք նրանց, և ձեր կարեկցանքն ու վստահությունը կօգնեն նրանց հաստատ մնալ: {քս 150.1}

Երկնքի բոլոր հրեշտակները պատրաստ են համագործակցելու այս աշխատանքում: Երկնքի բոլոր միջոցները նրանց տրամադրության տակ են, ովքեր ջանում են փրկել կորածին: Հրեշտակները կօգնեն ձեզ գտնելու ամենաանհոգներին ու ամենախստասիրտներին: Ու երբ մեկը հետ է վերադարձվում Աստծուն, ամբողջ երկիքը ցնծում է, սերովբեներն ու քերովբեները նվագում են իրենց ոսկյա քնարների վրա և գովասանքի երգեր են երգում Աստծուն և Գառին՝ մարդկանց որդիների հանդեպ ունեցած իրենց ողորմության ու սիրառատ բարության համար: [198] {քս 150.2}

Գլուխ 16 - Կորած էր և գտնվեց

Ըստ Ղուկասի 15.11-32:

Կորած ոչխարի, կորած դրամի և անառակ որդու առաքյալներում հստակ կերպով երևում է Աստծո գթառատ սերը նրանց հանդեպ, ովքեր ցած են հրենից: Թեև նրանք շրջվել են Աստծուց, Նա չի թողնում նրանց իրենց թշվառության մեջ: Նա լի է բարության և քնքուշ կարեկցանքով բոլոր նրանց հանդեպ, ովքեր ենթարկվում են խորամանկ թշնամու փորձություններին: {ք 151.1}

Անառակ որդու առաքյալում նկարագրված է Աստծո վերաբերմունքը նրանց հանդեպ, ովքեր մի ժամանակ ճանաչել են Հոր սերը, սակայն թույլ են տվել փորձիչին իր կամքի գերիները դարձնելու նրանց: {ք 151.2}

«Մի մարդ երկու որդի ուներ. Եվ նրանցից փոքրն ասաց հորը. Հայր, տուր ինձ, ինչ-որ բաժին կհասնի ինձ ստացվածքիցդ, և նա ապրանքը բաժանեց նրանց: Եվ շատ օր չանցած՝ փոքր որդին ամեն բաները ժողովեց, հեռու երկիր գնաց»: {ք 151.3}

Այս փոքր որդին հոգնել էր հոր տան սահմանափակումներից: Նա կարծում էր, թե իր ազատությունը սահմանափակ է: Նա սխալ էր հասկացել հոր սերն ու հոգատարությունը և որոշեց հեռուել իր հակումների թելադրանքին: [199] {ք 151.4}

Երիտասարդը ոչ մի պարտավորություն չի զգում իր հոր հանդեպ և ոչ էլ շնորհակալ է լինում նրանից, սակայն հավակնում է իր որդիական արտոնությանը՝ բաժին ստանալու հոր ունեցվածքից: Ժառանգությունը, որ պիտի փոխանցվեր նրան հոր մահից հետո, նա ցանկանում է ստանալ հիմա: Նա ձգտում է ապրել ներկա զվարճություններով և հոգ չի տանում ապագայի մասին: {ք 151.5}

Ձեռք բերելով իր ժառանգությունը՝ նա թողնում է հայրական տունը և գնում է մի «հեռու երկիր»: Ունենալով բավականին մեծ գումար և ազատություն, որ ինչ կամենա, կարող է անել, նա ինքն իրեն հույս է տալիս, թե հասել է իր սրտի փափագին: Ոչ ոք չկա, որ ասի՝ «մի՛ արա», որովհետև կվնասես քեզ, կամ «սա՛ արա», որովհետև այդպես ճիշտ է: Չար ընկերակցություններն օգնում են նրան ավելի խորն ընկղմվելու մեղքի մեջ, և նա վատնում է իր «ստացվածքը անառակ ապրելով»: {ք 151.6}

Աստվածաշունչը պատմում է մարդկանց մասին, ովքեր «ասելով, թե իմաստուն են՝ հիմարացան» (Հռոմեացիս 1.22), և հենց այսպիսին է առաքյալում նկարագրված երիտասարդի պատմությունը: Այն հարստությունը, որ եսասիրաբար պահանջել էր իր հորից, նա վատնում է պոռնիկների վրա: Նրա երիտասարդության առնական ուժերը վատնված են: [200] Կյանքի թանկագին տարիները, մտքի ուժը, երիտասարդական պայծառ երազանքները, հոգևոր իղձերը՝ ամեն ինչ այրվում է կրքի բոցերում: {ք 152.1}

Գալիս են սովի տարիները, և նա իր թշվառության մեջ ընկերանում է այդ երկրի մի քաղաքացու հետ, ով ուղարկվում է նրան դաշտում խոզեր արածեցնելու: Հրեայի համար դա ամենաանարգ ու նվաստացուցիչ աշխատանքն էր: Երիտասարդը, որ պարծենում էր իր ազատությամբ, ստրուկ է հիմա: Նա ամենավատ գերության մեջ է՝ «բռնված իր մեղքի չվաններով» (Առակաց 5.22): Շքեղությունն ու փայլը, որ հրապուրել էին նրան, անհետացել են, և նա զգում է իր շղթաների ծանրությունը: Նստած գետնին այդ ամայի

ու սովահար երկրում, բացի խոզերից, ոչ մի ընկեր չունենալով՝ նա մնում է այն եղջերենու պտուղներով, որով անասուններն էին կերակրվում: Թեթևամիտ ընկերներից, ովքեր հավաքվում էին նրա շուրջը բարեհաջող օրերին և ուտում ու խմում էին նրա հաշվին, ոչ մեկը չկար, որ ընկերություն աներ նրա հետ: Որտե՞ղ է այժմ նրա շվայտ ուրախությունը: Հանգստացնելով իր խիղճը, բթացնելով իր զգայարանները՝ նա իրեն երջանիկ էր կարծում, բայց հիմա՝ առանց փողի, քաղցած, խոցված հպարտությամբ, բարոյաթված, թույլ և անհավասարակշիռ կամքով, կարծես վեհ զգացմունքները կորցրած՝ նա այժմ մահկանացուներից ամենաթշվառն է: {ԲԱ 152.2}

Մեղավոր մարդու վիճակի ինչպիսի՜ պատկեր: Ինքնաբավարարման և մեղավոր հաճույքների ձգտող մեղսագործը, թեև շրջապատված Նրա սիրո օրհնություններով, ոչ մի բան այնպես չի ցանկանում, որքան օտարանալն է Աստծուց: Անշնորհակալ որդու նման, նա Աստծուց պահանջում է իր բաժինը, ասես օրենքով այն իրենն է: Նա այն վերցնում է առանց շնորհակալության և առանց սիրո ծառայություն մատուցելու, կարծես թե ընդունված կարգն է այդպես: Ինչպես Կայենը հեռացավ Տիրոջ ներկայությունից իր համար տուն փնտրելու, ինչպես անառակ որդին մեկնեց «հեռու երկիր», այդպես էլ մեղավորներն են երջանկություն փնտրում Աստծուն մոռանալու մեջ: (Հռոմեացիս 1.28): {ԲԱ 152.3}

Ինչքան էլ որ արտաքուստ չերևա՝ ամեն մի կյանք, որ ամփոփված է «ես»-ի մեջ, վատնված է: Ով որ փորձում է ապրել Աստծուց հեռու, անտեղի վատնում է իր կարողությունը: [201] Նա կորցնում է թանկագին տարիները, վատնում է մտավոր, հոգևոր և ֆիզիկական ուժերը, և ամեն ինչ անում է, որ կորցնի հավիտենությունը: Նա, ով հեռանում է Աստծուց, որպեսզի ծառայի իրեն, ծառա է մամոնային: Գիտակից էակը, որ Աստված ստեղծել է հրեշտակների հետ հաղորդակցվելու համար, այնքան է այլասերվել, որ ծառայում է այն բանին, ինչ երկրավոր է և անասնական: Այս է ենամոլության վախճանը: {ԲԱ 153.1}

Եթե ընտրել եք այդպիսի մի կյանք, իմացեք, որ ձեր փողերը չեք ծախսում հանապազօրյա հացի համար և ձեր վաստակը՝ բավարարություն չպատճառող բաների համար: Լինում են ժամանակներ, երբ գիտակցում եք ձեր նվաստացումը: Միայնակ, հեռավոր մի երկրում դուք զգում եք ձեր թշվառությունը և հուսահատված աղաղակում եք. «Ես ի՞նչ խեղճ մարդ եմ, ո՞վ կապրեցնի ինձ այս մահի մարմնից» (Հռոմեացիս 7.24): Մարգարեի հետևյալ խոսքերը համընդհանուր ճշմարտություն են պարունակում. «Անիծյալ լինի այն մարդը, որ մարդի է ապավինում, և մարմինն իրեն բազուկ շինում, և իր սրտով խոտորում է Տերից: Նա մոշենիի պես պիտի լինի անապատում և պիտի բարիք եկած ժամանակ չտեսնի, և պիտի բնակվի անապատի այրված տեղերում, աղի և անբնական երկրում» (Երեմիա 17.5,6): [202] Աստված «Իր արեգակը ծագեցնում է չարերի և բարիների վրա և անձրև է բերում արդարների և անիրավների վրա» (Մատթեոս 5.45), բայց մարդիկ իշխանություն ունեն իրենց ծածկելու արևի լույսից և անձրևից: Այդպես էլ, մինչ Արդարության Արեգակը շողում է, և շնորհի անձրևն առատորեն թափվում է բոլորի համար, Աստծուց հեռանալով՝ մենք կարող ենք «բնակվել անապատի այրված տեղերում»: {ԲԱ 153.2}

Աստծո սերը դեռ հանգչում է նրա վրա, ով որոշել է հեռանալ Նրանից, և Նա աշխատում է նրա վրա, որպեսզի հետ՝ Հոր տունը վերադարձնի: Անառակ որդին իր

թշվառության մեջ «ինքն իրեն եկավ»: Այս խաբուսիկ ուժը, որով սատանան բռնել էր նրան, կոտրվեց: Նա տեսավ, որ իր տանջանքն իր սեփական հիմարության արդյունքն է, և ասաց. «Քանի վարձկաններ ունի իմ հայրը՝ հացով լցված, և ես այստեղ սովամահ կորչում եմ: Վեր կենամ գնամ իմ հոր մոտ»: Որքան էլ թշվառ էր անառակ որդին, նա հույս գտավ իր հոր սիրո մեջ, որում համոզված էր: Այդ սերն էր, որ նրան ձգում էր դեպի տուն: Այդպես էլ Աստծո սիրո նկատմամբ վստահությունն է, որ դրդում է մեղավորին դառնալու դեպի Աստված: «Աստծո քաղցրությունը քեզ ապաշխարության է տանում» (Հռոմեացիս 2.4): Աստվածային սիրո կարեկցության և գթության ոսկե շղթան պաշտպանում է վտանգի ենթարկված յուրաքանչյուր հոգու: Տերն ասում է. «Հավիտենական սիրով սիրել եմ քեզ, դրա համար քաշեցի քեզ ողորմությունով» (Երեմիա 31.3): {ԲԱ 154.1}

Որդին որոշում է խոստովանել իր մեղքը: Գնալով իր հոր մոտ՝ նա կասի. «մեղանչեցի երկնքի դեմ և քո առաջին: Եվ այլևս արժանի չեմ քո որդին կոչվելու»: Բայց, ցույց տալով իր հոր սիրո սահմանափակ ըմբռնումը՝ նա ավելացնում է. «ինձ քո վարձկաններից մեկի պես արա»: {ԲԱ 154.2}

Երիտասարդը, թողնելով խոզերի երամակն ու եղջերենու պտուղները, որոշում է գնալ իր Հոր տուն: Սովից ու տկարությունից երերալով՝ նա շտապ ճանապարհ է ընկնում: [203] Զուկնալով ծածկոց, որի տակ թաքցնի իր ցնցոտիները, բայց արդեն թշվառությունից խոնարհված, նա շտապում է ծառայի տեղ աղերսելու այնտեղ, որտեղ որդի էր եղել ժամանակին: {ԲԱ 154.3}

Լքելով հայրական տունը՝ անհոգ և ուրախ երիտասարդի մտքով էլ չէր անցնում, թե ինչպիսի ցավ ու կարոտ է թողել հոր սրտում: Երբ նա պարում և զվարճանում էր իր սանձարձակ ընկերների հետ, չէր էլ մտածում, թե ինչ խավար է իջել իրենց տան վրա: Եվ այժմ, երբ հոգնած ու ծանր քայլերով շարունակում էր տունդարձի ճանապարհը, տեղյակ չէր, որ մեկը սպասում է իր վերադարձին: Բայց մինչ նա «հեռու էր», հայրը նկատեց նրան: Սերն արագ է նկատում: Այլասերվածությունը, որը տարիներ շարունակ մեղքի մեջ ապրելու հետևանքն է, չի կարող ծածկել որդուն հոր աչքերից: Նրա «գուլթ շարժվեց, վազեց՝ նրա վզովն ընկավ», և փարվելով նրան՝ երկար ու քնքշորեն ողջագուրեց: {ԲԱ 154.4}

Արհամարհական ոչ մի հայացքով հայրը չի ծիծաղի իր որդու թշվառության ու ցնցոտիների վրա: Հակառակը, նա հանում է իր ուսերի վրայից լայն ու շքեղ թիկնոցը և ծածկում որդու հյուժված մարմինը, և երիտասարդը հեկեկալով ապաշխարում է. [204] «Հայր, մեղանչեցի երկնքի դեմ և քո առաջին և այլևս արժանի չեմ քո որդին կոչվելու»: Հայրը, ամուր գրկած որդուն, տուն է բերում: Նա այլևս կարիք չունի ծառայի գործ խնդրելու: Նա որդի է, ով պետք է պատիվ ունենա օգտվելու ամենալավ բաներից, ում պիտի հարգեն ու սպասարկեն ծառաներն ու աղախիկները: {ԲԱ 155.1}

Հայրն ասաց իր ծառաներին. «Առաջի պատմուճանը հանեցեք և հագցրեք նրան, և մատանի դրեք նրա ձեռքին, և կոշիկներ՝ նրա ոտներին: Եվ մսացու եզը բերեք մորթեցեք, և ուտենք՝ ուրախ լինենք: Որ այս իմ որդին մեռած էր և կենդանացավ. կորած էր և գտնվեց. և սկսեցին զվարճանալ»: {ԲԱ 155.2}

Խռովահույզ երիտասարդության տարիներին անառակ որդին նայում էր իր հորը որպես մի դաժան ու խստապահանջ մարդու: Որքան տարբեր է հիմա նրա կարծիքը: Այդպես էլ նրանք, ովքեր խաբված են սատանայի կողմից, Աստծուն նայում են որպես

խիստ և պահանջկոտ Մեկի: Նրանք կարծում են, թե Նա հսկում է, որ մեղադրի և դատապարտի, կարծես չկամենալով ընդունել մեղավորին այնքան ժամանակ, քանի դեռ օրինական արդարացում կա նրան չօգնելու: Նրա օրենքը համարում են մարդկանց երջանկությունը սահմանափակող մի ծանր բեռ, որից ուրախ են ազատվել: Բայց Նա, ում աչքերը բացվել են Քրիստոսի սիրով, կտեսնի, թե Աստված որքան լի է կարեկցանքով: Նա արդեն ոչ թե բռնի և անգուրժ մի էակ կթվա, այլ մի հայր, որ փափագում է գրկել իր ապաշխարող որդուն: Մեղավորը սաղմոսերգուհի հետ կբացականչի. «Ինչպես որ հայրը կգթա որդիներին, այնպես գթած է Տերը իրենից վախեցողներին» (Սաղմոս 103.13): {ԸԱ 155.3}

Առաքյալ անառակ որդուն չեն խայթում կամ երեսով տալիս նրա չար գործերի համար: Որդին զգում է, որ անցյալը ներված է և մոռացված, մեկընդմիջտ ջնջված: Այսպես էլ Աստված է ասում մեղավորներին. «Ես մեզի պես ջնջել եմ քո հանցանքները և ամպի պես՝ քո մեղքերը» (Եսայիա 44.22): «Ես պիտի ներեմ նրանց անօրենությունը և նրանց մեղքերը այլևս պիտի չհիշեմ» (Երեմիա 31.34): [205] «Ամբարիշտը թողնի իր ճանապարհը, և անօրեն մարդը՝ իր խորհուրդները, և դառնա Տիրոջը, և Նա կողորմի նրան. և մեր Աստծուն, որովհետև Նա շատ ներող է» (Եսայիա 55.7): «Այն օրերը և այն ժամանակ, ասում է Տերը, պիտի Իսրայելի անօրենությունը որոնվի, բայց պիտի չլինի Նա. և Յուդայի մեղքերը՝ բայց պիտի չգտնվի» (Երեմիա 50.20): {ԸԱ 156.1}

Ապաշխարող մեղավորին ընդունելու Աստծո պատրաստակամության ինչպիսի՜ հավաստիացում է տրված այստեղ: Ընթերցող, արդյո՞ք ընտրել ես քո սեփական ճանապարհը: Հեռացե՛լ ես արդյոք Աստծուց: ճաշակե՛լ ես արդյոք անօրենության պտուղները, որոնք մոխրի են վերածվել քո շուրթերին: Եվ այժմ, երբ ունեցվածքդ վատնված է, կյանքիդ ծրագրերը խափանված են, և հույսերդ՝ մեռած, արդյո՞ք դու միայնակ ես մնացել ու լքված: Հիմա այն ձայնը, որ երկար ժամանակ խոսում էր քո սրտին, որին, սակայն դու չէիր կամենում լսել, ավելի պարզ ու որոշակի է հնչում քեզ. «Վեր կացեք ու գնացեք, որովհետև սա չէ հանգստության տեղը. այն պղծության պատճառով, որ պիտի կործանի, և այն էլ սաստիկ կործանումով» (Միքիա 2.10): Վերադարձիր քո Յոր տուն: Նա հրավիրում է քեզ՝ ասելով. «Դարձիր դեպի ինձ, որովհետև ես քեզ փրկել եմ» (Եսայիա 44.22): {ԸԱ 156.2}

Մի լսեք թշնամուն, որ շշնջում է հեռու մնալ Քրիստոսից, քանի որ դեռ ավելի լավը չեք դարձել, և բավականին մաքուր չեք Աստծուն մոտենալու համար: Եթե սպասեք այդ պահին, երբեք չեք մոտենա Նրան: [206] Երբ սատանան ցույց է տալիս ձեզ ձեր կեղտոտ զգեստները, կրկնեք Յիսուսի խոստումը. «Ինձ մոտ եկողին ես դուրս չեմ հանի» (Հովհաննես 6.37): Ասեք թշնամուն, որ Յիսուս Քրիստոսի արյունը սրբում է ամեն մեղքից: Ձեր սեփականը դարձրեք Դավթի աղոթքը. «Սրբիր ինձ զոպայով՝ և ես մաքուր կլինեմ. լվա ինձ՝ և ձյունից սպիտակ կլինեմ» (Սաղմոս 51.7): {ԸԱ 156.3}

Վեր կացեք և գնացեք ձեր Հոր մոտ: Նա դեռ հեռվում կդիմավորի ձեզ: Եթե նույնիսկ մեկ քայլ կատարեք դեպի Նա ապաշխարումով, Նա կշտապի գրկել ձեզ անսահման սիրո Իր ձեռքերով: Նրա ականջները բաց են լսելու փշրված հոգու հառաչանքը: Սրտի առաջին իսկ տենչն առ Աստված հայտնի է Նրան: Որքան էլ անվճռական հնչի աղոթքը, որքան էլ գաղտնի թափվի արցունքը, և որքան էլ թույլ լինի Աստծուն գտնելու անկեղծ ցանկությունը, Աստծո Հոգին շտապում է պատասխանել դրանց: Նույնիսկ մինչև

աղոթքն արտաբերելը կամ սրտի փափագը հայտնելը՝ Քրիստոսն ուղարկում է իր շնորհը այն շնորհի հետևից, որ գործում է մարդկային հոգու վրա: {քւ 157.1}

Ձեր երկնավոր Հայրը ձեզնից վեր կանոնի մեղքով պղծված զգեստները: Չաքարիայի հրաշալի խորհրդանշական մարգարեության մեջ Հեսու քահանայապետը, որ կեղտոտ հագուստներով կանգնած է Տիրոջ հրեշտակի առաջ, խորհրդանշում է մեղավորին: Եվ լավում է Տիրոջ խոսքը. «Հեռացրեք նրա վրայից այդ կեղտոտ հագուստները. և նրան ասաց. Տես՝ ես քո վրայից վեր առա քո անօրենությունը, և քեզ պատվական զգեստներ եմ հագցնում... և մաքուր խոյր դրին նրա գլխին և հանդերձներ հագցրին նրան» (Չաքարիա 3.4,5): Այդպես էլ Աստված ձեզ կհագցնի «փրկության պատմունճանը» և կծածկի ձեզ «արդարության հանդերձով» (Եսայիա 61.10): «Թեև գոմերի մեջտեղը պառկած լինեն, աղավնիի թևերի պես արծաթով պատված կլինեն ու նրա փետուրները՝ դեղին ոսկիով» (Սաղմոս 68.13): {քւ 157.2}

Նա ձեզ կտանի իր խնջույքի տունը, և Նրա դրոշմը ձեր վրա սերը կլինի: [207] (Երգ երգոց 2.4): «Եթե իմ ճանապարհներով գնաս,- հայտարարում է Նա,- ես քեզ ընթացք կտամ այս կանգնողների մեջ»՝ նույնիսկ սուրբ հրեշտակների մեջ, որ շրջապատում են Նրա գահը: (Չաքարիա 3.7): {քւ 157.3}

«Փեսան հարսի վրա ուրախանալու պես՝ պետք է քեզ վրա ուրախանա քո Աստվածը» (Եսայիա 62.5): «Նա պիտի փրկի, Նա պիտի ուրախանա քեզ վրա զվարճությամբ, Նա պիտի լռի իր սիրով և պիտի ցնծա քեզ վրա խնդալով» (Սովիոնիա 3.17): Եվ երկինքն ու երկիրը պիտի միանան Հոր ցնծության երգին. «Որ այս իմ որդին մեռած էր և կենդանացավ. կորած էր և գտնվեց»: {քւ 157.4}

Մինչև այստեղ Փրկչի առակում չկա ոչ մի տարօրինակ հնչյուն, որ խախտի ուրախության տեսարանի ներդաշնակությունը, բայց այժմ Քրիստոսը մեկ ուրիշ տարր է մտցնում: Երբ անառակ որդին տուն եկավ, ավագ որդին «հանդումն էր. և երբ որ եկավ տանը մոտեցավ, երգերի ու պար գալու ձայնը լսեց: Եվ ծառաներից մեկին կանչեց իր մոտ, հարցնում էր, թե այդ ի՞նչ է: Նա էլ ասաց նրան. թե Եղբայրդ եկել է, և քո հայրը մնացու եզը մորթեց, որովհետև ողջ և առողջ ընդունեց նրան: Եվ Նա բարկացավ, և չէր ուզում ներս մտնել»: Ավագ եղբայրը չէր կիսել հոր վիշտը և չէր սպասել կորածին: Դրա համար էլ Նա չի կիսում հոր ուրախությունը մոլորվածի վերադարձի առիթով: Ցնծության ձայները նրա սրտում ոչ մի ուրախություն չեն առաջացնում: Նա ծառային հարցնում է խնջույքի պատճառը, և պատասխանը գրգռում է նրա նախանձը: Եվ Նա չի կամենում ներս մտնել՝ ողջունելու իր կորած եղբորը: Բարեհաճ վերաբերմունքն անառակ որդու հանդեպ Նա համարում է վիրավորանք իր հասցեին: {քւ 158.1}

Երբ Հայրը գալիս է նրան համոզելու, դրսևորվում է ավագ որդու բնավորության հպարտությունն ու չարությունը: Նա համարում է, որ իր հոր տանը ապրելով, կատարում էր անվարձահատույց մի ծառայություն, և հետո դա հակադրում է սիրալիր վերաբերմունքի հետ, որ հայրը ցուցաբերում է նոր վերադարձած եղբոր նկատմամբ: Դրանով Նա ցույց է տալիս, որ իր ծառայությունն ավելի շուտ եղել է ծառայի, քան թե որդու ծառայություն: [208] Այն ժամանակ, երբ կարող էր մըշ- տապես ուրախ լինել իր հոր ներկայությամբ, Նա մտածում էր այն շահի մասին, որ կարող էր ստանալ իր բարոյական կյանքի շնորհիվ: Նրա խոսքերը ցույց են տալիս, որ այդ պատճառով է Նա հրաժարվել

մեղքի հաճույքներից: Դե եթե այս եղբայրը պիտի ստանա իր պարգևները, ուրեմն ինքը սխալվել է, մտածում է ավագ եղբայրը: Նա նախանձում է՝ տեսնելով սիրալիր վերաբերմունքն իր եղբոր նկատմամբ: Նա պարզորոշ ցույց է տալիս, որ եթե ինքը լիներ հոր տեղը, երբեք չէր ընդունի անառակ որդուն: Նա նույնիսկ չի ճանաչում նրան որպես եղբայր, այլ նրա մասին սառնորեն ասում է՝ «քո որդին»: {քա 158.2}

Սակայն հայրը մեղմությամբ է վարվում նրա հետ: «Որդյակ,- ասում է նա,- դու ամեն ժամանակ ինձ հետ ես, և ամենը, ինչ որ իմա է՝ քոնն է»: Եղբորո՞թափառական կյանքի այս բոլոր տարիների ընթացքում մի՞թե առավելություն չես ունեցել ապրելու ինձ հետ: {քա 159.1}

Այն ամենն, ինչ կարող էր ծառայել իր զավակների երջանկությանը, ամբողջովին նրանց է պատկանում: [209] Որդին կարիք չունեի հարցնելու պարգևի կամ վարձատրության մասին: «Ամենը, ինչ որ իմա է՝ քոնն է»: Դու պիտի միայն հավատաս իմ սիրուն և վերցնես ընծան, որ ձրի է շնորհվում: {քա 159.2}

Մի որդին որոշ ժամանակով կտրվել էր ընտանիքից՝ չգիտակցելով հոր սերը: Բայց հիմա նա վերադարձել է և ուրախությունից մոռացել իր բոլոր ցավերը: «Այս քո եղբայրը մեռած էր և կենդանացավ. կորած էր և գտնվեց»: {քա 159.3}

Արդյո՞ք ավագ որդին տեսավ իր ստոր, անշնորհակալ հոգին: Եկա՞վ արդյոք նա այն համոզմանը, որ թեև իր եղբայրը անզգամորեն է վարվել, բայց նա, այնուամենայնիվ, իր եղբայրն է: Ապաշխարե՞ց արդյոք ավագ եղբայրն իր նախանձության ու խստասրտության համար: Այս ամենի մասին Քրիստոսը լռում է: Եվ քանի որ առակը դեռ ընթացքի մեջ էր, Նա թողնում է, որ իր ունկնդիրները հետևություն անեն: {քա 159.4}

Ավագ որդին խորհրդանշում էր Քրիստոսի օրերի չապաշխարած հրեաներին, ինչպես նաև բոլոր դարերի փարիսեցիներին, ովքեր արհամարհանքով էին նայում նրանց, ում մաքսավորներ և մեղավորներ էին համարում: Քանի որ չափազանց մեծ մեղքերի մեջ չեն ընկել, նրանք ինքնարդարությամբ են լցված: Քրիստոսն այս բժախնդիր մարդկանց ցույց տվեց իրենց սեփական պատկերը: Առակում նշված ավագ որդու պես նրանք հատուկ արտոնություններ էին ստացել Աստծուց: Նրանք իրենց համարում էին Աստծո տան որդիները, բայց վարձկանի հոգի ունեին: Նրանք գործում էին ոչ թե սիրուց դրդված, այլ վարձատրվելու հույսով: Նրանց աչքին Աստված մի խստապահանջ հսկիչ էր երևում: Նրանք տեսան, որ Քրիստոսը հրավիրում է մաքսավորներին ու մեղավորներին ձրի ստանալ ու իր շնորհի պարգևը՝ պարգև, որ վարդապետները հույս ունեին վաստակել տքնաջան աշխատանքով ու ցուցադրական ապաշխարությամբ, և վիրավորված էին: Անառակ որդու վերադարձը, որ Հոր սիրտն ուրախությամբ լցրեց, նրանց մեջ միայն նախանձ գրգռեց: {քա 159.5}

Առակում հոր հորդորանքն ավագ որդուն երկնքի մեղմ կոչն էր՝ ուղղված փարիսեցիներին: [210] «Ամեն ինչ, որ իմա է՝ քոնն է», ոչ թե որպես վարձք, այլ որպես պարգև: Անառակ որդու նման, դուք դա կարող եք ստանալ միայն որպես Հոր սիրո չվաստակած պարգև: {քա 160.1}

Ինքնարդարությունը ոչ միայն Աստծո մասին սխալ պատկերացում է տալիս մարդկանց, այլև դարձնում է նրանց կարծրասիրտ և քննադատության ոգով է լցնում եղբայրների նկատմամբ: Ավագ որդին իր եսասիրությամբ ու նախանձով պատրաստ էր

հսկելու իր եղբորը, քննադատելու նրա յուրաքանչյուր գործողությունը և մեղադրելու նրան ամենափոքր թերության համար: Նա նկատում էր յուրաքանչյուր սխալ և չափազանցնում ամեն մի անարդարացի քայլ: Այդպես նա աշխատում էր արդարացնել իր դաժան և անհաշտ հոգին: Շատերն այսօր նույն բանն են անում: Երբ մարդն իր առաջին մարտերն է մղում փորձության հեղեղի դեմ, նրանք նրա կողքին են՝ համառ՝ ինքնակամ, բողոքելով և մեղադրելով: Նրանք կարող են հայտարարել, որ Աստծո զավակներն են, բայց սատանայի հոգին են դրսևորում: Եղբայրների նկատմամբ դրսևորած իրենց վերաբերմունքով այս մեղադրողները զրկում են իրենց Աստծո երեսի լույսից: {ԲԱ 160.2}

Շատերը շարունակ հարցնում են. «Ես ինչո՞վ դիմավորեմ Տիրոջը, ընկնեմ Բարձրյալ Աստծո առաջին, արդյոք դիմավորեմ նրան ողջակեզներո՞վ, մեկ տարեկան հորթերո՞վ: Մի՞թե Տերը կհաճի հազարավոր խոյերի կամ բյուրավոր յուղի գետերի»: Բայց «քեզ հայտնել է, ով մարդ, թե ինչ է բարին, և Տերը ինչ է ուզում քեզնից, այլ միայն իրավունք անել, ողորմություն սիրել և խոնարհությամբ վարվել քո Աստծո հետ» (Միքիա 6.6-8): {ԲԱ 160.3}

Ահա այն ծառայությունը, որ Աստված է ընտրել. «Լուծիր անիրավության կապանքները, բաց արա լուծի կոշկոռները. և ջարդվածներին ազատ թող տուր, և ամեն տեսակ լուծը կոտրեցեք: ... Եվ քեզ պես մարմին ունեցողից քեզ մի ծածկիր» (Եսայիա 58.6,7): Երբ որ դուք կգիտակցեք, որ ինչպես մեղավորներ փրկվում եք միայն երկնավոր Հոր սիրո շնորհիվ, դուք կկարեկցեք նրանց, ովքեր տառապում են՝ գտնվելով մեղքի մեջ: Երբ տեսնեք թշվառությունն ու ապաշխարությունը, այլևս չեք նախանձի ու մեղադրի: [211] Երբ եսասիրության սառույցը հալվի ձեր սրտերում, դուք լիովին ներդաշնակ կլինեք Աստծո հետ և Նրա հետ կկիսեք կորածին փրկելու ուրախությունը: {ԲԱ 160.4}

Դա լավ է, որ դուք ձեզ Աստծո զավակ եք կոչում, բայց եթե այդ կոչումն արդարացի է, ուրեմն հենց «ձեր եղբայրն» է նա, ով «մեռած էր և կենդանացավ, կորած էր և գտնվեց»: Նա ձեզ հետ կապված է ամենասերտ կապերով, քանի Աստված ճանաչում է նրան ինչպես որդի: Եթե ուրանում եք ձեր արյունակցությունը նրա հետ, ապա ցույց եք տալիս, որ ոչ այլ ինչ եք, եթե ոչ վարձկան այդ տանը, և որ Աստծո ընտանիքի զավակ չեք: {ԲԱ 161.1}

Եթե նույնիսկ դուք չմիանաք ողջունելու կորածին, ուրախությունը կշարունակվի, վերադարձողն իր տեղը կունենա Հոր կողքին և Հոր գործում: Նա, ում շատ է ներված, շատ էլ կսիրի: Իսկ դուք կմնաք դրսի խավարում: Որովհետև «նա, որ չի սիրում, Աստծուն չի ճանաչել, որովհետև Աստված սեր է» (Ա Հովհաննես 4.8): [212] {ԲԱ 161.2}

Գլուխ 17 - «Այս տարի էլ թող դրան»

Ըստ Ղուկասի 13.1-9:

Քրիստոսն իր ուսուցման մեջ ողորմության հրավերը կապում էր գալիք դատաստանի նախագգուշացման հետ: «Մարդի Որդին չեկավ,- ասաց Նա,- մարդկանց հոգիները կորցնելու, այլ ապրեցնելու» (Ղուկաս 9.56): «Աստված իր Որդին չուղարկեց աշխարհ, որ աշխարհին դատի, այլ որ աշխարհը նրանով փրկվի» (Հովհաննես 3.17). Նրա ողորմության առաքելությունը՝ կապված Աստծո արդարադատության և դատաստանի հետ, լուսաբանված է անպտուղ թզենու առակով: {ԲԱ 162.1}

Քրիստոսը զգուշացնում էր ժողովրդին Աստծո արքայության գալու մասին և խիստ հանդիմանում նրանց տգիտությունն ու անտարբերությունը: Նրանք շուտ էին նկատում եղանակը կանխագուշակող նշանները երկնքում, բայց ժամանակի նշանները, որ այդքան հստակ կերպով մատնանշում էին Նրա առաքելությունը, չէին նկատում: {ԲԱ 162.2}

Սակայն մարդիկ, ինչպես այն ժամանակ, այնպես էլ հիմա պատկերացնում են, թե իրենք երկնքի սիրելիներն են, և որ հանդիմանության լուրն ուղղված է ուրիշներին: Ունկնդիրները Հիսուսին պատմեցին մի դեպքի մասին, որը հուզել էր շատերին: Պոնտացի Պիղատոսը՝ Հրեաստանի կառավարիչը, որոշ միջոցառումներ էր ձեռնարկել, որոնք վիրավորել էին ժողովրդի- դին: [213] Համընդհանուր դժգոհություն էր առաջացել Երուսաղեմում, և Պիղատոսը փորձել էր ճնշել այն բռնությամբ: Մի անգամ նրա զինվորները նույնիսկ ներխուժել էին տաճարի տարածքը և սպանել մի քանի գալիլեացի ուխտավորների հենց այն պահին, երբ նրանք պիտի մորթեին իրենց զոհը: Հրեաներն աղետը համարեցին տուժածներին պատիժ մեղքերի համար, և քողարկված բավականությամբ էին պատմում այդ բռնության մասին: Նրանց կարծիքով, իրենց հաջողակ վիճակը վկայում էր, որ իրենք շատ ավելի լավն են և հետևաբար ավելի են արժանի Աստծո հավանությանը, քան թե այս գալիլեացիները: Նրանք Հիսուսից մեղադրանքի խոսքեր էին սպասում լսել այդ մարդկանց հասցեին, ովքեր, նրանք չէին կասկածում, լիովին արժանի էին իրենց պատժին: {ԲԱ 162.3}

Քրիստոսի աշակերտները չհամարձակվեցին հայտնել իրենց տեսակետը, մինչև որ չլսեն իրենց Տիրոջ կարծիքը: Նա սրամիտ դասեր էր տվել նրանց իրենց սահմանափակ դատողությամբ ուրիշների բնավորությունը դատելու և հատուցումը որոշելու վերաբերյալ: Եվ այնուամենայնիվ նրանք սպասում էին, որ Քրիստոսն այդ մարդկանց մյուսներից ավելի մեղավոր կհայտարարի: Մեծ էր նրանց զարմանքը, երբ լսեցին պատասխանը: {ԲԱ 163.1}

Շրջվելով դեպի բազմությունը՝ Փրկիչն ասաց. «Կարծո՞ւմ եք, թե այդ գալիլեացիներն ավելի մեղավոր էին, քան թե բոլոր գալիլեացիները, որ այդպիսի բաներ քաշեցին: Ոչ, ասում եմ ձեզ, այլ եթե չապաշխարեք, ամենքդ էլ այնպես կկորչեք»: Այս կործանիչ աղետները նախատեսված էին նրանց սրտերը խոնարհեցնելու ու մեղքերից ապաշխարելու համար: Կուտակվում էր վրեժխնդրության փոթորիկը, որը շուտով պիտի գար բոլոր նրանց վրա, ովքեր ապաստան չէին գտել Քրիստոսի մեջ: {ԲԱ 163.2}

Հիսուսը աշակերտների և բազմության հետ խոսելիս մարգարեական հայացքով նայեց առաջ և տեսավ Երուսաղեմը՝ մը՝ պաշարված զորքերով: Նա լսեց դեպի ընտրյալ

քաղաքը օտարների ծանր ոտնաձայները և տեսավ պաշարման մեջ մեռնող բյուրավոր մարդկանց: Շատ հրեաներ, այն գալիլեա- ցիների նման, սպանվում էին տաճարի գավիթում հենց զոհաբերության ժամանակ: [214] Այն աղետները, որ թափվել էին անհատների վրա, Աստծո նախագգուշացումներն էին, տրված մի ազգի, որ հավասարապես մեղավոր էր: «Եթե չապաշխարեք, - ասաց Յիսուսը, - ամենքդ էլ այդպես կկորչեք»: Մի փոքր ժամանակով փորձության օրը հետաձգվեց նրանց համար: Տակավին ժամանակ ունեին հասկանալու այն բաները, որոնք ծառայում էին իրենց հոգու խաղաղությանը: {ԲԱ 163.3}

«Մի մարդ,- շարունակեց Նա,- իր այգու մեջ մի թզենի էր տնկել. և եկավ նրա վրա պտուղ որոնելու, և չգտավ: Եվ այգեպանին ասաց. Ահա երեք տարի է, որ գալիս եմ պտուղ որոնելու այդ թզենու վրա, և չեմ գտնում. կտրիր դրան, ինչո՞ւ դա երկիրն էլ խափանի»: {ԲԱ 163.4}

Քրիստոսի ունկնդիրները չէին կարող սխալ հասկանալ այդ բառերի նշանակությունը: Դավիթը երգեր էր երգել Իսրայելի մասին, ինչպես խաղողի մի տունկ, որ բերվել էր Եգիպտոսից: Եսայիան գրել էր. «Որովհետև Չորաց Տիրոջ այգին Իսրայելի տունն է, և Յուդայի տունը՝ նրա ախորժելի տունկը» (Եսայիա 5.7): Ժողովուրդը, որի մոտ եկավ Փրկիչը, ներկայացված է որպես թզենի Տիրոջ այգու մեջ՝ Նրա հատուկ խնամքի և օրհնության ներքո: {ԲԱ 164.1}

Աստծո նպատակն էր ժողովրդի հանդեպ և նրանց ընձեռված փառավոր հնարավորությունները շարադրված էին հետևյալ գեղեցիկ բառերով. «Նրանց պիտի կոչեն արդարության բևեկներ, որ Տերը տնկել է իր փառավորության համար» (Եսայիա 61.3): {ԲԱ 164.2}

Մեռնող Յակոբը, Սուրբ Յոգով ոգեշնչված, ասել էր իր ամենասիրելի որդու մասին. «Մի պտղատու ուտ է Յովսեփը, մի պտղաբեր ուտ՝ աղբյուրի վրա»: Եվ դարձյալ. «Ըո հոր» Աստվածը «քեզ կօգնի», և Ամենակարողը «քեզ կօրհնի երկնքի օրհնություններով՝ վերևից, խորության օրհնություններով, որ պառկած է ցածում» (Օմնոց 49.22,25): Այսպիսով Աստված Իսրայելին տնկել էր որպես բարի որթ կյանքի աղբյուրների մոտ: Նա էր այգին տնկեց «պարարտ լեռնաձայրին», «ցանկապատեց նրան, քարերը հանեց միջից և նրանում ընտիր որթեր տնկեց» (Եսայիա 5.1,2): [215] {ԲԱ 164.3}

«Եվ սպասեց, որ խաղող բերի, բայց Նա ազդիս բերեց» (Եսայիա 5.2): Քրիստոսի օրերի հրեաներն ավելի շատ էին ցուցադրում իրենց աստվածապաշտությունը, քան ավելի վաղ դարերի հրեաները, ովքեր ավելի զուրկ էին Աստծո Յոգու քաղցր շնորհներից: Բնավորության այն թանկագին պտուղները, որ Յովսեփի կյանքը դարձրել էին այդքան անուշահոտ և գեղեցիկ, չէին երևում հրեա ժողովրդի մեջ: {ԲԱ 164.4}

Աստված ի դեմս Իր Որդու պտուղ էր փնտրում, բայց չգտավ ոչ մեկը: Իսրայելը զուր տեղը զբաղեցրել էր հողը: Նրա գոյությունն անգամ անեծք էր, որովհետև Նրա տեղը կարող էր մի պտղատու ծառ լինել: Նա կողոպտում էր աշխարհից այն օրհնությունները, որ Աստված նախատեսել էր տալ: Իս- րայելցիները սխալ էին ներկայացրել Աստծուն ազգերի մեջ: Նրանք ոչ միայն անափտան, այլ նաև լուրջ արգելք էին դարձել: Նրանց կրոնն ավելի շատ մոլորեցնում էր և կործանում, քան թե փրկում: {ԲԱ 164.5}

Առաւելում այգեպանի մօտ հարց չէր առաջանում այն մասին, որ եթէ ծառն անպտուղ մնա, պիտի կտրվի, բայց նա գիտի և կհստում է տիրոջ շահագրգռվածությունն այն անպտուղ ծառի վերաբերյալ: Նրան ոչինչ այնքան ուրախություն չէր կարող պատճառել, քան տեսնել նրա աճն ու պտղատվությունը, որի համար էլ այսպես է պատասխանում տիրոջ ցանկությանը. «Այս տարի էլ թող դրան, մինչև որ դրա չորս կողմով փորեն և աղբ ածեն: Թերևս պտուղ բերի: {ԲԱ 165.1}

Այգեպանը չի հրաժարվում ծառայել այդպիսի անխոստում- նալի բույսին: Նա պատրաստ է ավելի մեծ խնամք տանելու դրա համար: [216] Նա ամենաբարենպաստ պայմանները կստեղծի դրա շուրջը և իր ողջ ուշադրությունը կկենտրոնացնի դրա վրա: {ԲԱ 165.2}

Տերն ու այգեպանը հավասարապես են շահագրգռված թգենիով: Այդպես էլ Հայրն ու Որդին միաբան էին ընտրյալ ժողովրդի հանդեպ ունեցած սիրո մեջ: Քրիստոսն ասում էր իր ունկնդիրներին, որ նրանց ավելի մեծ հնարավորություններ կտրվեն: Բոլոր միջոցները, որ Աստծո սերը կարող է նախատեսել, կգործադրվեն, որպեսզի նրանք դառնան արդարության ծառեր՝ պտուղ բերելով աշխարհի օրհնության համար: {ԲԱ 165.3}

Առաւելում Հիսուսը չպատմեց այգեպանի աշխատանքի արդյունքի մասին: Այդտեղ Նրա պատմությունն ընդհատվում է: Եզրակացությունը թողնվեց այն սերնդին, որ լսեց Նրա խոսքերը: Նրանց հանդիսավոր նախագգուշացում էր տրված. «Եթե ոչ, եկող տարի կտրի դրան»: Կասվեի՞ն արդյոք այդ անդառնալի խոսքերը, թե՞ ոչ՝ կախված էր նրանցից: Մոտ էր բարկության օրը: Այն աղետներով, որ արդեն հասել էին Իսրայելին, այգու տերը ողորմածաբար նախագգուշացնում էր նրանց անպտուղ ծառի կործանման մասին: {ԲԱ 165.4}

Նախագգուշացումը վերաբերում է և մեզ՝ ներկա ժամանակում ապրողներին: Ո՛հ անհոգ սիրտ, դու մի անպտուղ ծառ չե՞ս արդյոք Աստծո այգու մեջ: Չե՞ն ասվի շուտով քեզ այս դատավճռի խոսքերը: Որքա՞ն ժամանակ ես ստացել Նրա պարգևները: Որքա՞ն երկար է Նա հսկել ու սպասել փոխադարձ սիրո: Լինելով տնկված Նրա այգում, գտնվելով այգեպանի հոգատար հսկողության ներքո՝ ինչպիսի՞ առավելություններ ունես դու: Որքա՞ն հաճախ է Ավետարանի քնքուշ լուրը հուզել քո սիրտը: Դու կրում ես Քրիստոսի անունը, առերևույթ եկեղեցու անդամ ես, որ Նրա մարմինն է, և սակայն դու չես զգում կենդանի կապը սիրող վսեմ սրտի հետ: Նրա կյանքի հեղեղը չի հոսում քո միջով: Նրա բնավորության քաղցր հատկությունները՝ «Հոգու պտուղները», չեն երևում քո կյանքի մեջ: [217] {ԲԱ 165.5}

Անպտուղ ծառը ստանում է անծրև, արևի լույս և այգեպանի խնամքը: Այն սնունդ է վերցնում հողից: Բայց նրա անպտուղ սաղարթները միայն ստվեր են գցում հողի վրա, այնպես որ պտղատու բույսերը չեն կարողանում աճել նրա ստվերի տակ: Այդպես էլ Աստծո պարգևները, որ առատորեն բաշխվել են քեզ, ոչ մի օրհնություն չեն հաղորդում աշխարհին: Դու կողոպտում ես ուրիշների առավելությունը, որը նրանցը կլինե, եթե դու չլինեիր Տիրոջ այգում: {ԲԱ 166.1}

Դու գիտակցում ես, թե՛ն գուցե աղոտ կերպով, որ իզուր հող ես զբաղեցնում: Մինչդեռ իր մեծ ողորմությամբ Աստված քեզ չի կտրել: Նա քեզ չի նայում սառնությամբ: Նա անտարբեր չի շրջվում քեզնից կամ թողնում, որ կործանվես: [218] Նայելով քեզ՝ Նա

բացականչում է, ինչպես բացականչեց Իսրայելի համար շատ դարեր առաջ. «Ես քեզ ինչպե՞ս թող տամ, ով Եփրեմ, և քեզ հանձնե՞մ, ով Իսրայել... Ես չեմ գործադրի իմ բորբոքած բարկությունը, կրկին չեմ ավերի Եփրեմին, որովհետև ես Աստված եմ և ոչ թե մարդ» (Օվսե 11.8,9): Գթառատ Փրկիչը քո մասին է ասում. «Այս տարի էլ թող դրան, մինչև որ դրա չորս կողմը փորեն և աղբ ածեն»։ {ԲԱ 166.2}

Ինչպիսի անխոնջ սիրով Քրիստոսը ծառայեց Իսրայելին՝ լրացուցիչ փորձնական ժամկետի ընթացքում։ Խաչի վրա նա աղոթեց. «Հայր, թող դրանց, որովհետև չգիտեն, թե ինչ են անում» (Ղուկաս 22.24)։ Նրա համբարձումից հետո Ավետարանն ամենից առաջ Երուսաղեմում քարոզվեց։ Այնտեղ թափվեց Սուրբ Հոգին։ Առաջին ավետարանչական եկեղեցին այնտեղ դրսևորեց հարուցյալ Փրկչի գործությունը։ Այնտեղ {ԲԱ 166.3}

Ստեփանոսը, ում «երեսը հրեշտակի երեսի նման» էր (Գործ առաքելոց 6.15), տվեց իր վկայությունը և զոհեց իր կյանքը։ Ամեն ինչ, որ երկինքը կարող էր տալ, շնորհվեց։ «Էլ ի՞նչ կար անելու իմ այգիին,- ասաց Քրիստոսը,- որ ես չեմ արել նրան» (Եսայիա 5.4)։ Նույնպես էլ քո համար Նրա խնամքն ու աշխատանքը ոչ թե պակասում, այլ ավելանում է։ Նա տակավին ասում է. «Ես՝ Տերս եմ նրա պահապանը, ամեն վայրկյան ոռոգում եմ նրան, որպեսզի... ոչ ոք չվնասի, գիշեր և ցերեկ ես նրան պահպանում եմ» (Եսայիա 27.3)։ {ԲԱ 167.1}

«Թերևս պտուղ բերի, ապա թե ոչ»...

Այն սիրտը, որ չի պատասխանում աստվածային ներգործությանը, խստանում է այնքան, մինչև որ այլևս չի զգում Սուրբ Հոգու ազդեցությունը։ Հենց այդ ժամանակ է, որ ասվում է. «Կտրիր դրան, ինչո՞ւ դա երկիրն էլ խափանի»։ {ԲԱ 167.2}

Այսօր Նա կոչ է անում քեզ. «Հետ դարձիր, ով Իսրայել, քո Տեր Աստծուն... Նրանց խոտորմունքը պիտի բժշկեմ, նրանց պիտի ձրի սիրեմ... Ես ցողի պես պիտի լինեմ Իսրայելի համար. նա շուշանի պես պիտի ծաղկի և արմատներ պիտի գցի Լիբանանի պես... Հետ պիտի դառնան նրա հովանում նստողները. պիտի կենդանանան ցորենով և ծաղկեն որթի պես... Ինձնից է քո պտուղը գտնվելու» (Օվսե 14.1-8)։ [219] {ԲԱ 167.3}

Գլուխ 18 - «Դուք եկ ճանապարհները և ցանկերը»

Ըստ Ղուկասի 14.1,12-24:

Փրկիչը հյուր էր մի փարիսեցու խնջույքին: Նա հրավերներ էր ընդունում ինչպես հարուստներից, այնպես էլ աղքատներից, և իր սովորության համաձայն՝ Նա դեպքերը կապում էր իր ճշմարտության դասերի հետ: Հրեաների մոտ սրբազան խնջույքը կապված էր իրենց բոլոր ազգային և կրոնական տոների հետ: Դա նրանց համար հավիտենական կյանքի օրհնությունների խորհրդանիշ էր: Մեծ տոնը, որի ժամանակ նրանք նստելու էին Աբրահամի, Իսահակի և Հակոբի հետ, այն ժամանակ, երբ հեթանոսները դրսում կանգնած նայելու էին նրանց փափագող աչքերով, մի թեմա էր, որի շուրջ նրանք սիրում էին զրուցել: Չգուշացման և խրատի դասը, որ Քրիստոսը ցանկանում էր տալ, լուսաբանում է մեծ ընթրիքի առակով: Աստծո թե՛ ներկա, թե՛ գալիք կյանքի օրհնությունները հրեաները ցանկանում էին պահել իրենց: Նրանք չէին ընդունում, որ Աստված կարող է ողորմել հեթանոսներին: Քրիստոսն առակով ցույց տվեց, որ նրանք մերժում են թե՛ ողորմության հրավերը, թե՛ Աստծո արքայության մեջ մտնելու կոչը: [220] Նա ցույց տվեց, որ նրանց կողմից անտեսված հրավերը պետք է ուղարկվեր այն մարդկանց, ում նրանք արհամարհում էին, ումից նրանք հեռու էին պահում իրենց հագուստները, կարծես թե բորոտներ լինեին, և ումից պետք էր փախչել: {ԲԱ 168.1}

Մարդկանց խնջույքին հրավիրելիս փարիսեցին իր եսասիրական շահերից ելնելով էր ընտրել հյուրերին: Քրիստոսն ասաց նրան. «Երբ ճաշ կամ ընթրիք ես անում, մի կանչիր քո բարեկամներին, և ոչ քո եղբայրներին, և ոչ քո ազգականներին, և ոչ քո հարուստ հարևաններին, միգուցե նրանք էլ նրա փոխարեն կանչեն քեզ, և հատուցում լինի քեզ: Այլ երբ որ հացկերություն ես անում, կանչիր աղքատներին, խեղճերին, կաղերին, կույրերին: Եվ երանելի կլինես, որովհետև բան չունեն, որ փոխարենը վճարեն քեզ. որովհետև արդարների հարության ժամանակին կլինի քեզ հատուցումը»: {ԲԱ 168.2}

Այստեղ Քրիստոսը կրկնում էր այն դասը, որ տրվել էր Իսրայելին Մովսեսի միջոցով: Տերը պատվիրել էր, որ նրանց սուրբ տոների ժամանակ «օտարականը, որբը և որբնայրին գան և ուտեն, կշտանան» (Երկրորդ Օրինաց 14.29): Այս հավաքությունները պիտի տեսանելի դասեր լինեին Իսրայելի համար: Այդպես, սովորելով ուրախանալ իսկական հյուրասիրությամբ, ժողովուրդը պիտի ամբողջ տարվա ընթացքում հոգ տաներ ընչազուրկների և աղքատների մասին: [221] Եվ այսպիսի խնջույքներն ավելի խոր իմաստ ունեին: Իսրայելին տրված հոգևոր օրհնությունները միայն նրանք չէին: Աստված նրանց տվել էր կյանքի հացը, որ այն բաժանեին ողջ աշխարհին: {ԲԱ 169.1}

Այս գործը նրանք չէին կատարել: Քրիստոսի խոսքերը հանդիմանություն էր նրանց եսասիրությանը: Փարիսեցիների համար տիպիկ էին Նրա խոսքերը: Հուսալով փոխել զրույցի թեման՝ նրանցից մեկը կեղծ բարեպաշտական տեսքով բա- ցականչեց. «Երանի նրան, որ Աստծո արքայությունում հաց կուտի»: Այս մարդը խոսում էր մեծ վստահությամբ, կարծես թե իր համար արդեն տեղ էր ապահովել արքայության մեջ: Նրա վիճակը նման էր այն մարդկանց վիճակին, ովքեր ցնծում են, որ փրկված են Քրիստոսով, մինչդեռ չեն կատարում այն պայմանները, որոնցով խոստացված է փրկությունը: Նա լցված էր նույն հոգով, ինչ Բաղամս աղոթելիս. «Իմ անձն արդարների մահով մեռնի, և իմ

վախճանը լինի նրանց պես» (Թվոց 23.10): Փարիսեցիներն մտածում էր ոչ թե այն մասին, թե պիտանի՞ է արդյոք երկնքին, այլ այն՝ թե ինչ հույս ունենա վայելելու երկնքում: Նրա անկարկը նպատակ ուներ շեղելու հյուրերի միտքն իրենց գործնական պարտականություններին վերաբերող թեմայից: Շրջանցելով ներկա կյանքը՝ նա ուզում էր նրանց ուշադրությունը դարձնել արդարների հարության հեռավոր ժամանակների վրա: {ԲՄ 169.2}

Քրիստոսը կարդաց այդ կեղծավորի սիրտը և, իր հայացքը սևեռելով նրա վրա, ներկաների առջև բացեց նրանց արդի առավելությունների բնույթն ու արժեքը: Նա ցույց տվեց նրանց, որ նրանք այժմ գործ ունեն կատարելու, որպեսի հետագայում բաժին ստանան ապագայի օրհնություններից: {ԲՄ 169.3}

«Մի մարդ,- ասաց Նա,- մեծ ընթրիք արեց և շատերին հրա- վիրեց»: Երբ ընթրիքի ժամանակը եկավ, տանտերն իր ծառայի միջոցով երկրորդ լուրն ուղարկեց սպասվող հյուրերին. «Եկեք, որովհետև արդեն ամենը պատրաստ է»: Սակայն տարօրինակ անտարբերություն ցուցաբերվեց: «Եվ ամենքն սկսեցին մեկմեկ հետ քաշվել: Առաջինն ասաց նրան. Ագարակ առա, և պետք է գնամ նրան տեսնեմ. աղաչում եմ քեզ, ինձ հրաժարված համարիր»: Եվ մյուսն ասաց. Հինգ լուծ եզ առա, և գնում եմ, որ նրանց փորձեմ. աղաչում եմ ինձ հրաժարված համարիր: [222] Եվ մյուսն ասաց. Կին եմ առել, և նրա համար չեմ կարող գալ»: {ԲՄ 170.1}

Պատճառներից ոչ մեկն էլ արդարացի հիմք չուներ: Այն մարդը, որ «պետք է գնար և տեսներ» իր ագարակը, արդեն գնել էր այն: Նա շտապում էր գնալ և տեսնել, քանի որ իր հետաքրքրությունը գնվածի վրա էր: Եզները նույնպես արդեն գնված էին: Նրանց փորձելը գնորդի հետաքրքրությունը բավարարելու համար էր միայն: Երրորդ արդարացումը պատճառաբանության ոչ մի հիմք չուներ: Այն փաստը, որ հրավիրված հյուրը ամուսնացել էր, չպիտի խանգարեր ներկա գտնվելու խնջույքին: Նրա կնոջը նույնպես բարի գալուստ կմաղթեին: Բայց նա զվարճանալու իր սեփական ծրագրերն ուներ, որոնք նրա համար ավելի ցանկալի էին, քան այն խնջույքը, որին նա խոստացել էր գնալ: Նա հաճույք էր գտնում այլ հասարակության մեջ, քան թե այդ տանտիրոջ մոտ: Նա ներողություն չխնդրեց, և հրաժարվելուց քաղաքավարության նշույլ անգամ չցուցաբերեց: «Չեմ կարող»-ը միայն քողարկումն էր «չեմ կամենում գալ» իսկության: {ԲՄ 170.2}

Բոլոր արդարացումներն էլ ցույց են տալիս, որ նրանց միտքը զբաղված է այլ բաներով: Այս հրավիրված հյուրերն ուրիշ հետաքրքրություններ ունեին: Հրավերը, որ խոստացել էին ընդունել, դրվեց մի կողմ, և վեհանձն ընկերը վիրավորվեց նրանց անտարբերությամբ: {ԲՄ 170.3}

Մեծ ընթրիքով Քրիստոսը ներկայացնում է այն օրհնությունները, որ առաջարկվում են Ավետարանի միջոցով: Այն, ինչ որ պատրաստված էր, ոչ այլ ինչ է, եթե ոչ ինքը՝ Քրիստոսը: Նա այն հացն է, որ երկնքից է իջնում, և Նրանից են բխում փրկության աղբյուրները: Տիրոջ լրաբերները հրեաներին հայտարարել էին Փրկչի գալուստի մասին, նրանք մատնանշել էին Քրիստոսին որպես «Աստծո Գառնի, որ վեր է առնում աշխարհի մեղքը» (Հովհաննես 1.29): [223] Իր պատրաստած խնջույքում Աստված առաջարկեց նրանց մեծագույն պարգևը, որ երկինքը կարող էր շնորհել, պարգև, որ ամեն ինչից վեր է: Աստծո սերը թանկարժեք խնջույք էր պատրաստել և անսպառ պաշարներ ապահովել:

«Եթե մեկն այս հացից ուտի,- ասաց Քրիստոսը,- հավիտյան կապրի» (Յովհաննես 6.51): {քս 170.4}

Բայց Ավետարանի տոնախմբության հրավերն ընդունելու համար պետք է աշխարհիկ հետաքրքրությունները ենթարկվեն մեկ նպատակի՝ ընդունել Քրիստոսին ու Նրա արդարությունը: Աստված ամեն ինչ տվեց մարդու համար, և խնդրում է Նրան, որ Իր ծառայությունը վեր դասի ամեն տեսակի աշխարհիկ և եսասիրական ծրագրերից: Նա չի կարող ընդունել պառակտված սիրտը: Այն սիրտը, որ կլանված է աշխարհային ձգտումներով, չի կարող տրվել Աստծուն: {քս 171.1}

Այս դասը բոլոր ժամանակների համար է: Մենք պարտավոր ենք հետևել Աստծո Գառանը, ուր էլ որ Նա գնա: Նրա առաջնորդությունը պետք է ընտրվի, Նրա ընկերակցությունն ամեն երկրային ընկերակցությունից բարձր պիտի գնահատվի: Քրիստոսն ասում է. «Ով որ հորը կամ մորը ինձնից ավելի է սիրում, նա ինձ արժանի չէ, և ով որ իր որդին կամ աղջկան ինձնից ավելի է սիրում, նա ինձ արժանի չէ» (Մատթեոս 10.37): {քս 171.2}

Քրիստոսի օրերում, ընտանեկան սեղանի շուրջ, ամեն օր շատերը կրկնում էին հետևյալ խոսքերը. «Երանի Նրան, որ Աստծո արքայությունում հաց կուտի»: Բայց Քրիստոսը ցույց տվեց, թե որքան դժվար էր հյուրեր գտնել այն սեղանի համար, որ պատրաստվել էր անսահման գնով: Նրանք, ովքեր լսում էին Նրա խոսքերը, գիտեին, որ մերժել են ողորմության հրավերը: Նրանց համար աշխարհիկ ունեցվածքը, հարստությունն ու հաճույքներն ամեն ինչից վեր էին: [224] Բոլորն էլ միաձայն հրաժարվեցին: {քս 171.3}

Այդպես է նաև այժմ: Խնջույքի հրավերը մերժելու պատճառաբանությունները ցույց են տալիս, թե ինչ դժկամությամբ է ընդունվում Ավետարանի հրավերը: Մարդիկ հայտարարում են, որ չեն կարող հրաժարվել իրենց աշխարհիկ հեռանկարներից՝ ուշադրություն դարձնելով Ավետարանի պահանջներին: Նրանք իրենց ժամանակավոր հետաքրքրություններն ավելի թանկ են համարում, քան հավիտենական արժանիքները: Այդ նույն օրհնությունները, որ նրանք ստացել են Աստծուց, արգելապատնեշ են դառնում՝ բաժանելու նրանց հոգիներն իրենց Արարչից ու Փրկչից: Նրանք չեն կամենում դադարեցնել իրենց երկրային զբաղմունքները և շնորհի լրաբերներին ասում են. «Դու հիմա գնա, երբ որ ժամանակ ունենամ, կկանչեմ քեզ» (Գործք առաքելոց 24.25): Մյուսներն էլ պատճառաբանում են այն դժվարությունները, որ կարող են առաջանալ իրենց հասարակական հարաբերությունների մեջ, եթե հնազանդվեն Աստծո կանչին: Նրանք ասում են, որ չեն կարող խզել իրենց կապերը հարազատների և ծանոթների հետ: Այդպես նրանք վկայում են, որ իրենք են հենց այն գործող անձինք, ովքեր նկարագրված են առակում: Խնջույքի Տերը նրանց արդարացումները արհամարհանք է համարում Իր հրավերի նկատմամբ: {քս 171.4}

Այն մարդը, որ ասում է. «Կին եմ առել և Նրա համար չեմ կարող գալ», ներկայացնում է մի մեծ դասակարգ: Կան շատերը, ովքեր թույլ են տալիս իրենց կանանց կամ ամուսիններին, որ արգելեն իրենց լսելու Աստծո կոչը: Ամուսինն ասում է. «Ես չեմ կարող հնազանդվել իմ խղճի ձայնին, քանի դեռ կինս դեմ է դրան: Այդ կատարելը Նրա ազդեցության տակ ինձ համար չափազանց ծանր կլինի»: Կինը լսում է ողորմության կոչը.

«Եկեք, որովհետև ամենը պատրաստ է», - և ասում,- «Խնդրում եմ, ներքե ինձ: Ամուսինս մերժում է ողորմության հրավերը: Նա ասում է, որ իր աշխատանքը թույլ չի տալիս ընդունելու այն: Ես պիտի գնամ ամուսնուս հետ, դրա համար չեմ կարող գալ»: Լուրն ազդում է երեխաների սրտերի վրա: Նրանք կամենում են գալ: Բայց նրանք սիրում են իրենց հորն ու մորը, և քանի որ սրանք չեն ընդունում Ավետարանի կանչը, երեխաները կարծում են, որ իրենք էլ չեն կարող գալ: [225] Նրանք նույնպես ասում են. «Ներեցեք մեզ»: {ԲԱ 172.1}

Այս բոլոր մարդիկ մերժում են Փրկչի հրավերը, որովհետև վախենում են ընտանիքում բաժանում առաջանալուց: Նրանք ենթադրում են, որ հրաժարվելով ենթարկվել Աստծուն, ապահովում են ընտանիքի խաղաղությունն ու բարգավաճումը, սակայն դա պատրանք է: Նրանք, ովքեր եսասիրություն են ցանում, եսասիրություն էլ կհնձեն: Մերժելով Քրիստոսի սերը՝ նրանք մերժում են այն միակ բանը, որ կարող է մարդկային սերն ազնվացնել ու կայուն դարձնել: Նրանք ոչ միայն կկորցնեն երկինքը, այլև չեն կարողանա ճշմարտապես վայելել այն, ինչի համար զոհաբերեցին երկինքը: {ԲԱ 172.2}

Առաւելում ինչույք պատրաստող մարդն իմացավ, թե ինչպես արձագանքեցին իր հրավերին և «բարկացած ասաց իր ծառային. Դուրս գնա շուտով քաղաքի հրապարակները և փողոցները, և աղքատներին և խեղերին, և կաղերին և կույրերին մոցրու այստեղ»: {ԲԱ 173.1}

Տանտերը երես թեքեց նրանցից, ովքեր արհամարհեցին իր առատաձեռնությունը, և հրավիրեցն այն դասակարգի մարդկանց, ովքեր կարիքավոր էին, ովքեր տներ կամ հողամասեր չունեին: [226] Նա հրավիրեց նրանց, ովքեր աղքատ ու սոված էին, և ովքեր կգնահատեին նրա առատաձեռնությունը: «Մաքսավորներն ու պոռնիկները,- ասաց Քրիստոսը,- ձեզնից առաջ կմտնեն Աստծո արքայությունը» (Մատթեոս 21.31): Որքան էլ խղճուկ լինեն նրանք, որոնցից մարդիկ զարշում և արհամարհանքով երես են շրջում, այնքան ստոր ու թշվառական չեն, որ Աստված չնկատի կամ չսիրի նրանց: Քրիստոսը կամենում է, որ բեռնավորվածները, հոգևածներն ու ճնշվածները Իր մոտ գան: Նա ցանկանում է նրանց տալ լույս, ուրախություն և խաղաղություն, որ ուրիշ ոչ մի տեղ հնարավոր չէ գտնել: Ամենամեծ մեղավորներին Նա սրտահույզ և անկեղծորեն կարեկցում է ու սիրում: Նա ուղարկում է Իր Սուրբ Յոգին, որ մեղմորեն ազդի նրանց վրա և քաջի դեպի Իրեն: {ԲԱ 173.2}

Ծառան, որ ներս էր բերել աղքատներին ու կույրերին, զեկուցեց տիրոջը. «Եղավ ինչպես հրամայեցիր, և դեռ էլ տեղ կա: Եվ տերն ասաց ծառային. Դուրս գնա ճանապարհները և ցանկապատների մոտ և ստիպիր, որ մտնեն, որ իմ տունը լցվի»: Այստեղ Քրիստոսը ցույց է տալիս այն աշխատանքը, որ պիտի կատարվեր հրեականության շրջանակներից դուրս, աշխարհի ճանապարհներին ու ցանկապատների մոտ: {ԲԱ 173.3}

Հնազանդվելով այս հրամանին՝ Պողոսն ու Բառնաբասը հայտարարեցին հրեաներին. «Առաջ պետք էր, որ Աստծո բանը ձեզ խոսվեր, բայց որովհետև դուք մերժում եք նրան և արժանի չեք համարում ձեզ հավիտենական կյանքին, ահա դեպի հեթանոսներն ենք դառնում: Որովհետև Տերն այսպես պատվիրեց մեզ, թե քեզ հեթանոսների լույս դրի, որ դու փրկություն լինես մինչև երկրի ծայրերը: Հեթանոսներն

այս լսելով ուրախանում էին և Տիրոջ խոսքը փառավորում էին, և հավատացին քանիսը, որ կարգված էին դեպի հավիտենական կյանքը» (Գործք առաքելոց 13.46-48): {քւ 174.1}

Ավետարանի պատգամը, որ հռչակեցին Քրիստոսի աշակերտները, Նրա առաջին գալստյան ազդարարումն էր, որ մարդկանց փրկության բարի լուրը բերեց Նրան հավատալու միջոցով: [227] Այն մատնանշում էր նաև Նրա առաջիկա փառավոր երկրորդ գալուստը՝ փրկելու համար իր ժողովրդին, և մարդկանց հույս էր տալիս հավատի և հնազանդության միջոցով մասնակից դառնալու սուրբերի լուսավոր ժառանգությանը: Այս լուրն այսօր էլ հաղորդվում է մարդկանց և ներկայումս միաձուլվում է այն ազդարարությանը, որ Քրիստոսի երկրորդ գալուստը մոտ է: Այն նշանները, որ Նա ինքն է տվել իր երկրորդ գալստյան մասին՝ կատարվել են, և ուսումնասիրելով Աստծո խոսքը՝ մենք կարող ենք իմանալ, որ Տերը դռներին է: {քւ 174.2}

Հայտնություն գրքում Հովհաննեսը մարգարեանում է, որ Քրիստոսի երկրորդ գալուստից անմիջապես առաջ պետք է ազդարարվի Ավետարանի լուրը: Նա տեսնում է մի հրեշտակ «թռչելիս երկնքի մեջ, որ հավիտենական ավետիք ուներ, որ ավետարաններ երկրի վրա բնակվողներին և ամեն ազգի և ցեղի և լեզվի և ժողովրդի: Եվ մեծ ձայնով ասում էր, Վախեցեք Աստծուց և փառք տվեք Նրան, որովհետև Նրա դատաստանի ժամը եկավ» (Հայտնություն 14.6,7): {քւ 174.3}

Մարգարեության մեջ դատաստանի այս նախազգուշացմանն ու դրան հաջորդող երկու լուրերին հետևում է մար- դի Որդու գալուստը երկնային ամպերով: Դատաստանի ազդարարումը Քրիստոսի մոտալուտ երկրորդ գալստյան հրատարակումն է: Եվ այս ազդարարությունը կոչվում է հավիտենական Ավետիք: [228] Այսպես ցույց է տրված, որ Քրիստոսի երկրորդ գալստյան մասին քարոզը՝ դրա մոտալուտ լինելը ու ազդարարումը, ավետարանական լուրի նշանակալի մասն է կազմում: {քւ 174.4}

Աստվածաշունչը հայտնում է, որ վերջին օրերին մարդիկ զբաղված կլինեն աշխարհիկ գործերով, հաճույքներով և հարստություն ձեռք բերելով: Նրանք կույր կլինեն հավիտենական իրականության հանդեպ: Քրիստոսն ասում է. «Եվ ինչպես Նոյի օրերն, այնպես կլինի և մարդի Որդու գալուստը: Որովհետև ինչպես որ էին ջրհեղեղից առաջ եղած օրերը, ուտում էին և խմում էին, կին էին առնում և մարդի էին գնում, մինչև այն օրը, որ Նոյը մտավ տապանը. Եվ չիմացան, մինչև որ ջրհեղեղն եկավ և ամենին վեր առավ, այնպես կլինի և մարդի Որդու գալուստը» (Մատթեոս 24.37-39): {քւ 175.1}

Նույնը կրկնվում է այսօր: Մարդիկ վազում են շահի և եսամոլական հաճույքների հետևից՝ կարծես ոչ Աստված կա, ոչ երկինք և ոչ էլ ապագա: Նոյի օրերում ջրհեղեղի վերաբերյալ նախազգուշացումը տրված սթափեցնելու մարդկանց իրենց չար գործերից և կոչ անելու նրանց ապաշխարության: Այդպես էլ Քրիստոսի շուտափույթ գալստյան լուրը նախատեսված է սթափեցնելու մարդկանց աշխարհիկ գործերով իրենց կլանվածությունից: Այն նպատակ ունի արթնացնելու նրանց գիտակցությունը, որպեսզի խորհեն հավիտենական իրողությունների մասին և ուշադրություն դարձնեն Տիրոջ խնջույքին մասնակցելու հրավերին: {քւ 175.2}

Ավետարանը պետք է ազդարարվի ամբողջ աշխարհին՝ «ամեն ազգի և ցեղի և լեզվի և ժողովրդի» (Հայտնություն 14.6): Նախազգուշացման և ողորմության վերջին լուրն իր փառքով պիտի լուսավորի ողջ երկիրը: Այն պետք է հասնի մարդկանց բոլոր խավերին՝

հարուստներին և աղքատներին, մեծ և փոքր պաշտոնյաներին: «Դուրս գնա ճանապարհները և ցանկերը և ստիպիր, որ մտնեն, որ իմ տունը լցվի»: {ԲԱ 175.3}

Աշխարհը կործանվում է Ավետարանի լուրի պակասությունից: Աստծո խոսքի սով է: Շատ քչերն են, որ քարոզում են զուտ Աստծո խոսքը՝ անխառն մարդկային ավանդություններից: Ու թեև մարդիկ իրենց ձեռքում ունեն Աստվածաշունչը, բայց չեն ստանում այն օրհնությունը, որ Աստված գետեղել է այնտեղ նրանց համար: [229] Տերը կոչ է անում իր ծառաներին, որպեսզի լուրը հասցնեն մարդկանց: Հավիտենական կյանքի խոսքը պետք է տրվի նրանց, ովքեր կորչում են իրենց մեղքերի մեջ: {ԲԱ 175.4}

ճանապարհներն ու ցանկերը գնալու հրամանի մեջ Քրիստոսը ներկայացնում է այն բոլորի աշխատանքը, ում Նա կանչում է իր անվան համար ծառայության: Ամբողջ աշխարհը մի դաշտ է Քրիստոսի ծառայողների համար: Ողջ մարդկային ընտանիքը նրանց համար մի համայնք է: Տերը կամենում է, որ իր շնորհի խոսքը հասցվի ամեն մի հոգու գիտակցությանը: {ԲԱ 176.1}

Սա գլխավորապես պիտի կատարվի անհատական աշխատանքի միջոցով: Սա էր Քրիստոսի մեթոդը: Նա մեծ մասամբ աշխատում էր մարդկանց հետ անհատապես զրուցելով և ուշիմ վերաբերմունք էր ցուցաբերում նույնիսկ մեկ ունկնդրի նկատմամբ: Եվ այդ մեկ հոգու միջոցով հաճախ լուրը տարածվում էր հազարավորներին: {ԲԱ 176.2}

Մենք չպետք է սպասենք, որ մարդիկ գան մեզ մոտ, այլ պետք է ինքներս գնանք փնտրելու նրանց: Երբ խոսքը քարոզվում է ամբիոնից, գործը հենց նոր է սկսվում: Բազմաթիվ մարդիկ կան, որոնց Ավետարանի լուրը երբեք չի հասնի, եթե չտարվի անձամբ նրանց: {ԲԱ 176.3}

Խնջույքի հրավերն առաջինը տրվել էր հրեա ժողովրդին, ժողովուրդ, որ կոչված էր ուսուցիչ և առաջնորդ լինելու մարդկանց մեջ, ժողովուրդ, որի ձեռքին էին Քրիստոսի գալուստը կանխագուշակող մարգարեական մագաղաթները, և որին հանձնարարված էր այն խորհրդանշական ծառայությունը, որ Նրա առաքելության նախապատկերն էր: Եթե քահանաներն ու ժողովուրդը ուշադրություն դարձնեին այդ կանչին, ապա կմիանային Քրիստոսի լրաբերներին՝ Ավետարանի հրավերն աշխարհին տանելու գործում: ճշմարտությունը տրված էր նրանց, որպեսզի տարածեին այն: Երբ նրանք մերժեցին կոչը, այն տրվեց աղքատներին, խեղերին, կաղերին և կույրերին: Մաքսավորներն ու մեղավորներն ընդունեցին հրավերը: Երբ բարի լուրն ուղարկվում է հեթանոսներին, այն պետք է կատարվի նշված ծրագրի համաձայն: Լուրը նախ պետք է տրվի «հրապարակներում», այն մարդկանց, ովքեր ակտիվ մասնակցություն ունեն աշխարհի գործերի մեջ՝ ժողովրդի ուսուցիչներին և առաջնորդներին: [230] {ԲԱ 176.4}

Թող Տիրոջ լրաբերները միշտ հիշեն այդ: Հոտի հովիվները, Աստծո կողմից նշանակված ուսուցիչները թող ուշադրություն դարձնեն այդ խոսքին: Նրանց, ովքեր պատկանում են հասարակության բարձր խավերին, պետք է փնտրել ջերմ սիրով ու եղբայրական վերաբերմունքով: Գործարար մարդիկ, բարձրաստիճան պաշտոնյաները, գիտական մեծ կարողության տեր, հնարագետ, հանճարեղ մարդիկ, Ավետարանի ուսուցիչները, որոնց դեռ չեն հասել ներկա ժամանակվա հատուկ ճշմարտությունները, առաջինը պիտի լսեն կոչը: Նրանց պետք է տրվի հրավերը: {ԲԱ 177.1}

Հարուստների համար էլ գործ կա անելու: Պետք է արթնացնել նրանց գիտակցությունը, որպեսզի հասկանան, որ պատասխանատու են իրենց վատահաված երկնային պարգևների համար: Անհրաժեշտ է հիշեցնել նրանց, որ պետք է հաշիվ տան Նրան, Ով դատելու է ողջերին ու մեռածներին: Հարուստը ձեր սիրովի ու աստվածավախ աշխատանքի կարիքն ունի: Շատ հաճախ նա հույսը դնում է իր հարստության վրա և չի գիտակցում իրեն սպասվող վտանգը: Նրա ուշադրությունը պետք է հրավիրել մնայուն արժեքների վրա: Նա պետք է ճանաչի ճշմարիտ բարության հեղինակությունը, որն ասում է. «Ինձ մոտ եկեք, ամեն վաստակածներ և բեռնավորվածներ, և ես հանգիստ կտամ ձեզ: Ձեր վրա առեք իմ լուծը և ինձնից սովորեք. որովհետև ես հեզ եմ և սրտով խոնարհ. և ձեր անձերի համար հանգստություն կգտնեք, որովհետև իմ լուծը քաղցր է, և իմ բեռը՝ թեթև» (Մատթեոս 11.28-30): {ԲԱ 177.2}

Հազվադեպ են փրկության լուրը հասցնում այն մարդկանց, ովքեր իրենց կրթության, հարստության կամ կոչման շնորհիվ բարձր դիրք են գրավում աշխարհում: Շատ քրիստոնյա գործիչներ չեն համարձակվում մոտենալ այս կարգի մարդկանց: Սակայն այդպես չպետք է լինի: Եթե մեկը խեղդվելիս լինի, մենք մի կողմ չենք կանգնի՝ նայելով նրա կործանմանը, որովհետև նա իրավագետ է, վաճառական կամ դատավոր: Եթե տեսնենք մարդկանց, ովքեր սլանում են դեպի գահավեժ անդունդը, մենք չենք տարակուսի նրանց հետ վերադարձնել՝ անկախ նրանց դիրքից ու կոչումից: Այդպես էլ չպետք է տարակուսել զգուշացնելու մարդկանց իրենց հոգու կորստյան մասին: [231] {ԲԱ 177.3}

Ոչ ոքի չպետք է անտեսել, թեկուզ և նրանք ակներև նվիրված են աշխարհիկ գործերին: Բարձրաստիճան հասարակության մեջ շատերը չափազանց վիատված ու հոգևած են ունայնությունից: Նրանք փափագում են այն խաղաղությանը, որը չունեն: Հասարակության ամենաբարձր պաշտոններում կան այնպիսիք, ովքեր սոված ու ծարավ են փրկության: Նրանցից շատերն օգնություն կստանային, եթե Տիրոջ մշակներն անձամբ մոտենային նրանց քաղցրությամբ, Քրիստոսի սիրով լցված սրտերով: {ԲԱ 178.1}

Ավետարանի պատգամի հաջողությունը կախված չէ սերտված ճառերից, պերճախոս վկայություններից կամ ծանրակշիռ փաստարկներից: Այն կախված է լուրի պարզությունից և հոգիներին մատուցելու ձևից, ովքեր կենաց հացի սով են զգում. «Ի՞նչ անեմ, որ փրկվեմ»՝ սա է հոգու կարիքը: [232] {ԲԱ 178.2}

Հազարավորներին կարելի է շահել ամենապարզ ու հասարակ ձևով: Ամենակիրթ մարդիկ, որոնց նայում են որպես աշխարհի ամենաշնորհալի տղամարդկանց ու կանանց, հաճախ ոգևորվում են այն մեկի պարզ խոսքերից, ով սիրում է Աստծուն և կարող է խոսել այդ սիրո մասին այնքան բնականորեն, ինչպես աշխարհիկ մի մարդ կխոսի մի բանի մասին, ինչ խորապես հետաքրքրում է իրեն: {ԲԱ 178.3}

Հաճախ լավ պատրաստված և սովորած խոսքերը քիչ ազդեցություն են գործում: Սակայն Աստծո զավակի կամ դստեր ճշմարիտ, անկեղծ բացատրությունը, տրված իր բնական պարզությամբ, զորություն ունի բացելու այն սրտերի դռները, որոնք երկար ժամանակ փակ են եղել Քրիստոսի և Նրա սիրո առջև: {ԲԱ 178.4}

Թող Քրիստոսի ծառան հիշի, որ չպետք է աշխատի իր սեփական ուժով: Թող հավատով Նրա փրկարար զորությանը՝ Աստծո գահից կառչի: Թող աղոթքով

գոտեմարտի Աստծո հետ և գործադրի բոլոր այն ընդունակությունները, որ Աստված տվել է նրան: Սուրբ Հոգին կօրինի նրա ջանքերը: Սպասարկու հրեշտակները նրա կողքին կլինեն, որպեսզի ազդեն սրտերի վրա: {ԲԱ 178.5}

Եթե Երուսաղեմի ուսուցիչներն ու առաջնորդներն ընդունեին Քրիստոսի բերած ճշմարտությունը, ապա ինչպիսի՞ ավետարանական կենտրոն կդառնար նրանց քաղաքը: Ուխտադրուժ Իսրայելը դարձի կգար: Հսկայական մի բանակ կհավաքվեր Տիրոջ համար: Եվ ինչպիսի արագությամբ նրանք Ավետարանի լուրը կհասցնեին աշխարհի բոլոր ծայրերը: Այդպես էլ հիմա, եթե հեղինակավոր ու մեծ ընդունակությունների տեր մարդկանց հնարավոր լինի շահել Քրիստոսի համար, ապա նրանց միջոցով ընկածների և բարձրացնելու, վտարանդիներին հավաքելու և փրկության լուրն ամենուրեք տարածելու ինչպիսի՞ աշխատանք կարելի է կատարել: Հրավերն արագորեն կտրվի, և հյուրերը կհավաքվեն Տիրոջ սեղանի շուրջ: {ԲԱ 179.1}

Բայց մենք չպետք է մտածենք միայն մեծ ու շնորհալի մարդկանց մասին՝ անտեսելով ավելի աղքատ դասակարգը: Քրիստոսն Իր լրաբերներին կարգադրում է գնալ նաև ճանապարհներն ու ցանկերը, երկրում ապրող աղքատների և խեղճերի մոտ: [233] Մեծ քաղաքների նրբանցքներում ու բակերում, երկրի ամառի ճանապարհներին ընտանիքներ ու անհատներ կան՝ գուցե պանդուխտ օտար մի երկրում, ովքեր կորցրել են կապը եկեղեցու հետ, և ովքեր իրենց միայնության մեջ սկսում են մտածել, թե Աստված մոռացել է իրենց: Նրանք չեն հասկանում, թե ինչ պիտի անեն փրկվելու համար. շատերը թաղված են մեղքի մեջ, շատերը վշտի մեջ են: Նրանք ճնշված են նեղություններից, կարիքից, անհավատությունից, հուսահատությունից: Ամեն տեսակի հիվանդություններ տանջում են նրանց թե՛ մարմնապես և թե՛ հոգեպես: Նրանք ծարավ են մխիթարության իրենց դժվարություններում, և սատանան գայթակղում է նրանց մխիթարություն փնտրելու այն ցանկությունների և հաճույքների մեջ, որոնք տանում են դեպի կործանում և մահ: Նա առաջարկում է նրանց Սողո- մի խնձորները, որոնք նրանց շուրթերին մոխրի կվերածվեն: Նրանք իրենց փողը ծախսում են այն բանի համար, որ հաց չէ, և իրենց վաստակը նրա, որ չի կշտացնում: {ԲԱ 179.2}

Այս տառապյալների մեջ մենք պարտավոր ենք տեսնել նրանց, ում Քրիստոսը եկավ փրկելու: Ահա Նրա հրավերը նրանց. «Ով բոլոր ծարավներ, եկեք ջրերի մոտ. և դուք որ փող չունեք, եկեք, ծախու առեք և կերեք, եկեք առեք առանց փողի, առանց վճարի՝ գինի և կաթ: ...Մեկ ինձ լսեցեք, որ բարիք ուտեք, և ձեր հոգին զվարճանա պարարտությունով: Ձեր ականջը խոնարհեցրեք, և ինձ մոտ եկեք, լսեցեք, և ձեր հոգին կապրի» (Եսայիա 55.1-3): {ԲԱ 179.3}

Աստված մեզ հատուկ պատվեր է տվել, որ հոգ տանենք օտարականի, թշվառականի, աղքատ մարդկանց մասին, ովքեր բարոյապես տկար են: Շատերը, ովքեր, թվում է, թե բոլորովին անտարբեր են կրոնի հանդեպ, սրտի խորքում փափագում են հանգստի ու խաղաղության: Թեև նրանք թաղված էլ լինեն ամենաստոր մեղքերի մեջ, էլի հնարավորություն կա նրանց փրկելու: {ԲԱ 180.1}

Քրիստոսի ծառաները պետք է հետևեն Նրա օրինակին: Երբ Նա տեղից տեղ էր գնում, մխիթարում էր տառապյալներին և բժշկում հիվանդներին, հետո ներկայացնում էր նրանց Իր արքայությանը վերաբերող մեծ ճշմարտությունները: Սա է Նրա հետևորդների

աշխատանքը: Երբ դուք թեթևացնեք մարմնական ցավերը, այնժամ կկարողանաք հոգալ հոգու կարիքները: Դուք կարող եք ցույց տալ խաչված Փրկչին ու պատմել այն մեծ Բժշկի սիրո մասին, Ով միայն զորություն ունի դարմանելու: [234] {քւ 180.2}

Ասեք այդ խեղճ ճնշվածներին, ովքեր մոլորված են, որ հարկ չկա հուսահատվելու: Թեև նրանք մեղանչել և ձևավորել են անպատշաճ բնավորություն, Աստված ուրախ է նրանց բուժելու և նույնիսկ փրկելու: Նա հաճույքով է վերցնում արտաքուստ անհուսալի մարդկանց, որոնց միջոցով սատանան գործել է, և աշխատում է նրանց վրա Իր շնորհով: Նա ցնծում է, երբ ազատում է նրանց այն գալիք բարկությունից, որ պետք է թափվի անհնազանդների վրա: Ասեք նրանց, որ յուրաքանչյուր հոգի կարող է բուժվել ու մաքրվել: Նրանց համար տեղ կա Աստծո սեղանի շուրջ: Նա սպասում է, որ բարի գալուստ մաղթի նրանց: {քւ 180.3}

Նրանք, ովքեր գնում են ճանապարհներն ու ցանկերը, այնտեղ կգտնեն բոլորովին տարբեր բնավորության տեր մարդկանց, ովքեր նրանց ծառայության կարիքն ունեն: Կան այնպիսիք, որ ապրում են իրենց ունեցած ողջ լույսի համաձայն և ծառայում են Աստծուն իրենց պատկերացմամբ լավագույն ձևով: Բայց նրանք գիտակցում են, որ մեծ աշխատանք պիտի տարվի իրենց և իրենց շրջապատի համար: Նրանք փափագում են ավելացնել գիտելիքներն Աստծո մասին, բայց դեռ նոր են սկսում տեսնել ավելի մեծ լույսի առկայծումները: Նրանք արտասուքով աղոթում են Աստծուն, որ օրհնություն ուղարկի, որը հեռվից տեսնում են հավատով: Սրանցից շատերին կարելի է գտնել մեծ քաղաքների այլասերված միջավայրում: Նրանցից շատերն ապրում են վատ պայմաններում, այդ պատճառով էլ աշխարհում հայտնի չեն: Կան շատերը, որոնց մասին ոչինչ չգիտեն ծառայողներն ու եկեղեցիները: Չնայած իրենց խղճուկ ու համեստ դիրքին՝ նրանք Տիրոջ վկաներն են: Գուցե նրանք շատ քիչ հնարավորություններ և քիչ լույս են ունեցել քրիստոնեական կրթության համար, սակայն մերկության, սովի ու ցրտի մեջ նրանք ձգտում են ծառայել ուրիշներին: Թող Աստծո «կերպ-կերպ շնորհաց լավ տնտեսները» փնտրեն այս հոգիներին, այցելեն նրանց տները և Սուրբ Հոգու զորությամբ հոգան նրանց կարիքները: Նրանց հետ ուսումնասիրեք Աստվածաշունչը և աղոթեք նրանց հետ այն պարզությամբ, որ ներշնչում է Սուրբ Հոգին: Քրիստոսն Իր ծառաներին այնպիսի լուր կտա, որը հոգու համար երկնային հաց կլինի: [235] Թանկարժեք օրհնությունը կփոխանցվի սրտից սիրտ, ընտանիքից ընտանիք: {քւ 180.4}

Առաքի մեջ տրված կարգադրությունը՝ «ստիպիր, որ ներս մտնեն», հաճախ սխալ է մեկնաբանվել: Այնպիսի տպավորություն է ստեղծվել, որ մարդկանց պետք է ստիպել ընդունելու Ավետարանի լուրը: Բայց դա ավելի շուտ նշում է հրավերի համառությունը և ներկայացված դրդապատճառների ազդեցիկ լինելը: Ավետարանը երբեք ուժ չի գործադրում մարդկանց Քրիստոսի մոտ բերելու համար: Ահա նրա լուրը. «Ով բոլոր ծարավներ, եկեք ջրերի մոտ» (Եսայիա 55.1): «Եվ Հոգին և հարսն ասում են. Եկ... և նա, որ ծարավ է՝ թող գա, և նա, որ կամենում է՝ թող առնի կյանքի ջուրը ձրի» (Հայտնություն 22.17): Աստծո սիրտ և շնորհի ուժն է մեզ ստիպում, որ գանք: {քւ 181.1}

Փրկիչն ասում է. «Ահա ես դռան առաջ կանգնած եմ և թակում եմ, եթե մեկը լսի իմ ձայնը և դուռը բացի, կմտնեմ նրա մոտ և ընթրիք կանեմ նրա հետ, և նա ինձ հետ» (Հայտնություն 3.20): Արհամարհական վերաբերմունքից Նա չի հեռանում և սպառնալիքից էլ մի կողմ չի քաշվում, այլ շարունակ փնտրում է կորածին՝ ասելով «Ես

քեզ ինչպե՞ս թողնեմ» (Օվսե 11.8): Թեկուզ համառ սիրտը մերժում է Նրա սերը, բայց Նա կրկին վերադառնում է, որպեսզի ավելի ուժգին խնդրի. «Ահա ես դռան առաջին կանգնած եմ և թակում եմ»: Նրա սիրո գերող զորությունն է ստիպում մարդկանց Քրիստոսին դառնալ: Եվ նրանք ասում են Քրիստոսին. «Քո քաղցրությունը մեծացնում է ինձ» (Սաղմոս 18.35): {ԲԱ 181.2}

Քրիստոսն իր լրաբերներին կոթողի այն նույն կարոտագին սիրով, որ տածում է կորած հոգիների նկատմամբ նրանց որոնելիս: Մենք չպետք է պարզապես ասենք՝ եկեք: Կան մարդիկ, ովքեր լսում են կոչը, բայց նրանց ականջները չափազանց ծանրացած են դրա իմաստն ըմբռնելու համար: Նրանց աչքերը չափազանց կույր են, որպեսզի դրանում որևէ լավ բան տեսնեն իրենց համար: Շատերը գիտակցում են իրենց շատ ցածր ընկած վիճակը: Նրանք ասում են. «Ինձ արդեն ոչինչ չի օգնի, հանգիստ թողեք ինձ»: Բայց աշխատողները չպետք է նահանջեն: Զննելու և կարեկից սիրով շահեք ընկճված ու անօգնական հոգիներին: Մխիթարեք, հուսադրեք և զորացրեք նրանց: Բարությանը ստիպեք նրանց, որ գան: [236] «Եվ մի քանիսին ողորմեցեք խտրություն անելով: Եվ մի քանիսին վախով ապրեցրեք կրակից հափշտակելով» (Հուդա 22,23): {ԲԱ 182.1}

Եթե Աստծո ծառաները Նրա հետ քայլեն հավատով, Նա զորություն կհաղորդի նրանց լուրին: Նրանք ի վիճակի կլինեն այնպես ներկայացնելու Նրա սերն ու շնորհը մերժելու վտանգը, որ մարդիկ ստիպված կլինեն ընդունելու Ավետարանը: Քրիստոսը չտեսնված հրաշքներ կգործի, եթե մարդիկ միայն կատարեն Աստծո կողմից իրենց տրված աշխատանքը: Մարդկային սրտերում այսօր էլ կարող են այնպիսի մեծ հեղաշրջումներ տեղի ունենալ, ինչպիսիք երբևէ կատարվել են անցյալում: Ջոն Բուկյանը փրկվեց ամբարիշտ կյանքից և շվայտությունից, Ջոն Նյուտոնը՝ ստրկատիրությունից, որպեսզի ամենուրեք պատմեն խաչյալ Փրկչի մասին: Այսօր էլ կարող են բուկյաններ և նյուտոններ փրկվել: Նրանց միջոցով, ովքեր համագործակցում են Աստծո հետ, շատ խեղճ թշվառներ կուղղվեն, և իրենց հերթին կձգտեն վերականգնել Աստծո պատկերը մարդու մեջ: Կան այնպիսիք, ովքեր շատ խղճուկ հնարավորություններ են ունեցել, ովքեր գնացել են մոլորության ճանապարհով, որովհետև ավելի լավ ճանապարհ չեն իմացել. սրանց էլ կհասնեն լույսի շողերը: Ինչպես Քրիստոսի խոսքը հասավ Չաքեսին. «Ինձ այսօր պետք է քո տունը կենալ» (Ղուկաս 19.5), այնպես էլ կհասնի նրանց, և կպարզվի, որ նրանք, ովքեր կարծրասիրտ մեղավորներ են թվացել, երեխայի պես նուրբ սիրտ ունեն, որովհետև Քրիստոսը ուշադրություն է դարձրել նրանց վրա: Շատերը կթողնեն ամենալավիշ մեղքերն ու սխալները և կգրավեն նրանց տեղը, ովքեր մեծ հնարավորություններ և առավելություններ են ունեցել, բայց չեն գնահատել: Նրանք կհամարվեն Աստծո ընտիր, պատվական ժողովուրդ, ու երբ Քրիստոսը հաստատի իր թագավորությունը, նրանք կկանգնեն Նրա գահի կողքին: {ԲԱ 182.2}

Բայց «զգույշ կացեք, որ չմերժեք նրան, որ խոսեց» (Եբ- ըայ եցիս 12.25): Յիսուսն ասաց. «Այն կանչված մարդկանցից ոչ մեկն իմ ընթրիքը չի ճաշակի»: Նրանք մերժեցին հրավերը, և այլևս չպետք է նորից հրավիրվեն: Մերժելով Քրիստոսին՝ հրեաները խստացնում էին իրենց սրտերն ու հանձնվում սատանայի իշխանությանը, այնպես որ անհնարին եղավ նրանց համար ընդունել Նրա շնորհը: [237] Այդպես է և հիմա: Եթե Աստծո սերը չգնահատվի և չդառնա անխախտելի մի սկզբունք հոգին փափկացնելու և հնազանդեցնելու համար, ապա մենք ամբողջովին կորած ենք: Տերը սիրո ավելի մեծ

դրսևորում չի կարող տալ, քան այն, որ արդեն տվել է: Եթե Քրիստոսի սերը չենթարկեցնի սիրտը, ապա ուրիշ որևէ միջոց չկա, որով հնարավոր լինի շահել այն: {քս 183.1}

Ամեն անգամ, երբ հրաժարվում եք լսել ողորմության լուրը, խորանում եք անհավատության մեջ: Ամեն անգամ, երբ հրաժարվում եք բացել ձեր սրտի դուռը Քրիստոսի առջև, ավելի ու ավելի դժկամորեն եք լսում Նրա ձայնը: Դուք կորցնում եք ողորմության վերջին կոչն ընդունելու ձեր հնարավորությունը: Թող ձեր մասին չգրվի այնպես, ինչպես հին Իսրայելի համար գրվեց. «Եփրեմը կուռքերին է հարել. թողիր դրան» (Օվսե 4.17): Թող Քրիստոսը ձեր վրա չլա, ինչպես լաց եղավ Երուսաղեմի վրա՝ ասելով. «Քանի՞ անգամ կամեցա քո որդիները ժողովել, ինչպես հավն իր ձագերը թևերի տակն է ժողովում. և չկամեցաք: Ահա ձեր տունը ավերակ է թողվում ձեզ» (Ղուկաս 13.34,35): {քս 183.2}

Մենք ապրում ենք մի ժամանակահատվածում, երբ ողորմության վերջին լուրը, վերջին հրավերն է հնչում մարդկանց որդիներին: «Դուրս գնա ճանապարհներն ու ցանկերը» հրամանը հասնում է իր վերջնական իրագործմանը: Քրիստոսի հրավերը տրվելու է ամեն մի հոգու: Լրաբերներն ասում են. «Եկեք, որովհետև ամենը պատրաստ է»: Երկնային հրեշտակները դեռ համագործակցում են մարդկանց հետ: Սուրբ Յոգին օգտագործում է ամեն մի միջոց՝ համոզելու ձեզ գալ: Քրիստոսը հետևում է ձեր դռան սողնակին, թե երբ կշարժվի, ու ձեր սրտի դռները կբացվեն, որպեսզի Ինքը ներս մտնի: Հրեշտակները սպասում են, թե երբ երկինք կտանեն ևս մեկ կորած մեղավորի գտնվելու լուրը: Երկնքի գործերը պատրաստ սպասում են նվազելու իրենց քնարների վրա և ցնծության երգ երգելու, որ մի հոգի ևս ընդունեց Ավետարանի խնջույքի հրավերը: [243] {քս 184.1}

Գլուխ 19 - Ներման չափը

Ըստ Մատթեոս 18.21-35:

Պետրոսը Քրիստոսի մոտ էր եկել հետևյալ հարցումով. «Քանի՞ անգամ եթե իմ եղբայրն ինձ դեմ մեղք գործի, ես ներեմ նրան. մինչև յոթն անգամ»: Վարդապետները սահմանափակում էին ներումը երեք անգամով: Պետրոսը, հետևելով, ինչպես ինքն էր ենթադրում, Քրիստոսի ուսմունքին, մտածեց հասցնել այն յոթի՝ մի թիվ, որ կատարելություն է նշանակում: Բայց Քրիստոսը սովորեցրեց, որ երբեք չպետք է հոգնել ներելուց: «Չեմ ասում քեզ մինչև յոթն անգամ,- ասաց Նա,- այլ մինչև յոթանասուն անգամ յոթ»: {ԲԱ 185.1}

Հետո Նա ցույց տվեց ճշմարիտ սկզբունքը, որի վրա պետք է հիմնվի ներումը և չներելու վտանգը: Նա մի առակ պատմեց այն մասին, թե ինչպես վարվեց մի թագավոր իր պաշտոնյաների հետ, ովքեր վարում էին նրա կառավարության գործերը: Այս պաշտոնյաներից ոմանք մեծ գումարներ էին ստացել, որոնք պատկանում էին պետությանը: Երբ թագավորը ստուգում էր նրանց վստահված գումարների տնօրինությունը, նրա մոտ բերեցին մի մարդու, որի հաշիվը ցույց տվեց տասը հազար տաղանդի չափ հսկայական գումարի պարտք իր տիրոջը: [244] Նա ոչինչ չունեի վճարելու: Եվ, սովորության համաձայն, թագավորը հրամայեց վաճառել նրան և նրա ողջ ունեցվածքը, որպեսզի պարտքը վճարվեր: Բայց Նա սարսափահար ընկավ թագավորի ոտքերը և աղերսեց նրան՝ ասելով. «Համբերիր ինձ և բոլորը կհատուցեմ քեզ: Տերն էլ գթաց այն ծառայի վրա՝ նրան արձակեց, և պարտքն էլ շնորհեց նրան»: {ԲԱ 185.2}

«Եվ երբ որ այն ծառան դուրս եկավ, իր ծառայակիցներից մեկին գտավ, որ իրեն հարյուր դահեկան էր պարտական, և նրան բռնած խեղդում էր և ասում, վճարիր ինձ, ինչ որ պարտական ես: Հիմա նրա այն ծառայակիցը նրա ոտներն ընկավ, նրան աղաչում էր և ասում. Համբերիր ինձ և բոլորը կհատուցեմ քեզ: Բայց Նա չէր կամենում, այլ գնաց նրան զցեց բանտը, մինչև որ պարտքը վճարի: Երբ որ նրա ծառայակիցները տեսան եղած բաները, շատ տրտմեցին և եկան իրենց տիրոջը հայտնեցին բոլոր եղածը: Այն ժամանակ նրա տերը իր մոտ կանչեց նրան և ասաց. Չար ծառա, ես այն բոլոր պարտքը շնորհեցի քեզ, որովհետև դու աղաչեցիր ինձ: Պետք չէ՞ր, որ դու էլ քո ծառայակցին ողորմեիր՝ ինչպես որ ես քեզ ողորմեցի: Եվ նրա տերը բարկանալով՝ նրան մատնեց դահիճներին, մինչև որ բոլոր պարտքը վճարի նրան»: {ԲԱ 185.3}

Այս առակը ներկայացնում է մանրամասնություններ, որոնք անհրաժեշտ են պատկերը լիարժեք դարձնելու համար, որոնք, սակայն նրա հոգևոր նշանակության հետ առնչություն չունեն: Դրանց վրա չպետք է կենտրոնացնել ուշադրությունը: Այստեղ լուսաբանված են որոշ մեծ ճշմարտություններ, և մեր ուշադրությունը պետք է սևեռել դրանց վրա: {ԲԱ 186.1}

Թագավորի ներումը, որ շնորհեց, խորհրդանշում է Աստծո ներումը, որ քավում է բոլոր մեղքերը: Թագավորը, որ խղճահարությունից դրդված ներեց իր ծառայի պարտքը, ներկայացնում է Քրիստոսին: Մարդը գտնվում էր օրենքի խախտման դատապարտության տակ: Նա ինքն իրեն չէր կարող փրկել, և այդ պատճառով Քրիստոսն եկավ այս աշխարհ, իր աստվածության վրա մարդկային կերպարանք հագավ

և իր կյանքը տվեց, արդարև անարդարների փոխարեն: [245] Նա իր կյանքը տվեց մեր մեղքերի համար, և յուրաքանչյուր մարդու առաջարկում է իր արյան գնով ձեռք բերված ներումն ընդունել: «Տիրոջ մոտ կա ողորմություն, և նրա մոտ կա շատ փրկություն» (Սաղմոս 130.7): {քս 186.2}

Սա է սկզբունքը, որով պետք է ղեկավարվենք՝ դրսևորելով կարեկցանք մեր մեղավոր ընկերների հանդեպ: «Եթե Աստված այսպես սիրեց մեզ, ապա մենք էլ պետք է իրար սիրենք» (Ա Յովհաննես 4.11): «Ձրի առել եք,- ասաց Քրիստոսը,- ձրի տվեք» (Մատթեոս 10.8): {քս 186.3}

Առակում, երբ պարտապանը խնդրեց հետաձգել՝ խոստանալով. «համբերիր ինձ համար և բոլորը կհատուցանեմ քեզ», դատավճիռը չեղյալ հայտարարվեց, և ամբողջ պարտքը ջնջվեց՝ հնարավորություն ընձեռելով նրան հետևելու իր տիրոջ օրինակին, որ ներել էր իրեն: Դուրս գալով՝ նա հանդիպեց իր ծառայակցին, ով նրան մի փոքր գումար էր պարտք: Նրան ներվել էր տասը հազար տաղանդ, մինչդեռ պարտապանը նրան պարտք էր հարյուր դահեկան Բայց նա, ում հետ այդպես ողորմաճաբար էին վարվել, իր ծառայակցի հետ բոլորովին այլ կերպ վարվեց: Նրա պարտապանը նման խնդրանք ներկայացրեց իրեն, ինչպես ինքը՝ թագավորին, բայց ապարդյուն: Նա, ում ներել էին քիչ առաջ, բարեխիղճ ու գթասիրտ չէր: Այն ուղորմությունը, որ նրա հանդեպ դրսևորվեց, նա չցուցաբերեց իր ծառայակցի հանդեպ: Նա ուշադրություն չդարձրեց այդ խնդրանքին: Անշնորհակալ ծառայի միտքն ամբողջությամբ զբաղված էր պարտքի փոքր գումարով: Նա պահանջեց այն բոլորը, որ նրա կարծիքով իրենն էր, և պնդեց, որ ի կատար ածվի այն նույն դատավճիռը, որից նա այդպես ողորմաճաբար ազատվել էր: {քս 186.4}

Որքա՞ն շատերն են այսօր դրսևորում նույն հոգին: Երբ պարտապանն իր տիրոջից ողորմություն էր խնդրում, նա ստույգ պատկերացում չուներ իր պարտքի մեծության մասին: Եվ չէր գիտակցում իր անօգնականությունը: Նա հույս ուներ ազատել ինքն իրեն: «Համբերիր ինձ համար,- ասաց նա,- և բոլորը կհատուցանեմ քեզ»: Այդպես էլ շատերը հույս ունեն իրենց սեփական գործերով վաստակել Աստծո բարեհաճությունը: [246] Նրանք չեն գիտակցում իրենց անօգնական վիճակը: Նրանք չեն ընդունում Աստծո շնորհը որպես ձրի պարգև, բայց հիմնվում են իրենց ինքնարդարության վրա: Նրանց սրտերը փշրված և խոնարհված չեն մեղքի գիտակցումից, և նրանք խստապահանջ ու աններողամիտ են ուրիշների հանդեպ: [247] Նրանց մեղքերն Աստծո հանդեպ համեմատվում է տասը հազար տաղանդով, և իրենց ընկերների մեղքերն իրենց հանդեպ՝ հարյուր դահեկանով, մոտ մեկ միլիոնը՝ մեկին հարաբերությամբ, և դեռ նրանք համարձակվում են չներել: {քս 187.1}

Առակում Տերը կանչեց անգութ պարտատիրոջը և ասաց. Չար ծառա, ես այն բոլոր պարտքը շնորհեցի քեզ, որովհետև դու աղաչեցիր ինձ: Պետք չէ՞ր, որ դու էլ քո ծառայակցին ողորմեիր՝ ինչպես ես էլ քեզ ողորմեցի: Եվ Նրա Տերը բարկանալով՝ նրան մատնեց դահիճներին, մինչև որ բոլոր պարտքը վճարի նրան»: «Այդպես էլ,- ասաց Հիսուսը,- իմ երկնավոր Հայրը կանի ձեզ, եթե դուք ամեն մեկդ իր եղբորը՝ ձեր բոլոր սրտից չթողեք նրանց հանցանքը»: Նա, ով հրաժարվում է ներել, դրանով իսկ կորցնում է ներված լինելու հույսը: {քս 187.2}

Բայց այս առակի ուսուցումը չպետք է չարաշահվի: Աստծո կողմից ներվելը ամենևին չի թուլացնում Նրան հնազանդվելու մեր պարտականությունը: Այդպես էլ մեր բարեկամներին ներելու հոգին չի թուլացնում պարտավորությունների արդարացի պահանջը: Այն աղոթքում, որ Քրիստոսը սովորեցրեց իր աշակերտներին, Նա ասում է. «Եվ թող մեր պարտքերը, ինչպես մենք էլ թողնում ենք մեր պարտականներին» (Մատթեոս 6.12): Սրանով Նա նկատի չունեի, որ մենք մեղքերի թողություն ստանալու համար մեր պարտապաններից չպետք է պահանջենք մեր արդար հասանելիքը: Եթե նրանք չեն կարողանում վճարել, նույնիսկ եթե դա լինի նրանց անխոհեմ գործավարության պատճառով, նրանց չպետք է բանտ նետել, ճնշել կամ էլ նրանց հետ կոպիտ վերաբերվել: Միևնույն ժամանակ առակը մեզ չի սովորեցնում խրախուսել ծուկությունը: Աստծո խոսքը հայտնում է, որ եթե մեկը չաշխատի, չպետք է նաև ուտի: (Բժեսաղոնիկեցիս 3.10): Տերը չի պահանջում, որ ջանասեր մարդը նպաստի ուրիշների ծուկությանը: Շատերն, իզուր վատնելով ժամանակը և քիչ ջանալով, աղքատանում են և ընկնում կարիքի մեջ: Նրանք, ովքեր գործում են այս սխալները և չեն ուղղվում, այն ամենն, ինչ արվում է նրանց օգտին, նման է ծակ պայուսակի մեջ դրված գանձին: Սակայն աղքատությունն անխուսափելի է, և մենք պարտավոր ենք նրբանկատ և սիրալիր վերաբերվել նրանց նկատմամբ, ովքեր դժբախտ են [248] Մենք նրանց հետ պիտի վարվենք այնպես, ինչպես կկամենայիք, որ մեզ հետ վարվեն նման հանգամանքներում: {ԶԼ 188.1}

Պողոս առաքյալի միջոցով Սուրբ Յոգին պատվիրում է մեզ. «Ապա եթե մխիթարություն կա Քրիստոսով, եթե սերի սփռվածություն, եթե Յոգու հաղորդություն, եթե գթածություն և ողորմություն, ապա լցրեք իմ ուրախությունը, որ նույն միտքն ունենաք, նույն սերն ունենալով՝ միաշունչ միևնույնը խորհեք: Որ մի բան չլինի գրգռումով և ոչ էլ սնապարծությունով, այլ խոնարհությունով թող մեկը մյուսին իր անձիցն ավելի լավը համարի: Մենակ ձեր անձերի բաներին մի նայեք, այլ ամեն մեկն իր ընկերի բաներին էլ: Ձեր ամեն մեկը թող այն մտածի, որ էլ Յիսուս Քրիստոսումն էր» (Փիլիպպեցիս 2.1-5): {ԶԼ 188.2}

Բայց մեղքին չի կարելի նայել թեթևամտորեն: Տերը պատ- վիրել է մեզ, որ մեր եղբոր սխալի կողքով չանցնենք: Նա ասում է. «Եթե քո եղբայրը մեղանչի քեզ դեմ, հանդիմանիր նրան» (Ղուկաս 17.3): Մեղքը պետք է կոչվի իր ճիշտ անունով և հստակորեն ներկայացվի մեղսագործին: {ԶԼ 189.1}

Պողոսը, Սուրբ Յոգով լցված, գրում է Տիմոթեոսին. «Վրա հասիր, թե ժամանակին լինի, թե ժամանակից դուրս, հանդիմանիր, սաստիր, հորդորիր ամեն երկայնամտությունով և վարդապետությունով» (Բ Տիմոթեոս 4.2): Եվ Տիմոթեոսն նա գրում է. «Որովհետև շատ անհնազանդներ, չարախոսներ, խաբեբաներ կան... սաստիկ հանդիմանիր նրանց, որ առողջ լինեն հավատքում» (Տիմոս 1.10-13): {ԶԼ 189.2}

«Եթե քո եղբայրը քեզ դեմ մեղանչի,- ասաց Քրիստոսը,- գնա նրան հանդիմանիր՝ երբ որ դու և նա մենակ լինեք, եթե քեզ լսի, քո եղբայրը շահեցիր: Բայց եթե չլսի, վերցրու մի կամ երկու ուրիշն էլ քեզ հետ, որովհետև երկու կամ երեք վկայի բերանով ամեն բան կհաստատվի: Բայց եթե նրան էլ չլսի, ասա եկեղեցուն, ապա եթե եկեղեցուն էլ չլսի, թող լինի քեզ համար ինչպես հեթանոս և մաքսավոր» (Մատթեոս 18.15-17): {ԶԼ 189.3}

Մեր Տերը սովորեցնում է, որ քրիստոնյաների միջև ծագած հարցերը պետք է լուծվեն եկեղեցու ներսում: [249] Դրանց մասին չպետք է իմանան նրանք, ովքեր չեն վախենում Աստծուց: Եթե քրիստոնյան անիրավություն է կրել իր եղբոր կողմից, թող չդիմի անհավատների արդարադատությանը: Թող նա հետևի Քրիստոսի ցուցումին: Իր համար վերժ լուծելու փոխարեն՝ թող ձգտի փրկել իր եղբորը: Աստված կպաշտպա- նի նրանց շահերը, ովքեր սիրում և վախենում են Իրենից, և մենք վստահությամբ կարող ենք մեր դատը հանձնել Նրան, Ով դատում է արդարացիորեն: {ԶԱ 189.4}

Շատ հաճախ, երբ անիրավություններն անընդհատ կրկնվում են, և մեղանշողը խոստովանում է իր սխալը, տուժածը հոգևոր է դրանից և մտածում, որ արդեն բավականին շատ է ներել: Բայց Փրկիչը պարզորոշ ասում է, թե ինչպես պետք է վարվենք մոլորվածի հետ. «Եթե քո եղբայրը մեղանշի քեզ դեմ, հանդիմանիր նրան. և եթե ապաշխարի, ներիր նրան» (Ղուկաս 17.3): Հեռու մի քաշվեք նրանից՝ ինչպես մեկից, ով արժանի չէ ձեր վստահությանը: «Չգուշացիր քո անձին, որ դու ել չփորձվես» (Գաղատացիս 6.1): {ԶԱ 189.5}

Եթե ձեր եղբայրները սխալվում են, դուք պարտավոր եք ներել նրանց: Երբ նրանք ձեզ մոտ են գալիս խոստովանության համար, չպետք է ասեք. «Չեմ կարծում, որ նրանք բավականաչափ խոնարհ են: [250] Չեմ կարծում, որ գիտակցում են իրենց մեղքը»: Ի՞նչ իրավունք ունեք դատելու նրանց, ասես կարդում եք նրանց սիրտը: Աստծո խոսքն ասում է. «Եթե ապաշխարի, ներիր նրան: Եվ եթե օրը յոթ անգամ քեզ դեմ մեղանշի և յոթն անգամ քեզ մոտ գա և ասի՝ ապաշխարում եմ, ներիր նրան» (Ղուկաս 17.3,4): Եվ ոչ յոթ, այլ յոթանասուևյոթ անգամ՝ ճիշտ այնպես, ինչպես Աստված է մեզ ներում: {ԶԱ 190.1}

Մենք ինքներս ամեն ինչով պարտական ենք Աստծո առատ շնորհին: Ուխտի շնորհը հաստատեց մեր որդեգրումը: Փրկչի շնորհն էր, որ իրականացրեց մեր փրկությունը, մեր վերածնունդը, և արժանացրեց մեզ Քրիստոսի ժառանգակիցները լինելու պատվին: Թող այս շնորհը հայտնվի նաև մյուսներին: {ԶԱ 190.2}

Թույլ մի տվեք, որ սխալվողը հուսահատվի: Այնպես մի արեք, որ փարիսեցու կարծրասրտությունն իշխի ձեզ վրա և վիրավորի ձեր եղբորը: Մի ծաղրեք ձեր եղբորը ձեր մտքում կամ սրտում: Թող ոչ մի արհամարհական երանգ չինչի ձեր ձայնի մեջ: Եթե դուք ձեր կարծիքն եք հայտնում, եթե անտարբերություն, կասկածամտություն կամ անվստահություն եք ցուցաբերում, ապա դա կործանարար ազդեցություն կթողնի անձի վրա: Նա մի այնպիսի եղբոր կարիք է զգում, որ Ավագ եղբոր կարեկից սիրտն ունենա իր մարդկային սրտին դիպչելու համար: Թող նա զգա ձեր կարեկից ձեռքի ուժեղ սեղմումը և լսի ձեր շշնջոցը՝ արի աղոթենք: Աստված ձեզ երկուսիդ էլ հարուստ փորձառություն կպարգևի: Աղոթքը միավորում է մեզ իրար և Աստծո հետ: Աղոթքը Հիսուսին մոտեցնում է մեզ և թուլացած ու շվարած հոգուն նոր ուժ է տալիս, որպեսզի հաղթի աշխարհին, մարմնին ու չարին: Աղոթքը հետ է մղում սատանայի հարձակումները: {ԶԱ 190.3}

Երբ մեկը մարդկային անկատարությունից շրջվում է նայել լու Յիսուսին, աստվածային մի բարեփոխում է տեղի ունենում նրա բնավորության մեջ: Սրտի վրա ներգործող Քրիստոսի Հոգին վերափոխում է այն Իր պատկերի նմանությամբ: Ուրեմն ջանք արեք մեծարել Հիսուսին: Թող մտքի աչքերն ուղղվեն «Աստծո Գառի վրա, որ վեր է առնում աշխարհի մեղքը» (Հովհաննես 1.29): [251] Եվ այս աշխատանքը կատարելիս

հիշեք, որ «մեղավորին իր մոլորության ճանապարհից դարձնողը մի հոգի կփրկի մահից և մեղքերի շատությունը կծածկի» (Հակոբ- բոս 5.20): {ԲԱ 190.4}

«Իսկ եթե դուք մարդկանց չեք թողնի նրանց հանցանքները, ձեր Հայրն էլ չի թողնի ձեր հանցանքները» (Մատթեոս 6.15): Ոչ մի բան չի կարող արդարացնել չներող հոգին: Նա, ով ողորմած չէ ուրիշների հանդեպ, ցույց է տալիս, որ ինքը մասնակից չէ Աստծո ներման շնորհին: Աստծո ներումից դրդված մեղանչողի սիրտը գերվում ու կապվում է Անսահման Սիրո մեծ սրտին: Աստվածային կարեկցանքի հեղեղը ողողում է մեղավորի սիրտը, իսկ նրանից էլ հոսում է դեպի մյուսների սրտերը: Այն գործվանքն ու ողորմությունը, որ Քրիստոսը ցուցաբերեց իր թանկագին կյանքում, կերևա նրանց մեջ, ովքեր մասնակից են դառնում Նրա շնորհին: Բայց «եթե մեկը Քրիստոսի Հոգին չունի, նա նրանը չէ» (Հռոմեացիս 8.9): Նա օտարացած է Աստծուց և արժանի է միայն մեկընդմիջտ բաժանման Նրանից: {ԲԱ 191.1}

ճիշտ է, որ նա մեկ անգամ կարող է ներված լինել, սակայն նրա անողորմ հոգին ցույց է տալիս, որ նա այժմ մերժում է Աստծո ներող սերը: Նա ինքն է հեռացել Աստծուց և այն նույն վիճակում է, ինչ որ կար մինչև ներում ստանալը: Նա ուրացել է իր ապաշխարությունը, և նրա մեղքերն իր վրա են, կարծես չի էլ ապաշխարել: {ԲԱ 191.2}

Բայց առակի մեծ դասը Աստծո գթասրտության և մարդու խստասրտության հակադրության և այն փաստի մեջ է, որ Աստծո ողորմածությունը պետք է մեր ներման չափանիշը լինի: «Պետք չէ՞ր, որ դու էլ քո ծառայակցին ողորմեիր, ինչպես որ ես էլ քեզ ողորմեցի»: {ԲԱ 191.3}

Մենք ներում ենք ստանում ոչ թե այն բանի համար, որ ներում ենք, այլ՝ երբ ներում ենք: Ներման հիմքը Աստծո չվաստակած սիրո մեջ է, բայց ուրիշների հանդեպ ունեցած մեր վերաբերմունքով մենք ցույց ենք տալիս, թե արդյո՞ք այդ սերը դարձրել ենք մեր սեփականը: Հենց դրա համար էլ Քրիստոսն ասում է. «Ինչ դատաստանով որ դատում եք, նրանով պիտի դատվեք, և ինչ չափով որ չափում եք, նրանով կչափվի ձեզ» (Մատթեոս 7.2): [252] {ԲԱ 191.4}

Գլուխ 20 - Ձեռքբերում, որ պիտի կորչի

Ըստ Ղուկասի 12.13-21:

Քրիստոսը սովորեցնում էր, և ինչպես միշտ, բացի իր աշակերտներից, ուրիշներն էլ էին հավաքվել Նրա շուրջը: Նա խոսում էր աշակերտների հետ այն դեպքերի մասին, որոնց շուտով նրանք մասնակից պիտի լինեին: Նրանք ամենուրեք պետք է հրապարակեին Քրիստոսից ստացած ճշմարտությունները և պիտի ընդհարվեին այս աշխարհի իշխանների հետ: Հանուն Նրա նրանք պիտի կանգնեին դատարաններում՝ դատավորների ու թագավորների առջև: Նա խոստացել էր նրանց այնպիսի իմաստություն, որ ոչ ոք չէր կարող ժխտել: Նրա խոսքերը, որ ազդում էին շատերի սրտերի վրա և շփոթության մեջ գցում նենգ թշնամիներին, վկայում էին այն մշտական կենող Հոգու զորության մասին, որ Նա խոստացել էր իր հետևորդներին: {ԲԱ 193.1}

Բայց շատերը կամենում էին ձեռք բերել երկնքի շնորհը միայն իրենց անձնական նպատակներին ծառայեցնելու համար: Նրանք գիտակցում էին Քրիստոսի հրաշալի զորությունը, երբ Նա ճշմարտությունը ներկայացնում էր պայծառ լույսի տակ: Նրանք լսել էին, որ Նա խոստացել է իր հետևորդներին իմաստություն տալ խոսելու դատավորների և թագավորների առաջ: Չէ՞ր տա արդյոք Նա իր զորությունն իրենց աշխարհիկ բարօրության համար: [253] {ԲԱ 193.2}

«Եվ ժողովրդից մեկն ասաց նրան. Վարդապետ, իմ եղբորն ասիր, որ ժառանգությունն ինձ հետ բաժանի»: Մովսեսի միջոցով Աստված ցուցումներ էր տվել ժառանգության բաժանման վերաբերյալ: Ավագ որդին կրկնակի բաժին էր ստանում հոր ունեցվածքից (Երկրորդ Օրինաց 21.17), մինչդեռ փոքր եղբայրները պետք է կիսեին մնացածը հավասարապես: Այս մարդը կարծում է, թե իր եղբայրը խաբել է իրեն ժառանգությունը բաժանելու մեջ: Նրա ջանքերը իր հասանելիքը ձեռք բերելու մեջ, ինչպես կարծում էր, ձախողվել էին, բայց եթե Քրիստոսը միջամտեր, անշուշտ հնարավոր կլիներ հասնել նպատակին: Նա լսել էր Քրիստոսի հուզիչ կոչերը և Նրա հանդիսավոր մեղադրանքները դպիրներին ու փարիսեցիներին: Եթե այդպիսի հրամայական խոսքեր ասվեին իր եղբորը, վերջինս չէր համարձակվի մերժել տուժածին տալու իր հասանելիքը: {ԲԱ 193.3}

Այն ժամանակ, երբ Քրիստոսն իր հանդիսավոր խրատներն էր տալիս, այս մարդը բացահայտեց իր եսասեր բնավորությունը: Նա գնահատում էր Տիրոջ այն ընդունակությունը, որ կարող էր օգտագործվել իր աշխարհիկ գործերն առաջ տանելու համար, բայց հոգևոր ճշմարտությունները տեղ չէին գտնել նրա մտքի և սրտի մեջ: Նա տարված էր ժառանգությանը տիրանալու մտքով: Հիսուսը՝ Փառաց Թագավորը, որ հարուստ էր, բայց մեզ համար աղքատացավ, նրա առջև բացեց աստվածային սիրո գանձերը: Սուրբ Հոգին խնդրում էր նրան ժառանգելու այն հարստությունը, որ «անեղծ և անարատ և անթառամ է» (Ա Պետրոս 1.4): Վերջինս տեսել էր Քրիստոսի զորության ապացույցը: Այժմ նրան հնարավորություն էր տրված խոսելու մեծ Ուսուցչի հետ, արտահայտելու իր սրտի ամենամկրիական փափագը: Բայց, ինչպես աղբի փոցից ձեռքին մարդը Բուժ-յանի («Պիլիգրիմի ճանապարհորդությունը» գրքի հեղինակը) այլաբանության մեջ, նրա հայացքն ուղղված էր աշխարհի վրա: Նա իր գլխավերևում

թագը չտեսավ: Սիմոն մոգի պես, Նա Աստծո պարգևը գնահատեց որպես միջոց աշխարհային շահը ձեռք բերելու համար: {ԶԱ 194.1}

Փրկչի առաքելությունը երկր վրա արագորեն մոտենում էր իր ավարտին: Մի քանի ամիս էր մնացել միայն, որ ավարտեր այն, ինչի համար Նա եկել էր՝ հաստատելու Իր շնորհի արքայությունը: [254] Մինչդեռ ուշադրություն դարձնելով մարդկային ազահության վրա՝ Նա կկտրվեր Իր աշխատանքից՝ վեճի մեջ մտնելով մի կտոր հողի համար: Սակայն Հիսուսը չպետք է կտրվեր Իր առաքելությունից: Նրա պատասխանն էր. «Մարդ, ո՞վ կարգեց ինձ ձեզ վրա դատավոր կամ բաժանարար»: {ԶԱ 194.2}

Հիսուսը պարզապես կարող էր ասել այդ մարդուն, թե որն է ճիշտը: Նա գիտեր, թե նրանցից որ մեկն էր ճիշտ տվյալ պարագայում, բայց եղբայրները վեճի էին բռնվել, քանի որ երկուսն էլ ազահ էին: Ըստ եության Քրիստոսն ասաց՝ Իմ գործը չէ նման վիճաբանությունների հարթելը: Նա եկել էր այլ նպատակով՝ քարոզել Ավետարանը և այդպիսով արթնացնել մարդկանց՝ գիտակցելու համար հավիտենական իրականությունը: {ԶԱ 194.3}

Քրիստոսի վերաբերմունքն այս պարագայում դաս է բոլոր նրանց համար, ովքեր ծառայում են հանուն Նրա: Երբ Նա ուղարկեց տասներկուսին՝ ասաց. «Եվ երբ որ կգնաք, քարոզեք և ասեք, թե երկնքի արքայությունը մոտեցել է: Հիվանդներին բժշկեք, բորոտներին սրբեք, մեռելների հարուցեք, դևերը հանեք, ձրի առել եք, ձրի տվեք» (Մատթեոս 10.7,8): Նրանք չպետք է խառնվեն մարդկանց աշխարհիկ գործերին: Նրանց աշխատանքն էր մարդկանց համոզել, որ հաշտվեն Աստծո հետ: Մարդկությանն օրհնելու նրանց ունակությունը արտահայտվում է հենց այս աշխատանքում: Մեղքերից ու վշտերից ազատվելու մարդկանց միակ դեղամիջոցը Քրիստոսն է: Միայն Նա շնորհի ավետիսը կարող է բժշկել այն չարիքը, որ նզովում է հասարակությանը: Հարուստների անարդարությունն աղքատների նկատմամբ, աղքատների ատելությունը հարուստների հանդեպ հավասարապես սկիզբ են առնում եսասիրությունից, իսկ դա կարող է արմատախիլ արվել միայն Քրիստոսին հնազանդվելու միջոցով: Միայն Նա կարող է եսասեր, մեղավոր սիրտը փոխարինել նոր, սիրող սրտով: Թող Քրիստոսի ծառաներն ավետարանը քարոզեն երկնքից ուղարկված Հոգով և գործեն Նրա պես մարդկանց բարօրության համար: Այնժամ այնպիսի արդյունքներ կերևան մարդուն օրհնելու և ընկած վիճակից բարձրացնելու գործում, որ միանգամայն անհնար է իրականացնել մարդկային ուժերով: {ԶԱ 195.1}

Մեր Տերը հարվածեց այն խնդրի արմատին, որ անհան- գրասացնում էր հարցնողին, և նշեց նմանօրինակ բոլոր վիճա- բանությունների սկզբնապատճառը՝ ասելով. «Տեսեք և զգույշ կացեք ազահությունից, որ մարդիս ստացվածքի առավելությունից չէ նրա կյանքը»: [255] {ԶԱ 195.2}

«Եվ նրանց մի առակ խոսեց և ասաց. Մի հարուստ մարդի արտը առատ պտուղ տվեց: Եվ նա իր մտքում մտածում էր և ասում. Ի՞նչ անեմ, որ տեղ չունեմ, որ իմ պտուղներն այնտեղ ժողովեմ: Եվ ասաց. Այս կանեմ. իմ շտեմարանները կքանդեմ և ավելի մեծերը կշինեմ և իմ բոլոր բերքերն ու բարիքները այնտեղ կժողովեմ: Եվ իմ անձին կասեմ. Ով անձ. շատ բարիքներ ունես շատ տարիների համար ամբարված. հանգստացիր, կեր, խմիր, զվարճացիր: [256] Բայց Աստված նրան ասաց. Անմիտ. հենց այս գիշեր հոգիդ

քեզնից հետ կպահանջեն. ապա այս, որ պատրաստեցիր, ո՞ւմ կլինի: Այսպես էլ նա, որ իր անձի համար գանձ է հավաքում, և Աստծով չէ հարուստ»: {ԲԱ 195.3}

Անմիտ հարուստի առակով Քրիստոսը ցույց տվեց նրանց հիմարությունը, ում համար այս աշխարհն ամեն ինչ է: Այս մարդն Աստծուց ստացել էր ամեն ինչ: Արեգակին թույլ էր տրված շողալու նրա հողի վրա, քանի որ նրա շողերն ընկնում են արդարների և անարդարների վրա: Երկնքից անձրևը թափվում է չարերի և բարիների վրա: Տերն է աճեցնում բույսերը և դաշտերին առատ բերք տալիս: Հարուստն անհանգստացած էր, թե որտեղ է տեղավորելու իր բերքը: Նրա շտեմարանները լեփ-լեցուն էին, և նա այլևս տեղ չուներ բերքի մնացորդը տեղավորելու համար: Նա չէր էլ մտածում Աստծո մասին, Ով իրեն այդքան առատ բարիքներ էր ուղարկել: Նա չէր գիտակցում, որ Աստված իրեն էր հանձնել իր բարիքների տնօրինությունը, որպեսզի ինքը կարողանար օգնել կարիքավորներին: Նա լավ հնարավորություն ուներ՝ դառնալու Աստծո օրհնությունների բաշխողը, բայց մտածում էր միայն այն մասին, թե ինչպես ավելի հարմարավետ դարձնի իր սեփական կյանքը: {ԲԱ 196.1}

Աղքատների, որբերի, որբուհիների, նեղվածների, տառապյալների վիճակը ներկայացվեց այս հարուստի ուշադրությանը. շատ տեղեր կային, ուր կարելի էր բաշխել իր բարիքները: Նա հեշտությամբ կարող էր ազատվել բերքի ավելցուկից, և շատ ընտանիքներ կազատվեին կարիքից, շատ սովյալներ կկերակրվեին, շատ մերկեր կհագնվեին, շատ սրտեր կուրախանային, հագուստի և հացի համար արված շատ աղոթքներ իրենց պատասխանը կստանային, և փառաբանության մեղեդիներ կբարձրանային դեպի Երկինք: Տերը լսել էր կարիքավորների աղոթքը և իր բարեգթությամբ կերակուր էր պատրաստել խեղճերի համար: (Սաղմոս 68.10): Հարուստին շնորհված օրհնությունների միջոցով առատ պաշար էր նախատեսվել շատերի կարիքները բավարարելու համար: Սակայն նա փակեց իր սիրտը կարիքավորի աղաղակի առջև և ասաց իր ծառաներին. [257] «Այս կանեմ. իմ շտեմարանները կքանդեմ և ավելի մեծերը կշինեմ և իմ բոլոր բերքն ու բարիքները այնտեղ կժողովեմ: Եվ իմ անձին կասեմ. Ով անձ, շատ տարիների համար բարիքներ ունես ամբարած. հանգստացիր, կեր, խմիր, զվարճացիր»: {ԲԱ 196.2}

Այս մարդու նպատակներն ավելի բարձր չէին, քան անա- տուններինը, որոնք կորչում են: Նա այնպես էր ապրում, կարծես ոչ Աստված կար, ոչ երկինք, ոչ էլ ապագա կյանք, ասես ամեն ինչ որ ուներ՝ իր սեփականն էր, և ոչ մի բան պարտք չէր ոչ Աստծուն, ոչ էլ մարդուն: [258] Սաղմոսերգուն այս հարուստին է նկարագրում, երբ գրում է. «Անզգամս ասաց իր սրտում՝ Աստված չկա» (Սաղմոս 14.1): {ԲԱ 197.1}

Հարուստն ապրեց և ծրագրեր կազմեց միայն իր համար: Նա տեսնում է, որ ապագան լիովին ապահովված է, այժմ ոչինչ պետք չէ իրեն, բացի իր աշխատանքի պտուղները գանձելուց ու վայելելուց: Նա իրեն ուրիշներից ավելի բախտավոր է համարում և իր խելացի կառավարման պատիվն իրեն է վերագրում: Նա հարգված է իր համաքաղաքացիներից որպես իմաստուն դատողության տեր հաջողակ մի քաղաքացի: Որովհետև «մարդուն կգովեն, երբ իր անձին բարություն է անում» (Սաղմոս 49.18): {ԲԱ 197.2}

Բայց «այս աշխարհի իմաստությունը հիմարություն է Աստծո առաջին» (Ա Կորնթացիս 3.19): Մինչ հարուստն անհամբեր սպասում է վայելքի տարիներին, Տերը

բոլորովին այլ ծրագիր է կազմում: Անհավատարիմ տնտեսին լուր է հասնում. «Անմիտ. հենց այս գիշեր հոգիդ քեզնից հետ կպահանջեն»: Ահա մի պահանջ, որ հնարավոր չէ բավարարել փողով: Նրա կուտակած հարստությունը չի կարող հետաձգել մահվան դատավճիռը: Մի ակնթարթում արժեզրկվում է այն, ինչ նա կուտակել էր իր ողջ կյանքի ընթացքում: «Ապա այս, որ պատ- ռաստեցիր՝ ո՞ւմ կլինի»: Նրա ընդարձակ դաշտերն ու լիքը շտեմարաններն այլևս իրեն չեն պատկանի: «Հավաքում է և չգիտի, թե ով պիտի առնի այն» (Սաղմոս 39.6): {քա 197.3}

Միակ բանը, որ հիմա արժեք կունենար նրա համար՝ նա ձեռք չէր բերել: Իր համար ապրելով՝ նա մերժել էր աստվածային սերը, որը կդրսևորվեր ողորմած գործերում իր դրացիների հանդեպ: Այսպիսով, նա մերժել էր կյանքը: Որովհետև Աստված սեր է, իսկ սերը՝ կյանք: Այս մարդն աշխարհիկը գերադասել էր հոգևորից, և երկրայինի հետ էլ պիտի կորչի: «Մարդս, որ պատվի մեջ է և իմաստուն չէ, նման է անասուններին, որ կորչում են» (Սաղմոս 49.20): {քա 197.4}

«Այսպես էլ նա, որ իր անձի համար գանձ է հավաքում, և Աստծով չէ հարուստ»: [259] Այս առակը կիրառելի է բոլոր ժամանակների համար: Դուք կարող եք ծրագրեր կազմել միայն ձեր անձնական բարօրության համար, կարող եք գանձ դիզել, կարող եք մեծ և բարձրահարկ տներ կառուցել ինչպես հին Բաբելոնի շինարարները, բայց չեք կարող կառուցել այնքան բարձր մի պատ կամ այնպիսի ամուր մի դարպաս, որ ներս չթողնեք ճակատագրի լրաբերներին: Բաղդասար թագավորը «խնջույք արեց իր պալատում» և «գովեցին ոսկի և արծաթի, պղնձի, երկաթի, փայտի և քարի աստվածներին»: Բայց անտեսանելի Մեկի ձեռքը գրեց նրա պատերին դատավճռի խոսքերը, և թշնամու բանակի ոտնաձայները լսվեցին պալատի պարիսպների մոտ: «Նույն գիշերը Քաղդեացիների Բաղդասար թագավորը սպանվեց», և մի օտար միապետ նստեց նրա գահին: (Դանիել 5.30): {քա 198.1}

Ապրել իր համար՝ նշանակում է կորչել: Ազահությունը, եսասիրական շահի փափագը կտրում է հոգին կյանքից: Ամեն ինչ իրեն քաշելն ու կուտակելը սատանայի հոգին է: Քրիստոսի հոգին տալիս է, զոհաբերում է իրեն ուրիշների բարօրության համար: «Եվ սա է վկայությունը, որ Աստված հավիտենական կյանք տվեց մեզ. և այս կյանքը նրա Որդու մեջ է: Ով որ Որդին ունի, կյանք ունի, և ով որ Աստծո Որդուն չունի, կյանք չունի» (Ա Զովհաննես 5.11,12): {քա 198.2}

Հենց դրա համար էլ նա ասում է. «Տեսեք և զգույշ կացեք ազահությունից, որ մարդիս ստացվածքի առավելությունից չէ նրա կյանքը»: [260] {քա 198.3}

Գլուխ 21 - Մեծ վիհը

Ըստ Ղուկասի 16.19-31:

Հարուստի և Ղազարոսի առակով Քրիստոսը ցույց է տալիս, որ մարդիկ այս կյանքում են վճռում իրենց հավիտենական ճակատագիրը: Փորձնական ժամկետի ընթացքում Աստծո ողորմությունը առաջարկվում է ամեն մի հոգու: Բայց եթե մարդիկ վատնում են իրենց հնարավորությունները ինքնաբավարարման համար, զրկում են իրենց հավիտենական կյանքից: Այլևս ոչ մի փորձնական ժամկետ չի տրվելու նրանց: Ինքնակամ ընտրությամբ նրանք մի անանցանելի անդունդ են հաստատում իրենց և Աստծո միջև: {ԲԱ 199.1}

Այս առակը ցույց է տալիս հակադրությունը հարուստների, ովքեր Աստծուն չեն ապավինում, և աղքատների միջև, ովքեր ապավինում են Աստծուն: Քրիստոսը նկարագրում է, որ ժամանակը մոտեցել է, երբ այդ երկու դասակարգերի դիրքերը կփոխվեն: Նրանք, ովքեր զրկված են այս աշխարհի բարիքներից, սակայն վստահում են Աստծուն և համբերությամբ են կրում նեղությունները, մի օր վեր կբարձրանան նրանցից, ովքեր այսօր ամենաբարձր դիրքերն են զբաղեցնում, որ կարող է տալ աշխարհը, բայց ովքեր իրենց կյանքը չեն հանձնել Աստծուն: {ԲԱ 199.2}

«Մի հարուստ մարդ կար, և շատ ազնիվ ծիրանի և բեհեզ էր հագնում,- ասաց Քրիստոսը,- և ամեն օր փառավոր զվարճություն էր անում: [261] Մի աղքատ մարդ էլ կար, անունը Ղազարոս, որ նրա դռան մոտ զգված էր խոցերով լիքը. Եվ ցանկանում էր իրեն կշտացնել այն փշրանքներից, որ հարուստի սեղանիցն ընկնում էին»։ {ԲԱ 199.3}

Հարուստը չէր պատկանում այն դասակարգին, որը ներկայացնում էր անիրավ դատավորը, որ բացեիքաց հայտարարում էր իր արհամարհանքն Աստծո և մարդու նկատմամբ: Նա իրեն անվանում էր Աբրահամի որդի: Նա բռնությամբ չէր վարվում աղքատի հետ, ոչ էլ ստիպում էր նրան հեռանալ այն պատճառով, որ տհաճ տեսք ուներ: Եթե մարդկության այդ աղքատ, զգվելի նմուշը մխիթարվում էր հարուստին նայելով, երբ նա դարպասներից ներս էր մտնում, ապա վերջինս դեմ չէր, որ նա այդտեղ մնար: Բայց նա եսասիրաբար անտարբեր էր իր տանջվող եղբոր կարիքների հանդեպ: {ԲԱ 199.4}

Այն ժամանակ հիվանդանոց չկար, որտեղ կարող էին խնամել հիվանդին: Նրանք, ում Տերը վստահել էր հարստություն, պետք է ուշադրություն դարձնեին տանջվողների և կարիքավորների վրա, որպեսզի վերջիններս օգնություն ու մխիթարություն ստանային: ճիշտ այդպես տեղի ունեցավ հարուստի և աղքատի հետ: Ղազարոսն օգնության մեծ կարիք էր զգում, որովհետև ոչ ընկերներ ուներ, ոչ տուն, ոչ փող և ոչ էլ ուտելիք: Այն ժամանակ, երբ նա այս վիճակում էր, օրեցօր հարուստ ազնվականը բավարարում էր իր բոլոր կարիքները: Նա, ով լիովին ընդունակ էր թեթևացնելու իր ընկերոջ տառապանքները, ապրում էր իր համար, ինչպես շատերն այսօր: {ԲԱ 200.1}

Հիմա էլ մեր կողքին կան շատ մարդիկ, ովքեր սոված են, մերկ և անտուն: Հրաժարվելով միջոցներ տրամադրել այս կարիքավորներին ու տանջվողներին՝ մենք մեր վրա հանցանքի մի բեռ ենք վերցնում, որի ծանրությունից մի օր կսարսափենք: Ամեն տեսակի ազահուություն դատապարտվում է որպես կռապաշտություն: Ամեն ինքնաբավարարում գարշելի է Աստծո համար: {ԲԱ 200.2}

Աստված հարուստին հանձնել էր իր միջոցների տնօրինությունը, և նրա պարտականությունն էր հոգ տանել այդ աղքատի համար: Կար պատվեր. «Սիրիր քո Տեր Աստծուն բոլոր սրտովդ, բոլոր հոգովդ և բոլոր զորությամբդ» (Երկրորդ Օրինաց 6.5), և «Քո ընկերին սիրես քո անձի պես» (Ղև- տացոց 19.18): [262] Հարուստը հրեա էր և ծանոթ էր Աստծո պատվիրանին: Բայց նա մոռացել էր, որ հաշվետու է իրեն վստահված միջոցների և կարողությունների օգտագործման համար: Տիրոջ օրհնություններն առատորեն թափվել էին նրա վրա, բայց նա եսասիրաբար էր օգտագործում դրանք, որպեսզի փառաբաներ իրեն, և ոչ թե իր Ստեղծողին: Իր ստացած առատության համապատասխան նա պարտավոր էր օգտագործել այդ պարգևները մարդկությանը բարձրացնելու համար: Սա Տիրոջ պատվիրանն էր, բայց հարուստը չէր էլ մտածում, որ պարտական է Աստծուն: Նա պարտքով փող էր տալիս և տոկոսով հետ էր վերցնում, բայց ինքը տոկոս չէր վերադարձնում Աստծուն իր ստացածի համար: Նա գիտելիք և տաղանդ ուներ, բայց չէր զարգացնում դրանք: Մոռացած, որ հաշվետու էր Աստծո առաջ, նա ամբողջությամբ իր ուժերը նվիրել էր հաճույքներին: Այն ամենն, ինչով որ նա շրջապատված էր՝ զվարճությունները, իր ընկերների գովեստներն ու շողոքորթությունները, ծառայում էին նրա եսասիրական վայելքներին: Նա այնպես էր խորասուզվել իր ընկերական միջավայրում, որ կորցրել էր Աստծո հետ Նրա ողորմության ծառայության մեջ համագործակցելու պատասխանատվության զգացումը: Նա հնարավորություն ուներ հասկանալու Աստծո խոսքը և գործնականորեն կիրառելու այդ դասերը, բայց հաճույսներ հասարակությունը, որ նա ընտրել էր, այնպես էր գրավել նրա ժամանակը, որ մոռացել էր հավիտենության Աստծուն: {ԲԱ 200.3}

Եկավ ժամանակը, երբ փոփոխություն տեղի ունեցավ այդ երկու մարդկանց կյանքում: Աղքատը տառապել էր ամեն օր, բայց լուռումուռ և համբերությամբ էր տարել այդ: Անցնում է ժամանակը, նա մեռնում է և թաղվում: Ոչ ոք չկար, որ ողբար նրա համար, բայց համբերելով նեղություններին՝ նա վկայել էր Քրիստոսի մասին, դիմացել իր հավատի փորձությանը, և մահից հետո հրեշտակները նրան տարել էին Աբրահամի գոգը: {ԲԱ 201.1}

Ղազարոսը ներկայացնում է տառապյալ աղքատներին, ովքեր հավատում են Քրիստոսին: Երբ փողը հնչի, և բոլոր նրանք, որ գերեզմաններում են, լսեն Քրիստոսի ձայնը և դուրս գան, կստանան իրենց վարձքը, որովհետև նրանց հավատն առ Աստված ոչ թե սոսկ տեսություն է եղել, այլ՝ իրականություն: [263] {ԲԱ 201.2}

«Հարուստն էլ մեռավ և թաղվեց: Եվ դժոխքում, մինչ տանջանքի մեջ էր գտնվում, իր աչքերը բարձրացրեց, հեռվանց Աբրահամին տեսավ և Ղազարոսին էլ նրա գոգում: Եվ նա աղաղակեց և ասաց. Հայր Աբրահամ, ինձ ողորմիր և Ղազարոսին ուղարկիր, որ իր մատի ծայրը թրջի ջրով և իմ լեզուն հովացնի, որովհետև այս կրակի բոցի մեջ տանջվում եմ»: {ԲԱ 201.3}

Այս առակով Քրիստոսը հանդիմանում է մարդկանց՝ ելնելով նրանց իսկ համոզմունքներից: Շատերն, ովքեր լսում էին Քրիստոսի խոսքերը, կողմնակից էին այն ուսմունքին, որ մարդը գիտակից վիճակում է գտնվում մահից մինչև հարությունն ընկած ժամանակահատվածում: Փրկիչը տեղյակ էր նրանց գաղափարներին, և Նա իր առակի մեջ այնպիսի տարրեր մտցրեց, որ կարևոր ճշմարտությունները տպավորվեին այդ կանխակալ կարծիքների միջոցով: Նա իր ունկնդիրների առաջ մի հայելի դրեց, որի մեջ

Նրանք կարող էին տեսնել իրենց, ինչպես նաև իրենց իսկական հարաբերություններն Աստծո հետ: Նա օգտագործեց հանրաճանաչ կարծիքը՝ հայտնելու համար այն միտքը, որ կամենում էր ուշագրավ դարձնել բոլորի համար, որ ոչ մի մարդ չի գնահատվում իր ունեցվածքով, քանի որ այն ամենն, ինչ պատկանում է Նրան, փոխ է առնված Աստծուց: Այս պարզևների սխալ օգտագործումը Նրան ավելի է ցածրացնում ամենաաղքատ և ամենատառապյալ մարդու վիճակից, ով, սակայն, սիրում է Աստծուն և վստահում է Նրան: {ԲԱ 202.1}

Քրիստոսը ցանկանում է հասկացել իր ունկնդիրներին, որ անհնար է մարդու համար փրկություն ձեռք բերել մահից հետո: «Որոյակ (Աբրահամը ներկայացված է պատասխանողի դերում), հիշիր, որ դու ընդունեցիր քո բարիքը քո կյանքում, և նմանապես էլ Ղազարոսը՝ չարչարանքները. և հիմա սա այստեղ միախառնվում է, իսկ դու տանջվում ես: Եվ ի վրա այսօր ամենայնի մեր և ձեր մեջ մեծ անդունդ է հաստատված, որ այստեղից ձեզ մոտ անցնել ուզողները չկարողանան, և ոչ էլ այդտեղ՝ դից ձեզ մոտ անցնել ուզողները չկարողանան, և ոչ էլ այստեղից մեզ մոտ անցնեն»: Այսպիսով Քրիստոսը ներկայացրեց, որ անօգուտ է սպասել երկրորդ փորձական ժամկետի: Միակ ժամկետը, որ տրված է մարդուն հավիտենությանը պատրաստվելու համար, այս կյանքն է: {ԲԱ 202.2}

Հարուստը չէր հրաժարվել այն մտքից, որ Աբրահամի որդին է, և, մինչ տանջվում էր, ինչպես ներկայացված է, Նրան օգնության է կանչում. [264] «Հայր Աբրահամ,- աղերսեց նա,- ինձ ողորմիր»: Նա աղաչեց ոչ թե Աստծուն, այլ Աբրահամին: Այդպիսով նա ցույց տվեց, որ Աբրահամին Աստծուց վեր է դասում, և որ փրկվելու համար հույսը դրել էր Աբրահամի հետ ունեցած իր ազգակցության վրա: Խաչի վրայի ավազակն իր աղոթքն ուղղեց Քրիստոսին. «Տեր, ինձ հիշիր, երբ որ գաս քո թագավորությունով» (Ղուկաս 23.42): Եվ պատասխանն եկավ անմիջապես: «Ճշմարիտ ասում եմ քեզ այսօր (երբ կախված եմ խաչից ստորացման ու տառապանքների մեջ), դու Ինձ հետ դրախտում կլինես»: Սակայն հարուստն աղոթեց Աբրահա- մին, և Նրա խնդրանքը չվարձատրվեց: Միայն Քրիստոսն է մեծարված, որ լինի «Առաջնորդ և Փրկիչ,... որ Իսրայելին ապաշխարություն և մեղքերի թողություն տա» (Գործ առաքելոց 5.31): «Եվ էլ մի ուրիշ ոչ մեկով փրկություն չկա» (Գործք առաքելոց 4.12): {ԲԱ 202.3}

Հարուստն իր կյանքը անց էր կացրել հաճույքների մեջ, և շատ ուշ նկատեց, որ չէր նախապատրաստվել հավերժությանը: Նա հասկացավ իր հիմարությունը և մտածեց իր եղբայրների մասին, ովքեր իր նման ապրում էին քմահաճ կյանքով: Հետո խնդրեց. «Ուրեմն աղաչում եմ քեզ, հայր, որ դրան (Ղազարոսին) ուղարկես իմ հոր տուն, որովհետև ես հինգ եղբայր ունեմ, որ Նրանց վկայություն տա, որ Նրանք էլ չգան այս տանջանքի տեղը»: Բայց «Աբրահամն ասաց Նրան. Նրանք Մովսեսին և մարգարեներին ունեն, թող Նրանց լսեն: Նա էլ ասաց. Ոչ, հայր Աբրահամ, այլ եթե մեռելներից մեկը Նրանց մոտ գնա՝ կապաշխարեն: Եվ Նրան ասաց. Եթե Մովսեսին և մարգարեներին ականջ չեն դնում, չեն էլ համոզվի, եթե մեռելներից մեկը հարություն առնի»: {ԲԱ 203.1}

Երբ հարուստը լրացուցիչ վկայություն խնդրեց իր եղբայրների համար, Նրան պարզորոշ ասվեց, որ եթե այդ վկայությունն էլ տրվեր, Նրանք չէին համոզվի: Նա իր խնդրանքով մեղադրեց Աստծուն: Իրականում նա այս էր ուզում ասել, եթե դու ինձ կարգին զգուշացնեիր, ես հիմա այստեղ չէի լինի: Աբ- ռահամը ներկայացված է որպես

պատասխանող այս հարցին. [265] Քո եղբայրները բավականաչափ զգուշացված են եղել: Լույս է տրված եղել Նրանց, բայց Նրանք չեն կամեցել տեսնել, Նրանց ներկայացվել է ճշմարտությունը, բայց չեն կամեցել լսել: {ԲԱ 203.2}

«Եթե Մովսեսին և մարգարեներին ականջ չեն դնում, չեն էլ համոզվի, եթե մեռելներից մեկը հարություն առնի»: Այս խոսքերի ճշմարտացիությունն ապացուցվել է հրեա ազգի պատմության մեջ: Քրիստոսի վերջին և մեծագույն հրաշքն այն էր, երբ Նա հարություն տվեց Բեթանիացի Ղազարոսին, ով արդեն չորս օրվա մեռած էր: Հրեաներին տրվեց Փրկչի աստվածության այս հրաշալի վկայությունը, բայց Նրանք մերժեցին: Ղազարոսը հարություն առավ մեռելներից և վկայություն տվեց Նրանց, բայց Նրանք խստացրին իրենց սրտերը բոլոր ապացույցների դեմ և Նույնիսկ փնտրում էին Նրան սպանել (Հովհաննես 12.9-11): {ԲԱ 203.3}

Օրենքն ու մարգարեներն Աստծո կողմից նշանակված միջոցներն են մարդկանց փրկության համար: Քրիստոսն ասաց. Թող Նրանք ուշադրություն դարձնեն այս վկայություններին: Եթե Նրանք չեն լսում Աստծո ձայնը Իր խոսքի մեջ, ապա ուշադրություն էլ չեն դարձնի այն մարդու վկայությանը, որ հարություն է առել մեռելներից: {ԲԱ 204.1}

Նրանք, ովքեր լսում են Մովսեսին և մարգարեներին, ավելի մեծ լույս չեն պահանջի, քան այն, որ Աստված տվել է, սակայն եթե մարդիկ մերժում են լույսը և չեն գնահատում իրենց տրված հնարավորությունները, չեն լսի Նաև, եթե մեռածներից մեկը լուր բերի Նրանց: Նրանք չէին համոզվի Նույնիսկ այս ապացույցով, որովհետև Նրանք, ովքեր մերժում են օրենքն ու մարգարեները, այնպես են խստացնում իրենց սրտերը, որ կմերժեն ամբողջ լույսը: {ԲԱ 204.2}

Աբրահամի և Նախկին հարուստի միջև կայացած խոսակցությունը փոխաբերական իմաստ ունի: Այստեղ խրատն այն է, որ յուրաքանչյուր մարդու բավականաչափ լույս է տրվում իրենից պահանջվող պարտականությունների կատարման համար: Մարդու պատասխանատվությունը համեմատական է իր հնարավորություններին և առավելություններին: Աստված ամեն մարդու բավականաչափ լույս և շնորհ է տալիս կատարելու Իր հանձնարարած գործը: Եթե փոքր լույսը ցույց է տալիս մարդուն, թե որն է Նրա պարտականությունը, և Նա հրաժարվում է կատարել այն, ապա մեծ լույսն ի հայտ կբերի միայն անհավատարմություն, տրված օրհնությունների օգտագործման անտեսում: [266] «Քիչ բանի մեջ հավատարիմը շատ բանի մեջ էլ հավատարիմ է, և քիչ բանի մեջ անիրավը շատ բանի մեջ էլ անիրավ է» (Ղուկաս 16.10): Նրանք, ովքեր հրաժարվում են ընդունել Մովսեսի և մարգարեների վկայությունը և խնդրում են, որպեսզի ինչ-որ զարմանալի հրաշք կատարվի, չեն համոզվի, եթե Նույնիսկ բավարարվի իրենց խնդրանքը: {ԲԱ 204.3}

Հարուստի և Ղազարոսի առակը ցույց է տալիս, թե ինչպես են այս մարդկանց ներկայացնող երկու դասակարգերը գնահատվում անտեսանելի աշխարհում: Մեղք չէ հարուստ լինելը, եթե հարստությունը ձեռք չի բերվում անիրավությամբ: Հարուստը չի դատապարտվում իր հարստության համար, այլ դատապարտվում է, որ իրեն վստահված հարստությունը վատնում է եսասիրաբար: Շատ ավելի լավ կլիներ, եթե Նա իր փողը կուտակեր Աստծո գահի մոտ՝ օգտագործելով այն բարի գործերի մեջ: Մահը չի կարող

աղքատացնել որևէ մարդու, ով այս կերպ իրեն նվիրում է հավերժական հարստություն որոնելուն: Բայց այն մարդը, որ գանձ է դիզում իր համար, չի կարող դրանից որևէ բան վերցնել երկինք: Նա իրեն դրսևորել է որպես անհավատարիմ տնտես: Ամբողջ կյանքի ընթացքում նա վայելել է բարիքները՝ մոռանալով իր պարտքը կատարել Աստծո առաջ: Նա ծուլացել է երկնային գանձ դիզել: {ԲԱ 205.1}

Հարուստը, որ այդքան արտոնություններ ուներ, ներկայացված է մեզ որպես մեկը, որ պետք է զարգացներ իր պարգևներն այնպես, որպեսզի նրա գործերը լայն տարածում գտնեին և հոգևոր օրհնություններ բերեին: Փրկագնման նպատակն է ոչ միայն քավել մեղքը, այլև հետ վերադարձնել մարդուն այն հոգևոր պարգևները, որոնք կորցրել էր մեղքի կործանարար ուժի հետևանքով: Փողը չի կարող փոխանցվել մյուս կյանքի մեջ, դրա կարիքը չկա այնտեղ, բայց Քրիստոսի համար հոգիներ շահելու բարի գործերը հասնում են մինչև երկնային սրահները: Սակայն նրանք, ովքեր միայն իրենց համար են օգտագործում Տիրոջ պարգևները, թողնելով իրենց ընկերներին առանց օգնության և ոչինչ չանելով այս աշխարհում Աստծո գործն առաջ տանելու համար, անպատվում են իրենց Արարչին: Երկնային գրքերում նրանց անունների դիմաց գրված է՝ Աստծուն կողոպտողներ: [267] {ԲԱ 205.2}

Հարուստն ուներ այն ամենը, ինչ կարող էր ձեռք բերվել փողով, բայց նա չէր տիրացել այն հարստությանը, որն իր հաշիվը ճիշտ կպահեր Աստծո մոտ: Նա այնպես էր ապրել, կարծես ինչ որ ուներ՝ իրենն էր: Նա արհամարհել էր Աստծո կանչը և անտեսել տանջվող աղքատների պահանջները: Սակայն վերջապես լսում է այն կոչը, որը չի կարող արհամարհել: Մի իշխանություն, որին նա չի կարող կասկածի տակ առնել կամ դիմադրել, նրան հրամայում է թողնել այն կավածքները, որոնց տնտեսը ինքը չէ այլևս: Երբեմն հարուստ մարդը հասնում է անհուսալի աղքատության: Քրիստոսի արդարության պատմումնանը, երկնային հաստոցով գործված, երբեք չի կարող ծածկել նրան: Նա, որ ժամանակին ծիրանի, բեհեզ էր հագնում, մերկացավ: Նրա փորձությունն ավարտված է: Նա ոչինչ չբերեց աշխարհի և ոչինչ էլ չի կարող տանել աշխարհից: [267] {ԲԱ 205.3}

Քրիստոսը բարձրացրեց վարագույրը և այս պատկերը ներկայացրեց քահանաների և իշխանավորների, դպիրների և փարիսեցիների առջև: Տեսեք, որ դուք հարուստ եք այս աշխարհի բարիքներով և հարուստ չեք Աստծով: Մի՞թե չեք խորհելու այս դեպքի վրա: Այն, ինչ բարձր է գնահատվում մարդկանց մեջ, զգվելի է Աստծո աչքին: Քրիստոսը հարցնում է. «Ի՞նչ օգուտ ունի մարդ, եթե բոլոր աշխարհս ստանա՝ և իր անձը կորցնի: Կամ ի՞նչ փրկանք կտա մարդ իր անձի համար» (Մարկոս 8.36,37): {ԲԱ 206.1}

Առաքի նշանակությունը հրեա ազգի համար

Երբ Քրիստոսը պատմեց հարուստի և Ղազարոսի առակը, հրեաներից շատերն էին գտնվում այդ հարուստի խղճալի վիճակում: Նրանք օգտագործում էին Տիրոջ բարիքներն իրենց հաճույքների համար, ուստի կլսեն հետևյալ դատավճռը. «Կշեռքով կշռվեցիր և պակաս գտնվեցիր» Դանիել 5.27: Հարուստին շնորհված էին ամեն տեսակ երկրային և հոգևոր օրհնություններ, բայց նա հրաժարվեց համագործակցել Աստծո հետ այս օրհնություններն օգտագործելիս: Այդպես եղավ հրեա ազգի հետ: Տերը հրեաներին դարձրել էր սրբազան ճշմարտության պահապաններ: Նա նրանց իր շնորհի տնտեսներ

Էր նշանակել: [268] Նա տվել էր նրանց ամեն տեսակ աշխարհիկ և հոգևոր առավելություններ և պատվիրել էր բաժանել այդ օրհնությունները: Նրանց հատուկ ցուցում է տրված եղել, թե ինչպես պետք է վերաբերվեին այն եղբայրների հետ, ովքեր կործանման եզրին էին կանգնած իրենց մոտ գտնվող օտարականի և իրենց մեջ եղած աղքատների հետ: Նրանք չպետք է ձգտեին ամեն ինչ ձեռք բերել իրենց բարօրության համար, այլ պիտի հիշեին նրանց, ովքեր կարիքի մեջ էին, և նրանց համար էլ բաժին հանեին: Աստված խոստացել էր օրհնել նրանց իրենց սիրո և ողորմության արարքների համաձայն: Բայց, հարուստի նման, նրանք օգնության ձեռք չմեկնեցին թեթևացնելու տանջվող մարդկության ֆիզիկական և հոգևոր կարիքները: Հպարտությամբ լցված՝ նրանք իրենց համարում էին Աստծո ընտրյալ և արտոնյալ ժողովուրդ, մինչդեռ չէին ծառայում կամ պաշտում Աստծուն: Նրանք հույսները դրել էին այն փաստի վրա, որ իրենք Աբրահամի որդիներն են: «Մենք Աբրահամի զավակ ենք», - ասում էին նրանք հպարտությամբ: (Հովհաննես 8.33): Երբ ճգնաժամը եկավ, բացահայտվեց, որ նրանք հեռացել են Աստծուց և իրենց հույսը դրել Աբրահամի վրա, կարծես թե նա Աստված է: {քս 206.2}

Քրիստոսը փափագում էր լույս ծագեցնել հրեա ժողովրդի խավարած մտքերի մեջ: Նա ասաց նրանց. «Եթե Աբրահամի որդիք լինեիք, Աբրահամի գործերը կգործեիք: Բայց հիմա ուզում եք ինձ սպանել, մի մարդի, որ ճշմարտությունն եմ խոսել ձեզ. որ Աստծուց լսեցի. այդ բանն Աբրահամը չարեց» (Հովհաննես 8.39,40): {քս 207.1}

Քրիստոսը ոչ մի արժանիք չէր տեսնում ծագման մեջ: Նա սովորեցնում էր, որ հոգևոր կապը փոխարինում է մարմնավոր բոլոր կապերին: Հրեաները հայտարարում էին, որ իրենք սերվել են Աբրահամից, բայց հրաժարվելով կատարել Աբրահամի գործերը՝ նրանք հաստատեցին, որ նրա իսկական զավակները չեն: Միայն նրանք, ովքեր, հնազանդվելով Աստծո ձայնին, վկայում են իրենց հոգևոր ներդաշնակության մասին Աբրահամի հետ, կարող են համարվել ճշմարիտ ժառանգներ: Թեև մուրացկանը պատկանում էր այն դասակարգին, որին մարդիկ ստորադաս էին համարում, Քրիստոսը ճանաչեց նրան որպես մեկը, ում հետ Աբրահամն ամենամտերիմ բարեկամությունը կհաստատեր: [269] {քս 207.2}

Հարուստը, թեև ապրում էր ճոխության մեջ, այնքան տգետ էր, որ Աբրահամին Աստծո տեղ էր դրել: Եթե նա գնահատեր իր մեծ առավելությունները և թույլ տար, որ Աստծո Հոգին ձևավորեր իր միտքն ու սիրտը, նա միանգամայն այլ վիճակում կլիներ: Այդպես կլիներ և հրեա ազգի հետ: Եթե նրանք արձագանքեին աստվածային կանչին, նրանց ապագան բոլորովին այլ կերպ կդասավորվեր: Նրանք միջոցներ ունեին, որոնք Աստված կավելացներ, և դրանք կբավականացնեին ամբողջ աշխարհին օրհնելու և լուսավորելու համար: Սակայն նրանք այնքան էին հեռացել Տիրոջ սահմանված կարգից, որ նրանց ողջ կյանքն աղավաղվել էր: Նրանք թերացել էին օգտագործել իրենց պարգևները ճշմարտության և արդարության համաձայն՝ որպես Աստծո տնտեսներ: Նրանք տեսադաշտից կորցրել էին հավիտենությունը, և նրանց անհավատարմությունը կործանարար ազդեցություն ունեցավ ողջ ազգի համար: {քս 207.3}

Քրիստոսը գիտեր, որ Երուսաղեմի ավերման ժամանակ հրեաները կհիշեն Իր նախազգուշացումը: Եվ այդպես էլ եղավ: Երբ աղետը եկավ Երուսաղեմի վրա, երբ սովն ու ամեն տեսակի նեղությունները թափվեցին այդ ժողովրդի գլխին, նրանք հիշեցին

Քրիստոսի այս խոսքերը և հասկացան առաքյալ: Նրանք իրենց վրա տանջանքներ բերեցին՝ թույլ չտալով, որ իրենց աստվածատուր լույսը շողա աշխարհին: {ԶԲ 208.1}

Վերջին օրերում

Հարուստ մարդու վերաբերյալ պատմության վերջաբանում նկարագրված են այս երկրի պատմության եզրափակիչ իրադարձությունները: Հարուստն իրեն Աբրահամի որդի էր համարում, թեև իր սխալ ձևավորված բնավորության պատճառով անանցանելի անդունդով էր բաժանված Աբրահամից: Աբրա- համը ծառայեց Աստծուն՝ հետևելով Նրա խոսքին հավատով ու հնազանդությամբ: Բայց հարուստն անուշադիր էր Աստծո և տառապող մարդկության կարիքների նկատմամբ: Այն մեծ անդունդը, որ հաստատված էր Աբրահամի և իր միջև՝ անհնազանդության անդունդն էր: [270] Այսօր էլ շատերը հետևում են նույն ընթացքին: Չնայած եկեղեցու անդամ են, բայց վերածնված չեն: Նրանք կարող են մասնակցել եկեղեցու ծառայությանը, կարող են սաղմոս երգել՝ «Ինչպես որ եղջերուն փափագում է ջրերի առունների, այնպես էլ իմ անձը փափագում է քեզ, ով Աստված» (Սաղմոս 42.1), բայց նրանց վկայությունը կեղծ է: Աստծո աչքին նրանք ավելի արդար չեն, քան ամենամեծ մեղսագործը: Հոգին, որ ծարավ է աշխարհիկ հաճույքների, միտքը, որ լի է ինքնացուցադրման տենչով, չի կարող ծառայել Աստծուն: Առակում նկարագրված հարուստի պես, այդպիսի մարդն ամենևին էլ ցանկություն չունի պայքարելու մարմնի ցանկությունների դեմ: Նա սիրում է բավարարել ախորժակը և ընտրում է մեղքի մթնոլորտը: Անսպասելիորեն վրա է հասնում մահը, և նա գերեզման է մտնում այն բնավորությամբ, որ ձևավորվել էր կյանքի ընթացքում՝ սատանայական ուժերի համագործակցությամբ: Գերեզմանի մեջ նա ոչ մի զորություն չունի որևէ բան ընտրելու՝ բարի կամ չար, քանի որ այն օրը, երբ մարդ մեռնում է, կորչում են նաև նրա մտքերը: (Սաղմոս 146.4, Ժողովող 9.5,6): {ԶԲ 208.2}

Երբ Աստծո ձայնն արթնացնի մեռելներին, նա դուրս կգա գերեզմանից նույն ախորժակով ու կրքերով, նույն հակումներով ու հետաքրքրություններով, որոնք փայփայել էր իր կյանքի ընթացքում: Աստված հրաշք չի գործում վերստեղծելու համար այն մարդուն, ով չի կամեցել վերստեղծվել այն ժամանակ, երբ նրան տրված են եղել ամեն տեսակի հնարավորություններ և բարեպատեհ պայմաններ: Իր կյանքի ընթացքում նա հաճույք չստացավ Աստծո հետ շփվելուց, ոչ էլ բավականություն՝ Նրան ծառայելուց: Նրա բնավորությունը ներդաշնակ չէ Աստծո հետ, և նա երջանիկ չի կարող լինել երկնային ընտանիքում: {ԶԲ 209.1}

Այսօր մեր երկրում կա մարդկանց մի խումբ, ովքեր ինքն- արդարության զգացումով են լցված: Նրանք որկրամուլ չեն, հարբեցող չեն, անհավատ չեն, բայց ցանկանում են ապրել իրենց և ոչ թե Աստծո համար: Աստված չկա նրանց մտքերում, այդ պատճառով էլ նրանք դասվում են անհավատների շարքին: Եթե նրանց համար հնարավոր լիներ Աստծո քաղաքի դարպասներից ներս մտնել, նրանք իրավունք չէին ունենա կյանքի ծառից օգտվելու, որովհետև երբ նրանց ներկայացրեցին Աստծո պատվիրանները բոլոր պարտավորեցնող պահանջներով, նրանք ասացին՝ ոչ: [271] Նրանք այստեղ չծառայեցին Աստծուն, հետևաբար չեն էլ ծառայի Նրան ապագայում: Նրանք չեն կարող ապրել Նրա ներկայությամբ և կնախընտրեն ընկնել ցանկացած ուրիշ տեղ, բայց ոչ երկինք: {ԶԲ 209.2}

ճանաչել Քրիստոսին՝ նշանակում է ընդունել Նրա շնորհը, որը Նրա բնավորությունն է: Բայց Նրանք, ովքեր չեն գնահատում այս երկրում իրենց տրված թանկարժեք հնարավորություններն ու սրբազան ազդեցությունները և չեն օգտագործում դրանք, պիտանի չեն մասնակցելու երկնային սուրբ պաշտամունքներին: Նրանց բնավորությունները ձևավորված չեն աստվածային բնավորության նմանությամբ: Արհամարիելով՝ Նրանք մի վիճակում են առաջացրել, որի վրա կամուրջ գցել չի լինի: Արդարների ու Նրանց միջև մի մեծ անդունդ է հաստատված: [272] {ԲԱ 210.1}

Գլուխ 22 - Խոսքը և գործը

Ըստ Մատթեոսի 21.23-32:

«Մի մարդ երկու որդի ուներ. և նա եկավ առաջինին ասաց. Որդի, գնա այսօր իմ այգում բան արա: Նա էլ պատասխանեց և ասաց. Չեմ կամենում, բայց հետո զոջաց և գնաց: Եվ մյուսի մոտ գնաց և ասաց այնպես. Նա էլ պատասխանեց և ասաց. Կգնամ, տեր. և չգնաց: Հիմա այս երկուսից ո՞րն արեց հոր կամքը: Նրան ասացին. Առաջինը»: {քս 211.1}

Լեռան քարոզում Քրիստոսն ասաց. «Ոչ թե ամեն ինձ Տեր, Տեր ասողը կմտնի երկնքի թագավորությունը, այլ նա, որ կատարում է իմ Հոր կամքը, որ երկնքումն է» (Մատթեոս 7.21): Անկեղծությունը չափվում է ոչ թե խոսքերով, այլ գործերով: Քրիստոսը ոչ ոքի չի հարցնում, թե ուրիշներից ի՞նչ ավել բան եք ասում, այլ թե՛ ուրիշներից ի՞նչ ավել բան եք անում: (Մատթեոս 5.47): Նրա խոսքերը լի են իմաստով. «Եթե այս գիտեք, երանելի եք, թե որ այս անեք» (Հովհաննես 13.17): Խոսքերն արժեք չունեն, եթե չեն ուղեկցվում համապատասխան գործերով: Ահա սա է երկու որդիների առաքում տրված դասը: {քս 211.2}

Այս առակը Քրիստոսը պատմեց Իր մահից առաջ՝ վերջին անգամ Երուսաղեմ այցելելու ժամանակ: [273] Նա տաճարից վնդդել էր առևտուր անողներին: Նրա ձայնն Աստծո գործությամբ ազդել էր նրանց սրտերի վրա: Ապշած և սարսափահար՝ նրանք հնազանդվել էին Նրա հրամաններին առանց առարկության կամ դիմադրության: {քս 211.3}

Երբ նրանց սարսափն անցավ, քահանաներն ու ծերերը, վերադառնալով տաճար, Քրիստոսին գտան հիվանդներին և մահամերձներին բժշկելիս: Նրանք լսեցին ցնծության ձայներ և փառաբանության երգեր: Այն մանուկները, որոնց առողջացրել էր, տաճարի մեջ թափահարում էին արմավենու ճյուղերը և երգում օվսաննաներ Դավթի Որդուն: Մանկական ձայները փառաբանությունն էին թողնում ամենակարող Բժշկին: Սակայն այս ամենը բավական չէր քահանաներին ու ծերերին, որպեսզի հաղթահարեին իրենց նախապաշարումներն ու նախանձը: {քս 211.4}

Հաջորդ օրը, երբ Քրիստոսը սովորեցնում էր տաճարում, քահանայապետերն ու ժողովրդի ծերերը մոտեցան Նրան և հարցրին. «Ի՞նչ իշխանությունով ես անում այդ բաները, և ո՞վ տվեց քեզ այդ իշխանությունը»: {քս 212.1}

Քահանաներն ու ծերերը ակնհայտ ապացույց էին ստացել Քրիստոսի գործության մասին: Տաճարի մաքրման ժամանակ նրանք տեսել էին երկնային իշխանությունը Նրա դեմքին: Նրանք չէին կարող դիմադրել այն գործությանը, որով Նա խոսում էր: Նորից Իր հրաշալի բուժումներով Նա պատասխանեց նրանց հարցին: Նա տվել էր Իր իշխանության այնպիսի ապացույց, որը հնարավոր չէր ժխտել: Բայց դա այն ապացույցը չէր, որ նրանք կամենում էին: Քահանաներն ու ծերերը ցանկանում էին, որ Հիսուսն Իրեն Մեսիա հայատարարեր, որպեսզի աղավաղեին Նրա խոսքերը և ժողովրդին գրգռեին Նրա դեմ: Նրանք ուզում էին չեզոքացնել Նրա ազդեցությունը և դատապարտել մահվան: {քս 212.2}

Յիսուսը գիտեր, որ եթե նրանք չճանաչեցին Աստծուն իր մեջ կամ իր գործերի մեջ չտեսան աստվածային բնավորության ապացույցը, չէին էլ հավատա իր անձնական վկայությանը, որ ինքը Քրիստոսն է: Նա չտվեց այն պատասխանը, որ նրանք հույս ունեին լսելու, և նրանց դատապարտեց: [274] {ԲԱ 212.3}

«Ես էլ ձեզնից մեկ բան կհարցնեմ,- ասաց Նա,- եթե այն ինձ ասեք, ես էլ ձեզ կասեմ, թե ինչ իշխանությունով եմ անում այս բաները: Յովհաննեսի մկրտությունը որտեղի՞ց էր. երկնքի՞ց, թե՞ մարդկանցից»: {ԲԱ 212.4}

Քահանաներն ու իշխաններն շփոթվեցին: «Եվ նրանք իրենց մեջ միտք էին անում և ասում. Եթե ասենք երկնքից, կասի մեզ՝ Ապա ինչո՞ւ չհավատացիք նրան, իսկ եթե ասենք մարդկանցից, ժողովրդից վախճնում ենք, որովհետև ամենը Յովհաննեսին մարգարեի տեղ էին ընդունում: Եվ պատասխանեցին Յիսուսին և ասացին. Չգիտենք: Նա էլ նրանց ասաց. Ես էլ չեմ ասի ձեզ, թե ինչ իշխանությունով եմ անում այս բաները»: {ԲԱ 212.5}

«Չգիտենք»: Սա կեղծ պատասխան էր: Բայց քահանաները, տեսնելով իրենց վիճակը, ստեցին, որպեսզի պաշտպանեն իրենց: Յովհաննես Մկրտիչը եկել էր վկայելու այն Մեկի համար, ում հեղինակությունը նրանք այժմ կասկածի տակ էին առնում: Նա ցույց տվեց Նրան՝ ասելով. «Ահա Աստծո Գառը, որ վեր է առնում աշխարհի մեղքը» (Յովհաննես 1.29): Յովհաննեսը մկրտեց Նրան, և մկրտությունից հետո, երբ Քրիստոսն աղոթում էր, երկինքը բացվեց, և Աստծո Յոգին աղավաղեց նման հանգչեց Նրա վրա: Այդ ժամանակ երկնքից մի ձայն լսվեց, որ ասում էր. «Դա է իմ սիրելի որդին, որին ես հավանեցի» (Մատթեոս 3.17): {ԲԱ 212.6}

Յիշելով, թե ինչպես էր Յովհաննեսը կրկնում Մեսիային վերաբերող մարգարեությունները, հիշելով Յիսուսի մկրտության տեսարանը՝ քահանաներն ու իշխանները չհամարձակվեցին ասել, որ Յովհաննեսի մկրտությունը երկնքից էր: Եթե Յովհաննեսին ճանաչեին որպես մարգարե, իսկ նրանք հավատում էին դրան, ապա ինչպե՞ս կարող էին ժխտել նրա վկայությունը, թե Նազովրեցի Յիսուսն Աստծո Որդին է: Չէին կարող ասել նաև, թե Յովհաննեսի մկրտությունը մարդկանցից է, որովհետև վախճնում էին ժողովրդից, իսկ ժողովուրդը հավատում էր, որ Յովհաննեսը մարգարե է: Դրա համար էլ ասացին՝ չգիտենք: {ԲԱ 213.1}

Այդժամ Քրիստոսը պատմեց հոր և երկու որդիների առակը: Երբ հայրը գնաց առաջին որդու մոտ և ասաց. [275] «Գնա այսօր իմ այգում բան արա», որդին շտապ պատասխանեց. «Չեմ կամենում»: Նա հրաժարվեց հնազանդվել և գնաց վատ ճանապարհներով՝ ընկնելով ամբարիշտ միջավայր: Բայց հետո զոջաց և կատարեց այդ հանձնարարությունը: {ԲԱ 213.2}

Հայրը գնաց երկրորդ որդու մոտ նույն կարգադրությամբ. «Գնա այսօր իմ այգում բան արա»: Այս որդին պատասխանեց. «Կգնամ, տեր», բայց չգնաց: {ԲԱ 213.3}

Այս առակի մեջ հայրը ներկայացնում է Աստծուն, այգին՝ եկեղեցուն: Երկու որդիները խորհրդանշում են մարդկանց երկու խմբեր: [276] Այն որդին, որ հրաժարվեց կատարել հրամանը՝ ասելով. «Չեմ կամենում», ներկայացնում էր նրանց, ովքեր ապրում էին բացահայտ մեղքի մեջ, ովքեր իրենց բարեպաշտ չէին համարում, ովքեր հայտնապես հրաժարվում էին ենթարկվել Աստծո օրենքին, որ սահմանափակություն ու

հնազանդություն է պահանջում: Բայց սրանցից շատերը հետո ապաշխարեցին և հնազանդվեցին Աստծո կանչին: Երբ բարի լուրը հասավ Նրանց Հովհաննես Մկրտչի միջոցով՝ «Ապաշ- խարեցեք, որ մոտեցել է երկնքի թագավորությունը», Նրանք ապաշխարեցին և խոստովանեցին իրենց մեղքերը: (Մատթեոս 3.2): {ԲԱ 213.4}

Այն որդու մոտ, որ ասաց. «Կգնամ, տեր» և չգնաց, բացա- հայտվեց փարիսեցու բնավորությունը: Հրեա առաջնորդներն այս որդու նման չապաշխարած ու ինքնահավան էին: Հրեաների հոգևոր կյանքը դարձել էր ձևականություն: Երբ Աստծո ձայնը հռչակեց օրենքը Սինա լեռան վրա, ամբողջ ժողովուրդն ուխտեց հնազանդվել: Նրանք ասացին. «Կգնամ, տեր», բայց չգնացին: Երբ Քրիստոսն եկավ մարդու կերպարանքով՝ ներկայացնելու Նրանց օրենքի սկզբունքները, նրանք մերժե- ցին Նրան: Քրիստոսն իր օրերի հրեա առաջնորդներին բավարար ապացույցներ էր տվել իր հեղինակության և աստվածային զորության մասին, ու թեև Նրանք համոզված էին, սակայն չկամեցան ընդունել այդ ապացույցները: Քրիստոսը ցույց տվեց Նրանց, որ իրենք շարունակում էին չհավատալ, քանի որ հնազանդության ոգի չունեին: Նա հայտարարեց Նրանց. «Ձեր ավանդության համար Աստծո պատվերը խափանել եք... Չուր տեղն են պաշտում ինձ՝ վարդապետություններ սովորեցնելով, որ մարդկանց պատվերներն են» (Մատթեոս 15.6,9): {ԲԱ 214.1}

Քրիստոսի շուրջը հավաքված մարդկանց մեջ կային դպիրներ ու փարիսեցիներ, քահանաներ ու իշխաններ, և երկու որդիների առակը պատմելուց հետո Քրիստոսը դիմեց իր ունկնդիրներին հետևյալ հարցով. «Այս երկուսից ո՞րն արեց հոր կամքը»: Իրենք իրենց մոռանալով՝ փարիսեցիները պատասխանեցին. «Առաջինը»: Նրանք ասացին այդ՝ չգիտակցելով, որ դատավճիռ են կայացնում իրենց համար: Այնուհետև Քրիստոսի շուրթերից դուրս եկան մեղադրանքի խոսքերը. [277] «ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, որ մաքսավորները և պոռնիկները ձեզնից առաջ կմտնեն Աստծո արքայությունը: Որովհետև Հովհաննեսն եկավ ձեզ մոտ արդարության ճանապարհով, և չհավատացիք Նրան, բայց մաքսավորները և պոռնիկները հավատացին Նրան, և դուք տեսնելով չզղջացիք հետո, որ հավատաք Նրան»: {ԲԱ 214.2}

Հովհաննես Մկրտիչը եկավ քարոզելու ճշմարտությունը, և Նրա քարոզությամբ մեղավորները գիտակցեցին իրենց մեղքը և դարձի եկան: Սրանք ավելի շուտ կմտնեն երկնային արքայությունը, քան Նրանք, ովքեր, սեփական արդարությամբ լցված, մերժեցին հանդիսավոր նախազգուշացումը: Մաքսավորներն ու պոռնիկները տգետ էին, բայց այս կրթված մարդիկ գիտեին ճշմարտության ճանապարհը: Եվ այնուամենայնիվ Նրանք հրաժարվեցին քայլել այն ճանապարհով, որ տանում է դեպի Աստծո դրախտը: ճշմարտությունը, որ Նրանց համար կյանքի բուրմունք պետք է լիներ դեպի կյանք, դարձավ մահվան հոտ դեպի մահ: Բացահայտ մեղավորները, որ իրենք իրենցից զգվում էին, ընդունեցին Հովհաննեսի մկրտությունը, բայց այս ուսուցիչները կեղծավորներ էին: Իրենց համառ սրտերի պատճառով Նրանք չընդունեցին ճշմարտությունը: Նրանք հակառակվեցին Աստծո Հոգու ներգործությանը: Նրանք հրաժարվեցին հնազանդվել Աստծո պատվիրաններին: {ԲԱ 215.1}

Քրիստոսը Նրանց չասաց, թե չեն կարող մտնել Աստծո թագավորությունը, բայց ցույց տվեց, որ իրենք են ստեղծել այն արգելքը, որը խանգարում է իրենց ներս մտնել: Դռները

դեռևս բաց էին այս հրեա առաջնորդների համար, հրավերը դեռ ուժի մեջ էր: [278] Քրիստոսը փափագում էր տեսնել նրանց ապաշխարած ու վերածնված: {ԶԱ 215.2}

Իսրայելի քահանաներն ու ծերերն իրենց կյանքը անց էին կացնում կրոնական արարողությունների մեջ, որոնք, ըստ նրանց, չափից ավելի սրբազան էին, որպեսզի ուղեկցվեին աշխարհիկ գործերով: Դրա համար էլ նրանց կյանքն ամբողջովին հոգևոր էր թվում: Բայց նրանք իրենց արարողությունները կատարում էին ի ցույց մարդկանց, որպեսզի աշխարհում իրենց մասին մտածեին, թե ինչ բարեպաշտ են ու անձնվեր: Հրապարակավ հայտարարելով, որ հնազանդ կլինեն, նրանք միևնույն ժամանակ չհնազանդվեցին Աստծուն: Նրանք չէին պահում այն ճշմարտությունը, որը սովորեցնում էին: {ԶԱ 215.3}

Քրիստոսը հայտարարեց, որ Հովհաննես Մկրտիչն ամենամեծ մարգարեներից մեկն է, և ցույց տվեց իր ունկնդիրներին, որ նրանք բավարար ապացույց են ստացել այն մասին, որ Հովհաննեսն Աստծուց ուղարկված պատգամավոր էր: Անապատի քարոզչի խոսքերը գորավոր էին: Նա անվրդով հռչակեց իր լուրը՝ հանդիմանելով քահանաներին ու իշխաններին իրենց մեղքերի համար և պատվիրելով նրանց կատարելու երկնային արքայության գործերը: Նա ցույց տվեց, որ հրաժարվելով կատարել իրենց հանձնարարված գործը, նրանք անարգում էին իրենց Հոր հեղինակությունը: Նա ոչ մի կերպ չզիջեց մեղքին, և շատերը թողեցին իրենց անիրավությունները: {ԶԱ 215.4}

Եթե հրեա առաջնորդների դավանությունն անկեղծ լիներ, նրանք կընդունեին Հովհաննեսի վկայությունը և կճանաչեին Հիսուսին որպես Մեսիա: Բայց նրանք արդարության և ապաշխարության պտուղներ չբերեցին: Իսկ նրանք, ում այդպես արհամարհում էին, իրենցից առաջ էին մտնում Աստծո արքայությունը: {ԶԱ 216.1}

Առաքյալն այն որդին, որ ասաց. «Կգնամ, տեր», իրեն ներկայացրեց ինչպես հավատարիմ և հնազանդ, բայց ժամանակը ցույց տվեց, որ նրա հավատարմությունն իսկական չէր: Նա իրականում չէր սիրում իր հորը: Այդպես էլ փարիսեցիներն էին պարծենում իրենց սրբությամբ, բայց երբ այն ստուգվեց՝ պարզվեց, որ անբավարար էր: Իրենց շահի համար նրանք շատ խիստ էին դարձնում օրենքի պահանջները, բայց երբ հնազանդությունն իրենցից էր պահանջվում, խորամանկ կեղծավորությամբ նսեմացնում էին Աստծո պատվերների նշանակությունը: Նրանց մասին Քրիստոսն ասաց. [279] «Նրանց գործերի պես մի անեք, որովհետև ասում են, բայց չեն անում» (Մատթեոս 23.3): Նրանք ճշմարիտ սեր չունեն ոչ Աստծո, ոչ էլ մարդու հանդեպ: Աստված կանչել էր նրանց իր գործակիցները լինելու աշխարհի օրհնության հարցում, բայց այն ժամանակ, երբ նրանք խոսքերով ընդունեցին կոչը, գործով հրաժարվեցին հնազանդվել: Նրանք իրենց վստահեցին և պարծեցան իրենց բարությամբ, իսկ Աստծո պատվիրաններն արհամարհեցին: Նրանք հրաժարվեցին կատարել Աստծո հանձնարարած գործը, և իրենց անօրենության պատճառով Տերն արդեն պատրաստ էր լքելու այդ անհնազանդ ժողովրդին: {ԶԱ 216.2}

Ինքնարդարությունը ճշմարիտ արդարություն չէ, և նրանք, ովքեր կառչում են դրան, կկրեն կործանարար խաբեության հետևանքները: Շատերն այսօր ասում են, թե հնազանդվում են Աստծո պատվիրաններին, սակայն իրենց սրտերում չունեն Աստծո սերը, որ փոխանցեն ուրիշներին: Քրիստոսը կոչ է անում նրանց իրեն միանալ աշխարհի

փրկության գործում, բայց Նրանք բավարարվում են միայն ասելով՝ կգնամ, տեր: Ու չեն գնում: Նրանք չեն համագործակցում Նրանց հետ, ովքեր ծառայում են Աստծուն: Նրանք ծուլ են: Անհավատարիմ որդու նման Նրանք կեղծ խոստումներ են տալիս Աստծուն: Հանդիսավոր ուխտ կապելով եկեղեցու հետ՝ Նրանք խոստանում են ընդունել Աստծո խոսքը, հնազանդվել դրան և տրվել Աստծո ծառայությանը, բայց չեն կատարում իրենց խոստումը: Նրանք իրենց Աստծո որդիներ են կոչում, բայց կյանքով և բնավորությամբ ուրանում են ազգակցությունը: Նրանք իրենց կամքը չեն ենթարկեցնում Աստծուն: Նրանք ապրում են ստությանմբ: {ԲԱ 216.3}

Այդպիսիները ձևացնում են, թե կատարում են հնազանդության խոստումը, երբ այն կապված չէ զոհողության հետ, բայց երբ պահանջվում է անձնագոհություն և ինքնուրացում, երբ տեսնում են այն խաչը, որ պիտի կրեն, Նրանք ընկրկում են: Այսպիսով պարտքի զգացումն անհետանում է, և Աստծո պատվիրանների գիտակցական խախտումը դառնում է սովորություն: Ականջը կարող է լսել Աստծո խոսքը, բայց հոգևոր ընկալունակությունները բացակայում է: Սիրտը խստանում է, խիղճը՝ բթանում: {ԲԱ 217.1}

Մի կարծեք, որ եթե Քրիստոսի հանդեպ ակնհայտ թշնամություն չեք ցուցաբերում, ապա ծառայում եք Նրան: [280] Այդպես մենք խաբում ենք ինքներս մեզ: Պահելով այն, ինչ Աստված տվել է մեզ օգտագործելու իր ծառայության մեջ, լինի դա ժամանակ կամ միջոցներ կամ էլ Նրա վստահված պարզեններից մեկը, մենք գործում ենք ընդդեմ Նրա: {ԲԱ 217.2}

Սատանան օգտագործում է քրիստոնյա կոչեցյալների անտարբեր, քնկոտ ծուլությունը, որպեսզի ամրացնի իր ուժերը և հոգիներ գրավի իր կողմը: Շատերն, ովքեր կարծում են, թե Քրիստոսի կողմնակիցներն են, թեև գործնականում ոչինչ չեն անում Քրիստոսի համար, հնարավորություն են տալիս թշնամուն առաջինը սրտում տեղ գրավել և առավելություններ ձեռք բերել: Ծուլանալով լինել իրենց Տիրոջ եռանդուն աշխատողները, թողնելով պարտականությունները անկատար, և խոսքերը չարտահայտված, Նրանք թույլ են տալիս սատանային ղեկավարելու այն հոգիներին, որոնց կարելի է շահել Քրիստոսի համար: {ԲԱ 217.3}

Մենք երբեք չենք կարող փրկվել, եթե ծուլ ենք ու անգործ: Չի կարող պատահել, որ ճշմարիտ դարձի եկած մարդը ապրի պարապ և անօգտակար կյանքով: Անհնար է, որ մեզ հենց այնպես երկինք տանեն: Ոչ մի ծուլ չի կարող մտնել այնտեղ: Եթե մենք չենք պայքարում արքայության մեջ մտնելու համար, եթե լրջորեն չենք ձգտում հասկանալու այնտեղի օրենքները, մենք արժանի չենք ժառանգելու այն: Նրանք, ովքեր հրաժարվում են այստեղ համագործակցել Աստծո հետ, չեն համագործակցի Նրա հետ նաև երկնքում: Անվտանգ չի լինի Նրանց երկինք տանելը: {ԲԱ 218.1}

Ավելի շատ հույս կա մաքսավորների ու մեղավորների, քան Նրանց համար, ովքեր գիտեն Աստծո խոսքը, բայց հրաժարվում են հնազանդվել դրան: Նա, ով տեսնում է, որ ինքը մեղավոր է և չի թաքցնում իր մեղքը, գիտակցում է, որ իր հոգին, մարմինը և շունչը ապականված են Աստծո աչքում, վախենում է, որ կարող է մեկընդմիջտ հեռացված լինել երկնային թագավորությունից: Նա գիտակցում է իր հիվանդ վիճակը և կամենում է բուժում ստանալ մեծ Բժշկից, Ով ասել է. «Ինձ մոտ եկողին ես դուրս չեմ հանի»

(Հովհաննես 6.37): Այս հոգիներին Տերը կարող է օգտագործել իր այգում որպես աշխատողներ: {ԲԱ 218.2}

Այն որդուն, որ միառժամանակ հրաժարվել էր հնազանդվել հոր հրամանին, Քրիստոսը ոչ դատապարտեց, ոչ էլ գովաբանեց: Մարդկանց այն խումբը, որ առաջին որդու դերն է կատարում՝ հրաժարվելով հնազանդվել, ոչ մի հարգանքի արժանի չէ: [281] Նրանց անկեղծությունը չպետք է դիտվի որպես պարկեշտություն: Անկեղծությունը, սրբված լինելով ճշմարտությամբ ու սրբությամբ, մարդկանց Քրիստոսի համարձակ վկաները կդարձնե, բայց այնպես, ինչպես այն դրսևորվում է մեղավորների մոտ, վիրավորական է և հանդուգն, և նման է հայիոյության: Այն փաստը, որ մարդը կեղծավոր չէ, նրան

ավելի պակաս մեղավոր չի դարձնում: Երբ Սուրբ Հոգու կոչը հասնում է մեր սրտին, ապա միակ ապահովությունը այն է, որ պատասխանենք դրան առանց հապաղելու: Երբ լսվում է կոչը՝ «Գնա այսօր իմ այգում բան արա», մի՛ մերժեք հրավերը: «Այսօր եթե նրա ձայնը լսեք, մի՛ խստացրեք ձեր սրտերը» (Եբրայեցիս 4.7): Հնազանդվելը հետաձգելն անվտանգ չէ: Գուցե այլևս երբեք չլսեք հրավերը: {ԲԱ 219.3}

Եվ թող ոչ ոք չխաբի իրեն, թե ինչ-որ ժամանակ «փայփայված» մեղքերից կարելի է հեշտությամբ ու շուտով ազատվել: Դա այդպես չէ: Ամեն մի «փայփայված» մեղք թուլացնում է բնավորությունը և ուժեղացնում սովորությունը, իսկ հետևանքը լինում է ֆիզիկական, մտավոր և բարոյական անկումը: Դուք կարող եք ապաշխարել ձեր գործած սխալի համար և քայլել ճիշտ ճանապարհներով, բայց ձեր մթազնած բանականության և չարի հետ մտերմության պատճառով կոճվարանաք զանազանել չարն ու բարին: Ձևավորված սխալ սովորությունների միջոցով սատանան կրկին ու կրկին կհարձակվի ձեզ վրա: {ԲԱ 219.1}

Այս հրամանով, որ ասում է. «Գնա այսօր իմ այգում բան արա», փորձվում է յուրաքանչյուրի անկեղծությունը: Խոսքերին կհետևեն, արդյոք, գործերը: Կօգտագործի՞, արդյոք նա, որ կանչված է, իր ողջ գիտելիքներն այգու Տիրոջ համար՝ աշխատելով ազնվորեն և անշահախնդիր: {ԲԱ 219.2}

Պետրոս առաքյալը սովորեցնում է, թե ինչ ծրագրով պետք է աշխատենք: «Շնորհ և խաղաղություն շատանա ձեզ վրա,- ասում է նա,- Աստծո և մեր Տեր Հիսուսի գիտությունով: Ինչպես որ նրա աստվածային զորությունը շնորհեց մեզ այն ամենը, որ կյանքի ու աստվածապաշտության համար պետք է նրա գիտությունով, որ մեզ կանչեց փառքով և առաքինությունով. Որոնցով ամենամեծ և պատվական խոստմունքներ են տրված մեզ, որ նրանցով հաղորդակից լինենք աստվածային բնությանը՝ աշխարհի մեջ ցանկությունից եղած ապականությունից հեռու փախչելով: [282] {ԲԱ 219.3}

«Եվ սույն այս բանի համար ամեն ջանք անելով՝ ձեր հավատքով ներկայացրեք առաքինությունը, և առաքինությունով՝ գիտությունը, և գիտությունով՝ ժուժկալությունը, և ժուժկալությունով՝ համբերությունը, և համբերությունով՝ աստվածապաշտությունը, և աստվածապաշտությունով՝ եղբայրասիրությունը, և եղբայրասիրությունով՝ սերը» (Բ Պետրոս 1.2-7): {ԲԱ 219.4}

Եթե հավատարմորեն մշակում եք ձեր հոգու այգին, ապա Աստված ձեզ դարձնում է իր աշխատակիցը: Եվ դուք աշխատանք կունենաք անելու ոչ միայն ձեր, այլ նաև ուրիշների համար: Եկեղեցին ներկայացնելով որպես այգի՝ Քրիստոսը մեզ չի սովորեցնում, որ մենք պետք է աշխատենք միայն եկեղեցու անդամների համար ու նրանց համակրենք: Տիրոջ այգին պետք է ընդարձակվի: Նա ցանկանում է, որ այն տարածվի աշխարհի բոլոր ծայրերում: Աստծուց ցուցումներ և շնորհ ստանալով՝ մենք պետք է ուրիշներին գիտելիքներ տանք այն մասին, թե ինչպես խնամել թանկարժեք բույսերը: Այսպես մենք կարող ենք ընդարձակել Տիրոջ այգին: Աստված սպասում է մեր հավատի, սիրո և համբերության վկայությանը: Նա հսկում է, թե օգտագործո՞ւմ ենք, արդյոք, հոգևոր ամեն մի առավելություն, որպեսզի երկրի վրա Նրա այգում հմուտ աշխատողներ դառնանք, որ կարողանանք մտնել Աստծո դրախտը՝ այն Եդեմական տունը, որից մեղքի պատճառով վտարվեցին Ադամն ու Եվան: {ԲԱ 220.1}

Աստված հոր պես է վերաբերում իր ժողովրդին, և ինչպես հայր, մեզնից հավատարիմ ծառայություն է պահանջում: Խորհեք Քրիստոսի կյանքի մասին: Մարդկության գլուխ է կանգնած, ծառայելով իր Հորը՝ Նա մի օրինակ է, թե ինչ- պիսին կլինեն և կարող է լինել յուրաքանչյուր զավակ: Այն հնազանդությունը, որով Քրիստոսը հնազանդվեց Աստծուն, պահանջվում է մարդկանցից նաև այսօր: Նա ծառայեց իր Հորը պատրաստակամորեն, սիրով և կամովի: «Քո կամքը կատարել կամեցա, ով Աստված,- հայտարարում է Նա,- և քո օրենքն իմ սրտի մեջ է» (Սաղմոս 40.8): Քրիստոսը ոչ մի զոհաբերություն չափազանց մեծ, ոչ մի աշխատանք չափազանց ծանր չհամարեց՝ կատարելու համար այն գործը, հանուն որի եկել էր: [283] Տասներկու տարեկան հասակում Նա ասաց. «Զգիտե՛ի՛ք, թե պետք է, որ ես իմ Հոր տանը լինեմ» (Ղուկաս 2.49): Նա լսեց կանչը և գործի անցավ: «Իմ կերակուրն այն է,- ասաց Նա,- որ ինձ ուղարկողի կամքն անեմ, և Նրա գործը կատարեմ» (Հովհաննես 4.34): {ԲԱ 220.2}

Այդպես էլ մենք պիտի ծառայենք Աստծուն: Միայն Նա է ծառայում, ով գործում է կատարյալ հնազանդությամբ: Բոլոր նրանք, ովքեր կամենում են դառնալ Աստծո որդիներ և դուստրեր, պիտի վկայեն, որ համագործակցում են Աստծո, Քրիստոսի և երկնային հրեշտակների հետ: Այսպես է ստուգվում յուրաքանչյուր արարած: Նրանց մասին, ովքեր ազնվորեն են ծառայում Իրեն, Տերն ասում է. «Նրանք իմը կլինեն... այն օրը, որ ես կանեմ, իմ սեփականությունը, և ես նրանց կխնայեմ, ինչպես մի մարդ իր որդիին կխնայի, որ ծառայում է իրեն» (Սաղաքիա 3.17): {ԲԱ 221.1}

Աստծո մեծ նպատակն իր նախախնամության մեջ այն է, որ փորձի մարդկանց, հնարավորություն տա նրանց զարգացնելու բնավորությունը: Այսպես Նա ստուգում է՝ նրանք հնազա՞նդ են, թե՞ անհնազանդ իր պատվիրաններին: Բարի գործերով չի կարելի գնել Աստծո սերը, բայց դրանք ցույց են տալիս, որ մենք ունենք այդ սերը: Եթե մեր կամքը ենթարկեցնենք Աստծուն, մենք չենք աշխատի վաստակել Աստծո սերը: Նրա սերը կընդունենք ինչպես ձրի պարզև և Նրա հանդեպ ունեցած սիրուց մենք հաճույքով կհնազանդվենք Նրա պատվիրաններին: {ԲԱ 221.2}

Այսօր միայն երկու դասակարգ կա աշխարհում, և երկու դասակարգեր էլ կլինեն դատի ժամանակ. նրանք, ովքեր խախտում են Աստծո օրենքը, և նրանք, ովքեր հնազանդվում են դրան: Քրիստոսը ստուգման մի ձև է տվել մեզ, որով կարելի է իմանալ՝ հավատարի՞մ ենք, թե՞ անհավատարիմ: «Եթե ինձ սիրում եք,- ասում է Նա,- իմ

պատվիրանքները պահեցեք... Ով որ իմ պատվիրանքներն ունի և նրանց պահում է, նա է ինձ սիրողը. և ինձ սիրողն իմ Հորից կսիրվի, և ես կսիրեմ նրան, և ինձ կհայտնեմ նրան: ... Ինձ չսիրողը իմ խոսքը չի պահում, և այն խոսքը որ լսում եք՝ իմը չէ, այլ ինձ ուղարկող Հորը»: «Եթե իմ պատվիրանքները պահեք, իմ սերի մեջ կկենաք, ինչպես իմ Հոր պատվիրանքները պահեցի և կենում եմ նրա սերի մեջ» (Հովհաննես 14.15-24, 15.10): [284] {ԹԱ 221.3}

Գլուխ 23 - Տիրոջ այգին

Ըստ Մատթեոսի 21.33-44:

Հրեա ազգը

Երկու որդիների առաքյալն հաջորդեց այգու առաքյալը: Մեկում Քրիստոսը հրեա ուսուցիչներին ցույց տվեց հնազանդության կարևորությունը, իսկ մյուսում նշեց Իսրայելին տրված հարուստ օրհնությունները, և դրանով ցույց տվեց, որ Աստված նրանցից հնազանդություն է պահանջում: Նա ներկայացրեց նրանց Աստծո փառավոր նպատակը, որը նրանք կարող էին իրականացնել հնազանդության միջոցով: Հետ քաշելով ապագայի վարագույրը՝ Նա ցույց տվեց, որ չիրականացնելով Իր նպատակը, ողջ ազգը զրկվեց Իր օրհնությունից, և ինքն իրեն մատնեց կորստյան: {ԲԱ 222.1}

«Մի տանտեր մարդ կար,- ասաց Քրիստոսը,- որ այգի տնկեց և նրան ցանկով պատեց. և նրա մեջ հնձան փորեց և աշտարակ շինեց. և տվեց նրան մշակների և գնաց հեռու աշխարհ»: {ԲԱ 222.2}

Այս այգու նկարագրությունը տվել է Եսայիա մարգարեն. «Ուրեմն երգեմ իմ սիրելիի համար իմ սիրելեանի երգը իր այգիի մասին: [285] Իմ սիրելին մի այգի ուներ մի պարարտ լեռնաձայրին: Եվ Նա ցանկով պատեց նրան, քարերը հանեց միջից, և նրանում ընտիր որթեր տնկեց, և մի հնձան էլ փորեց նրանում, և սպասեց, որ խաղող բերի» (Եսայիա 5.1,2): {ԲԱ 222.3}

Տանտերն անապատում մի հողակտոր է ընտրում, այն ցանկապատում է, մաքրում ու հերկում և ընտիր խաղողի որթեր է տնկում՝ սպասելով հարուստ բերքի: Նա սպասում է, որ այս փոքրիկ հողակտորն անմշակ հողերի նկատմամբ ունեցած իր գերազանցությամբ պատիվ կբերի իրեն՝ ցույց տալով խնամքի և տքնաջան աշխատանքի արդյունքը: Այդպես Աստված աշխարհից ընտրեց մի ժողովուրդ, որին Քրիստոսը պետք է դաստիարակեր ու կրթեր: Մարգարեն ասում է. «Չո- րաց Տիրոջ այգին Իսրայելի տունն է, և Հուդայի տունը՝ նրա ախորժելի տունկը»: (Եսայիա 5.7): Այս ժողովուրդին Աստված մեծ արտոնություն էր տվել՝ առատորեն օրհնելով նրան Իր ճոխ բարությամբ: Նա սպասում էր, որ նրանք պատիվ կբերեն Իրեն՝ պտուղներ տալով: Նրանք պետք է հայտնեին Իր արքայության սկզբունքները: Այս չար ու ընկած աշխարհում նրանք պիտի ներկայացնեին Աստծո բնավորությունը: {ԲԱ 222.4}

Որպես Տիրոջ այգի՝ նրանք պիտի բոլորովին այլ տեսակի պտուղ բերեին՝ ի տարբերություն հեթանոս ազգերի: Այս կռապաշտ ժողովուրդները տրվել էին չարագործությունների: Բռնությունն ու ոճիրը, ագահությունը, ճնշումն ու անբարոյ ական արարքները կատարվում էին առանց արգելքների: Անօրենությունը, այլասերումը և թշվառությունը ապականված ծառի պտուղներ էին, որոնցից զգալիորեն պետք է տարբերվեին Աստծո տնկած որթի պտուղները: {ԲԱ 223.1}

Հրեա ժողովրդի առավելությունն էր ներկայացնել Աստծո բնավորությունն այնպես, ինչպես այն հայտնվել էր Մովսեսին: Ի պատասխան Մովսեսի աղոթքին՝ «Քո փառքը ցույց տուր ինձ», Տերը խոստացավ. «Իմ բոլոր բարությունը քո առջևից պիտի անցկացնեմ» (Ելից 33.18,19): [286] «Եվ Եհովան նրա առջևից անցավ և կանչեց. Եհովա,

Եհովա՝ Աստված ողորմած և գթած, երկայնամիտ և առատ ողորմությունով և ճշմարտությունով, որ հազարների ողորմությունն են անում, որ անօրենությունն՝ հանցանք և մեղք են ներում» (Ելից 34.6,7): Ահա այն պտուղը, որ Աստված սպասում է Իր ժողովրդից: Իրենց բնավորության մաքրությամբ, իրենց կյանքի սրբությամբ, իրենց ողորմածությամբ, սիրառատ բարությամբ ու կարեկցանքով նրանք պիտի ցույց տային, որ «Տիրոջ օրենքը կատարյալ է, նորոգում է հոգին» (Սաղմոս 19.7): {ԶԲ 223.2}

Աստծո նպատակն էր իրեա ազգի միջոցով առատ օրհնություններ շնորհել բոլոր ժողովուրդներին: Իսրայելի միջոցով պիտի ճանապարհ պատրաստվեր, որպեսզի Նրա լույսը տարածվեր համայն աշխարհում: Աշխարհի ազգերը, հետևելով այլանդակ սովորությունների, կորցրել էին գիտությունն Աստծո մասին: Եվ, այնուամենայնիվ, Աստված չբնաջնջեց նրանց երկրի երեսից: Նա նպատակադրվեց Իր եկեղեցու միջոցով հնարավորություն տալ նրանց ծանոթանալու Իր հետ: Նա նախատեսել էր, որ Իր ժողովրդի մեջ դրսևորված սկզբունքները միջոց դառնային Աստծո բարոյական կերպարը մարդու մեջ վերականգնելու համար: {ԶԲ 223.3}

Հենց այս նպատակն իրագործելու համար էր, որ Աստված դուրս կանչեց Աբրահամին Իր կռապաշտ ազգականների միջից և հրամայեց բնակվել Քանանի երկրում: «Ես քեզ մեծ ազգ պիտի շինեմ,- ասաց Նա,- և քեզ օրհնեմ, և քո անունը մեծացնեմ, և դու օրհնյալ կլինես» (Օսնդոց 12.2): {ԶԲ 224.1}

Աբրահամի սերունդը՝ Հակոբը և Նրա ժառանգները, տարվեցին Եգիպտոս, որպեսզի այդ մեծ ու ամբարիշտ ազգի մեջ կարողանային բացահայտել Աստծո արքայության սկզբունքները: Հովսեփի ազնվությունը և Նրա հրաշալի աշխատանքը Եգիպտոսի ժողովրդի կյանքի պահպանման գործում ներկայացնում է Քրիստոսի կյանքը: Մովսեսը և շատ ուրիշներ Աստծո վկաներն են եղել: {ԶԲ 224.2}

Իսրայելին դուրս հանելով Եգիպտոսից՝ Տերը կրկին ցույց տվեց Իր զորությունն ու ողորմությունը: Այն հրաշքները, որ Նա գործեց նրանց գերությունից ազատելու ժամանակ, և այն վերաբերմունքը, որ Նա ցույց տվեց նրանց հանդեպ անապատով ճանապարհորդելիս, միայն նրանց օգտի համար չէր: [287] Սրանք պետք է տեսանելի դասեր լինեին շրջակա ազգերի համար: Տերն Իրեն հայտնեց որպես մի Աստված, որ վեր է մարդկային ամեն մի հեղինակությունից և մեծությունից: Իր ժողովրդի համար գործած Նրա նշաններն ու հրաշքները ցույց տվեցին, որ Նա ավելի հզոր է, քան բնությունը և բոլոր նրանք, ովքեր երկրպագում էին բնությանը: Աստված անցավ հպարտ Եգիպտոսի երկրով այնպես, ինչպես Նա կանցնի երկրի վրայով վերջին օրերում: Կրակով ու փոթորկով, երկրաշարժով ու մահով մեծ ԵՄ-ը փրկեց Իր ժողովրդին: Նա դուրս հանեց նրանց ստրկության երկրից: Նա առաջնորդեց նրանց «այն մեծ և ահագին, և կիզող օձերով և կարիճներով լիքը, չոր ու անջուր անապատով» (Երկրորդ Օրինաց 8.15): Նա նրանց համար ջուր հանեց «ապառաժ քարից» և կերակրեց նրանց «երկնքի ցորենով» (Սաղմոս 78.24): «Որովհետև,- ասաց Մովսեսը,- Եհովայի բաժինը իր ժողովուրդն է, Հակոբը նրա ժառանգության վիճակն է: Նրան ամայի երկրի մեջ գտավ, վայրի, ոռնացող անապատում: Նրան շրջապատեց, նրան խրատեց, նրան պահպանեց իր աչքի բիբի պես: Ինչպես որ արծիվը քրքրում է իր բույնը, շուռ է գալիս իր ձագերի վրա, տարածում է թևերը, վեր առնում նրանց, տանում է նրանց իր թևերի վրա, այնպես Եհովան միայն ման

ածեց նրան» (Երկրորդ Օրինաց 32.9-12): Այսպես Նա իր մոտ բերեց նրանց, որ բնակվեին Ամենաբարձրյալի շուքի տակ: {ԲԱ 224.3}

Քրիստոսն էր Իսրայելի որդիների առաջնորդն անապատում նրանց թափառումների ժամանակ: Ցերեկն ամպի, իսկ գիշերը՝ կրակի սյունով ծածկված, Նա առաջնորդեց նրանց: Քրիստոսը պահպանեց նրանց անապատի վտանգներից, բերեց նրանց ավետյաց երկիրը, և բոլոր ազգերի առաջ, որոնք Աստծուն չէին ճանաչում, հաստատեց Իսրայելին որպես իր ընտրյալ սեփականությունը՝ Տիրոջ այգին: {ԲԱ 225.1}

Այս ժողովրդին էին հանձնված Աստծո հայտնությունները: Նրանք ցանկապատված էին Նրա օրենքի պատվիրաններով, ճշմարտության, արդարության և մաքրության հավիտենական սկզբունքներով: [288] Հնազանդությունն այս սկզբունքներին պետք է լիներ նրանց վահանը, քանի որ կփրկեր նրանց այն կործանումից, որ բերում է մեղավոր կյանքը: Եվ ինչպես աշտարակն էր այգու մեջ, Աստված իր սուրբ տաճարը կանգնեցրեց երկրի մեջտեղում: {ԲԱ 225.2}

Քրիստոսն էր նրանց ուսուցիչը: Ինչպես անապատում էր եղել նրանց հետ, այնպես էլ պիտի շարունակեր լինել նրանց ուսուցիչն ու առաջնորդը: Խորանի և տաճարի սուրբ քավության տապանակի վրա հանգչում էր Նրա փառքը: Նա անընդհատ հայտնում էր նրանց իր սիրո և համբերության հարստությունները: {ԲԱ 225.3}

Աստված ցանկանում էր իր Իսրայել ժողովրդին փառավոր ու պատվական դարձնել: Նրանց ամեն տեսակի հոգևոր առավելություններ էին տրված: Աստված ոչ մի բան չխնայեց՝ օժանդակելու նրանց բնավորության ձևավորման և իր ներկայացուցիչները դարձնելու գործին: {ԲԱ 225.4}

Հնազանդությունն Աստծո օրենքին նրանց կդարձներ բարեկեցիկ մի ժողովուրդ, որ կտեսնեին աշխարհի բոլոր ժողովուրդները: Նա, Ով նրանց իմաստություն և հմտություն տվեց բոլոր ճարտար գործերի մեջ, կշարունակեր լինել նրանց ուսուցիչը և կազնվացներ ու կբարձրացներ նրանց իր օրենքներին հնազանդվելու միջոցով: Եթե հնազանդ լինեին, նրանք հեռու կլինեին այն հիվանդություններից, որոնցով տառապում էին մյուս ազգերը, և կօրհնվեին մտքի զորությամբ: Աստծո փառքը, Նրա վեհությունն ու զորությունը կդրսևորվեին նրանց բոլոր հաջողությունների մեջ: Նրանք պետք է լինեին թագավորների ու քահանաների թագավորություն: Աստված օժտել էր նրանց ամեն տեսակ ընդունակություններով, որպեսզի դառնային երկրագնդի մեծագույն ազգը: {ԲԱ 225.5}

Մովսեսի միջոցով Քրիստոսը միանգամայն որոշակիորեն ներկայացրել էր Աստծո նպատակը և պարզաբանել նրանց բարգավաճման պայմանները: «Դու սուրբ ժողովուրդ ես քո Եհովա Աստծո համար,- ասաց Նա,- քո Եհովա Աստվածը քեզ ընտրեց, որ դու Նրա համար սեփական ժողովուրդ լինես երկրի երեսի վրա եղող բոլոր ազգերի միջից ...Եվ իմացիր, որ քո Եհովա Աստվածն է Աստված, հավատարիմ Աստվածը, որ իրեն սիրողներին և իր պատվիրանները պահողների համար մինչև հազար ազգ ուխտ ու ողորմություն է պահում: [289] ...Ուրեմն պահիր այն պատվիրանները, կանոնները, դատաստանները, որոնք ես այսօր քեզ պատվիրում եմ, որ նրանք անես: Եվ կլինի Նրա փոխանակ, որ այս դատաստանները լսելով՝ նրանք պահես կատարես, քո Եհովա Աստվածն էլ քեզ համար քո հայրերին երդում արած ուխտը և ողորմությունը կպահի: Եվ

քեզ կսիրի և քեզ կօրինի և քեզ կկշտացնի. և կօրինի քո որովայնի պտուղը, քո երկրի պտուղը, քո ցորենը, քո գինին, քո յուղը, կովերիդ ծնունդը և ոչխարներիդ հոտերը այն երկրի վրա, որ քո հայրերին երդում արեց քեզ տալու համար: Ամեն ազգերից ավելի օրհնված կլինես... Եվ Եհովան վեր կառնի քեզից ամեն հիվանդությունները. և եգիպտացիների այն չար ցավերը՝ որոնք գիտես, քեզ վրա չի բերի» (Երկրորդ Օրինաց 7.6,9, 11-15): {ԲԱ 226.1}

Իր պատվիրանները պահելու դեպքում Աստված խոստացել էր նրանց տալ ցորենի առատ բերք և ժայռից մեղր բխեցնել նրանց համար: Նա նրանց երկար կյանք կպարգևեր և իր փրկությունը ցույց կտար նրանց: {ԲԱ 226.2}

Անհնազանդության պատճառով Ադամն ու Եվան կորցրին Եդեմը, և մեղքի պատճառով ամբողջ երկիրը անեծքի տակ ընկավ: Բայց եթե Աստծո ժողովուրդը կհետևեր Նրա ցուցումներին, նրանց երկիրը նորից կդառնար պտղաբեր ու գեղեցիկ: Աստված նրանց ցուցումներ էր տվել հողը մշակելու վերաբերյալ, և նրանք պիտի համագործակցեին Նրա հետ այն վերականգնելու գործում: Այսպես, գտնվելով Աստծո ղեկավարության տակ՝ ամբողջ երկիրը հոգևոր ճշմարտության տեսանելի դաս կդառնար: Ինչպես երկիրն իր գանձերը կտար՝ ենթարկվելով Նրա բնական օրենքներին, այնպես էլ հնազանդվելով Նրա բարոյական օրենքին՝ մարդկանց սրտերը կարտացոլեին Նրա բնավորության հատկանիշները: Նույնիսկ հեթանոսները կընդունեին նրանց գերազանցությունը, ովքեր ծառայել և երկրպագել են կենդանի Աստծուն: {ԲԱ 227.1}

«Ահա,- ասաց Մովսեսը,- սովորեցրի ձեզ կանոններ և դատաստաններ, ինչպես որ իմ Եհովա Աստվածը պատվիրեց ինձ, որ այնպես անեք այն երկրում, ուր որ պիտի մտնեք նրան ժառանգելու համար: [290] Հիմա պահեցեք և արեք, որովհետև Նա է ձեր իմաստությունը և հանճարը ազգերի առաջին, որոնք, այս բոլոր կանոնները լսելով, պիտի ասեն. Իրավ այս մեծ ազգը մի իմաստուն և հանճարեղ ժողովուրդ է: Որովհետև ո՞րն է այն մեծ ազգը, որ իր աստվածները իր մոտ լինեն, ինչպես մեր Եհովա Աստվածը ամեն բանում, որ նրանից խնդրում ենք: Եվ ո՞րն է այն մեծ ազգը, որ արդար կանոններ ու դատաստաններ ունենան այսօր ձեր առաջին դրած իմ բոլոր օրենքի նման» (Երկրորդ Օրինաց 4.5-8): {ԲԱ 227.2}

Իսրայելի որդիները պիտի գրավեին այն ողջ տարածքը, որ Աստված տվել էր նրանց: Այն ազգերը, որոնք հրաժարվեցին երկրպագել ու ծառայել ճշմարիտ Աստծուն, պիտի զրկվեին իրենց սեփականությունից: Բայց Աստծո նպատակն էր, որ Իսրայելի միջոցով հայտներ իր բնավորությունը, և մարդիկ դեպի Իրեն դառնային: Ավետարանի հրավերը պետք է տրվեր ողջ աշխարհին: Չոհաբերությունների ծառայության դասերի միջոցով Քրիստոսը պիտի փառավորվեր բոլոր ազգերի առաջ, և բոլոր նրանք, ովքեր կնայեին Նրան, պիտի ապրեին: Բոլորը, ովքեր քանանացի Ռախաբի և մովաբացի Հոռաբի նման կռապաշտությունից դառնում էին երկրպագելու ճշմարիտ Աստծուն, պիտի միանային Նրա ընտրյալ ժողովրդին: Ու երբ իսրայելացիների թվին ավելանար, նրանք պիտի ընդարձակեին իրենց սահմանները, մինչև որ նրանց թագավորությունն ընդգրկեր ամբողջ աշխարհը: {ԲԱ 227.3}

Աստված ցանկանում էր բոլոր ազգերին հավաքել իր ողորմած իշխանության տակ: Նա կամենում էր, որ երկիրը լցվեր ուրախությամբ ու խաղաղությամբ: Նա մարդուն

ստեղծեց երջանկության համար և փափագում է մարդկանց սրտերը լցնել երկնային խաղաղությամբ: Նա կամենում է, որ երկրային ընտանիքները լինեն երկնային մեծ ընտանիքի խորհրդապատկերները: {ԲԱ 228.1}

Բայց Իսրայելը չիրականացրեց Աստծո նպատակը: Տերը հայտարարեց. «Ես քեզ տնկել էի իբրև ընտիր որթ, բոլորովին հավատարիմ սերմ. բայց դու ինչպե՞ս փոխվեցիր ինձ համար, վայրի որթի անպիտան ճյուղեր դարձար» (Երեմիա 2.21): «Մի սաղարթածավալ որթ է Իսրայելը. պտուղ է բերում իրեն համար» (Օվսե 10.1): «Եվ հիմա, ով Երուսաղեմի բնակիչ և Հուդայի մարդ, մեկ դատեցեք իմ ու իմ այգիի մեջ: Էլ ի՞նչ կար անելու իմ այգիին, որ ես չեմ արել նրան. [291] ինչո՞ւ համար սպասեցի, որ խաղող բերեր. և նա ագոխ բերեց: Եվ հիմա ձեզ իմացնեմ, թե ինչ եմ անելու իմ այգիին, ես քանդելու եմ նրա ցանկը, որ լինի արոտատեղ. ես քարուքանդ եմ անելու նրա պատերը, որ ոտնահար դառնա: Եվ խոպանացած եմ թողնելու նրան, նա պիտի չհոտվի և չմշակվի, և պիտի ցախ ու փուշ բուսնի. Եվ ամպերին պատվիրելու եմ, որ նրա վրա անձրև չտեղան: Որովհետև... Նա սպասում էր իրավունքի, և ահա արյունահեղություն, արդարության՝ և ահա աղաղակ» (Եսայիա 5.3-7): {ԲԱ 228.2}

Մովսեսի միջոցով Տերը Իր ժողովրդին հայտնել էր անհավատարմության հետևանքները: Մերժելով պահել Նրա ուխտը՝ նրանք իրենց կտրում էին Աստծո կյանքից, և Նրա օրհնությունը չէր կարող հանգչել նրանց վրա: «Քո անձին զգուշություն արա,- ասաց Մովսեսը,- միգուցե քո Եհովա Աստծուն մոռանաս, որ չպահես նրա պատվիրանքները, դատաստանները և կանոնները, որոնք ես այսօր քեզ պատվիրում եմ: Միգուցե ուտես և կշտանաս, և գեղեցիկ տներ շինես և բնակվես, և արջառների ու հոտերո՞շատանան, և արծաթո՞ւ ու ոսկիո՞շատանա, և ամեն ունեցածո՞շատանա, և հետո սիրտդ հպարտանա, և Եհովա Աստծուն մոռանաս... Եվ սրտումդ ասես՝ թե այս հարստությունն իմ կարողությամբ և իմ ձեռքի ուժով վաստակեցի... Եվ եթե քո Եհովա Աստծուն մոռանալով ուրիշ աստվածների հետևից գնաս, նրանց պաշտես և նրանց երկրպագություն անես, և այսօր քեզ վկայում եմ, որ անպատճառ կկորչեք. Այն ազգերի պես, որ Եհովան ձեր առաջից կորցնում է, այնպես կկորչեք, որովհետև ձեր Եհովա Աստծո խոսքին չլսեցիք» (Երկրորդ Օրինաց 8.11-14,17,19,20): {ԲԱ 228.3}

Հրեաները ուշադրություն չդարձրեցին նախազգուշացման վրա: Նրանք մոռացան Աստծուն և տեսադաշտից կորցրեցին իրենց բարձր կոչումը՝ լինելու Նրա ներկայացուցիչները: Այն օրհնությունները, որ նրանք ստացան, աշխարհին ոչ մի օրհնություն չտվեցին: Իրենց բոլոր առավելությունները նրանք օգտագործեցին ինքնափառաբանության համար: [292] Նրանք կողոպտեցին Աստծուն այն ծառայությամբ, որ Նա պահանջում էր նրանցից, կողոպտեցին իրենց մերձավորներին՝ զրկելով նրանց հոգևոր առաջնորդությունից և սուրբ օրինակից: Մինչքրիստոսից աշխարհի բնակիչների նման, նրանք հետևեցին իրենց չար սրտերի անսուրբ խորհուրդներին: Այս- պիսով, Աստծուն վերաբերող ամեն սուրբ բան նրանք դարձրին զավեշտական՝ ասելով. «Տիրոջ տաճարն են սրանք» (Երեմիա 7.4)՝ միաժամանակ սխալ ներկայացնելով Աստծո բնավորությունը, անարգելով Նրա անունը և պղծելով Նրա սրբարանը: {ԲԱ 229.1}

Այն մշակները, ովքեր նշանակված էին խնամելու Տիրոջ այգին, անհավատարիմ գտնվեցին իրենց պարտականություններում: Զահանաներն ու ուսուցիչները

անհավատարիմ առաջնորդներ էին: Նրանք ժողովրդին ցույց չտվին Աստծո բարությունն ու ողորմածությունը և Նրա պահանջը, որ սիրեն և ծառայեն Իրեն: Այս մշակներն իրենց փառքն էին փնտրում: Նրանք կամենում էին յուրացնել այգու պտուղները: Նրանց մտահոգությունը մարդկանց ուշադրությունն ու գովասանքը իրենց վրա գրավելն էր: {ԲԱ 229.2}

Իսրայելի այս առաջնորդների հանցանքը նման չէր սովորական մեղավորների հանցանքին: Այս մարդիկ ամեն-նահանդիսավոր պարտավորություն ունեին Աստծո առաջ: Նրանք խոստացել էին սովորեցնել՝ «Այսպես է ասում Տերը» և խիստ հնազանդություն դրսևորել իրենց գործնական կյանքում: Սրանք անելու փոխարեն՝ նրանք խեղաթյուրում էին Սուրբ Գիրքը: Նրանք ծանր բեռներ էին դնում մարդկանց վրա՝ ստիպելով կյանքի ամեն քայլափոխին ինչ-որ ծեսեր կատարել: Ժողովուրդը շարունակ անհանգստության մեջ էր, քանի որ չէր կարողանում կատարել այն պահանջները, որոնք կարգել էին վարդապետները: Տեսնելով, որ անհնար է պահել մարդկանց կողմից սահմանված պատվիրանները, շատերը անհոգ դարձան նաև Աստծո պատվիրանների նկատմամբ: {ԲԱ 230.1}

Տերը հայտնել էր Իր ժողովրդին, որ Ինքն է այգու տերը, և որ նրանց ամբողջ ունեցվածքը տրված էր իրենց այն պայմանով, որ օգտագործեին Իր համար: Բայց քահանաների ու ուսուցիչների սրբազան պարտականությունների կատարման ժամանակ չէր երևում, որ նրանք գործ ունեին Աստծո սեփականության հետ: Նրանք մշտապես կողոպտում էին Նրա այն միջոցներն ու հնարավորությունները, որ Նա վստահել էր նրանց Իր գործն առաջ տանելու համար: [293] Նրանք այնքան ժլատ էին ու ազահ, որ նույնիսկ հեթանոսներն էին արհամարհում նրանց: Այսպիսով առիթ տվեցին հեթանոս աշխարհին սխալ մեկնաբանելու ինչպես Աստծո բնավորությունը, այնպես էլ Նրա արքայության օրենքները: {ԲԱ 230.2}

Հայրական սրտով Աստված համբերում էր Իր ժողովրդին: Իր ողորմությունները տալով ու հետ վերցնելով՝ Նա աղերսում էր նրանց, որ ուղղվեն: Նա համբերությամբ նրանց ցույց էր տալիս իրենց մեղքերը և երկայնամտությամբ սպասում դրանց խոստովանությանը: Մարգարեներ ու լրագրողներ էին ուղարկվում մշակների մոտ՝ ներկայացնելու նրանց Աստծո պահանջները, սակայն ողջունելու փոխարեն՝ նրանց հետ թշնամաբար էին վարվում: Մշակները նրանց հալածեցին ու սպանեցին: Աստված ուրիշ լրագրողներ ուղարկեց, բայց նրանց հետ էլ նույն ձևով վարվեցին, միայն այս անգամ ավելի խորը ատելությամբ: {ԲԱ 230.3}

Ուրիշ ելք չգտնելով՝ Աստված ուղարկեց Իր Որդուն՝ ասելով. «Իմ որդուց կամաչեն»: Բայց նրանց դիմադրությունը նրանց ոխակալ էր դարձրել, և իրար մեջ ասացին. «Սա է ժառանգը, եկեք սրան սպանենք և Նրա ժառանգությանը տիրենք»: Դրանից հետո մեզ կմնա միայն վայելել այգու պտուղները և վարվել դրանց հետ ինչպես կամենանք: {ԲԱ 231.1}

Հրեա իշխանները չէին սիրում Աստծուն, այդ պատճառով էլ հեռացան Նրանից և մերժեցին Նրա բոլոր առաջարկները հարցի արդարացի լուծման համար: Քրիստոսը՝ Աստծո Սիրելին, եկավ պաշտպանելու այգու Տիրոջ իրավունքները, բայց մշակները բացահայտ արհամարհանքով վերաբերվեցին Նրա հետ՝ ասելով. Մենք թույլ չենք տա, որ այս մարդն իշխի մեզ վրա: Նրանք նախանձեցին Քրիստոսի բնավորության գեղեցկությանը: Նրա ուսուցման ձևը շատ ավելի գերազանց էր իրենցից, և նրանք

զարհուրեցին Նրա հաջողությունից: Նա հանդիմանում էր նրանց՝ մերկացնելով նրանց կեղծավորությունը և ցույց տալով նրանց գործելակերպի իրական արդյունքները: Դա նրանց կատաղության էր հասցնում: Նրանք սաստիկ ցավ էին զգում այն կշտամբանքներից, որոնք չէին կարողանում լռեցնել: [294] Նրանք ատում էին արդարության այն բարձր չափանիշը, որ Քրիստոսը մշտապես ներկայացնում էր: Նրանք տեսան, որ Նրա ուսմունքը մերկացնում է իրենց եսամոլությունը և որոշեցին սպանել Նրան: Նրանք ատեցին Նրա օրինակելի ազնվությունն ու բարեպաշտությունը և այն վսեմ հոգևորությունը, որ երևում էր Նրա բոլոր գործերում: Նրա ողջ կյանքը մի հանդիմանություն էր իրենց եսամոլությանը, ու երբ եկավ վերջնական փորձությունը, երբ պիտի դրսևորվեր կամ հնազանդություն, որ կբերի դեպի հավիտենական կյանք, կամ անհնազանդություն, որ կառաջնորդեր դեպի հավիտենական մահ, նրանք մերժեցին Իսրայելի Սուրբին: Երբ նրանց առաջարկվեց ընտրություն կատարել Քրիստոսի ու Բարաբբայի միջև, նրանք բղավեցին. «Արձակիր մեզ համար Բարաբբային» (Ղուկաս 23.18): Եվ երբ Պիղատոսը հարցրեց. «Ապա ի՞նչ անեմ Հիսուսին», նրանք կատաղությամբ գոչեցին. «Թող խաչվի» (Մատթեոս 27.22): «Ձեր թագավոր՝ խաչեմ», - հարցրեց Պիղատոսը: Այժմ քահանաներն ու իշխանները պատասխանեցին. «Մենք թագավոր չունենք բացի կայսրից» (Հովհաննես 19.15): Երբ Պիղատոսը լվաց ձեռքերն՝ ասելով. «Ես այդ արդարի արյունից անմեղ եմ», քահանաները միացան տգետ ամբոխին, որ կատաղած բացականչում էր. «Դրա արյունը մեզ վրա և մեր որդեկանց վրա» (Մատթեոս 27.24,25): {ԲԱ 231.2}

Այսպես հրեա առաջնորդները կատարեցին իրենց ընտրությունը: Նրանց վճիռը գրանցվեց այն գրքում, որ Հովհաննեսը տեսավ Նրա ձեռքին, Ով նստած էր Գահին, գիրք, որ ոչ մի մարդ չէր կարող բացել: Իր ողջ վրեժխնդրությամբ այս վճիռը կներկայացվի նրանց այն օրը, երբ Հուդայի ցեղից Առյուծը կբացի այն գիրքը: {ԲԱ 232.1}

Հրեաներն այն միտքն էին փափագում, որ իրենք երկնքի սիրելիներն են, և որ միշտ պետք է մեծարվեն որպես Աստծո եկեղեցի: Նրանք իրենց Աբրահամի զավակներ էին համարում, և նրանց այնքան ամուր էր թվում իրենց բարեկեցության հիմքը, որ կարծում էին, թե ոչ երկիրն ու ոչ էլ երկինքը չեն կարող իրենց զրկել իրավունքներից: Բայց իրենց անհավատարիմ կյանքով նրանք պատրաստվում էն դատապարտվելու երկնքի կողմից և բաժանվելու Աստծուց: {ԲԱ 232.2}

Այգու առակում, այն բանից հետո, երբ Քրիստոսը քահանաներին ցույց տվեց իրենց ամբարշտության եզրափակիչ գործը, հարց տվեց նրանց. [295] «Արդ՝ երբ որ այն այգու տերը գա, ի՞նչ կանի այն մշակներին»: Քահանաները մեծ հետաքրքրությամբ էին հետևել պատմությանը, և առանց գիտակցելու, որ այդ ամենը հենց իրենց է վերաբերում, ժողովրդի հետ միաձայն պատասխանեցին. «Չարերին չարաչար կկորցնի, և այգին կտա ուրիշ մշակների, որ պտուղները կտան նրան իրենց ժամանակներում»: {ԲԱ 232.3}

Անգիտակցաբար նրանք իրենց սեփական դատավճիռը կայացրին: Հիսուսը նայեց նրանց, և Նրա զննող հայացքից նրանք հասկացան, որ կարդաց իրենց սրտերի գաղտնիքները: Նրա աստվածությունը փայլատակեց նրանց առջև անվրեպ զորությամբ: Մշակների մեջ նրանք տեսան իրենց պատկերը և ակամայից բացականչեցին. «Զա՛վ իցի»: {ԲԱ 232.4}

Հանդիսավորությամբ և ափսոսանքով Քրիստոսը հարցրեց. «Դուք երբեք չե՞ք կարդացել գրքում. Այն քարը, որ շինողներն անարգեցին, նա եղավ անկյունի գլուխ. սա Տիրոջից եղավ, և մեր աչքերի առաջին զարմանալի է: Սրա համար ասում եմ ձեզ. որ Աստծո արքայությունը ձեզնից վեր կառնվի և մի ազգի կտրվի, որ նրան պտուղներ կբերի: Եվ այս քարի վրա ընկնողը կփշրվի. և ում վրա որ նա ընկնի՝ կջարդի նրան»: {ԲՄ 232.5}

Քրիստոսը կկասեցներ հրեա ազգի դատավճիռը, եթե ժողովուրդն ընդուներ Իրեն: Բայց ատելությունն ու նախանձը նրանց անողոք էին դարձրել: Նրանք որոշեցին չընդունել Հիսուս Նազովրեցուն որպես Մեսիա: Նրանք մերժեցին աշխարհի Լույսը, և այդ պահից նրանց կյանքը պատվեց կեսգիշերային խավարով: Կանխագուշակված դատավճիռը կատարվեց հրեա ազգի վրա: Իրենց իսկ անդեկավարելի, կատաղի զգացմունքներն էին, որ նրանց կորստյան պատճառը դարձան: Կույր մոլուցքի մեջ նրանք ոչնչացրին մեկը մյուսին: [296] Նրանց ապստամբ, համառ հպարտությունն իրենց վրա բերեց հռոմեական նվաճողների բարկությունը: Երուսաղեմն ավերվեց, տաճարը հիմնովին քանդվեց, և նրա տեղը դաշտի պես հերկվեց: Հուդայի որդիները մեռան ամենադաժան մահով: Միլիոնավորները վաճառվեցին ստրկության՝ հեթանոս երկրներում ծառայելու համար: {ԲՄ 233.1}

Որպես ժողովուրդ հրեաները չիրականացրին Աստծո նպատակը, և այգին վերցվեց նրանցից: Այն առավելությունները, որ նրանք չարաշահեցին, այն գործը, որ արհամարհեցին, տրվեցին ուրիշներին: {ԲՄ 233.2}

Այսօրվա եկեղեցին

Այգու առակը միայն հրեա ազգին չի վերաբերում: Այնտեղ կա խրատ և մեզ համար: Ներկա սերնդի եկեղեցին Աստծուց օժտվել է մեծ առավելություններով ու օրհնություններով, և Նա սպասում է համապատասխան փոխհատուցման: {ԲՄ 233.3}

Մեզ համար թանկ փրկագին է վճարվել: Միայն այդ փրկագնի մեծությամբ կարող ենք պատկերացնել դրա արդյունքները: Այս երկրի վրա, որի հողը թրջվել էր Աստծո Որդու արցունքներով ու արյունով, պետք է աճեն դրախտի թանկագին պտուղները: Աստծո ժողովրդի կյանքում պետք է երևա Նրա խոսքի ճշմարտությունների փառքն ու գերազանցությունը: Իր ժողովրդի միջոցով Քրիստոսը պետք է հայտնի Իր բնավորությունն ու Իր թագավորության սկզբունքները: {ԲՄ 233.4}

Սատանան ջանում է դիմակայել Աստծո գործին և շարունակ ստիպում է մարդկանց ընդունելու իր սկզբունքները: Նա Աստծո ընտրյալ ժողովրդին ներկայացնում է որպես մոլորված մի ժողովուրդ: Նա եղբայրների չարախոսն է, և նրա մեղադրանքի ուժը գործի է դրվում ընդդեմ նրանց, ովքեր արդարություն են գործում: Տերը կամենում է Իր ժողովրդի միջոցով պատասխանել սատանայի մեղադրանքներին՝ ցույց տալով ճիշտ սկզբունքներին հնազանդվելու արդյունքները: {ԲՄ 234.1}

Այդ սկզբունքները պետք է դրսևորվեն անհատ քրիստոնյայի կյանքում, ընտանիքում, եկեղեցում, և այն բոլոր հաստատություններում, որոնք նախատեսված են Աստծուն ծառայելու համար: [297] Այս բոլորը պետք է լինեն այն բանի խորհրդանիշը, թե ինչ կարող էր արվել աշխարհի համար: Այս ամենը պետք է լինեն Ավետարանի ճշմարտությունների

փրկարար զորության օրինակները: Այդ բոլորը միջոցներ են մարդկային ցեղի համար Աստծո մեծ նպատակի իրականացման գործում: {ԲԱ 234.2}

Հրեա առաջնորդները հպարտությամբ էին նայում իրենց վեհաշուք տաճարին և իրենց կրոնական ծառայության տպավորիչ արարողություններին, բայց Աստծո արդարությունը, ողորմությունն ու սերը բացակայում էին: Տաճարի փառքը, ծառայության շքեղությունը նրանց չէին կարող արժանացնել Աստծո հավանությանը, քանի որ այն միակ բանը, որ արժեք ուներ Նրա աչքում, չէր մատուցվում: Նրանք Աստծուն չէին բերում խոնարհ ու փշոված հոգու զոհաբերությունը: Միայն այն ժամանակ են ծիսակատարությունները դառնում բազմաքանակ ու անհեթեթ, երբ մոռացվում են Աստծո արքայության կենսական սկզբունքները: [298] Հենց որ բնավորության ձևավորումն արհամարիվում, հոգու զարդարանքը պակասում է, և տեսադաշտից կորչում է աստվածապաշտության պարզությունը, այնժամ հպարտությունն ու ցուցամոլության սերը պահանջում են հոյակապ եկեղեցական ապարանքներ, շքեղ զարդարանքներ և տպավորիչ արարողություններ: Այս ամենի մեջ Աստված չի փառավորվում: Համատարած կրոնը, որ բաղկացած է արարողություններից, կեղծիքից ու ցուցամոլությունից, Նա չի ընդունում: Այդպիսի ծառայությունները երկնային լրաբերների մոտ ոչ մի արձագանք չեն գտնում: {ԲԱ 234.3}

Եկեղեցին շատ թանկ է Աստծո համար: Նա գնահատում է այն ոչ թե իր արտաքին առավելությունների, այլ անկեղծ բարեպաշտության համար, որ տարբերում է նրան աշխարհից: Նա գնահատում է եկեղեցին այն բանի համար, թե որքանով են նրա անդամներն աճում Քրիստոսի գիտության մեջ և առաջադիմում հոգևոր փորձերի ձեռքբերման ճանապարհին: {ԲԱ 235.1}

Քրիստոսը փափագում է իր այգուց սրբության և անձնուրացության պտուղներ ստանալ: Նա սիրո և բարության սկզբունքներ է ակնկալում: Արվեստի ողջ հմայքը չի կարող համեմատվել խառնվածքի և բնավորության այն գեղեցկության հետ, որ երևալու է նրանցում, ովքեր Քրիստոսի ներկայացուցիչներն են: Հավատացյալի հոգին պատող շնորհի մթնոլորտն է մտքի և սրտի վրա աշխատող Սուրբ Հոգին, որ «նրան կյանքի բուրմունք է դարձնում դեպի կյանք», և հնարավորություն տալիս Աստծուն, որ օրինի նրա աշխատանքը: (Բ Կորնթացիս 2.16): {ԲԱ 235.2}

Համայնքը կարող է ամենաաղքատը լինել երկրում: Այն կարող է արտաքին ոչ մի վայելչություն չունենալ, բայց եթե անդամները պահում են Քրիստոսի բնավորության սկզբունքները, նրանք կունենան Նրա ուրախությունն իրենց սրտերում: Վերջիններիս երկրպագության ժամանակ նրանց կմիանան հրեշտակները: Գովասանքն ու փառաբանությունը երախտապարտ սրտերից կբարձրանան առ Աստված որպես անուշաբույր զոհաբերություն: {ԲԱ 235.3}

Տերը կամենում է, որ մենք հիշենք իր բարությունը և պատմենք իր զորության մասին: Նա մեծարվում է փառաբանությամբ ու շնորհակալությամբ: Նա ասում է. «Գոհության պատարագ մատուցողը փառավորում է ինձ» (Սաղմոս 50. 23): [299] Անապատում ճամփորդելիս Իսրայելի ժողովուրդը փառաբանում էր Աստծուն սրբազան երգերով: Տիրոջ պատվիրաններն ու խոստումները վերածվեցին երգերի, և ամբողջ ճամփորդության ընթացքում ուխտագնացները երգում էին դրանք: Քանանի երկրում,

երբ նրանք հանդիպում էին միմյանց սուրբ տոների ժամանակ, Աստծո հրաշալի գործերն էին պատմում և գոհություն ու երախտագիտություն մատուցում Նրա անվանը: Աստված կամենում էր, որ Իր ժողովրդի ողջ կյանքը փառաբանության կյանք լիներ: Այսպես պետք է Նրա ճանապարհը «ճանաչվեր երկրում», Նրա «փրկությունը՝ ամեն ազգերի մեջ» (Սաղմոս 67.2): {ԲԱ 235.4}

Այդպես պետք է լիներ նաև հիմա: Աշխարհի ժողովուրդները երկրպագում են կեղծ աստվածների: Նրանք հետ կդառնան իրենց կեղծ պաշտամունքներից ոչ թե նրանով, որ դատապարտության խոսքեր կլսեն իրենց կուռքերի մասին, այլ որ կտեսնեն ինչ որ ավելի լավ բան: Աստծո բարությունը պետք է հայտնի դառնա: «Դուք իմ վկաներն եք, ասում է Տերը, որ ես եմ Աստված» (Եսայիա 43.12): {ԲԱ 236.1}

Աստված կամենում է, որ մենք գնահատենք փրկության մեծ ծրագիրը, գիտակցենք մեր բարձր կոչումը ինչպես Աստծո զավակներ, Նրա առջև քայլենք հնազանդությամբ, լինենք երախտապարտ և շնորհակալ: Նա ուզում է, որ ամեն օր Իրեն ծառայենք կյանքի նորոգությամբ և ուրախությամբ: Նա փափագում է տեսնել մեր սրտերից բխող երախտագիտությունը, որովհետև մեր անունները գրված են Գառան կենաց գրքի մեջ, որովհետև մեր բոլոր հոգսերը կարող ենք թողնել Նրան, Ով հոգում է մեզ համար: Նա պատվիրում է մեզ ցնծալ, որովհետև մենք Տիրոջ ժառանգությունն ենք, որովհետև Քրիստոսի արդարությունը Նրա սուրբերի ճերմակ պատմուճանն է, որովհետև մենք ունենք Փրկչի մոտալուտ գալստյան երանելի հույսը: {ԲԱ 236.2}

Աստծուն փառաբանելը լի ու անկեղծ սրտով աղոթքի նման պարտականություն է: Մենք պետք է ցույց տանք աշխարհին և երկնային բոլոր էակներին, որ գնահատում ենք Աստծո հրաշալի սերն ընկած մարդկության հանդեպ, և որ մենք Նրա անսահման լիությունից ավելի ու ավելի մեծ օրհնություններ ենք ակնկալում: Մենք շատ ավելի հաճախ պետք է խոսենք մեր թանկարժեք փորձերի մասին, քան հիմա ենք խոսում: [300] Սուրբ Հոգու արտասովոր թափումից հետո մեր ուրախությունը Քրիստոսում և Նրան ծառայելու արդյունավետությունը մեծապես կաճեն, երբ պատմենք Նրա բարության մասին և այն հրաշքների, որ գործում է Իր զավակների համար: {ԲԱ 236.3}

Այս փորձառությունները հետ են մղում սատանայի ուժը: Դրանք վանում են տրտմանքի և բողոքի հոգին, և փորձիչը նահանջում է: Դրանք ձևավորում են բնավորության այն հատկանիշները, որոնք անհրաժեշտ են երկրի բնակիչներին երկնային առանձնատներում ապրելու համար: {ԲԱ 237.1}

Նման վկայությունն ազդեցություն կունենա ուրիշների վրա: Ուրիշ ավելի արդյունավետ միջոցներ չկան, որոնցով կարելի լիներ շահել Քրիստոսի համար: {ԲԱ 237.2}

Մենք պետք է փառաբանենք Աստծուն իսկական ծառայությամբ՝ մեր ուժերի չափով նպաստելով Նրա անվան փառքին: Աստված տալիս է մեզ Իր պարգևները, որպեսզի մենք էլ տանք և այդպիսով հայտնենք աշխարհին Նրա բնավորությունը: Հրեաների կյանքում ընծաներն ու նվիրատվությունները կազմում էին Աստծո պաշտամունքի զգալի մասը: Իսրայելացիներին սովորեցրել էին, որ իրենց բոլոր եկամուտների տասներորդ մասը նվիրեն սրբազան ծառայությանը: Բացի այդ, նրանք պետք է մեղքի պատարագներ, հոժարակամ ընծաներ և երախտագիտության զոհեր մատուցեին: Սրանք այն միջոցներն էին, որ աջակցում էին այն ժամանակվա ավետարանի ծառայությանը: Աստված մեզնից

ավելի քիչ չի սպասում, քան սպասում էր հնում իր ժողովրդից: Հոգիների փրկության մեծ գործը պիտի առաջ տարվի: Տասանորդներն ու ընծաները Նա նախատեսել է այս գործի համար: Այսպիսով Նա մտադիր է նպաստել Ավետարանի ծառայությանը: Նա պահանջում է տասանորդը որպես իր սեփականություն, և այն միշտ պետք է դիտվի որպես սրբություն ու պահվի Նրա գանձարանում իր գործն առաջ տանելու համար: Նա մեզնից պահանջում է նաև կամավոր նվիրատվություններ և շնորհակալական ընծաներ: Այս բոլորն էլ պետք է օգտագործվեն այն նպատակով, որպեսզի Ավետարանը տարածվի աշխարհի ամենահեռավոր ծայրեր- թում: {ԲԱ 237.3}

Աստծուն ծառայելն ընդգրկում է նաև անձնական ծառայություն: Անձնական ջանքերով մենք պիտի համագործակցենք Նրա հետ աշխարհը փրկելու համար: Քրիստոսի հանձնարարությունը՝ [301] «Գնացեք բոլոր աշխարհը և ավետարանը քարոզեցեք ամեն արարածի», վերաբերում է Նրա հետևորդներից յուրաքանչյուրին: (Մարկոս 16.15): Բոլոր նրանք, ովքեր կանչված են ապրելու Քրիստոսի կյանքով, կանչված են նախ աշխատելու իրենց մերձավորների փրկության համար: Նրանց սրտերը ներդաշնակ կբաբախեն Քրիստոսի սրտի հետ: Այն նույն սերը, որ Նա տածում էր մարդկանց հանդեպ, կդրսևորվի նաև նրանց մեջ: Ոչ բոլորը կարող են միևնույն աշխատանքը կատարել, բայց բոլորի համար էլ աշխատանք և տեղ կա: {ԲԱ 237.4}

Հին ժամանակներում Աբրահամը, Իսահակը, Հակոբը, Մովսեսն իրենց հեգույթամբ և իմաստությամբ, Հեսուն իր բազմաթիվ ընդունակություններով, բոլորն էլ հոժարակամ զինվորագրվել էին ծառայելու Աստծուն: Մարիամի երաժշտությունը, Դեբորայի քաջությունն ու բարեպաշտությունը, Հռութի որդիական սերը, Սամվելի հնազանդությունն ու ազնվությունը, Եղիայի անդրդվելի հավատարմությունը, Եղիսեի խաղաղեցնող ու գերող ազդեցությունը. այս ամենն անհրաժեշտ էին: Այդպես էլ հիմա՝ բոլոր նրանք, ովքեր ստացել են Աստծո օրհնությունը, պետք է փոխհատուցեն գործնական ծառայությամբ, ամեն մի պարզև պիտի օգտագործվի Նրա արքայության մոտեցման և Նրա անվան փառքի համար: {ԲԱ 238.1}

Բոլորը, ովքեր ընդունում են Քրիստոսին որպես անձնական Փրկիչ, պետք է իրենց կյանքում ցույց տան Ավետարանի ճշմարտությունը և Նրա փրկարար զորությունը: Աստված ոչ մի պահանջ չի ներկայացնում՝ առանց նախապատրաստելու դրա իրագործումը: Քրիստոսի շնորհով կարող ենք կատարել այն ամենը, ինչ Աստված պահանջում է մեզնից: Երկնային բոլոր հարստությունները պիտի բացահայտվեն Աստծո ժողովրդի միջոցով: «Սրանով կփառավորվի իմ Հայրը,- ասաց Քրիստոսը,- որ շատ պտուղ բերեք և իմ աշակերտները լինեք» (Հովհաննես 15.8): {ԲԱ 238.2}

Ողջ երկրագունդն Աստված համարում է իր այգին: Թեև այն հիմա բռնակալի ձեռքերում է, բայց պատկանում է Աստ- ծուն: Այն պատկանում է Նրան ինչպես արարչագործությամբ, այնպես էլ փրկագնամբ: Քրիստոսի գոհը մատուցվեց հանուն աշխարհի: «Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ իր միածին որդին տվեց» (Հովհաննես 3.16): Հենց այդ մեկ պարզև միջոցով է, որ բոլոր մյուս պարզևները տրվում են մարդկանց: Ամեն օր ողջ աշխարհն օրհնություններ է ստանում Աստծուց: Անձրևի ամեն մի կաթիլ, որ թափվում է մեր անշնորհակալ ցեղի վրա, լույսի ամեն մի շող, ամեն մի տերև, ծաղիկ ու պտուղ վկայում է Աստծո երկայնամտության և մեծ սիրո մասին: [302] {ԲԱ 238.3}

Եվ ինչո՞վ են փոխհատուցում այդ մեծ Պարգևողին: Ինչպե՞ս են մարդիկ վերաբերվում Աստծո պահանջներին: Ո՞ւմ են ծառայում մարդկային զանգվածներն իրենց կյանքով: Նրանք մամոնային են ծառայում: Հարստություն, պաշտոն և աշխարհիկ հաճույքներ՝ ահա նրանց նպատակը: Հարստությունը ձեռք է բերվում ոչ միայն մարդկանց, այլ նաև Աստծուն կողոպտելով: Մարդիկ օգտագործում են Նրա պարգևներն իրենց եսասիրությունը բավարարելու համար: Ամեն ինչ, որ ձեռք են գցում, ծառայեցնում են իրենց ազահությանն ու եսամոլ հաճոյասիրությանը: {ԲԱ 239.1}

Աշխարհի այսօրվա մեղքը այն նույն մեղքն է, որը Իսրայելին հասցրեց կործանման: Ապերախտությունն Աստծո հանդեպ, հնարավորությունների և օրհնությունների անտեսումը, Աստծո պարգևների եսասիրական յուրացումը՝ ահա սրանք էին այն մեղքերը, որոնք պատճառ հանդիսացան Իսրայելի վրա Աստծո ցասումին, և սրանք են, որ այսօր կործանում են աշխարհը: {ԲԱ 239.2}

Այն արցունքները, որ Քրիստոսը թափեց Ձիթենյաց սարի վրա, երբ Նա կանգնած վերևից դիտում էր ընտրյալ քաղաքը, միայն Երուսաղեմի համար չէին: Երուսաղեմի ճակատագրի մեջ Նա տեսավ աշխարհի կործանումը: {ԲԱ 239.3}

«Գոնե այս քո օրվա մեջ գիտենայիր քո խաղաղությունը, բայց հիմա ծածկվեց քո աչքերից» (Դուկաս 19.42): {ԲԱ 239.4}

«Գոնե այս քո օրվա մեջ»: Օրը մոտենում է իր ավարտին: Շնորհի բարենպաստ ժամանակն ուր որ է կավարտվի: Կուտակվում են վրեժխնդրության ամպերը: Նրանք, ովքեր մերժում են Աստծո շնորհը, շուտով արագ ու անխուսափելիորեն կկորչեն: {ԲԱ 239.5}

Սակայն աշխարհը քնած է: Մարդիկ չգիտեն այցելության ժամանակը: {ԲԱ 239.6}

Որտե՞ղ պետք է գտնվի եկեղեցին այս ճգնաժամի պահին: Արդյոք նրա անդամները բավարարո՞ւմ են Աստծո պահանջները: Կատարո՞ւմ են արդյոք նրանք Աստծո հանձնարարությունը և աշխարհին ներկայացնում Նրա բնավորությունը: Ուղղո՞ւմ են արդյոք նրանք իրենց մերձավորների ուշադրությունը ողորմության վերջին նախազգուշացման լուրին: [303] {ԲԱ 240.1}

Մարդիկ վտանգի մեջ են: Շատերը կործանվում են: Բայց Քրիստոսի այսպես կոչված հետևորդներից որքա՞ն քչերն են ցավում այս հոգիների համար: Աշխարհի ճակատագիրը կշեռքի վրա է դրված, բայց սա հազիվ թե անհանգստացի նույնիսկ նրանց, ովքեր ասում են, թե հավատում են չափազանց ազդեցիկ ճշմարտությանը, որ երբևէ տրվել է մահկանացուներին: Չգացվում է այն սիրո պակասը, որը Քրիստոսին դրդեց լքելու Իր երկնային տունը և ընդունելու մարդկային բնությունը, որպեսզի մարդկային բնությամբ կարողանար շփվել մարդկանց հետ և մարդկությանը կապել աստվածության հետ: Աստծո ժողովուրդը գտնվում է մի այնպիսի թմրած և կաթվածահար վիճակում, որը խանգարում է նրանց հասկանալու պահի լրջությունը: {ԲԱ 240.2}

Երբ Իսրայելացիք մտան Քանան, չիրագործեցին Աստծո նպատակը՝ տիրանալու ողջ երկրին: Մասնակի նվաճումներից հետո նրանք սկսեցին վայելել իրենց հաղթանակի պտուղները: Իրենց անհավատության և հեշտ կյանքով ապրելու տենչի պատճառով նրանք հավաքվեցին այն շրջաններում, որոնք արդեն գրավված էին՝ առաջ գնալու և նոր տարածքներ գրավելու փոխարեն: Այսպիսով նրանք սկսեցին հեռանալ Աստծուց:

Ձախողելով Աստծո ծրագիրը՝ նրանք անհնարին դարձրին Նրա համար կատարելու Իր օրհնության խոստումը: Մի՞թե նույնը չի կրկնում այսօրվա եկեղեցին: Այն ժամանակ, երբ աշխարհն ավետարանի կարիքն ունի, քրիստոնյա կոչեցյալները հավաքվում են այնտեղ, ուր իրենց համար կարող են վայելել Ավետարանի օրհնությունները: Նրանք չեն գտնում Նոր տարածքներ գրավելու անհրաժեշտությունը՝ փրկության լուրը տանելով ավելի հեռու շրջաններ: Նրանք հրաժարվում են կատարել Քրիստոսի պատվերը. «Գնացեք բոլոր աշխարհը և ավետարանը քարոզեցեք ամեն արարածի» (Մարկոս 16.15): Մի՞թե նրանք ավելի քիչ մեղավոր են, քան հրեական եկեղեցին: {ԲԱ 240.3}

Քրիստոսի կոչեցյալ հետևորդները ստուգվում են երկնքի առջև, բայց նրանց նախանձախնդրության պակասը և ջանքերի թողությունն Աստծո ծառայության մեջ ցույց են տալիս, որ նրանք անհավատարիմ են: Եթե նրանք ամեն ինչ անեին իրենց ուժերի չափով, ապա չէին մեղադրվի: Եվ եթե սրտանց նվիրվեին իրենց գործին, ապա կարող էին ավելի շատ բան անել: [304] Նրանք գիտեն, և աշխարհն էլ գիտի, որ մեծապես կորցրել են ինքնագոհության և խաչը կրելու ոգին: Շատերի անվան դիմաց երկնային գրքերում գրված կլինի ոչ թե արտադրողներ, այլ սպառողներ: Շատերի պատճառով, ովքեր կրում են Քրիստոսի անունը, խամրած է Նրա փառքը, սքողված է Նրա գեղեցկությունը, անարգված է Նրա պատիվը: {ԲԱ 241.1}

Ոմանց անունները գրված են եկեղեցական գրքերում, սակայն նրանք չեն գտնվում Քրիստոսի իշխանության տակ, ուշադրություն չեն դարձնում Նրա խրատներն, ոչ էլ կատարում են Նրա գործը: Այդ իսկ պատճառով գտնվում են թշնա- մու ղեկավարության տակ: Չգործելով ոչ մի բարիք բառիս բուն իմաստով, անհամար վնասներ են հասցնում: Եվ քանի որ նրանց ազդեցությունը կյանքի բուրմունք չէ դեպի կյանք, ուստի մահվան հոտ է դեպի մահ: {ԲԱ 241.2}

Տերն ասում է. «Մի՞թե սրա համար այցելություն պիտի չանեմ» (Երեմիա 5.9): Բանի որ Իսրայելի որդիները չիրակա- նացրին Աստծո նպատակը, Նա լքեց նրանց և դիմեց ուրիշ ժողովուրդների: Եթե սրանք էլ անհավատարմություն ցուցաբերեն, մի՞թե չեն մերժվի նույն ձևով: {ԲԱ 241.3}

Այգու առակում հենց մշակներին էր, որ Քրիստոսը մեղավոր անվանեց: Նրանք էին, որ հրաժարվեցին վերադարձնել իրենց տիրոջը Նրա հողի պտուղները: Հրեա ազգի մեջ քահանաներն ու ուսուցիչներն էին, որ թյուրիմացության մեջ գցելով ժողովրդին, կողոպտեցին Աստծուն այն ծառայության մեջ, որ Նա պահանջում էր: Այդ նրանք էին, որ հեռացրին ազգը Քրիստոսից: {ԲԱ 241.4}

Մարդկային ավանդությունից ազատ Աստծո օրենքը Քրիստոսը ներկայացրեց որպես հնազանդության մեծ չափանիշ: Սա գրգռում էր վարդապետների թշնամանքը: Նրանք մարդկային ուսմունքը վեր էին դասել Աստծո խոսքից և ժողովրդին հեռացրել էին Նրա պատվիրաններից: Նրանք չհրաժարվեցին իրենց մարդկային պատվիրաններից Աստծո խոսքի պահանջներին հնազանդվելու համար: Հանուն ճշմարտության նրանք չզոհաբերեցին իրենց մտքի հպարտությունը և մարդկանց գովաբանությունը: [305] Երբ Քրիստոսը եկավ ներկայացնելու ազգին Աստծո պահանջները, քահանաներն ու ծերերը մերժեցին Նրա իրավունքը՝ կանգնելու իրենց և ժողովրդի միջև: Նրանք չցանկացան

ընդունել Նրա կշտամբանքներն ու զգուշացումները և վճռեցին հրահրել ժողովրդին Քրիստոսի դեմ Նրան կորցնելու համար: {ԲԱ 241.5}

Նրանք պատասխանատու էին Քրիստոսին մերժելու և դրանից բխող բոլոր հետևանքների համար: Ազգի մեղքի և կործանման պատճառը կրոնական առաջնորդներն էին: {ԲԱ 242.1}

Արդյոք նույն ազդեցությունները չե՞ն գործում մեր օրերում: Տիրոջ այգու մշակներից շատերը չե՞ն հետևում, արդյոք, հրեա առաջնորդներին: Կրոնական ուսուցիչները չե՞ն շեղում, արդյոք, մարդկանց Աստծո խոսքի պարզ պահանջներից: Դաստիարակելու փոխարեն, որ հնազանդվեն Աստծո օրենքին, նրանց չե՞ն սովորեցնում, արդյոք, խախտել այն: Շատ եկեղեցիների ամբիոններից ժողովրդին սովորեցնում են, թե Աստծո օրենքը պարտադիր չէ նրանց համար փոխարենը հորդորելով մեծարել մարդկային ավանդույթները: Մարդիկ հպարտանում են Աստծո պարգևներով ու լցվում ինքնագոհությամբ, մինչդեռ Նրա պահանջներն արհամարհվում են: {ԲԱ 242.2}

Մի կողմ դնելով Աստծո օրենքը՝ մարդիկ չեն գիտակցում, թե ինչ են անում: Աստծո օրենքը Նրա բնավորության արտացոլումն է: Այն մարմնավորում է Նրա արքայության սկզբունքները: Նա, ով հրաժարվում է ընդունել այս սկզբունքները, ինքն իրեն դուրս է մղում այն հունից, որով հոսում են Աստծո օրհնությունները: {ԲԱ 242.3}

Իսրայելին տրված փառավոր հնարավորությունները կարող էին օգտագործվել միայն Աստծո պատվիրաններին հնազանդվելու միջոցով: Բնավորության նույն վսեմացումը, նույն լիառատ օրհնությունը՝ մտքի, հոգու և մարմնի, տան ու դաշտի օրհնությունը, այս կյանքի և գալիք կյանքի օրհնությունը մեզ համար էլ հնարավոր է միայն հնազանդության միջոցով: {ԲԱ 242.4}

Ինչպես հոգևոր, այնպես էլ բնական աշխարհում պտուղ բերելու պայմանը հնազանդությունն է Աստծո օրենքներին: Ու երբ մարդիկ սովորեցնում են ժողովրդին արհամարհել Աստծո պատվիրանները, դրանով նրանց խանգարում են պտուղ բերել Նրա փառքի համար: [306] Նրանք մեղավոր են, որ Տիրոջից պահում են Նրա այգու պտուղները: {ԲԱ 243.1}

Աստծո լրաբերները մեզ մոտ են գալիս Տիրոջ հրամանով: Նրանք պահանջում են հնազանդվել Աստծո խոսքին, ինչպես Քրիստոսն էր անում: Նրանք ներկայացնում են այգու պտուղները ստանալու Նրա պահանջը՝ սիրո, խոնարհության և անձնագոհ ծառայության: Մշակներից շատերը չե՞ն բորբոքվում արդյոք բարկությունից հրեա առաջնորդների նման: Երբ Աստծո օրենքի պահանջը ներկայացվում է ժողովրդին, չե՞ն օգտագործում, արդյոք, այս ուսուցիչներն իրենց ազդեցությունը՝ դրդելով մարդկանց մերժել այն: Այսպիսի ուսուցիչներին Աստված անհավատարիմ ծառաներ է անվանում: {ԲԱ 243.2}

Հին Իսրայելին ասված Աստծո խոսքերում հանդիսավոր նախազգուշացում կա՝ ուղղված նաև այսօրվա եկեղեցուն և նրա առաջնորդներին: Իսրայելի մասին Տերն ասաց. «Ես նրան գրեցի իմ բյուրավոր օրենքները, իսկ նրանք օտարոտի բանի պես համարվեցին» (Օվսե 8.12): Իսկ քահանաներին և ուսուցիչներին Նա հայտարարեց. «Իմ ժողովուրդը բնաջինջ եղավ գիտություն չլինելու համար, որովհետև դու մերժեցիր

գիտությունը, ես էլ քեզ եմ մերժելու... դու մոռացար քո Աստծո օրենքը, ես էլ քո որդկանցն եմ մոռանալու» (Օվսե 4.6): {ԲԱ 243.3}

Արդյո՞ք անուշադրության կմատնվեն Աստծո նախազգուշացումները: Արդյո՞ք ծառայության համար տրված հնարավորությունները կմնան չիրագործված: Աշխարհի արհամարհանքը, մտքի հպարտությունը և մարդկային սովորույթներին ու ավանդույթներին համարվելը հետ չե՞ն պահի, արդյոք, Քրիստոսի կոչեցյալ հետևորդներին Նրան ծառայելուց: Կմեր- ժե՞ն արդյոք Նրանք Աստծո խոսքը, ինչպես հրեա առաջնորդները մերժեցին Քրիստոսին: Իսրայելի մեղքի արդյունքը մեր առջև է: Կզգուշանա՞ արդյոք այսօրվա եկեղեցին: {ԲԱ 243.4}

«Բայց եթե ճյուղերից ոմանք կոտրվեցին, և դու, որ վայրի ձիթենի էիր, նրանցում պատվաստվեցիր և հաղորդ եղար արմատին և ձիթենու պարարտությանը, մի պարծեցիր... Նրանք անհավատությունով կոտրվեցին, և դու հավատքով հաստատվեցիր. մի հպարտանա, այլ վախեցիր: Որովհետև եթե Աստված բնական ճյուղերին չխնայեց, մի գուցե քեզ էլ չխնայի» (Հռոմեացիս 11.17-21): [307] {ԲԱ 244.1}

Գլուխ 24 - Առանց հարսանյաց հանդերձի

Ըստ Մատթեոսի 22.1-14:

Հարսանյաց հանդերձի առակը մեզ ուսուցանում է մի շատ կարևոր դաս: Ամուսնությամբ պատկերված է մարդկության միությունն աստվածության հետ, հարսանյաց հագուստը ներկայացնում է այն բնավորությունը, որ պարտավոր են ունենալ բոլոր նրանք, ովքեր արժանի հյուրեր կհամարվեն հարսանիքի համար: {ԸԱ 245.1}

Ինչպես մեծ ընթրիքի, այնպես էլ այս առակում ցույց է տրված Ավետարանի հրավերը, դրա մերժումը հրեա ժողովրդի- դի կողմից և ողորմության կոչը՝ ուղղված հեթանոսներին: Բայց նրանց, ովքեր մերժում են հրավերը, այս առակում ավելի մեծ վիրավորանք և ավելի զարհուրելի պատիժ է բաժին հասնում: Խնջույքին մասնակցելու կոչը թագավորական հրավեր է: Այն գալիս է նրանից, ով հրամայելու իշխանությամբ է օժտված: Մեծ պատիվ է այդ հրավերն ընդունելը: Սակայն պատիվը չի գնահատվում: Թագավորի հեղինակությունն արհամարհվում է: Այն ժամանակ, երբ տանտիրոջ հրավերին նայեցին անտարբերությամբ, թագավորինը դիմավորեցին վիրավորանքով և սպանությամբ: Նրա ծառաներին ծաղրանքի ենթարկեցին, չարասրտորեն նախատեցին և սպանեցին: {ԸԱ 245.2}

Տանտերը, մերժված տեսնելով իր հրավերը, հայտարարեց, որ հրավիրվածներից ոչ մեկը չի ճաշակի ընթրիքը: [308] Սակայն նրանց, ովքեր արհամարհեցին թագավորին, ավելի ծանր վճիռ է սպասվում, քան նրա սեղանից ու ներկայությունից վտարվելը: Նա «իր զորքն ուղարկեց, այն սպանողներին սատակեցրեց և նրանց քաղաքն այրեց»: {ԸԱ 245.3}

Երկու առակներում էլ խնջույքի վայրը լցվում է հյուրերով, բայց երկրորդը ցույց է տալիս, որ բոլոր նրանք, ովքեր գալիս են խնջույքի, պետք է նախապատրաստվեն դրան: Նրանք, ովքեր անտեսում են այս նախապատրաստությունը, դուրս են վռնվում: «Թագավորը մտավ, որ բազմականներին տեսնի, այնտեղ մի մարդ տեսավ հարսանիքի հանդերձ չհագած. Եվ նրան ասաց. Ընկեր, ինչպե՞ս մտար այստեղ, որ հարսանիքի հանդերձ չունես. և նա պապանձվեց: Այն ժամանակ թագավորն ասաց ծառաներին. Դրա ոտները և ձեռները կապեցեք, վերցրեք դրան դրսի խավարը գցեք. այնտեղ կլինի լացը և ատամների կրճտոցը»: {ԸԱ 245.4}

Խնջույքի հրավերը տվեցին Քրիստոսի աշակերտները: Մեր Տերն ուղարկել էր տասներկուսին, իսկ հետո՝ յոթանասունին, ովքեր հռչակում էին, որ Աստծո արքայությունը մոտեցել է՝ կոչ անելով մարդկանց ապաշխարել և հավատալ Ավետարանին: Բայց կոչը անուշադրության մատնվեց: Նրանք, ովքեր հրավիրված էին խնջույքի, չեկան: Ավելի ուշ ծառաներ ուղարկվեցին՝ ասելու. «Ահա իմ ճաշը պատրաստեցի, և իմ արջառները և մսացուները մորթված են, և բոլորը պատրաստ է. եկեք հարսանիքը»: Սա էր այն պատգամը, որ տրվեց հրեա ազգին Քրիստոսի խաչելությունից հետո, բայց այն ազգը, որն իրեն Աստծո հատուկ ժողովուրդ էր անվանում, մերժեց բարի լուրը, որ Սուրբ Հոգու զորությամբ էր տրվել նրանց: Շատերն այդ արեցին ամենաարհամարհական ձևով: Մյուսներն այնքան էին չարացած փրկության առաջարկից, Փառքի Տիրոջը մերժելու համար ներում ստանալու առաջարկից, որ նետվեցին լրաբերների վրա: Եղավ «մեծ հալածանք» (Գործք առա- քելոց

8.1): Շատ տղամարդիկ ու կանայք բանտ նետվեցին, և Տիրոջ պատգամաբերներից ոմանք էլ, ինչպես Ստեփանոսն ու Հակոբոսը, սպանվեցին: {ԲԱ 246.1}

Այսպես նշանավորեց իրեա ժողովուրդն Աստծո ողորմութեան մերժումը: [309] Հետևանքը Քրիստոսը կանխագուշակել էր առակում: Թագավորն «իր գորքն ուղարկեց այն սպանողներին սատակեցրեց, և նրանց քաղաքն այրեց»: Հրեաների նկատմամբ դատավճիռն ի կատար ածվեց, երբ ավերվեց Երուսաղեմը, և ազգը ցիրուցան եղավ: {ԲԱ 246.2}

Խնջույքի երրորդ կանչը խորհրդանշում է բարի լուրը՝ ուղղված հեթանոսներին: Թագավորն ասաց. «Հարսանիքը պատրաստ է, բայց հրավիրվածները արժանի չէին: Արդ, գնացեք ճանապարհների անցքերը, և ում որ էլ գտնեք, կանչեցեք հարսանիքին»: {ԲԱ 246.3}

Թագավորի ծառաները, ովքեր դուրս գնացին ճանապարհների անցքերը, «ժողովեցին ամենին, ում որ գտան՝ չարը և բարին»: Դա մի խառը բազմությունն էր: Նրանցից ոմանք իրականում ավելի շատ չէին հարգում խնջույքի տիրոջը, քան նրանք, ովքեր մերժեցին կոչը: Առաջին անգամ հրավիրվածները կարծում էին, թե չեն կարող զրկվել որևէ աշխարհիկ առավելությունից, որպեսզի մասնակցեն թագավորի խնջույքին: Իսկ նրանցից, ովքեր ընդունեցին հրավերը, կային մարդիկ, ովքեր մտածում էին միայն իրենց օգուտի մասին: Նրանք եկել էին օգտվելու խնջույքի բարիքներից, բայց ոչ մի ցանկություն էլ չունեին պատվելու թագավորին: {ԲԱ 247.1}

Երբ թագավորը ներս մտավ տեսնելու հյուրերին, ի հայտ եկավ բոլորի իսկական բնավորությունը: Խնջույքի ամեն մի մասնակից ապահովված էր հարսանյաց հանդերձով: Այդ հագուստը թագավորի նվերն էր: Հագնելով այն՝ հյուրերն իրենց հարգանքն էին ցուցաբերում խնջույքի տիրոջ նկատմամբ: Սակայն նրանցից մեկը եկել էր իր սովորական հագուստով: Նա հրաժարվել էր նախապատրաստվել, ինչպես պահանջել էր թագավորը: Նա իր արժանապատվությունից ցածր համարեց հագնելու այն հանդերձը, որ այդքան թանկ գնով էր ձեռք բերված իր համար: Դրանով նա վիրավորեց իր տիրոջը: Թագավորի այն հարցին, թե. «Ինչպես մտար այստեղ, որ հարսանիքի հանդերձ չունես», նա ոչինչ չկարողացավ պատասխանել: Նա ինքն իրեն դատապարտեց: Հետո թագավորն ասաց. «Դրա ոտները և ձեռքերը կապեք. վերցրեք դրան դրսի խավարը գցեք»: [310] {ԲԱ 247.2}

Խնջույքի ժամանակ հյուրերի քննումը թագավորի կողմից խորհրդանշում է դատի աշխատանքը: Ավետարանի խնջույքի հյուրերը նրանք են, ովքեր ասում են, թե ծառայում են Աստծուն, ում անունները գրված են կենաց գրքում: Բայց ոչ բոլոր քրիստոնյա կոչեցյալներն են ճշմարիտ աշակերտներ: Նախքան վերջնական հատուցումը՝ պետք է վճռվի, թե ով է արժանի կիսելու արդարների ժառանգությունը: Այս որոշումը պետք է կայացվի նախքան Քրիստոսի երկրորդ գալուստը երկնային ամպերի վրա, որովհետև նա գալիս է իր վարձքը կբերի իր հետ հատուցելու «ամեն մեկին... ինչպես իր գործը կլինի» (Հայտնություն 22.12): Ուստի մինչև Նրա գալուստը որոշված կլինի յուրաքանչյուր մարդու գործի բնույթը, և Քրիստոսի հետևորդներից յուրաքանչյուրի վարձքը իր գործերին համապատասխան կլինի: {ԲԱ 247.3}

Մինչ մարդիկ դեռ ապրում են երկրի վրա, երկնքում դատական հետաքննություն է կատարվում: Աստված վերանայում է բոլոր նրանց կյանքը, ովքեր իրենց Նրա հետևորդներն են անվանում: Ամենքն էլ քննվում են երկնային գրքերում արված գրանցումների համաձայն, և ըստ կատարած գործերի մեկընդմիջտ վճռվում է յուրաքանչյուրի ճակատագիրը: {ԲԱ 248.1}

Առաքյալ հարսանյաց հանդերձի միջոցով պատկերված է այն մաքուր, անարատ բնավորությունը, որ պիտի ունենան Քրիստոսի ճշմարիտ հետևորդները: Եկեղեցուն տրված է, որ «սպիտակ, սուրբ և լուսավառ թեփեզ հագնի», «որ չունենա մի արատ կամ խորշոմություն, կամ ուրիշ բաներ» (Հայտնություն 19.8, Եփեսացիս 5.27): Ըստ Աստվածաշնչի, լուսավառ թեփեզը «սուրբերի արդարությունն է»: Այն Քրիստոսի արդարությունն է՝ Նրա անբիծ բնավորությունը, որ հավատով տրվում է բոլոր նրանց, ովքեր ընդունում են Նրան որպես իրենց անձնական Փրկիչ: {ԲԱ 248.2}

Անմեղության ճերմակ հանդերձներ էին կրում մեր առաջին ծնողները, երբ Աստված նրանց տեղավորել էր սուրբ Եդեմում: Նրանք կատարյալ համաձայնության մեջ էին Աստծո կամքի հետ: Ամբողջ սրտով նրանք սիրում էին իրենց երկնավոր Հորը: Մի գեղեցիկ, մեղմ լույս էր պատում սուրբ զույգին, Աստծո լույսը: [311] Այդ լուսե հագուստը նրանց երկնային անմեղության հոգևոր հանդերձի խորհրդանշանն էր: Եթե նրանք հավատարիմ մնային Աստծուն, այդ լույսը միշտ կծածկեր նրանց: Բայց մեղանչելով՝ նրանք կտրեցին իրենց կապն Աստծո հետ, և այն լույսը, որ շրջապատում էր նրանց, հանգավ: Մերկ ու ամոթահար՝ նրանք փորձեցին երկնային հանդերձը փոխարինել թզենու տերևներից կարված ծածկոցով: {ԲԱ 248.3}

Ահա այն, ինչ արել են Աստծո օրենքի խախտողները Ադամի ու Եվայի անհնազանդության օրից ի վեր: Նրանք թզենու տերևներից են հագուստ կարում իրենց մերկությունը ծածկելու համար, որ մեղքի ապտճառով էր առաջացել: Նրանք հագել են իրենց պատրաստած հագուստները, իրենց գործերով նրանք փորձել են ծածկել իրենց մեղքերը և հաճոյանալ Աստծուն: {ԲԱ 248.4}

Բայց նրանք երբեք չեն կարող այդ անել: Մարդը ոչ մի հնարքով չի կարող փոխարինել իր կորցրած անմեղության պատմունճանը: Թզենու տերևներից պատրաստված ոչ մի հագուստ, ոչ մի աշխարհիկ քաղաքացիական հանդերձ չեն կարող հագնել նրանք, ովքեր Նստելու են Քրիստոսի և իրեշտակների հետ Գառան հարսանյաց ընթրիքին: {ԲԱ 249.1}

Միայն այն ծածկոցը, որ Քրիստոսն Ինքն է նախատեսել, մեզ իրավունք կտա լինելու Աստծո ներկայության մեջ: Այս ծածկոցը՝ Իր սեփական արդարության թեփեզը, Քրիստոսը կզգի ապաշխարող, հավատացող ամեն մի հոգու վրա: «Ես խրատ եմ տալիս քեզ,- ասում է Նա,- ինձնից առ... սպիտակ հանդերձներ, որ հագնես, և քո մերկության ամոթը չերևա» (Հայտնություն 3.18): {ԲԱ 249.2}

Այս հանդերձը, գործված երկնային ջուլհակահաստոցի վրա, մարդկային հնարամտության ոչ մի թել չունի իր մեջ: Քրիստոսը կատարյալ բնավորություն ձևավորեց Իր մարդկային Էության մեջ, և Նա առաջարկում է մեզ այդ բնավորությունը: «Դաշտանի շորի պես է մեր ամեն արդարությունը» (Եսայիա 64.6): Այն ամենը, ինչ մենք ինքներս կարող ենք անել, պղծված է մեղքով: Բայց Աստծո Որդին «հայտնվեց, որ մեր մեղքերը վեր առնի. և նրանում մեղք չկա»: Մեղքը սահմանված է որպես

«անօրենություն» (Ա Յովհաննես 3.5,4): [312] Սակայն Քրիստոսը հնազանդ էր օրենքի բոլոր պահանջներին: Նա իր մասին ասաց. «Քո կամքը կատարել կամեցա, ով Աստված. և քո օրենքն իմ սրտի մեջ է» (Սաղմոս 40.8): Երբ երկրի վրա էր, Նա ասաց իր աշակերտներին. «Ես իմ Հոր պատվիրանքներն՝ ընդ պահեցի» (Յովհաննես 15.10): Իր կատարյալ հնազանդությամբ Նա ամեն մարդու համար հնարավոր դարձրեց Աստծո պատվիրաններին հնազանդվելը: Երբ մենք ենթարկվում ենք Քրիստոսին, մեր սրտերը միանում են Նրա սրտին, մեր կամքը միաձուլվում է Նրա կամքին, մեր միտքը մեկ է դառնում Նրա մտքի հետ, մեր մտքերը ենթարկվում են Նրան, և մենք ապրում ենք Նրա կյանքով: Ահա թե ինչ է նշանակում հազնել Նրա արդարության հանդերձ: Դրանից հետո Տերը նայում է մեզ, Նա տեսնում է ոչ թե թզենու տերևներից կարված հագուստը, ոչ թե մերկությունը կամ մեղքի այլանդակությունը, այլ իր սեփական արդարության հանդերձ, որ կատարյալ հնազանդությունն է Եհովայի օրենքին: {ԲԱ 249.3}

Թագավորն ուշադրությամբ զննեց հարսանյաց խնջույքին մերկա հյուրերին: Ընդունվեցին միայն նրանք, ովքեր հնազանդվել էին Նրա պահանջներին և հագել հարսանյաց հանդերձը: Այդպես կլիսի նաև Ավետարանի խնջույքի հյուրերի հետ: Մեծ Թագավորի զննող հայացքը կընկնի յուրաքանչյուրի վրա, և միայն նրանք կընդունվեն, ովքեր հագել են Քրիստոսի արդարության բեհեզը: {ԲԱ 250.1}

Արդարությունը արդար գործերն են, և հենց իրենց գործերով է, որ ամենքը պիտի դատվեն: Մեր բնավորությունն ի հայտ է գալիս մեր գործերում: Գործերը ցույց են տալիս, թե արդյո՞ք հավատն անկեղծ է: {ԲԱ 250.2}

Մեզ համար բավական չէ հավատալ, որ Հիսուսը խաբեբա չէ, և որ Սուրբ Գրքի կրոնը վարդապետությամբ հնարված առասպել չէ: Մենք կարող ենք հավատալ, որ Հիսուսի անունը միակն է երկնքի տակ, որով մարդիկ կարող են փրկվել, և, այնուամենայնիվ, չդարձնել Նրան մեր անձնական Փրկիչը հավատի միջոցով: Բավական չէ հավատալ ճշմարտության տեսությանը: Բավական չէ հայտարարել, թե հավատում ենք Քրիստոսին և գրանցել մեր անունները եկեղեցական գրքերում: «Եվ նա, որ Նրա պատվիրանքները պահում է, մնում է նրանում, և նա՝ սրանում. և սրանից գիտենք, թե բնակվում է մեզանում՝ այն Հոգուց, որ տվեց մեզ» [313] «Եվ սրանով գիտենք, որ ճանաչեցինք նրան, եթե Նրա պատվիրանքները պահենք» (Ա Յովհաննես 3.24, 2.3): Սա է դարձի գալու իսկական ապացույցը: Մեր դավանությունը ոչինչ է, եթե Քրիստոսին չենք հայտնում արդարության գործերի մեջ: [314] {ԲԱ 250.3}

ճշմարտությունը պետք է արմատավորվի սրտում: Այն պետք է ղեկավարի միտքը և հսկի զգացմունքները: Բնավորությունն ամբողջովին պետք է դրոշմված լինի աստվածային խոսքերով: Աստծո խոսքի յուրաքանչյուր կետ և նշանագիր պետք է կիրառվի առօրյա կյանքում: {ԲԱ 250.4}

Նա, ով հաղորդակից է դառնում աստվածային բնությանը, ներդաշնակության մեջ կլիսի Աստծո արդարության մեծ չափանիշի՝ Նրա սուրբ օրենքի հետ: Սա է այն սկզբունքը, որով Աստված չափում է մարդկանց գործողությունները: Սրանով է ստուգվելու բնավորությունը դատաստանի ժամանակ: {ԲԱ 251.1}

Շատերը պնդում են, թե Քրիստոսի մահով օրենքը խափանվեց, բայց դրանով նրանք հակասում են Քրիստոսի սեփական խոսքերին. «Մի կարծեք, թե ես եկա օրենքը կամ

մարգարեները քանդելու... մինչև որ երկինքն ու երկիրը անց կենան, օրենքից մեկ կետ կամ մեկ պատիկ նշանագիր չի անցնի» (Մատթեոս 5.17,18): Մարդու կողմից օրենքի խախտման վարձքը վճարելու համար էր հենց, որ Քրիստոսը զոհեց իր կյանքը: Եթե հնարավոր լիներ փոխել օրենքը կամ մի կողմ դնել այն, ապա Քրիստոսը կարիք չէր ունենա մեռնելու: Երկրային իր կյանքով Նա պատվեց Աստծո օրենքը: Իր մահով Նա հաստատեց այն: Նա իր կյանքը տվեց որպես զոհ ոչ թե Աստծո օրենքը խափանելու կամ ավելի ցածր չափանիշ ստեղծելու, այլ արդարությունը պահպանելու, օրենքի անփոփոխությունը հաստատելու և այն հավերժ կանգուն պահելու համար: {քս 251.2}

Սատանան պնդում էր, որ մարդու համար անհնար է հնազանդվել Աստծո պատվիրաններին, և ճիշտ է, որ մեր սեփական ուժերով չենք կարող հնազանդվել դրանց: Բայց Քրիստոսն եկավ մարդու կերպարանքով, և իր կատարյալ հնազանդությամբ ապացուցեց, որ մարդկայինն ու աստվածայինը համատեղելով կարելի է հնազանդվել Աստծո ամեն մի պատվիրանին: {քս 251.3}

«Բայց որոնք որ Նրան ընդունեցին, իշխանություն տվեց Նրանց Աստծո որդիներ լինելու, Նրանց, որ Նրա անունին հավատում են» (Հովհաննես 1.12): Այս իշխանությունը մարդկային չէ: Դա Աստծո իշխանությունն է: Երբ մի հոգի ընդունում է Քրիստոսին, Նա ուժ է ստանում ապրելու Քրիստոսի կյանքով: [315] {քս 251.4}

Աստված պահանջում է, որ իր զավակները կատարյալ լինեն: Նրա օրենքն իր բնավորության պատճենն է, և այն պետք է լինի բոլոր բնավորությունների չափանիշը: Այս անսահման չափանիշը տրված է բոլորին, որպեսզի իմանան, թե ինչպիսի մարդկանց Աստված կվերցնի իր թագավորության մեջ: Քրիստոսի երկրային կյանքը Աստծո օրենքի կատարյալ արտահայտությունն էր, ու երբ իրենց Աստծո զավակներ համարողները, բնավորությամբ նմանվում են Քրիստոսին, Նրանք հնազանդ կլինեն Աստծո պատվիրաններին: Տերը կարող է վստահել այդպիսիներին լինելու երկնային ընտանիքը կազմող մարդկանց թվի մեջ: Քրիստոսի արդարության փառավոր հանդերձները հազած՝ Նրանք տեղ ունեն Թագավորի խնջույքում: Նրանք իրավունք ունեն միանալու արյունով լվաց- ված բազմությանը: {քս 251.5}

Այն մարդը, որ հարսանիք էր եկել առանց հարսանյաց հանդերձի, ներկայացնում է շատերի վիճակն այսօր աշխարհում: Նրանք իրենց քրիստոնյա են համարում և համառորեն հավակնում են Ավետարանի օրհնություններին ու առավելություններին, սակայն կարիք չեն զգում փոխելու բնավորությունը: Նրանք երբեք անկեղծորեն չեն ապաշխարել մեղքի համար: Նրանք չեն գիտակցում, որ Քրիստոսի կարիքն ունեն և չեն վարժեցնում իրենց հավատը Նրա հանդեպ: Նրանք չեն հաղթահարել իրենց ժառանգական կամ ձեռքբերովի չար հակումները: Ու դեռ մտածում են, թե իրենք բավականին լավն են, և հույսերը դնում են իրենց սեփական արժանիքների վրա՝ Քրիստոսին ապավինելու փոխարեն: Խոսքը լսելով՝ Նրանք եկել են խնջույքի, բայց չեն հագել Քրիստոսի արդարության պատմունճանը: {քս 252.1}

Կոչեցյալ քրիստոնյաներից շատերը պարզապես լոկ բա- րոյ ական մարդիկ են: Նրանք մերժել են այն միակ պարզևը, որը միայն ի վիճակի կդարձներ Նրանց պատվելու Քրիստոսին՝ Նրան աշխարհին ներկայացնելու միջոցով: Սուրբ Հոգու աշխատանքը Նրանց համար օտարոտի մի գործ է: Նրանք խոսքը կատարողներ չեն: Երկնային այն

սկզբունքները, որոնք զանազանում են նրանց, ովքեր մեկ են Քրիստոսի հետ, նրանցից, ովքեր մեկ են աշխարհի հետ, գրեթե աննկատելի են դարձել: [316] Քրիստոսի այսպես կոչված հետևորդներն այլևս յուրահատուկ, առանձնացված ժողովուրդ չեն: Սահմանազատման գիծը հստակ չի երևում: Մարդիկ հանձնվում են աշխարհին, նրա գործերին, սովորույթներին ու եսամոլությանը: Եկեղեցին անցել է աշխարհի կողմը՝ խախտելով օրենքը, մինչդեռ աշխարհը պիտի անցներ եկեղեցու կողմը՝ հնազանդվելով օրենքին: Օրենքը եկեղեցին նմանվում է աշխարհին: {ԲԱ 252.2}

Սրանք բոլորն էլ հույս ունեն փրկվել Քրիստոսի մահով, մինչդեռ հրաժարվում են ապրել Նրա անձնագոհ կյանքով: Նրանք զովաբանում են ձրի շնորհի հարստությունը և իրենց ջանում են ծածկել թվացյալ արդարությամբ՝ հուսալով թաքցնել իրենց բնավորության թերությունները, բայց նրանց ջանքերն անօգուտ կլինեն Աստծո օրը: {ԲԱ 253.1}

Քրիստոսի արդարությունը չի ծածկի ոչ մի «փայփայված» մեղք: Մարդը կարող է օրինազանց լինել սրտում, բայց եթե բացահայտ մեղք չի գործում, աշխարհի կողմից մեծ ազնվության տեր կարող է համարվել: Բայց Աստծո օրենքը թափանցում է սրտի գաղտնիքների մեջ: Յուրաքանչյուր գործողություն դատվում է ըստ դրդապատճառների: Միայն այն գործը որը կոխմանա դատի ժամանակ համապատասխան է Աստծո օրենքի սկզբունքներին: {ԲԱ 253.2}

Աստված սեր է: Նա այդ սերը ցույց է տվել Քրիստոսին ընծայելով: Երբ Նա «Իր միածին Որդին տվեց, որ ամեն նրան հավատացող չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա», Նա Իր փրկագնվածներից ոչինչ չպահեց: (Հովհաննես 3.16): Նա ամբողջ երկինքը տվեց, որից կարող ենք ուժ և օգնություն ստանալ, որպեսզի չնահանջենք կամ չհաղթվենք մեր մեծ թշնամու կողմից: Բայց Աստծո սերը չի կարող ստիպել Նրան՝ արդարացնելու մեղքը: Նա չարդարացրեց այն սատանայի մեջ, Նա չարդարացրեց այն Ադամի կամ Կայենի մեջ և ոչ էլ կարդարացնի այն որևէ այլ մարդու մեջ: Նա մատների արանքով չի նայի մեր մեղքերին և չի անտեսի մեր բնավորության թերությունները: Նա սպասում է, որ մենք հաղթենք Իր անունով: {ԲԱ 253.3}

Նրանք, ովքեր մերժում են Քրիստոսի արդարության պարգևը, մերժում են բնավորության այն հատկանիշները, որոնք նրանց Աստծո որդիներ և դուստրեր կդարձնեն: [317] Նրանք մերժում են այն միակ բանը, որ իրենց համար տեղ կապահովեր հարսանյաց խնջույքում: {ԲԱ 253.4}

Առաւելում, երբ թագավորը հարցրեց. «ինչպե՞ս մտար այստեղ, որ հարսանիքի հանդերձ չունես», մարդը պապանձվեց: Այդպես կլինի նաև մեծ դատաստանի օրը: Այսօր մարդիկ կարող են ներել իրենց բնավորության թերությունները, բայց այն օրը նրանք ոչ մի արդարացում չեն գտնի: {ԲԱ 254.1}

Քրիստոնյա կոչվող ժամանակակից եկեղեցիները մեծ առավելությունների են հասել: Տերը Իրեն հայտնել է մեզ մշտապես ավելացող լույսով: Մեր առավելությունները շատ ավելի մեծ են, քան Աստծո ժողովրդի առավելություններն անցյալում: Մենք ոչ միայն Իսրայելին տրված այն մեծ լույսն ունենք, այլ նաև Քրիստոսի միջոցով մեզ տրված փրկության աճող վկայությունը: Այն, ինչ օրինակ ու խորհրդանիշ էր իրեաների համար, մեզ համար իրականություն է: Նրանք ունենին Հին Կտակարանի պատմությունը, մենք

ունենք և՛ այն, և՛ Նոր Կտակարանը: Մենք հավաստիացում ունենք, որ Փրկիչը եկել, խաչվել, հարություն է առել և Հոգևորական գերեզմանի մոտ հոջակել: «Ես եմ հարությունը և կյանքը»: Քրիստոսին և Նրա սերը ճանաչելու միջոցով Աստծո արքայությունը մեր մեջ է հաստատվում: Քրիստոսը հայտնվում է մեզ քարոզների և օրհներգերի մեջ: Հոգևոր հարուստ խնջույք է բացված մեր առջև: Անսահման գնով ձեռք բերված հարսանեկան հագուստը ձրի է առաջարկվում յուրաքանչյուր հոգու: Աստծո լրաբերների միջոցով մեզ ներկայացվում է Քրիստոսի արդարությունը, հավատով արդարացումը, Աստծո խոսքի չափազանց մեծ ու թանկագին խոստումները, Քրիստոսի միջոցով ազատ մուտքը Հոր մոտ, Սուրբ Հոգու միաբարությունը, Աստծո արքայության մեջ հավիտենական կյանքի հիմնավոր համոզվածությունը: Ել ի՞նչ կարող էր անել Աստված մեզ համար, որ չի արել՝ պատրաստելով մեծ ընթրիքը՝ երկնային խնջույքը: [318] {ԲԱ 254.2}

Երկնքում սպասարկու հրեշտակներն ասում են. «Այն ծառայությունը, որ հանձնարարված էր մեզ, մենք կատարել ենք: Մենք հետ ենք մղել չար հրեշտակների բանակը: Մենք պայծառություն և լույս ենք ուղարկել մարդկանց հոգիներին՝ հիշեցնելով նրանց Քրիստոսում հայտնված Աստծո սերը: Մենք նրանց հայացքներն ուղղել ենք դեպի հայտնված Աստծո սերը: Մենք նրանց հայացքները սևեռել ենք Քրիստոսի խաչին: Նրանց սրտերը խորապես հուզվել են այն մեղքի գիտակցումից, որ խաչել են Աստծո Որդուն: Նրանք ճանաչել են իրենց մեղքը: Նրանք տեսան այն քայլերը, որ պետք է անեն դարձի գալու համար, զգացին Ավետարանի զորությունը, նրանց սրտերը փափկեցին, երբ տեսան Աստծո սիրո քաղցրությունը: Նրանք հիացան Քրիստոսի բնավորության գեղեցկությամբ: Բայց շատերի համար այդ ամենն իզուր եղավ: Նրանք չկամեցան թողնել իրենց սովորություններն ու բնավորությունը: Նրանք չհանեցին իրենց երկրային հագուստները, որպեսզի երկնային բեհեզներ հագնեն: Նրանց սրտերն ազահուության էին տրված: Վերջիններս աշխարհի ընկերակցությունն ավելի սիրեցին, քան թե իրենց Աստծուն»: {ԲԱ 254.3}

Հանդիսավոր կլինի վերջնական որոշման օրը: Հովհաննես առաքյալը այն նկարագրում է մարգարեական տեսիլքում. «Եվ տեսա մի սպիտակ մեծ աթոռ, և Նրա վրա նստողին, որի երեսից երկինքը և երկիրը փախան. և տեղ չգտնվեց նրանց համար: Եվ տեսա մեռելները՝ մեծ և փոքր, կանգնած աթոռի առաջ, և գրքեր բացվեցին, և մի ուրիշ գիրք էլ բացվեց, որ է կյանքի գիրքը, և մեռելները դատվեցին այն գրքերում գրվածներից իրենց գործերի համեմատ» (Հայտնություն 20.11,12): {ԲԱ 255.1}

Այն օրը, երբ մարդը դեմ առ դեմ կկանգնի հավիտենությանը, տխրությամբ կվերհիշի իր անցյալը: Ողջ կյանքը կներկայացվի այնպես, ինչպես որ եղել է: Այդ ժամանակ աշխարհի հաճույքները, հարստությունն ու պատիվն այնքան էլ կարևոր չեն թվա: Մարդիկ կտեսնեն, որ արժեքավոր է միայն արդարությունը, որն իրենք արհամարհեցին: Կտեսնեն, որ իրենց բնավորությունները ձևավորել են սատանայի խաբուսիկ հրապուրանքների ազդեցության ներքո: Նրանց ընտրած հագուստները հավատարմության նշան են առաջին մեծ խռովարարին: [319] Այդ ժամանակ նրանք կտեսնեն իրենց ընտրության արդյունքը և կիմանան, թե ինչ է նշանակում խախտել Աստծո պատվիրանները: {ԲԱ 255.2}

Այլևս փորձնական ժամկետ չի լինի հավիտենությանը պատրաստվելու համար: Այս կյանքում է, որ մենք պիտի հագնենք Քրիստոսի արդարության բեհեզը: Հիմա մենք

հնարավորություն ունենք ձևավորելու մեր բնավորությունը, որպեսզի ներս մտնենք այն տունը, որ Քրիստոսը պատրաստել է նրանց համար, ովքեր հնազանդ են Նրա պատվիրաններին: {ԲԱ 255.3}

Շուտով կավարտվեն մեր փորձության օրերը: Վերջը մոտ է: Մենք նախազգուշացված ենք. «Չգույշ կացեք անձներիդ, միգուցե ձեր սրտերը ծանրանան շատակերությունով և ար- բեցողությունով և ապրուստի հոգսերով, և այն օրը հանկարծ հասնի ձեզ վրա» (Ղուկաս 21.34): Չգույշ եղեք, որ ձեզ անպատրաստ չգտնի: Ուշադիր եղեք, որ հանկարծ Թագավորի խնջույքին չգտնվեք առանց հարսանյաց հանդերձի: {ԲԱ 256.1}

«Այն ժամին, որ դուք չեք կարծում, մարդի Որդին կգա»: «Երանի նրան որ արթուն է և իր հանդերձները պահում է, որ մերկ ման չգա, և նրա ամոթանքը չտեսնեն» (Մատթեոս 24.44, Հայտնություն 16.15): [325] {ԲԱ 256.2}

Գլուխ 25 - Տաղանդներ

Ըստ Մատթեոսի 25.13-30:

Ձիթենյաց լեռան վրա Քրիստոսին աշակերտների հետ խոսեց իր երկրորդ գալստյան մասին: Նա նշեց որոշակի նշաններ, որոնք պիտի ցույց տային, թե երբ այն մոտ կլինի, և պատվիրեց աշակերտներին արթուն ու պատրաստ լինել: Նա նորից կրկնեց նախազգուշացումը. «Արթուն կացեք, որովհետև չգիտեք ոչ օրը և ոչ ժամը, որ նրանում մարդի Որդին կգա»: Այնուհետև Նա ցույց տվեց, թե ինչ է նշանակում արթուն սպասել իր գալստյանը: Ժամանակը պիտի անցկացնել ոչ թե ծովորեն սպասելով, այլ քրտնաջան աշխատելով: Այս դասը Նա սովորեցրեց տաղանդների առակով: {ԲԱ 257.1}

«Որովհետև,- ասաց Նա,- ինչպես մի մարդ, որ օտար երկիր էր գնում, իր ծառաներին կանչեց և իր ունեցածը նրանց հանձնեց: Եվ մեկին հինգ տաղանդ տվեց, և մյուսին՝ երկու, և մյուսին՝ մեկ, յուրաքանչյուրին իր կարողության չափ, և շուտով գնաց»: {ԲԱ 257.2}

Այն մարդը, որ հեռու երկիր գնաց, խորհրդանշում է Քրիստոսին, որ առակը պատմելուց քիչ հետո այս աշխարհից երկինք պիտի գնար: [326] «Ծառաներն» առակում ներկայացնում են Քրիստոսի հետևորդներին: Մենք ինքներս մեզ չենք պատկանում: Մենք գնված ենք «մեծ գնով» (Ա Կորնթացիս 6.20), «ոչ թե ապականացու արծաթով կամ ոսկիով... այլ Քրիստոսի պատվական արյունով» (Ա Պետրոս 1.18,19), «որ կենդանի լինողները այլևս ոչ թե իրենց անձերի համար կենդանի լինեն, այլ նրա համար, որ իրենց համար մեռավ և հարություն առավ» (Բ Կորնթացիս 5.15): {ԲԱ 257.3}

Բոլոր մարդիկ գնված են այս անսահման գնով: Թափելով այս երկրի վրա երկնքի ամբողջ հարստությունը, հանձին Քրիստոսի մեզ տալով ամբողջ երկինքը՝ Աստված գնել է ամեն մի մարդու կամքը, զգացմունքները, միտքն ու հոգին: Հավատացյալ թե անհավատ, բոլորն էլ Տիրոջ սեփականությունն են: Ամենքն էլ կանչված են ծառայելու Նրան, և բոլորից կապահանջվի հաշիվ տալ դատաստանի մեծ օրը՝ ելնելով այն բանից, թե ինչպես են արձագանքել այս կանչին: {ԲԱ 257.4}

Սակայն բոլորը չէ, որ ընդունում են Աստծո պահանջները: Այդ նրանք են, ովքեր ասում են, թե ծառայում են Քրիստոսին, ովքեր առակում ներկայացված են որպես Նրա ծառաներ: {ԲԱ 258.1}

Քրիստոսի հետևորդները փրկագնվել են ծառայելու համար: Մեր Տերը սովորեցնում է, որ կյանքի ճշմարիտ նպատակը ծառայությունն է: Քրիստոսն անձամբ աշխատել է և իր բոլոր հետևորդներին ծառայության օրենքն է տալիս՝ ծառայություն Աստծուն և մարդկանց: Այստեղ Քրիստոսն աշխարհին կյանքի ավելի վսեմ գաղափար ներկայացրեց, քան նրանք երբևէ իմացել էին: Ապրելով այլոց ծառայելու համար՝ մարդ շփման մեջ է մտնում Քրիստոսի հետ: Ծառայության օրենքը դառնում է այն կապող օղակը, որ միացնում է մեզ Աստծո և մարդկանց հետ: {ԲԱ 258.2}

Քրիստոսն իր ծառաներին է հանձնում «իր ունեցածը»՝ մի բան, որ պետք է օգտագործվի Նրա համար: Նա տալիս է «ամեն մարդու իր գործը»: Յուրաքանչյուրն իր տեղն ունի երկնային հավիտենական ծրագրում: Յուրաքանչյուրը պիտի աշխատի՝ համագործակցելով Քրիստոսի հետ հոգիների փրկության համար: [327] Որքան

հավաստի է այն տեղը, որ պատրաստված է մեզ համար երկնային բնակարաններում, այնքան էլ հավաստի է այն հատուկ տեղը, որ որոշված է մեզ համար երկրի վրա, որտեղ պետք է աշխատենք Աստծո համար: {քս 258.3}

Սուրբ Հոգու պարգևները

Այն տաղանդները, որ Քրիստոսը վստահում է իր եկեղեցուն, ներկայացնում են հատկապես Սուրբ Հոգու պարգևներն ու օրհնությունները: «Մեկին Հոգուց տրված է իմաստնության խոսք. և ուրիշին՝ գիտության խոսք՝ նույն Հոգու չափով: Մյուսին հավատք՝ նույն Հոգով. ուրիշին բժշկության պարգևները՝ նույն Հոգով: Ուրիշին զորությունների ներգործություններ. և ուրիշին այլևայլ լեզուներ. ուրիշին՝ լեզուների թարգմանություններ: Բայց այս ամենը հենց միևնույն Հոգին է ներգործում՝ ամեն մեկին բաժանելով ինչպես կամենում է» (Ա Կորնթացիս 12.8-11): Բոլորին նույն պարգևները չեն տրվում, բայց Տիրոջ յուրաքանչյուր ծառայի Հոգու ինչ-որ պարգև է խոստացված: {քս 258.4}

Նախքան առաքյալներից հեռանալը՝ Քրիստոսը «փչեց նրանց վրա և ասաց. Առեք Սուրբ Հոգին» (Հովհաննես 20.22): Դարձյալ Նա ասաց. «Եվ ահա ես իմ Հոր խոստմունքը կուղարկեմ ձեզ վրա» (Դուկաս 24.49): Բայց նրանք լիությանբ չստացան պարգևը, մինչև Նա չհամբարձվեց: Սուրբ Հոգին թափվեց աշակերտների վրա միայն այն բանից հետո, երբ նրանք հավատով ու աղոթքով ամբողջությամբ իրենց նվիրեցին Նրա գործին: Այդ ժամանակ, հատուկ իմաստով, երկնքի բարիքները հանձնվեցին Քրիստոսի հետևորդներին: «Վեր ելավ բարձրը, գերի առավ գերությունը, և մարդկանց պարգևեր տվեց»: «Մեր ամեն մեկիս տրված է շնորհք Քրիստոսի պարգևի չափի պես» (Եփեսացիս 4.8,7): Հոգին բաժանում է «ամեն մեկին... ինչպես կամենում է» (Ա Կորնթացիս 12.11): Պարգևներն արդեն մերն են Քրիստոսով, բայց որպեսզի իրոք տիրանանք դրանց, պետք է ընդունենք Աստծո Հոգին: [328] {քս 259.1}

Հոգու խոստումը չի գնահատվում ըստ արժանվույն: Դրա իրականացումն ըստ պատշաճի չի ընկալվում: Հոգու բացակայությունն է, որ Ավետարանի ծառայությունն այդպես անգոր է դարձնում: Գիտելիքները, տաղանդները, պերճախոսությունը, բոլոր բնական և ձեռքբերովի շնորհները կարող են առկա լինել, բայց առանց Աստծո Հոգու ներկայության ոչ մի սիրտ չի շարժվի, ոչ մի մեղավոր չի շահվի Քրիստոսի համար: Մյուս կողմից, եթե կապված լինեն Քրիստոսին, եթե տիրանան Հոգու պարգևներին, ապա Նրա աշակերտներից ամենաթշվառն ու ամենատոգեստն անգամ այնպիսի զորություն կունենա, որ կազդի սրտերի վրա: Աստված նրանց մի փող է դարձնում տիեզերքում մեծագույն ազդեցության ներգործման համար: {քս 259.2}

Այլ տաղանդներ

Սուրբ Հոգու հատուկ պարգևները առափնում ներկայացված տաղանդները չեն միայն: Դրանք նաև բոլոր ժառանգական կամ ձեռք բերված, մարմնավոր կամ հոգևոր պարգևներն ու ձիրքերն են: Բոլորը պետք է ներգրավվեն Քրիստոսի ծառայության մեջ: Նրա աշակերտները դառնալով՝ մենք մեզ նվիրում ենք Նրան այն ամենի հետ մեկտեղ, ինչ-որ կանք և ունենք: Այս պարգևները Նա մեզ է վերադարձնում սրբված ու ազնվացած, որպեսզի օգտագործենք մեր մոտիկների օրհնության համար հանուն Նրա փառքի: {քս 259.3}

Աստված տվել է «յուրաքանչյուրին իր կարողության չափ»։ Տաղանդները քմահաճորեն չեն բաժանվում։ Նա, ով ի վիճակի է հինգ տաղանդ օգտագործել, ստանում է հինգը։ Նա, ով միայն երկուսը կարող է գործածել, ստանում է երկուսը։ Նա, ով կարող է խելացի օգտագործել միայն մեկը, ստանում է մեկը։ Ոչ ոք չպետք է տրտնջա, որ ավելի մեծ պարգև չի ստացել, քանի որ Նա, Ով բաշխել է ամեն մարդու, հավասարապես է փառավորվում վստահված յուրաքանչյուր պարգևի օգտագործմամբ, անկախ նրանից՝ մե՞ծ է այն, թե՞ փոքր։ Նա, ում հանձնվեց հինգ տաղանդ, պետք է վերադարձներ հինգի շահույթը, իսկ նա, ով միայն մեկն ուներ՝ մեկինը։ Աստված սպասում է, որ վերադարձվի «ուկնեցածի չափով... և ոչ թե չուկնեցածի չափով» (Բ Կորնթացիս 8.12)։ [329] {ԲԱ 260.1}

Առակում «հինգ տաղանդ առնողը գնաց նրանցով բան արեց և ուրիշ հինգ տաղանդ էլ շահեց։ Այնպես էլ նա, որ երկուսն առավ, ուրիշ երկուսն էլ շահեց»։ {ԲԱ 260.2}

Տաղանդները, որքան էլ քիչ լինեն, պետք է օգտագործվեն։ Մեզ ավելի շատ պետք է հետաքրքրի ոչ թե այն հարցը, թե «որքան եմ ստացել», այլ՝ «ինչպես եմ օգտագործում այն, որ ունեմ»։ Մեր բոլոր ուժերի զարգացումը՝ մեր առաջին պարտականությունն է Աստծո և մեր դրացիների հանդեպ։ Նա, ով օրեցօր չի զարգացնում իր ընդունակություններն ու տաղանդները, չի իրագործում կյանքի նպատակը։ [330] Խոստովանելով, որ հավատում ենք Քրիստոսին, մենք՝ որպես աշխատողներ, պարտավորված ենք անել հնարավոր ամեն բան Տիրոջ համար, և ամեն մի ընդունակություն պետք է հասցնենք կատարելության բարձրագույն աստիճանին, որպեսզի կարողանանք հնարավորին չափով շատ բարիք գործել։ {ԲԱ 260.3}

Տերը մեծ գործ ունի, որ պետք է կատարվի, և Նա ապագա կյանքում ամենից առավել կվարձատրի նրանց, ովքեր ավելի անկեղծ ու հոժարակամ են ծառայում Իրեն ներկա կյանքում։ Տերն ընտրում է Իր գործակալներին և ամեն օր տարբեր հանգամանքներում փորձում է նրանց Իր ծրագրի համապատասխան։ Ամեն անգամ ջանալով իրագործել Իր ծրագիրը՝ Նա ընտրում է Իր գործակիցներին ոչ թե նրա համար, որ կատարյալ են, այլ՝ որ Իր հետ միանալով՝ նրանք կարող են հասնել կատարելության։ {ԲԱ 260.4}

Աստված ընդունելու է միայն նրանց, ովքեր որոշել են բարձրագույն նպատակին հասնել։ Նա ամեն մի մարդու պարտավորեցնում է աշխատել իր ուժերի չափով։ Բարոյական կատարելություն է պահանջվում բոլորից։ Մենք երբեք չպետք է հարմարեցնենք արդարության չափանիշը մեր ժառանգական կամ ձեռք բերված չար հակումներին համապատասխան։ Մենք պետք է հասկանանք, որ բնավորության անկատարությունը մեղք է։ Աստված ունի բնավորության բոլոր արդար գծերը ինչպես մի կատարյալ ներդաշնակ ամբողջություն, և ամեն ոք, ով ընդունում է Քրիստոսին որպես անձնական Փրկիչ՝ մենաշնորհ ունի տիրապետելու այդ հատկություններին։ {ԲԱ 261.1}

Եվ նրանք, ովքեր կամենում են աշխատել Աստծո հետ համատեղ, պետք է պայքարեն մարմնի ամեն մի անդամի և մտքի ամեն մի ունակության կատարելության համար։ Իսկական դաստիարակությունը ֆիզիկական, մտավոր և բարոյական ուժերի պատրաստությունն է ամենօրյա պարտականությունների կատարման և մարմնի, մտքի ու հոգու մարզումը՝ աստվածային ծառայության համար։ Սա այն դաստիարակությունն է, որ շարունակվելու է հավիտենական կյանքի ընթացքում։ {ԲԱ 261.2}

Տերը պահանջում է, որ ամեն քրիստոնյա զարգացնի իր աշխատունակությունն ու ընդունակությունները բոլոր ասպարեզներում: Քրիստոսն իր արյան և տառապանքների գնով է վճարել մեր մեղքի վարձքը, որ ապահովի մեր կամավոր ծառայությունը: [331] Նա եկավ աշխարհ, որպեսզի օրինակ ծառայի մեզ, թե ինչպես և ինչ հոգով պիտի աշխատենք: Նա կամենում է, որ սովորենք, թե ինչպես կարող ենք լավագույնս առաջ տանել Նրա գործը և փառավորել Նրա անունն աշխարհում՝ երկնային Հորը պատվելով մեծագույն սիրով ու նվիրվածությամբ, Ով «այնպես սիրեց աշխարհը, որ իր միածին Որդին տվեց, որ ամեն նրան հավատացողը չկորչի, այլ հավիտենական կյանքն ունենա» (Հովհաննես 3.16): {ԲԱ 261.3}

Բայց Քրիստոսը մեզ չի հավաստիացրել, որ բնավորության կատարելության հասնելը հեշտ գործ է: Ազնիվ ու հղկված բնավորությունը չի ժառանգվում: Այն ձեռք չի բերվում պատահականորեն: Ազնիվ բնավորությունը ձևավորվում է անհատական ջանքերով, Քրիստոսի արժանիքների ու շնորհի միջոցով: Աստված տալիս է տաղանդներ, մտքի կարողություններ, մենք ձևավորում ենք բնավորությունը: Այն ձևավորվում է «ես»-ի հետ ծանր մարտեր մղելու միջոցով: Պայքար պայքարի հետևից պետք է տարվի ժառանգական հակումների դեմ: Մենք պետք է խստորեն քննադատենք մեզ և թույլ չտանք, որ որևէ տհաճ գիծ մնա չշտկված: {ԲԱ 262.1}

Թող ոչ ոք չասի, թե չի կարող շտկել իր բնավորության թերությունները: Եթե այս որոշմանը հանգեք, դուք, անշուշտ, չեք կարող հավիտենական կյանք ձեռք բերել: Անկարողությունը կախված է ձեր սեփական կամքից: Եթե չցանկանաք, չեք կարող հաղթահարել: Իսկական դժվարությունը ծագում է անսուրբ սրտի ապականությունից և Աստծո ղեկավարությանը չենթարկվելու ցանկությունից: {ԲԱ 262.2}

Շատ մարդիկ, ում Աստված գերազանց գործելու հնարավորություն է տվել, շատ քիչ են անում, որովհետև քիչ ջանք են թափում: Հազարավորներն այնպես են անցկացնում իրենց կյանքը, ասես ոչ մի որոշակի նպատակ չունեն, որ ձգտեն հասնել դրան: Այսպիսիներն իրենց գործերի համեմատ վարձատրություն կստանան: {ԲԱ 262.3}

Հիշեցեք, որ ավելի բարձր չափանիշի չեք հասնի, քան այն, որ ինքներդ եք որոշել ձեզ համար: Ուստի ձեզ համար բարձր նշանակետ սահմանեք, և քայլ առ քայլ, թեկուզ և ցավոտ ջանքերով, ինքնուրացությամբ և անձնագոհությամբ, զարգացման աստիճաններով բարձրացեք միևնույն վերջ: [332] Թող ոչինչ ձեզ հետ չպահի: ճակատագիրը ոչ մի մարդու չի կարող այնքան ամուր կապել իր ցանցով, որ նա անօգնական ու անորշ վիճակում մնա: Խանգարող հանգամանքները պետք է հաստատ որոշում առաջացնեն հաղթահարելու դրանք: Յուրաքանչյուր խոչընդոտի հաղթահարումն առաջ գնալու ավելի մեծ ընդունակություն և քաջություն կձևի: Վճռականորեն առաջ շարժվեք ճիշտ ուղղությամբ, և հանգամանքները ձեր օգնականները կլինեն, և ոչ թե արգելքները: {ԲԱ 262.4}

Ձգտեք Տիրոջ փառքի համար զարգացնել բնավորության բոլոր գծերը: Ձեր բնավորության ձևավորման ամեն մի փուլում պետք է գոհացնեք Աստծուն: Դուք դա կարող եք անել, ինչպես Ենովքը գոհացրեց Նրան՝ ապրելով այլասերված դարում: Ենովքներ կան նաև մեր օրերում: {ԲԱ 263.1}

Եղեք ինչպես Դանիելը՝ այդ հավատարիմ պետական գործիչը, մարդ, ում ոչ մի փորձություն չկարողացավ սասանել: Մի՛ հիասթափեցրեք Նրան, Ով այնպես սիրեց ձեզ, որ Իր կյանքը տվեց ձեր մեղքերը ջնջելու համար: Նա ասում է. «Առանց ինձ չեք կարող ոչինչ անել»: Հիշեք սա: Եթե սխալներ եք թույլ տվել, բայց տեսնում եք դրանք և համարում ինչպես նախագուշացնող ազդանշաններ, ապա, անշուշտ, հաղթանակ եք տանում: Այսպիսով դուք պարտությունը վերածում եք հաղթանակի՝ հիասթափեցնելով թշնամուն և փառաբանելով ձեր Փրկչին: {ԲԱ 263.2}

Աստվածային նմանությամբ ձևավորված բնավորությունը միակ գանձն է, որ կարող ենք մեզ հետ այս աշխարհից մյուս աշխարհը տանել: Նրանք, ովքեր Քրիստոսի դպրոցում են սովորում այս աշխարհում, իրենց հետ երկնային բնակարանները կտանեն աստվածային բոլոր գիտելիքները: Եվ երկնքում մենք պետք է շարունակ կատարելագործվենք: Ուրեմն, որքան կարևոր է բնավորության զարգացումն այս կյանքում: {ԲԱ 263.3}

Երկնային Եակները կհամագործակցեն այն մարդու հետ, ով վճռական հավատով ձգտում է բնավորության այնպիսի կատարելության, որ կհասցնի կատարելության նաև գործերում: Ամեն մեկին, ով զբաղված է այս աշխատանքով, Քրիստոսն ասում է. «Ես քո աջ կողմում եմ, որ օգնեմ քեզ» [333] {ԲԱ 263.4}

Երբ մարդու կամքը համագործակցում է Աստծո կամքի հետ, այն դառնում է ամենագոր: Ինչ որ անհրաժեշտ է անել Նրա պատվերով, կարող է արվել Նրա գործությամբ: Բոլոր Նրա պատվերներն իրագործելի են: {ԲԱ 263.5}

Մտավոր ունակություններ

Աստված պահանջում է վարժեցնել մտավոր ունակությունները: Նա կամենում է, որ Իր ծառաներն ավելի խելացի և խորաթափանց լինեն, քան աշխարհիկ մարդիկ, և Նա դժգոհ է նրանցից, ովքեր չափազանց անհոգ կամ չափազանց ծույլ են ունակ, քաջատեղյակ աշխատողներ լինելու համար: Տերը հրամայում է, որ սիրենք Իրեն ամբողջ սրտով, ամբողջ հոգով, ամբողջ գործությամբ և ամբողջ մտքով: Դա մեզ պարտավորեցնում է, որ զարգացնենք մեր մտավոր կարողությունները մինչև վերջ, որպեսզի կատարելապես ճանաչենք ու սիրենք մեր Արարչին: {ԲԱ 264.1}

Եթե գտնվում ենք Նրա Հոգու ղեկավարության տակ, ապա որքան ավելի է զարգանում միտքը, այնքան ավելի արդյունավետ կարելի է այն ծառայեցնել Աստծուն: Անկիրթ մարդը, որ նվիրվում է Աստծուն և կամենում է ուրիշների համար օրհնություն դառնալ, օգտագործվում է Տիրոջ կողմից Իր ծառայության մեջ: Բայց նրանք, ովքեր նույն նվիրվածությամբ ունեն նաև լիարժեք կրթության առավելություն, շատ ավելի խոշոր գործ կարող են անել Քրիստոսի համար: Նրանք ավելի նպաստավոր դիրքում են գտնվում: {ԲԱ 264.2}

Տերը կամենում է, որ մենք հնարավորինս, ավելի բարձր կրթություն ստանանք՝ նպատակ ունենալով մեր գիտելիքները փոխանցել ուրիշներին: Ոչ ոք չի կարող իմանալ՝ որտեղ կամ ինչպես ինքը կկանչվի աշխատելու կամ խոսելու Աստծո մասին: Միայն մեր երկնավոր Հայրն է տեսնում, թե ինչ կարող է պատրաստել մարդու: Մեր առջև նորանոր հնարավորություններ են բացվում, որոնք մենք մեր տկար հավատի պատճառով չենք

նկատում: Մեր մտքերն այնքան պիտի մարզվեն, որ անհրաժեշտության դեպքում, կարողանանք Նրա խոսքի ճշմարտություններն աշխարհիկ ամենաբարձր հեղինակությունների առջև ներկայացնել այնպես, որ փառավորենք Նրա անունը: [334] Որպեսզի աշխատենք Աստծո համար, չպետք է բաց թողնենք մտավոր ունակությունները զարգացնելու ոչ մի հնարավորություն: {ԲԱ 264.3}

Այն պատանիները, ովքեր կրթության կարիք ունեն, թող գործի անցնեն այն ձեռք բերելու վճռականությամբ: Մի՛ սպասեք հարմար առիթի, ինքներդ ստեղծեք այն: Օգտվեք ստեղծված ամենափոքր հնարավորությունից: Սովորեք տնտեսել: Ձեր միջոցները մի՛ վատնեք ախորժակը բավարարելու կամ հաճույքներ փնտրելու համար: Վճռեցեք դառնալ այնքան պիտանի ու բանիմաց, որքան Աստված է պահանջում ձեզից: Ջանադիր և նվիրված եղեք այն ամենում, ինչ ձեռնարկում եք: Օգտագործեք ձեռքի տակ եղած ամեն մի հնարավորություն միտքը զորացնելու համար: Թող գրքերի ուսումնասիրությունը զուգորդվի օգտակար ֆիզիկական աշխատանքով և անկեղծ ջանքերով, արթնությամբ և աղոթքով վերից իմաստություն ձեռք բերեք: Սա ձեզ բազմակողմանի կրթություն կապահովի: Այսպես կարող եք զարգանալ բնավորությամբ և ուրիշների մտքերի վրա ազդեցություն թողնել, ինչը ձեզ հնարավորություն կընձեռի առաջնորդելու նրանց արդարության և սրբության արահետով: {ԲԱ 264.4}

Շատ ավելիին կարելի էր հասնել ինքնակրթությամբ, եթե մենք պարզորոշ գիտակցեինք մեր սեփական հնարավորություններն ու առավելությունները: Իսկական կրթությունը նշանակում է ավելին, քան կարող են տալ քոլեջները: Թեև գիտությունների ուսումնասիրումը չպետք է անտեսվի, բայց կա մի ավելի բարձր ուսուցում, որ կարելի է ձեռք բերել Աստծո հետ կենդանի կապի միջոցով: Յուրաքանչյուր ուսանող պետք է վերցնի իր Աստվածաշունչը և հաղորդակցվի մեծ Ուսուցչի հետ: Միտքը պետք է սովորի և կարգավարժվի, որ կարողանա լուծել խրթին խնդիրներն աստվածային ճշմարտության որոնումների ժամանակ: {ԲԱ 265.1}

Նրանք, ովքեր ծարավ են գիտության, որպեսզի օրհնեն իրենց մերձավորներին, իրենք էլ օրհնություն կստանան Աստծուց: Նրա խոսքն ուսումնասիրելու միջոցով նրանց մտավոր ուժերը կարթնանան ու կանցնեն ակտիվ գործունեության: Ընդունակությունները կընդարձակվեն ու կզարգանան, իսկ միտքը ուժ և կարողություն ձեռք կբերի: [335] {ԲԱ 265.2}

Ամեն ոք, ով կամենում է աշխատել Աստծո համար, պետք է զբաղվի ինքնակարգավարժմամբ: Սա ավելի ցանկալի արդյունք կբերի, քան պերճախոսությունը կամ ամենափայլուն տաղանդը: Կարգապահության մեջ լավ վարժված սովորական միտքն ավելի շատ և ավելի որակյալ աշխատանք կկատարի, քան ամենակրթված միտքն ու մեծագույն տաղանդներն առանց ինքնահսկման: {ԲԱ 265.3}

Խոսքի ուժը

Խոսքի ուժը տաղանդ է, որը ջանասիրաբան պետք է զարգացվի: Աստծուց ստացված բոլոր պարգևներից ոչ մեկն ընդունակ չէ ավելի մեծ օրհնություն լինելու, քան սա: Ձայնով մենք հորդորում և համոզում ենք, աղոթք և փառաբանություն ենք մատուցում Աստծուն և ուրիշներին պատմում Փրկչի սիրո մասին: Որքան կարևոր է, ուրեմն, մշակել այն այնպես, որ առավել օգտակար լինի բարիք գործելու համար: {ԲԱ 266.1}

Ձայնի մշակումը և ճիշտ օգտագործումը մեծ մասամբ անտեսվում է նույնիսկ մտավորական անձանց և քրիստոնյա գործիչների կողմից: Կան շատերը, ովքեր կարդում կամ խոսում են այնքան ցածր կամ արագ տոնով, որ հնարավոր չէ հեշտությամբ ընկալել նրանց: Ոմանք խռպոտ, անորոշ առողջանություն ունեն, մյուսները խոսում են բարձր, կտրուկ, զիլ տոնով, ինչը ցավեցնում է լսողների ականջները: Հասարակական ժողովներում ներկայացված տեքստերը, օրհներգերն ու ամեն տեսակի զեկուցումները երբեմն այնպես են կարդացվում, որ չեն ընկալվում, և հաճախ կորցնում են իրենց ուժն ու տպավորությունը: {ԲԱ 266.2}

Սա մի չարիք է, որ հնարավոր է և պետք է ուղղել: Այս հարցի վերաբերյալ Աստվածաշունչը մեզ ցուցում է տալիս: Ղևտացիների մասին, ովքեր Եզրասի օրերում Սուրբ Գիրքն էին կարդում ժողովրդին, ասված է. «Եվ կարդում էին Աստծո օրենքի գիրքը հստակ, և բացատրություն տալով հասկացնում էին կարդացածը» (Նեեմիա 8.8): {ԲԱ 266.3}

Եռանդուն ջանքերով բոլորն էլ կարող են դյուրըմբռնելի կարդալու ունակություն ձեռք բերել և որոշակի ու տպավորիչ ձևով խոսել լիարժեք, մաքուր և դուրեկան տոնով: [336] Այսպես վարվելով՝ մենք կարող ենք մեծապես ավելացնել մեր արդյունավետությունը որպես Քրիստոսի աշխատողներ: {ԲԱ 266.4}

Յուրաքանչյուր քրիստոնյա կանչված է հայտնելու մյուսներին Քրիստոսի անքննելի հարստությունները, այդ իսկ պատճառով էլ նա պետք է ձգտի խոսքի մեջ կատարելության: Նա պետք է այնպես ներկայացնի Աստծո խոսքը, որ այն գրավի լսողներին: Աստված չի ուզում, որ իր խոսքի փոխանցման մարդկային միջոցները գռեհիկ լինեն: Նա չի ցանկանում, որ մարդը նսեմացնի կամ ուժագրկի երկնային այն հեղեղը, որ իր միջով հոսում է դեպի աշխարհ: {ԲԱ 266.5}

Մենք պիտի նայենք Հիսուսին՝ կատարյալ օրինակին, պիտի աղոթենք Սուրբ Հոգու օգնության համար, և Նրա զորությամբ ամեն մի օրգան մարդենք կատարյալ գործունեության համար: {ԲԱ 267.1}

Սա հատկապես հարկավոր է նրանց, ովքեր կանչված են հասարակական ծառայության: Յուրաքանչյուր ծառայող և յուրաքանչյուր ուսուցիչ պետք է հիշի, որ մարդկանց այնպիսի լուր է հաղորդում, որը հավիտենական հետևանքներ ունի: Այդ խոսված ճշմարտությունն էլ դատելու է նրանց վերջնական հաշվետվության մեծ օրը: Եվ ոմանց համար լուրի ներկայացման ձևից կորոշվի նրանց ընտրությունը՝ ընդունել կամ մերժել այն: Ուրեմն թող այնպես մատուցվի խոսքը, որ այն հասնի դատողությանը և տպավորվի սրտում: Այն պետք է ներկայացվի դանդաղ, հստակ և հանդիսավոր ձևով, սակայն նաև այնպիսի լրջությամբ, որ պահանջում է դրա կարևորությունը: {ԲԱ 267.2}

Խոսքի մշակույթը և ճիշտ գործածությունն անհրաժեշտ է քրիստոնեական աշխատանքի ամեն մի բնագավառում: Այն գործում է ընտանեկան կյանքում և միմյանց հետ ունեցած մեր բոլոր հարաբերություններում: Մենք պետք է մեզ համար սովորություն դարձնենք խոսել հաճելի տոնով, օգտագործել մաքուր և ճիշտ լեզու, սիրալիր ու քաղաքավարի բառեր: Քաղցր, սիրալիր բառերը ցող և մեղմ անձրև են հոգու համար: Սուրբ Գիրքը Քրիստոսի մասին ասում է, որ շնորհ էր թափված Նրա շուրթերին, որպեսզի գիտենար «վաստակածին օգնել խոսքով» (Սաղմոս 45.2, Եսայիա 50.4): Եվ Տերը

պատվիրում է մեզ. «Ձեր խոսքը ամեն ժամանակ շնորհքով... լինի» (Կողո- սացիս 4.6), «որ շնորհք տա լսողին» (Եփեսացիս 4.29): [337] {ԶԱ 267.3}

Ձգտելով ուղղել կամ վերափոխել ուրիշներին՝ մենք պետք է զգույշ լինենք մեր խոսքերում: Դրանք կյանքի բուրմուկը կլինեն դեպի կյանք կամ մահվան հոտ դեպի մահ: Հանդիմանելիս կամ խորհուրդ տալիս շատերը թույլ են տալիս կտրուկ, խիստ արտահայտություններ, բառեր, որոնք պիտանի չեն բուժելու վիրավոր հոգին: Այս անխոհեմ արտահայտություններից խռովվում է հոգին, և հաճախ մոլորյալներն ապստամբում են: Բոլոր նրանք, ովքեր կամենում են պաշտպանել ճշմարտության սկզբունքները, պետք է ստանան երկնային սիրո յուղը: Բոլոր հանգամանքներում հանդիմանությունը պետք է արվի սիրով: Եվ այդ դեպքում մեր բառերը ոչ թե կզայրացնեն, այլ կբարեփոխեն: Քրիստոսն իր Սուրբ Հոգով ուժ և իշխանություն կտա մեզ: Այդ Նրա գործն է: {ԶԱ 267.4}

Ոչ մի բառ չպետք է ասվի անխոհեմաբար: Ոչ մի չարախոսություն, ոչ մի թեթևամիտ խոսք, ոչ մի դյուրագրգիռ տրտուկ կամ անմաքուր ակնարկ չպետք է դուրս թռչի Նրա բերանից, ով հետևում է Քրիստոսին: Սուրբ Հոգով լցված՝ Պո- դոս առաքյալը գրում է. «Ոչ մի գեշ խոսք դուրս չգա ձեր բերանից» (Եփեսացիս 4.29): Գեշ խոսք չի նշանակում միայն նողկալի բառեր, այլ ցանկացած արտահայտություն, որ հակասում է սուրբ սկզբունքներին, մաքուր և անարատ կրոնին: Դա ընդգրկում է նաև անմաքուր ակնարկները, քողարկված չար զրպարտությունները: Եթե դրանց անմիջապես չդիմակայենք, ապա դրանք մեծ մեղքի կհասցնեն մեզ: {ԶԱ 268.1}

Ամեն մի ընտանիքի, ամեն մի անհատ քրիստոնյայի պարտականությունն է փակել անվայել խոսքի ճանապարհը: Գտնվելով այնպիսի մարդկանց մեջ, ովքեր անհեթեթ զրույցներ են թույլ տալիս, մեր պարտականությունն է, հնարավորության դեպքում, փոխել խոսակցության թեման: Աստծո շնորհի օգնությամբ մենք պետք է զգուշորեն միջամտենք զրույցին՝ փորձելով խոսակցությանն ավելի օգտակար ուղղություն տալ: {ԶԱ 268.2}

Ծնողների պարտքն է իրենց երեխաների մեջ խոսքի պատշաճ սովորություններ դաստիարակել: Եվ դրա համար լավագույն դպրոցը ընտանեկան կյանքն է: Ամենավաղ հասակից երեխաներին պետք է սովորեցնել հարգալից և սիրալիր խոսել ծնողների ու միմյանց հետ: [338] Նրանց պետք է ուսուցանել, որ խոսեն միայն հեզության, ճշմարտության և մաքրության խոսքեր: Թող ծնողներն իրենք ամեն օր սովորեն Քրիստոսի դպրոցում: Այնուհետև խրատով և իրենց օրինակով նրանք կարող են սովորեցնել իրենց զավակներին օգտագործել «ողջամիտ խոսք անմեղադրելի» (Տիտոս 2.8): Սա նրանց ամենամեծ և ամենապատասխանատու պարտականություններից մեկն է: {ԶԱ 268.3}

Որպես Քրիստոսի հետևորդներ՝ մեր խոսքերը պետք է միմյանց օգնելու և քաջալերելու միջոց դարձնենք քրիստոնեական կյանքում: Մենք շատ ավելի հաճախ պետք է խոսենք մեր կյանքի թանկագին փորձերի մասին, քան հիմա ենք խոսում: Պետք է պատմենք Աստծո ողորմության և սիրառատ բարության, մեր Փրկչի սիրո անսահման խորության մասին: Մեր խոսքերը պիտի լինեն փառաբանության և շնորհակալության խոսքեր: Եթե միտքն ու սիրտը լի են Աստծո սիրով, ապա այն կերևա խոսակցության մեջ: Դժվար չի լինի հաղորդել այն, ինչ մտնում է մեր հոգևոր կյանքի մեջ: Վսեմ մտքերը, ազնիվ

ձգտումները, ճշմարտության պարզ ըմբռնումը, ոչ եսասիրական նպատակները, բարեպաշտության և սրբության տենչը պտուղ կբերեն այն խոսքերի մեջ, որոնք ցույց են տալիս, թե ինչ գանձ է պահված սրտում: Երբ այսպես Քրիստոսը բացահայտվում է խոսքի մեջ, ապա այն զորություն կունենա հոգիներ շահելու Նրա համար: {ԲԱ 269.1}

Մենք պիտի պատմենք Քրիստոսի մասին այն մարդկանց, ովքեր չեն ճանաչում Նրան: Մենք պետք է այդ անենք Քրիստոսի պես: Որտեղ էլ Նա լինում էր, ժողովարանում թե ճանապարհին, ափից մի փոքր հեռու գտնվող նավակում, փարիսեցու տոնախմբությանը թե մաքսավորի սեղանի մոտ, խոսում էր մարդկանց հետ այն բաների մասին, որոնք վերաբերում էին հավիտենական կյանքին: Բնության երևույթները, առօրյա կյանքի իրադարձությունները Նա կապում էր ճշմարտության խոսքերի հետ: Նրա ունկնդիրների սրտերը գերվում էին Նրանով, որովհետև բժշկում էր նրանց հիվանդությունները, մխիթարում վշտացածներին, իր գիրկն էր առնում նրանց երեխաներին և օրհնում նրանց: Երբ իր բերանը բացում էր խոսելու, նրանց ուշադրությունը կենտրոնանում էր Նրա վրա, և ամեն մի խոսքը մի որևէ հոգու համար կյանքի բուրմունք էր դեպի կյանք: [339] {ԲԱ 269.2}

Այդպես էլ մենք պիտի անենք: Ուր էլ որ լինենք, մենք առիթ պիտի փնտրենք մարդկանց պատմելու Փրկչի մասին: Եթե հետևենք Քրիստոսի բարեգործության օրինակին, ապա մեր առջև էլ սրտերը կբացվեն, ինչպես բացվեցին Նրա առաջ: Ոչ թե կտրուկ տոնով, այլ աստվածային սիրուց ծնված նրբազգացությամբ մենք կարող ենք խոսել Նրա մասին, Ով «բյուրերից գերազանց» և «բոլորովին ցանկալիք է» (Երգ երգոց 5.10,16): Սա է այն մեծագույն աշխատանքը, որի մեջ կարող ենք կիրառել խոսքի տաղանդը: Այն տրվել է մեզ, որպեսզի կարողանանք ներկայացնել Քրիստոսին որպես մեղք ներող Փրկիչ: {ԲԱ 269.3}

Ազդեցություն

Քրիստոսի կյանքը մշտապես ընդարձակվող, անսահման մի ազդեցություն էր, ազդեցություն, որ կապում էր Նրան Աստծո և ողջ մարդկային ընտանիքի հետ: Քրիստոսի միջոցով Աստված շրջապատել է մարդուն մի ազդեցությամբ, որ անհնար է դարձնում ապրել միայն իր անձի համար: Անհատապես մենք կապված ենք մեր մերձավորների՝ Աստծո մեծ ամբողջական ընտանիքի մի մասի հետ, և կանգնած ենք երկկողմանի պարտականությունների առաջ: Ոչ մի մարդ չի կարող անկախ լինել իր ընկերներից, քանի որ յուրաքանչյուրի բարօրությունն ազդում է մյուսների վրա: Աստծո նպատակն է, որ յուրաքանչյուր ոք զգա իր պատասխանատվությունը մյուսների բարեկեցության համար և ձգտի նպաստել նրանց երջանկությանը: {ԲԱ 270.1}

Ամեն մարդ շրջապատված է իրեն յուրահատուկ միջավայրով, միջավայր՝ գուցե թե լցված հավատի, քաջության ու հույսի կենսատու զորությամբ և քաղցր սիրո անուշահոտ բուրմունքով: Կամ էլ այն կարող է լինել ծանր և սառը՝ դժգոհ- հույսի ու եսասիրության խավարով պատված, իսկ գուցե և թունավորված՝ փայփայված մեղքի մահաբեր վարակով: Յուրաքանչյուր անձ, ում հետ մենք շփման մեջ ենք մտնում, գիտակցաբար թե անգիտակցաբար գտնվում է մեզ շրջապա- տող միջավայրի ազդեցության տակ: {ԲԱ 270.2}

Սա մի պատասխանատվություն է, որից չենք կարող խուսափել: Մեր խոսքերը, մեր գործերը, մեր հագուստը, մեր վարքը, նույնիսկ դեմքի արտահայտությունը

ներգործություն են ունենում: [340] Այսպես, թողած տպավորությունից են կախված այն բարի կամ չար գործի հետևանքները, որ ոչ մի մարդ չի կարող չափել: Այս կերպ հաղորդած ամեն մի դրդում ցանված սերմ է, որ բերք կտա: Դա մի օղակ է մարդկանց հետ կապված իրադարձությունների երկար շղթայում, և թե մինչև ուր է ձգվում այդ շղթան, մենք չգիտենք: Եթե մեր օրինակով օգնում ենք մյուսներին զարգացնելու բարի սկզբունքներ, ապա նրանց ուժ ենք տալիս բարին գործելու: Նրանք, իրենց հերթին, նույն ազդեցությունն են թողնում մյուսների վրա, սրանք էլ՝ ուրիշների: Այսպես մեր ականա ազդեցությամբ հազարավորները կարող են օրհնվել: {ԲԱ 270.3}

Լճի մեջ մի փոքր քար գցեք, և մեկը մյուսի հետևից շրջանաձև ալիքներ կառաջանան: Ընդարձակվելով՝ դրանք կհասնեն մինչև ափը: Նույնը տեղի է ունենում մեր ազդեցության հետ, որը, մեր գիտակցությունից կամ կամքից անկախ, անդրադառնում է ուրիշների վրա որպես օրհնություն կամ անեծք: {ԲԱ 271.1}

Բնավորությունն ուժ է: Ազնիվ, անձնուրաց, բարեպաշտ կյանքի լուռ վկայությունը համարյա անհաղթահարելի ազդեցություն է գործում: Կյանքում դրսևորելով Քրիստոսի բնավորությունը՝ մենք համագործակցում ենք Նրա հետ հոգիների փրկության գործում: Նրա բնավորությունը մեր կյանքում բացահայտելու միջոցով է միայն, որ կարող ենք համագործակցել Նրա հետ: Եվ որքան ավելի լայն է մեր ազդեցության ոլորտը, այնքան ավելի շատ բարիք կարող ենք անել: Երբ այսպես կոչված Աստծո ծառաները հետևելով Քրիստոսի օրինակին, օրենքի սկզբունքները կիրառեն իրենց առօրյա կյանքում, երբ նրանց յուրաքանչյուր գործողություն վկայի, որ սիրում են Աստծուն ամենից շատ և իրենց ընկերոջն՝ իրենց անձի պես, այդ ժամանակ եկեղեցին ուժ կունենա ցնցելու աշխարհը: {ԲԱ 271.2}

Բայց երբեք չպետք է մոռանալ, որ ազդեցությունը ոչ պակաս գործություն է նաև չարի համար: Սարսափելի բան է կորցնել սեփական հոգին, բայց պատճառ դառնալ ուրիշների հոգու կորստյանը ավելի սարսափելի է: Սոսկալի է մտածել, որ մեր ազդեցությունը կարող է մահվան հոտ լինել դեպի մահ, մինչդեռ դա հնարավոր է: [341] Շատերն, ովքեր ասում են, թե «ժողովում են Քրիստոսի հետ, ցրում են»: Ահա թե ինչու է եկեղեցին այդքան թույլ: Շատերն իրենց թույլ են տալիս ազատ քննադատել և մեղադրել: Արտահայտելով իրենց կասկածանքը, նախանձը և դժգոհությունը՝ նրանք տրվում են սատանային որպես գործիքներ: Մինչ նրանք կհասկանան, թե ինչ են անում, թշնամին նրանց միջոցով իրագործում է իր նպատակը: Չար տպավորությունն արդեն թողնվել է, ստվերը գցվել, և սատանայի նետերը հասել են իրենց նպատակին: Անվատահոություն, անհավատություն ու բացարձակ անհավատարմություն է արմատավորվել նրանց մեջ, ովքեր այլ պարագաներում կարող էին ընդունել Քրիստոսին: Միևնույն ժամանակ սատանայի գործակիցները ինքնագոհությամբ են նայում նրանց, ում մղեցին կասկածամտության, և ովքեր հիմա խստացրել են իրենց սրտերն ընդդեմ հանդիմանության ու աղաչանքի: Նրանք շողոքորթում են իրենց, որ այս հոգիների համեմատ նրանք արդար են և առաքինի: Նրանք չեն գիտակցում, որ այս մարդկանց բնավորության տիսուր ավերակներն իրենց անսանձ լեզուների և ապստամբ սրտերի գործն են: Հենց նրանց ազդեցության պատճառով է, որ այս հոգիներն ընկել են: {ԲԱ 271.3}

Այսպես՝ քրիստոնյա կոչեցյալների թեթևամտությունը, եսասիրական հաճոյասիրությունը և անհոգ անտարբերությունը շատ հոգիներ է հեռացնում կյանքի

ճանապարհից: Բազմաթիվ մարդիկ, ովքեր կվախենային Աստծո ատյանի առաջ տեսնել իրենց ազդեցության հետևանքները: {ԲԱ 272.1}

Միայն Աստծո շնորհի միջոցով մենք կարող ենք ճիշտ օգտագործել այս պարգևը: Մեզանում մի լավ բան չկա, որով կարողանանք բարի ազդեցություն թողնել ուրիշների վրա: Եթե գիտակցենք մեր անօգնականությունն ու աստվածային զորության կարիքը, չենք ապավինի ինքներս մեզ: Մենք չգիտենք, թե ինչով կավարտվի օրը, ժամը կամ պահը, ուստի երբեք չպետք է սկսենք օրը՝ առանց մեր ճանապարհները հանձնելու մեր երկնավոր Հորը: Նրա հրեշտակները նշանակված են հսկելու մեզ, և եթե տրվենք նրանց պաշտպանությանը, այդ ժամանակ նրանք միշտ մեր աջ կողմում կգտնվեն վտանգի պահին: Երբ անգիտակցաբար հայտնվենք վատ ազդեցություն թողնելու վտանգի մեջ, հրեշտակները մեր կողքին կլինեն՝ դրդելով մեզ ավելի ճիշտ ուղղության՝ ընտրելով մեզ համար բառեր և ազդելով մեր գործողությունների վրա: [342] Այսպես մեր ազդեցությունը կարող է լինել լուռ, ակամա, բայց ուրիշներին դեպի Քրիստոսն ու երկնային աշխարհը ձգող զորավոր մի ուժ: {ԲԱ 272.2}

Ժամանակ

Մեր ժամանակը պատկանում է Աստծուն: Յուրաքանչյուր պահ Նրանն է, և մենք գտնվում ենք ամենահանդիսավոր պարտավորության տակ՝ օգտագործելու այն ի փառս Նրա: Իր տված տաղանդներից ոչ մեկի համար Նա այնքան խիստ հաշիվ չի պահանջելու, որքան մեր ժամանակի: {ԲԱ 273.1}

Ժամանակի արժեքը վեր է ամեն հաշվից: Քրիստոսն ամեն մի ակնթարթ թանկ էր գնահատում, ուստի մենք էլ այդպես պիտի համարենք: Կյանքը շատ կարճ է, որպեսզի իզուր վատնվի: Մեզ միայն փորձության մի քանի օր է մնացել հավիտենությանը պատրաստվելու համար: Մենք ոչ մի ակնթարթ չունենք կորցնելու, ոչ մի ակնթարթ՝ նվիրելու եսասիրական հաճույքներին, ոչ մի ակնթարթ՝ տրվելու մեղքին: Հիմա է պահը, որ պիտի ձևավորենք մեր բնավորությունն ապագա անմահ կյանքի համար: Հիմա է, որ պետք է պատրաստվենք դատական հետաքննությանը: {ԲԱ 273.2}

Հազիվ էր մարդկային ընտանիքը սկսել ապրել, երբ արդեն սկսեց մահանալ և աշխարհի մշտապես շարունակվող աշխատանքն ավարտվում է ոչնչով, եթե ձեռք չենք բերում ճշմարիտ գիտելիքները հավիտենական կյանքի վերաբերյալ: Այն մարդը, որ ժամանակը համարում է որպես աշխատանքային օր, կպատրաստի իրեն այն բնակարանի և այն կյանքի համար, որոնք հավիտենական են: Դա լավ է, որ նա ծնվել է: {ԲԱ 273.3}

Մեզ խրատ է տրված, որ գնենք ժամանակը: Սակայն կորցրած ժամանակը երբեք չի կարելի վերադարձնել: Չենք կարող հետ բերել նույնիսկ մեկ ակնթարթ: Միակ ելքը, որով կարող ենք փրկել մեր կորցրած ժամանակը, այն է, որ լավագույնս օգտագործենք մնացածը՝ համագործակցելով Աստծո հետ Նրա փրկության մեծ ծրագրում: {ԲԱ 273.4}

Նրա մոտ, ով այսպես է վարվում, բնավորության վերափոխում է տեղի ունենում: Նա դառնում է Աստծո որդի, թագավորական ընտանիքի անդամ, երկնային Թագավորի զավակ: Նա արժանի է դառնալու հրեշտակների ընկերը: [343] {ԲԱ 274.1}

Ժամն է հիմա, որ աշխատենք մեր մոտիկների փրկության համար: Ոմանք կարծում են, որ եթե փող են տալիս Քրիստոսի գործի համար, ապա դա այն ամենն է, ինչ պահանջվում է նրանցից: Այն թանկագին ժամանակը, որում կարող էին անձնական ծառայություն մատուցել Նրան, չի օգտագործվում: Բայց նրանց պարտքն ու առավելությունը, ովքեր առողջություն և ուժ ունեն, Աստծուն ակտիվ ծառայություն մատուցելն է: Բոլորը պետք է աշխատեն հոգիներ շահել Քրիստոսի համար: Դրամի նվիրատվությունը չի կարող փոխարինել սրան: {ԲԱ 274.2}

Ամեն մի ակնթարթ լի է հավիտենական հետևանքներով: Մենք պարտավոր ենք ամեն րոպե պատրաստ լինել անմիջապես ծառայելու: Այն հնարավորությունը, որ տրված է մեզ կյանքի խոսքն ուղղելու որևէ ծարավ հոգու, կարող է երբեք չտրվել նորից: Աստված կարող է ասել այդ մեկին. «Յենց այս գիշեր հոգիդ քեզանից հետ կպահանջեն», և մեր անհոգության պատճառով նա գուցե պատրաստ չլինի: (Ղուկաս 12.20): Ինչպե՞ս պիտի հաշիվ տանք Աստծուն դատաստանի մեծ օրը: {ԲԱ 274.3}

Կյանքը չափազանց հանդիսավոր է, և այն չպետք է կուլ գնա ժամանակավոր ու աշխարհիկ գործերին, ոտնակոխ լինի հոգսերով ու տագնապներով այնպիսի բաների համար, որոնք ոչնչություն են հավիտենական շահերի համեմատ: Սակայն Աստված կանչել է մեզ ծառայելու Իրեն նաև այս կյանքի անցողիկ գործերով: Նվիրվածությունն այս հարցում ճշմարիտ կրոնի նույնքան կարևոր մասն է կազմում, որքան բարեպաշտությունը: Աստվածաշունչը ոչ մի կերպ չի արդարացնում ծուլությունը: Դա այն մեծագույն անեծքն է, որից տառապում է այս աշխարհը: Յուրաքանչյուր տղամարդ կամ կին, որ իսկապես վերածնվել է, ջանասեր աշխատող կլինի: {ԲԱ 274.4}

Ժամանակի ճիշտ օգտագործումից է կախված գիտելիքներ և մտավոր զարգացում ձեռք բերելու մեր հաջողությունը: Մտավոր զարգացման համար արգելք չպետք է լինի աղքատությունը, ցածր ծագումը կամ անբարենպաստ իրադրությունը: Միայն թող թանկ գնահատվեն պահերը: Մի քանի րոպե՝ այստեղ, մի քանիսն՝ այնտեղ, որոնք կարող էին իզուր կորչել աննպատակ խոսակցությունների մեջ, առավոտյան այն ժամերը, որոնք այնքան հաճախ անց են կացվում մահճակալում, գնացքներով կամ այլ երկաթուղային փոխադրամիջոցներով կատարած ուղևորություններում և կանգառներում ծախսված ժամանակը, ճաշերին և ժամադրությունից ուշացողներին սպասելու պահերը՝ եթե միայն դրանք տրամադրվեին ձեռքի տակ ունեցած որևէ գրքի ուսումնասիրությանը, ընթերցմանը կամ էլ խորը մտորումներին, ինչե՛ր ասես, որ չէր կարելի անել: Հաստատուն նպատակը, համառ աշխատասիրությունը և ժամանակի ուշադիր տնտեսումը մարդուն ընդունակ կդարձնեն ձեռք բերելու այնպիսի գիտելիքներ և մտավոր կարգապահություն, որոնք հնարավորություն կտան նրան գրավելու գրեթե ցանկացած ազդեցիկ և օգտակար դիրք: {ԲԱ 274.5}

Յուրաքանչյուր քրիստոնյայի պարտականությունն է դառնալ կարգապահ, անձնվեր և արագաշարժ: Ոչ մի ներում չկա, երբ որևէ աշխատանք կատարվում է դանդաղ և անշնորհք: Երբ մեկը միշտ գործի մեջ է, և գործը երբեք չի վերջանում, դա նրանից է, որ նա իր սիրտն ու հոգին չի ներդրել այդ աշխատանքի մեջ: Նա, ով դանդաղում է և վնաս է հասցնում գործին, պետք է գիտակցի, որ սրանք թերություններ են, որոնք պիտի ուղղվեն: Նա պետք է վարժեցնի իր միտքը ծրագրավորելու մեջ՝ թե ինչպես օգտագործի ժամանակը, որ հասնի լավագույն արդյունքների: Ճիշտ ձևակերպելով աշխատանքը՝

ոմանք հինգ ժամում կանեն այնքան, որքան մյուսները տասը ժամում են անում: Նրանք, ովքեր զբաղված են տնային գործերով, միշտ աշխատանքի մեջ են ոչ թե նրա համար, որ այդքան շատ գործ կա անելու, այլ նրա, որ չեն կարողանում ճիշտ ծրագրավորել ժամանակը, որպեսզի խնայեն այն: Իրենց դանդաղ, անտեղի ձգձգումներով նրանք մի փոքր բանից մեծ գործ են սարքում: Բայց բոլոր նրանք, ովքեր կամենում են, կարող են ձերբազատվել իրենց դանդաղկոտությունից: Թող գործի մեջ նրանք որոշակի նպատակ ունենան: Որոշեք, թե որքան ժամանակ է անհրաժեշտ տրված առաջադրանքը կատարելու համար, հետո ամեն ջանք գործադրեք այդ գործը ճիշտ ժամանակին ավարտելու համար: Կամքի ուժի վարժեցումը ձեռքերն ավելի արագաշարժ կդարձնի: {ԲԱ 275.1}

Սթափվելու և վերափոխվելու վճռականության պակասության հետևանքով մարդիկ կարող են ընտելանալ սխալ գործելաձևին, կամ էլ, զարգացնելով իրենց ուժերը՝ կարող են ընդունակություն ձեռք բերել կատարելու լավագույն ծառայությունը: Այնժամ նրանք կզգան, որ իրենց կարիքը կա ամենուրեք: Նրանք կգնահատվեն ըստ արժանվույն: [345] {ԲԱ 276.1}

Շատ երեխաներ և պատանիներ վատնում են այն ժամանակը, որ կարող էր օգտագործվել ընտանեկան հոգսերը կրելու համար՝ ցույց տալով, թե որքան են սիրում իրենց հայրերին և մայրերին: Երիտասարդներն իրենց ուժեղ ուսերի վրա կարող են վերցնել շատ մեծ պատասխանատվություն, որը ինչ-որ մեկը պետք է կրեր: {ԲԱ 276.2}

Քրիստոսի կյանքը, սկսած ամենավաղ տարիներից, եռանդուն գործունեության կյանք է եղել: Նա չէր ապրում իրեն հաճո լինելու համար: Նա անսահման Աստծո Որդին էր, բայց աշխատում էր որպես հյուսն իր հոր՝ Յովսեփի հետ: Նշանակալից էր Նրա աշխատանքը: Նա աշխարհ էր եկել որպես բնավորություն կերտող, և այդ գործում Նրա ողջ աշխատանքը կատարյալ էր: Իր աշխարհիկ ամբողջ աշխատանքը Նա նույնքան կատարյալ էր անում, որքան բնավորությունների վերափոխումը, որ կատարում էր իր աստվածային գործությամբ: Նա մեր օրինակն է: {ԲԱ 276.3}

Ծնողները պիտի սովորեցնեն իրենց երեխաներին գնահատելու ժամանակի արժեքն ու ճիշտ օգտագործել այն: Սովորեցրեք նրանց, որ արժե պայքարել այն բանի համար, ինչը փառք կբերի Աստծուն և օրհնություն՝ մարդկությանը: Նույնիսկ իրենց վաղ հասակում նրանք կարող են Աստծո լրաբերները լինել: {ԲԱ 276.4}

Ծնողներն ավելի մեծ մեղք չեն կարող գործել, քան այն, որ թույլ են տալիս իրենց երեխաներին պարապ մնալ: Երեխաները շուտով սկսում են սիրել ծուլությունը, և մեծանալով՝ դառնում են անօգնական, անօգտակար մարդիկ: Երբ նրանք հասնում են այն տարիքին, որ կարող են զբաղմունք գտնել և վաստակել իրենց ապրուստը, աշխատում են ծուլորեն ու դանդաղ, բայց միևնույն ժամանակ բարեխիղճ աշխատողի վարձատրություն են ակնկալում: Սարերի տարբերություն կա այս կարգի աշխատողների և նրանց միջև, ովքեր հասկանում են, որ պարտավոր են հավատարիմ տնտեսներ լինել: {ԲԱ 276.5}

Ծուլությունն ու անհոգությունը, որոնք թույլ են տրվում աշխարհիկ գործերում, կանցնեն կրոնական կյանքի մեջ և մարդուն անպիտան կդարձնեն Աստծուն արդյունավետ ծառայ ունենալու մատուցելու համար: Շատերն, ովքեր քրտնաջան

աշխատանքով կարող էին օրհնություն բերել աշխարհին, կործանվել են ծուլության պատճառով: Պարագությունը և հաստատուն նպատակի բացակայությունը դռներ են բացում հազարավոր փորձությունների առաջ: Չար ընկերակցություններն ու վատ սովորությունները ապականում են միտքն ու հոգին, և արդյունքը լինում է կործանում թե՛ այս և թե՛ գալիք կյանքի համար: [346] {բւ 277.1}

Ինչ գործի մեջ էլ որ զբաղված լինեք, Աստծո խոսքը մեզ սովորեցնում է. «Ջանքի մեջ՝ թույլ չլինեք. հոգով ջերմեռանդ եղեք, Տիրոջը ծառայեցեք»: «Ամեն, ինչ որ ձեռքդ գտնի անելու՝ ուժովդ արա», «գիտենալով, որ Տերից կառնեք ժառանգության հատուցումը. քանզի Տեր Քրիստոսին եք ծառայում» (Հռոմեացիս 12.11, Ժողովող 9.10, Կողոսացիս 3.24): {բւ 277.2}

Առողջություն

Առողջությունը մի օրհնություն է, որի արժեքը քչերն են գնահատում, մինչդեռ առավելապես դրանից է կախված մեր մտավոր և ֆիզիկական ուժերի գործունեությունը: Մեր մղումների ու կրքերի աղբյուրը մարմինն է, և այն պետք է ֆիզիկապես լավագույն վիճակում պահվի և լավագույն հոգևոր ազդեցությունների տակ, որպեսզի մեր տաղանդներն օգտագործվեն ավելի բարձր նպատակների համար: {բւ 277.3}

Այն, ինչ թուլացնում է ֆիզիկական ուժը, տկարացնում է նաև միտքը և պակասեցնում է ճիշտն ու սխալը տարբերելու նրա ունակությունը: Մենք ավելի անկարող ենք դառնում ընտրելու բարին և կամքի ուժի պակաս ենք ունենում անելու այն, ինչը որ ճիշտ է: {բւ 277.4}

Մեր ֆիզիկական ուժերի սխալ օգտագործումը կրճատում է այն ժամանակահատվածը, որում մեր կյանքը կարող է օգտագործվել Աստծո փառքի համար: Եվ դա մեզ անընդունակ է դարձնում կատարելու այն աշխատանքը, որ Աստված հանձնարարել է մեզ: Թույլ տալով, որ մեր մեջ այնպիսի վատ սովորություններ ձևավորվեն, ինչպիսիք են ուշ քնելը, ախորժակն առողջության հաշվին բավարարելը, մենք հիմք ենք դնում մեր մարմնի տկարացմանը: Անտեսելով ֆիզիկական վարժությունները, գերծանրաբեռնելով մտքի և մարմնի աշխատանքը՝ մենք խախտում ենք նյարդային համակարգի հավասարակշռությունը: Նրանք, ովքեր այսպես վարվելով կրճատում են իրենց կյանքը, և արհամարհելով բնության օրենքները՝ անպիտան են դարձնում իրենց ծառայության համար՝ մեղավոր են Աստծուն կողոպտելու մեջ: Նրանք կողոպտում են նաև իրենց մերձավորներին: Ուրիշներին օրհնություն լինելու հնարավորությունը, որի համար էլ հենց Աստված նրանց աշխարհ է ուղարկել, կորչում է նրանց սխալ գործունեության պատճառով: [347] Եվ նրանք ի վիճակի չեն լինում կատարել նույնիսկ այն գործը, որ կարճ ժամանակահատվածում կարող էին ավարտել: Աստված մեզ մեղավոր է համարում, երբ մեր վնասակար սովորություններով աշխարհը զրկում ենք բարիքներից: {բւ 277.5}

Ֆիզիկական օրենքի խախտումը համարվում է բարոյական օրենքի խախտում, քանի որ Աստված ինչպես ֆիզիկական, այնպես էլ բարոյական օրենքի հեղինակն է: [348] Նրա օրենքը գրված է Իր սեփական ձեռքով մարդուն վստահված ամեն մի նյարդի, ամեն մի մկանսի և ամեն մի օրգանի վրա: Եվ մեր օրգանիզմի որևէ մասի սխալ օգտագործումն այդ օրենքի խախտումն է: {բւ 278.1}

Բոլորը պարտավոր են խորը գիտելիքներ ունենալ մարդու կառուցվածքի մասին, որպեսզի կարողանան իրենց մարմինները պահել այնպիսի վիճակում, որն անհրաժեշտ է Տիրոջ գործը կատարելու համար: Պետք է խնամքով պահպանել ֆիզիկական կյանքը և զարգացնել այնպես, որ մարդկային միջոցով երևա աստվածային բնության ողջ լիությունը: Ֆիզիկական օրգանիզմի փոխադարձ կապը հոգևոր կյանքի հետ կրթության կարևորագույն ճյուղերից մեկն է: Դրա վրա լուրջ ուշադրություն պետք է դարձնել թե՛ տանը, թե՛ դպրոցում: Բոլորին անհրաժեշտ է ծանոթանալ իրենց ֆիզիկական կառուցվածքի և այն օրենքների հետ, որոնք ղեկավարում են ֆիզիկական կյանքը: Նա, ով չի կամենում տեղյակ լինել իր ֆիզիկական գոյության օրենքներին և խախտում է դրանք տգիտության պատճառով, մեղանշում է Աստծո դեմ: Բոլորը պետք է հնարավորին չափ լավ վարվեն իրենց կյանքի և առողջության հետ: Մեր սովորությունները պետք է ենթարկվեն մտքի հսկողությանը, որն էլ իր հերթին պետք է գտնվի Աստծո ղեկավարության տակ: {ԲԱ 278.2}

«Չգիտե՞ք,- ասում է Պողոս առաքյալը,- որ ձեր մարմինները Սուրբ Հոգու տաճար են, որ ձեզանում է, որ նրան Աստծուց ունեք և ձերը չեք: Որովհետև մեծ գնով գնվեցիք, ուստի փառավորեցեք Աստծուն ձեր մարմնում և ձեր հոգում, որ Աստ- ծուն են» (Ա Կորնթացիս 6.19,20): {ԲԱ 279.1}

Ուժ

Մենք պետք է Աստծուն սիրենք ոչ միայն ամբողջ սրտով, ամբողջ մտքով, ամբողջ հոգով, այլ նաև ամբողջ գործությամբ: Սա վերաբերում է մեր ֆիզիկական ուժերի լիարժեք, խելացի օգտագործմանը: {ԲԱ 279.2}

Քրիստոսն իսկական աշխատող էր ինչպես աշխարհիկ, այնպես էլ հոգևոր գործերում, և Իր բոլոր գործերում Նա վճռել էր կատարել Իր Հոր կամքը: Երկնայինն ու երկրայինն իրար հետ ավելի սերտ են կապված և գտնվում են Քրիստոսի ղեկավարության և անմիջական հսկողության տակ: [349] Քրիստոսն էր, որ երկրային առաջին խորանի կառուցվածքը ծրագրեց: Նա մանրամասն ցուցումներ տվեց Սողոմոնի տաճարի կառուցման վերաբերյալ: Նա, Ով Իր երկրային կյանքում աշխատեց որպես հյուսն Նազարեթ քաղաքում, երկնայ ին ճարտարապետն էր, որ կազմել էր այն սուրբ շինության նախագիծը, որտեղ պիտի մեծարվեր Իր անունը: {ԲԱ 279.3}

Քրիստոսն էր, որ խորանի կառուցողներին իմաստնությամբ օժտեց կատարելու ամենահմուտ ու գեղեցիկ աշխատանքը: Նա ասաց. «Ահա կանչեցի անունով Ուրի որդի Բեսելիելին Հուդայի ցեղից. Եվ լցրի նրան Աստծո Հոգով՝ իմաստնությունով և հանճարով և գիտությամբ և ամեն ճարտարությունով... Եվ ես ահա նրա հետ տվի Աքիսամացի որդի Ոռոխաբը Դանի ցեղից. և ամեն իմաստուն սիրտ ունեցողի սրտի մեջ իմաստնություն դրի, որ բոլոր քեզ պատվիրածս անեն» (Ելից 31.2-6): {ԲԱ 279.4}

Աստված կամենում է, որ Իր աշխատողներն ամեն գործով դիմեն Իրեն և հասկանան, որ Ինքն է նրանց ունեցած ամեն ինչի Տվողը: Բոլոր օգտակար հայտնագործությունների և գյուտերի աղբյուրը բխում է Նրանից, Ով հրաշալի խորհրդական է և գերազանց աշխատող: Բժշկի հմուտ հպումները, նրա ուժը նյարդերի և մկանների վրա, նրա գիտելիքը մարմնի նուրբ կառուցվածքի մասին աստվածային գործության իմաստնությունն է, որը պիտի օգտագործվի հիվանդի օգտին: Այն իմաստնությունը, որով

հյուսնը օգտագործում է մուրճը, այն ուժը, որով դարբինը զարկում է սալին, գալիս է Աստծուց: Նա մարդուն օժտել է տաղանդներով և սպասում է, որ իրենից խորհուրդ հարցնեն: Ինչ էլ որ անելու լինենք, ինչ գործի մեջ էլ գտնվենք, Նա կամենում է ղեկավարել մեր մտքերը, որպեսզի կատարյալ գործ անենք: {ԲԱ 280.1}

Կրոնը և աշխատանքը երկու տարբեր բաներ չեն, դրանք մեկ են: Աստվածաշնչի կրոնը պետք է միահյուսվի ամենի հետ, ինչ անում ենք կամ ասում: [350] Աստվածային և մարդկայ ին ուժերը պետք է համատեղվեն ինչպես աշխարհիկ, այնպես էլ հոգևոր ձեռքբերումների մեջ: Դրանք պիտի միավորված լինեն մարդկային գործունեության բոլոր ոլորտներում՝ մեխանիկական և գյուղատնտեսական աշխատանքների մեջ, առևտրական և գիտական ձեռնարկումների մեջ: Պետք է համագործակցություն լինի այն ամենում, ինչ որ մտնում է քրիստոնեական գործունեության մեջ: {ԲԱ 280.2}

Աստված հայտնել է այն սկզբունքները, որոնց միջոցով է միայն հնարավոր այդ համագործակցությունը: Նրա փառքը պիտի լինի բոլոր Նրանց շարժառիթը, ովքեր Նրա աշխատակիցներն են: Մեր ողջ աշխատանքի շարժառիթը պետք է լինի Աստծո սերը, և այդ աշխատանքը պետք է կատարվի Նրա կամքի համաձայն: {ԲԱ 280.3}

Շենք կառուցելիս Աստծո կամքը կատարելը նույնքան կարևոր է, որքան կրոնական ծառայությանը մասնակցելիս: Ու եթե աշխատողները ճիշտ սկզբունքներ են դաստիարակել իրենց բնավորության մեջ, ապա ինչ շինություն էլ որ կառուցեն, նրանք կաճեն շնորհով ու գիտությամբ: {ԲԱ 281.1}

Բայց Աստված չի ընդունի ամենամեծ տաղանդը կամ ամենագերագանց ծառայությունն անգամ, եթե «ես»-ը չդրվի գոհասեղանի վրա որպես կենդանի ողջակեզ: Արմատը պետք է սուրբ լինի, որպեսզի պտուղն ընդունելի լինի Աստծուն: {ԲԱ 281.2}

Տերը Դանիելին և Զովսեփին խորագետ կառավարիչներ դարձրեց: Նա կարողացավ գործել նրանց միջոցով, որովհետև նրանք ապրում էին ոչ թե իրենց, այլ Աստծուն հաճոյանալու համար: {ԲԱ 281.3}

Դանիելի դեպքը խրատ ունի մեզ համար: Դա ցույց է տալիս այն փաստը, որ գործարար մարդը պարտադիր չէ, որ լինի ճարպիկ ու խորամանկ: Նա կարող է ցուցումներ ստանալ Աստծուց ամեն քայլափոխին: Լինելով Բաբելոնի թագավորության վարչապետը՝ Դանիելն Աստծո մարգարե էր, որ երկնային ոգեշնչման լույս էր ստանում: Աշխարհիկ, փառասեր կառավարիչներն Աստծո խոսքում ներկայացված են որպես խոտ, որ աճում է, և որպես խոտի ծաղիկ, որ թառամում է: Մինչդեռ Տերը կամենում է իր ծառայության մեջ ունենալ խելացի մարդիկ, ովքեր կարող են տարբեր աշխատանքներ կատարել: Այնպիսի գործարար մարդկանց կարիքը կա, ովքեր կկիրառեն ճշմարտության վսեմ սկզբունքներն իրենց բոլոր գործերի մեջ: Եվ նրանց տաղանդները պետք է կատարելագործվեն ամեն նաեռանդուն կրթությամբ և ուսումնասիրությամբ: [351] Եթե մարդիկ, ինչ գործ էլ որ անելու լինեն, ձգտում են զարգացնել իրենց հնարավորությունները իմաստնություն և հմտություն ձեռք բերելու համար, ուրեմն օգտագործում են իրենց կարողություններն Աստծո արքայությունն այս աշխարհում հիմնելու գործում: Դանիելի մասին մենք գիտենք, որ Նրա բոլոր գործերի մեջ ոչ մի պակասություն կամ սխալ չգտնվեց, երբ դրանք մանրագնին ստուգարքի ենթարկվեցին: Նա մի այնպիսի օրինակ է, ինչպիսին կարող է լինել յուրաքանչյուր գործարար մարդ: Նրա

պատմությունը ցույց է տալիս, թե ինչ կարող է անել մի հոգի, ով իր մտքի, մկանների, սրտի և կյանքի ուժը նվիրաբերում է Աստծո ծառայությանը: {ԲԱ 281.4}

Փող

Աստված միջոցներ էլ է վստահում մարդկանց: Նա ուժ է տալիս նրանց հարստություն ձեռք բերելու: Նա ջրում է երկիրը երկնքի ցողով ու թարմացնող անձրևով: Տալիս է արևի լույսը, որը տաքացնում է երկիրը, կյանքի է կոչում բնությունը, որ ծաղկի ու պտուղներ տա: Եվ Նա պահանջում է հետ վերադարձնել իրենը: {ԲԱ 282.1}

Մեր փողը չի տրվել մեզ, որպեսզի մեծարենք ու փառավորենք ինքներս մեզ: Որպես հավատարիմ տնտեսներ՝ մենք պարտավոր ենք օգտագործել այն Աստծո պատվի ու փառքի համար: Որոշ մարդիկ կարծում են, թե իրենց միջոցների միայն մի մասն է պատկանում Տիրոջը: Երբ նրանք մի մասն առանձնացնում են կրոնական ու բարեգործական նպատակների համար, նրանց թվում է, թե մնացածը իրենցն է և կարող են օգտագործել այն ինչպես կամենան: Բայց նրանք սխալվում են: Այն ամենը, ինչ որ ունենք, Տիրոջն է, և մենք հաշվետու ենք Նրա առաջ, թե ինչպես ենք օգտագործում դրանք: Յուրաքանչյուր լուծման օգտագործելիս կերևա, թե արդյո՞ք սիրում ենք Աստծուն ամենից ավելի և մեր ընկերոջը՝ մեր անձի պես: {ԲԱ 282.2}

Փողը մեծ արժեք ունի, որովհետև այն կարող է մեծ բարիք գործել: Աստծո զավակների ձեռքին դա հաց է սովածների համար, ջուր է ծարավների համար և հագուստ՝ մերկերի համար: Դա ճնշվածներին պաշտպանելու և հիվանդներին օգնելու միջոց է: Բայց փողն ավելի արժեքավոր չէ, քան ավագը, եթե չի օգտագործվում կյանքի կարիքների բավարարման, ուրիշների օրհնության և Քրիստոսի գործին նպաստելու համար: [352] {ԲԱ 282.3}

Կուտակված հարստությունը ոչ միայն օգտակար չէ, այլև անեծք է: Այս կյանքում այն թակարդ է հոգու համար, որ շեղում է երկնային գանձից: Աստծո մեծ օրը չօգտագործված տաղանդների և անտեսված հնարավորությունների վկայությունը կոպտապարտի այդ հարստության տիրոջը: Սուրբ Գիրքն ասում է. «Ուրեմն հիմա, ով հարուստներ, լացեք և ողբ արեք ձեր թշվառությունների վրա, որ պիտի գան ձեզ վրա»: Ձեր հարստությունը փտել է, և ձեր հանդերձները ցեցի կերակուր եղան: Ձեր ոսկին ու արծաթը ժանգոտած, նրանց ժանգը վկա կլինի ձեր դեմ, և ձեր մտերը կուտի կրակի նման. դուք գանձեր դիզեցիք հետին օրերում: Ահա այն մշակների վարձքը, որ ձեր արտերը հնձել են, և որ դուք զրկել եք. աղաղակում է, և հնձողների աղաղակները հասան զորությանց Տիրոջ ականջը» (Հակոբոս 5.1-4): {ԲԱ 282.4}

Բայց Քրիստոսը հավանություն չի տալիս միջոցների շռայլ կամ չմտածված ծախսերին: Տնտեսելու վերաբերյալ Նրա խրատը՝ «Ժողովեցեք ավելացած կտորները, որ բան չկորչի», վերաբերում է Նրա բոլոր հետևորդներին: (Հովհաննես 6.12): Նա, ով հասկանում է, որ իր փողը Աստծուց ստացած պարգև է, կօգտագործի այն տնտեսելով և իր պարտքը կհամարի խնայել, որպեսզի տա ուրիշներին: {ԲԱ 283.1}

Որքան ավելի շատ միջոցներ ենք ծախսում ցուցամոլության ու ինքնաբավարարման համար, այնքան ավելի քիչ կարող ենք կերակրել սովածներին և հագցնել մերկերին: Անտեղի ծախսված յուրաքանչյուր լուծման ծախսողին զրկում է բարիք գործելու թանկագին

հնարավորությունից: Դա նշանակում է կողոպտել Աստծո պատիվն ու փառքը, որոնք պետք է հետ դառնային Նրան Իր վստահած տաղանդների ճիշտ օգտագործման միջոցով: {ԲԱ 283.2}

Բարի մղումներ և զգացումներ

Բարի զգացումները, առատաձեռն հակումներն ու հոգևոր խորաթափանցությունը թանկագին տաղանդներ են և իրենց տիրոջը դնում են մեծ պատասխանատվության տակ: Այս ամենը պետք է օգտագործվի Աստծո ծառայության համար: [353] Բայց այստեղ շատերը սխալվում են: Գոհանալով, որ այդպիսի հատկանիշների տեր են, նրանք ակտիվորեն չեն ծառայեցնում դրանք ուրիշների բարօրության համար: Նրանք իրենց շողոքորթում են, որ եթե հնարավորություն ունենային, եթե պայմանները բարենպաստ լինեին, ավելի լավ գործ կանեին: Բայց նրանք սպասում են հնարավորությունների: Նրանք արհամարհում են խեղճ ժլատի նեղսրտությունը, ով ավստում է նույնիսկ մի քանի լուրմա տալ կարիքավորներին: Նրանք տեսնում են, որ նա ապրում է իր համար, և որ պատասխանատու է իր տաղանդների սխալ օգտագործման համար: Մեծ գոհունակությամբ են նրանք ընդգծում իրենց և այդ նեղմիտ մարդկանց միջև եղած տարբերությունը՝ զգալով, որ իրենց վիճակը շատ ավելի բարվոք է, քան իր հարևանների: Բայց նրանք խաբում են իրենց: Չօգտագործված բարեմասնությունների սոսկ ունենալը միայն մեծացնում է նրանց պատասխանատվությունը: Նրանք, ովքեր մեծ առավելություններ ունեն, գտնվում են Աստծո պարտավորության տակ, որպեսզի շնորհեն դրանք ոչ միայն իրենց ընկերներին, այլ նաև բոլոր նրանց, ովքեր իրենց օգնության կարիքն են զգում: Հասարակական առավելություններն էլ են պարգևներ և պիտի օգտագործվեն բոլոր նրանց օգտին, ովքեր գտնվում են մեր ազդեցության ոլորտում: Այն սերը, որ բարիք է անում միայն մի քանիսին, սեր չէ, այլ եսասիրություն: Այն ոչ մի կերպ չի գործի հոգիների բարօրության և Աստծո փառքի համար: Նրանք, ովքեր այսպես իրենց տաղանդները թողնում են չօգտագործված ավելի հանցավոր են, քան նրանք, ովքեր հանդես այդպիսի արհամարհանք են զգում: Նրանց ասվելու է. Դուք գիտեիք ձեր Տիրոջ կամքը, բայց չկատարեցիք այն: {ԲԱ 283.3}

Տաղանդները բազմապատկվում են օգտագործելով

Օգտագործված տաղանդները բազմապատկված տաղանդներ են: Հաջողությունը պատահականության կամճակատագրի արդյունք չէ, այլ Աստծո նախախնամության դրսևորումն է՝ հավատի և խելամտության, առաքիլության և համառ ջանքերի վարձատրությունը: Տերը կամենում է, որ մենք օգտագործենք մեր ունեցած բոլոր պարգևները, ու եթե այդպես վարվենք, մենք ավելի մեծ պարգևներ կունենանք օգտագործելու: Նա մեզ գերբնականորեն չի օժտում այնպիսի ընդունակություններով, որոնք պակասում են մեզ: Քանի դեռ օգտագործում ենք մեր ունեցածը, Նա կաշխատի մեզ հետ միասին մեծացնելու և ուժեղացնելու ամեն մի ընդունակություն: [354] Տիրոջն անկեղծ, սրտանց մատուցած յուրաքանչյուր ծառայության միջոցով մեր ուժերն ավելի են մեծանում: Մինչ մենք տրվում ենք որպես գործիքներ Սուրբ Հոգու աշխատանքին, Աստծո շնորհը գործում է մեր մեջ, որպեսզի ուրանանք մեր նախկին հակումները, հաղթահարենք ուժեղ մոլ ուղքներն ու ձևավորենք նոր սովորություններ: Երբ մենք հնազանդվում ենք Սուրբ Հոգու դրդումներին, մեր սրտերը լայնանում են, որպեսզի ավելի

ու ավելի շատ զորություն ստանան Նրանից, և ավելի լավ ու ավելի շատ գործ կատարենք: Արթնանում են քնած ուժերը, և կաթվածահար ընդունակությունները Նոր կյանք են ստանում: {ԲԱ 284.1}

Խոնարհ աշխատողը, որ հնազանդորեն պատասխանում է Աստծո կանչին, կարող է վստահ լինել, որ աստվածային օգնություն կստանա: Այդպիսի մեծ և սուրբ պատասխանատվության ստանձնումն ինքնին բնավորության վսեմացում է: Այն կյանքի է կոչում մտավոր և հոգևոր ամենաբարձր ուժերը, զորացնում և մաքրում է միտքն ու սիրտը: Չարմանալի է, թե Աստծո զորությանը հավատալու միջոցով որքան ուժեղ կարող է դառնալ թույլ մարդը, որքան վճռական կարող են լինել Նրա ջանքերը, որքան բեղմնավոր՝ արդյունքները: Նա, ով սկսում է փոքր գիտելիքներով, խոնարհությամբ և պատմում է այն, ինչ գիտի՝ միևնույն ժամանակ ջանասիրաբար ձգտելով ավելի խորը գիտելիքներ ձեռք բերել, իր տնօրինության տակ կգտնի երկնային ողջ գանձերը: Որքան ավելի շատ Նա ձգտի փոխանցել լույսը, այնքան ավելի շատ լույս կստանա: Որքան շատ է մարդ սիրուց դրդված փորձում բացատրել Աստծո խոսքը ուրիշներին, այնքան ավելի պարզ է այն դառնում իր համար: Որքան ավելի շատ օգտագործենք մեր գիտելիքները և վարժեցնենք մեր ուժերը, այնքան ավելի շատ գիտելիքներ ու զորություն կստանանք: {ԲԱ 285.1}

Ամեն մի ջանք, որ թափում ենք Քրիստոսի համար, օրհնությամբ կանդրադառնա մեզ վրա: Եթե մեր միջոցներն օգտագործենք հանուն Նրա փառքի, Նա մեզ ավելին կտա: Երբ մենք ջանում ենք Քրիստոսի համար հոգիներ շահել, կրելով Նրանց բեռը մեր աղոթքներում, մեր սրտերը կտրոփեն Աստծո շնորհի կենդանացնող ազդեցությամբ, մեր զգացմունքներն ավելի կբորբոքվեն աստվածային ջերմությամբ, մեր ողջ քրիստոնեական կյանքը կլինի ավելի իրական, ավելի եռանդուն և ավելի հարուստ աղոթքներով: {ԲԱ 285.2}

Մարդու արժեքը երկնքում գնահատվում է համաձայն այն բանի, թե որքանով է ընդունակ Նրա սիրտը ճանաչել Աստծուն: [355] Այս ճանաչումը մի աղբյուր է, որից հոսում է ողջ զորությունը: Աստված ստեղծեց մարդուն, որ Նրա ամեն մի ընդունակությունը լինի աստվածային մտքի ընդունակությունը, և Նա միշտ ձգտում է համաձայնության բերել մարդկային միտքն աստվածայինի հետ: Նա մեզ առաջարկում է Քրիստոսի հետ համագործակցելու առավելությունը աշխարհին Իր շնորհը հայտնելու մեջ, որպեսզի աճող գիտելիքներ ստանանք երկնային կյանքի մասին: {ԲԱ 286.1}

Նայելով Յիսուսին՝ մենք Աստծո մասին ավելի պայծառ ու ավելի հստակ պատկերացում ենք կազմում, և դիտելով՝ փոխվում ենք: Բարությունը, սերը մերձավորների հանդեպ բնական հակում է դառնում: Մենք մի այնպիսի բնավորություն ենք ձևավորում, որը աստվածային բնավորության պատճենն է: Աճելով Նրա նմանությամբ՝ մենք մեծացնում ենք Աստծուն ճանաչելու մեր ունակությունը, ավելի ու ավելի ենք մտերմանում երկնային աշխարհի հետ և անընդհատ աճող ուժ ենք ունենում ստանալու հավիտենականության գիտելիքների և իմաստության հարստությունը: {ԲԱ 286.2}

Մեկ տաղանդ

Այն մարդը, որ մեկ տաղանդ ստացավ, «գնաց, գետինը փորեց և իր տիրոջ արծաթը թաքցրեց»: {ԲԱ 286.3}

Ամենափոքր պարգևն ունեցողն էր, որ թողեց իր տաղանդը չօգտագործված: Սա նախազգուշացում է բոլոր նրանց համար, ովքեր կարծում են, թե իրենց շնորհների քչության պատճառով ներելի է, որ չեն ծառայում Քրիստոսին: Եթե կարողանային մի մեծ բան անել, ի՞նչ ուրախությամբ գործի կանցնեին, բայց քանի որ նրանք միայն փոքր բաներով կարող են ծառայել, իրենց արդարացած են համարում ոչինչ չանելով: Սրանում նրանք սխալվում ենք: Տերն իր պարգևները բաշխելով՝ փորձում է բնավորությունը: Այն մարդը, որ չկամեցավ օգտագործել մեկ տաղանդը, ապացուցեց, որ ինքը անհավատարիմ տնտես է: Եթե նա հինգ տաղանդ էլ ստանար, կթաղեր դրանք այնպես, ինչպես թաղեց մեկը: Նրա մեկ տաղանդի սխալ օգտագործումը ցույց տվեց, որ նա արհամարհեց երկնային պարգևը: [356] {ԲԱ 286.4}

«Քիչ բանի մեջ հավատարիմը շատ բանի մեջ էլ հավատարիմ է» (Ղուկաս 16.10): Փոքր բաների կարևորությունը հաճախ անտեսվում է, որովհետև փոքր են, բայց դրանք մեծ դեր են խաղում գործնական կյանքում: Իրականում քրիստոնեական կյանքի մեջ ոչ մի անկարևոր բան չկա: Մեր բնավորության ձևավորումը վտանգի մեջ կլինի, քանի դեռ թերագնահատում ենք փոքր բաների կարևորությունը: {ԲԱ 287.1}

«Քիչ բանի մեջ անիրավը շատ բանի մեջ էլ անիրավ է»: Նույնիսկ ամենափոքր պարտականությունների մեջ իր անհավատարմությամբ մարդը կողոպտում է իր Արարչին Նրան հասանելիք ծառայության մեջ: Այս անհավատարմությունն անդրադառնում է նրա վրա: Նա ի վիճակի չի լինում ձեռք բերելու շնորհ և բնավորության ուժ, որոնք կարելի է ստանալ Աստծուն անմնացորդ նվիրվելու միջոցով: Ապրելով Քրիստոսից հեռու՝ նա ենթարկվում է սատանայի փորձություններին և սխալներ է գործում Իր Տիրոջ գործի մեջ: Քանի որ նա փոքր բաների մեջ ճիշտ սկզբունքով չի առաջնորդվում, նրան չի հաջողվում Աստծուն հնազանդվել մեծ գործերի մեջ, որոնք նա իր հատուկ աշխատանքն է համարում: Կյանքի աննշան մանրուքներում փայփայած թերություններն անցնում են ավելի կարևոր գործերի մեջ: Նա գործում է այն սկզբունքներով, որոնց ընտելացել է: Այսպիսով, կրկնվող գործողությունները ձևավորում են սովորությունները, սովորությունները՝ բնավորությունը, և բնավորությամբ վճռվում է մեր ճակատագիրն այս կյանքի և հավիտենականության համար: {ԲԱ 287.2}

Միայն փոքր բաների մեջ հավատարիմ գտնվելով՝ հոգին կարող է սովորել հավատարմորեն վարվել մեծ պատասխանատվության դեպքում: Աստված Դանիելին ու իր ընկերներին շփման մեջ բերեց Բաբելոնի մեծ մարդկանց հետ, որ այս հեթանոս մարդիկ ծանոթանան ճշմարիտ կրոնի սկզբունքներին: Ապրելով կռապաշտ մի ազգի մեջ՝ Դանիելը պետք է ներկայացներ Աստծո բնավորությունը: Ինչպե՞ս նա արժանացավ այդպիսի մեծ վստահության ու պատվի: Նրա հավատարմությունն էր փոքր բաներում, որ այդպիսին դարձրեց նրա ողջ կյանքը: Նա մեծարում էր Աստծուն ամենափոքր պարտականությունների մեջ, և Տերը համագործակցում էր նրա հետ: [357] Դանիելին և նրա ընկերներին Աստված «գիտություն և հանճար տվեց ամեն դպրությունում և իմաստությունում, և Դանիելը հասկանում էր ամեն տեսիլք և երազ» (Դանիել 1.17): {ԲԱ 287.3}

Ինչպես Աստված Դանիելին կանչեց վկայելու Իր մասին Բաբելոնի մեջ, այդպես էլ Նա մեզ կանչում է այսօր Իր վկաները լինելու այս աշխարհում: Նա կամենում է, որ մենք Իր արքայության սկզբունքները մարդկանց հայտնենք ինչպես կյանքի ամենամեծ, այնպես էլ ամենափոքր գործերում: {ԶԼ 288.1}

Քրիստոսն Իր երկրային կյանքում սովորեցրեց լուրջ ուշադրություն դարձնել փոքր բաների վրա: Փրկության մեծ գործը մշտապես ծանրացած էր Նրա հոգու վրա: Երբ Նա սովորեցնում և բժշկում էր, Նրա մտքի ու մարմնի բոլոր ուժերը ծայրաստիճան լարվում էին, բայց և այնպես Նա նկատում էր ամենահասարակ բաները կյանքում և բնության մեջ: Նա ամենաուսանելի դասերը քաղում էր բնության ամենապարզ բաներից և լուսաբանում Աստծո թագավորության մեծ ճշմարտությունները: [358] Նա չէր անտեսում Իր ամենահասարակ ծառաների կարիքները: Նրա ականջը լսում էր օգնության ամեն մի կանչ: Նա զգաց տառապյալ կնոջ հպումը ամբոխի մեջ, հավատի ամե- նաթեթև հպումն անգամ պատասխան ստացավ: Երբ Նա հարություն տվեց Յայրոսի աղջկան, ծնողներին հիշեցրեց, որ Նրան ուտելու որևէ բան տան: Երբ Իր ամենակարող զորությամբ Նա վեր կացավ գերեզմանից, Իր արժանապատվությունից ցածր չհամարեց ծալել ու խնամքով իր տեղը դնել այն պատանքը, որով Իրեն փաթաթել էին: {ԶԼ 288.2}

Մենք՝ որպես քրիստոնյաներ, կանչված ենք համագործակցելու Քրիստոսի հետ հոգիների փրկության համար: Մենք ուխտել ենք Նրան կատարելու այս գործը: Արհամարիել այս աշխատանքը՝ նշանակում է անհավատարմություն ցուցաբերել Քրիստոսի հանդեպ: Բայց այս գործը կատարելու համար մենք պետք է հետևենք Նրա օրինակին հավատարմորեն և ուշադրությամբ վերաբերվենք փոքր բաներին: Սա է հաջողության գաղտնիքը քրիստոնեական գործունեության ու ազդեցության ամեն մի ոլորտում: {ԶԼ 288.3}

Տերը կամենում է, որ Իր ժողովուրդը հասնի կատարելության բարձրագույն աստիճանին, որպեսզի կարողանա փառավորել Նրան՝ տիրանալով այն կարողություններին, որ Նա ուզում էր շնորհել: Աստծո շնորհի միջոցով մեզ տրված է ամեն բան, որպեսզի ցույց տանք, որ մենք ավելի լավ ծրագրերի համաձայն ենք գործում, քան Նրանք, որոնցով գործում է աշխարհը: Մենք պետք է մտքի, հասկացողության, հմտության և գիտելիքների մեջ գերազանցություն դրսևորենք, որովհետև հավատում ենք Աստծուն և մարդկանց սրտերի վրա ազդելու Նրա զորությանը: {ԶԼ 289.1}

Բայց Նրանք, ովքեր մեծ պարգևներ չունեն, չպետք է հուսահատվեն: Թող օգտագործեն այն, ինչ որ ունեն՝ հավատարմորեն հսկելով իրենց բնավորության թույլ կողմերը, և ձգտեն ուղղել դրանք աստվածային շնորհի միջոցով: Կյանքի յուրաքանչյուր գործի մեջ մենք պարտավոր ենք լինել հավատարիմ և նվիրված՝ ձևավորելով այնպիսի հատկանիշներ, որոնք ի վիճակի կդարձնեն մեզ կատարելու այդ աշխատանքը: Անփույթ սովորությունները պետք է վճռականորեն հաղթահարվեն: [359] Շատերը կարծում են, թե ամենակոպիտ սխալները կարող են արդարացնել մոռացկոտությամբ: Բայց մի՞թե Նրանք մյուսների նման օժտված չեն մտավոր ընդունակություններով: Ուրեմն Նրանք պետք է կարգի բերեն իրենց հիշողությունը: Մոռանալը մեղք է, անփույթ լինելը՝ նույնպես: Եթե դուք անփութորեն սովորություն եք ձևավորում, դուք կարող եք անտեսել ձեր սեփական հոգու փրկությունը և ի վերջո գտնել, որ պատրաստ չեք Աստծո արքայության համար: {ԶԼ 289.2}

Մեծ ճշմարտությունները պիտի կիրառվեն նաև փոքր բաներում: Գործնական կրոնը պետք է մտցվի առօրյա կյանքի փոքր պարտականությունների մեջ: Ցանկացած մարդու մեծագույն արժանիքն է՝ անվերապահորեն հնազանդվել Տիրոջ խոսքին: {ԲԱ 289.3}

Շատերը, քանի որ ուղղակիորեն կապված չեն որևէ կրոնական աշխատանքի հետ, կարծում են, թե իրենց կյանքն անօգուտ է, և իրենք ոչինչ չեն անում Աստծո արքայության մոտեցման համար: Բայց դա սխալ է: Եթե նրանց գործն այն է, որը ինչ-որ մեկը պետք է անի, նրանք չպետք է մեղադրեն իրենց անօգտակարության համար Աստծո մեծ ընտանիքում: Ամենահամեստ պարտականություններն անգամ չպիտի արհամարհվեն: Ցանկացած ազնիվ գործ օրհնություն է, և հավատարմությունն այդ գործում կարող է մարդուն պատրաստել ավելի պատասխանատու աշխատանքի համար: {ԲԱ 289.4}

Աստծո համար անձնվիրաբար կատարված ցանկացած աշխատանք, որքան էլ համեստ լինի, նույնքան ընդունելի է Նրան, որքան ամենամեծ ծառայությունը: Ոչ մի գոհաբերություն փոքր չէ, եթե դա արվում է անկեղծ սրտով և ուրախ հոգով: {ԲԱ 290.1}

Ուր էլ որ լինենք, Քրիստոսը պահանջում է կատարել մեզ ներկայացված պարտականությունը: Եթե դա տանն է, ապա սիրով ու լրջորեն հանձն առնել հաճելի մի տեղ դարձնել տունը: Եթե դուք մայր եք, դաստիարակեք ձեր երեխաներին Քրիստոսի համար: Սա նույնքան կարևոր է Աստծո համար, որքան ամբիոնի մոտ կանգնած ծառայողի աշխատանքը: Եթե ձեր պարտականությունը խոհանոցում է, աշխատեք լինել կատարյալ խոհարար: Պատրաստեք այնպիսի կերակուր, որ առողջարար է, սննդարար և ախորժելի: Եվ ինչպես կերակուր պատրաստելիս օգտագործում եք լավագույն մթերքները, հիշեք, որ այդպես էլ ձեր մտքերին պիտի տաք լավագույն խորհուրդները: Եթե ձեր գործը հող վարելն է կամ զբաղված եք որևէ այլ աշխատանքով, ձգտեք հաջողության տվյալ գործի մեջ: [360] Ձեր միտքը կենտրոնացրեք այն գործի վրա, որ անում եք: Ձեր բոլոր գործերի մեջ ներկայացրեք Քրիստոսին: Արեք այնպես, ինչպես Նա կաներ ձեր փոխարեն: {ԲԱ 290.2}

Որքան էլ փոքր լինի ձեր տաղանդը, Աստված տեղ ունի դրա համար: Իմաստնությամբ օգտագործված այդ մեկ տաղանդը կկատարի իր համար որոշված աշխատանքը: Հավատարիմ լինելով փոքր պարտականությունների մեջ՝ մենք պետք է աշխատենք գումարման ծրագրով, իսկ Աստված կաշխատի մեզ համար բազմապատկման ծրագրով: Այս փոքրերն ամեն-նարժեքավոր ազդեցությունները կդառնան Նրա գործի մեջ: {ԲԱ 290.3}

Թող կենդանի հավատը ոսկյա թելի նման անցնի նույնիսկ մեր ամենափոքր պարտականությունների կատարման միջով: Այդ դեպքում օրվա ողջ աշխատանքը կնպաստի քրիստոնեական աճին: Ուշադրության կենտրոնում կլինի Հիսուսը: Սերը Նրա հանդեպ կենարար ուժ կհաղորդի ձեռնարկված բոլոր գործերին: Այսպես տաղանդների ճիշտ օգտագործման միջոցով մենք կարող ենք ոսկյա շղթայով ինքներս մեզ կապել վերին աշխարհի հետ: Սա է ճշմարիտ սրբագործությունը, որովհետև սրբագործությունը առօրյա պարտականություններն ուրախությամբ կատարելու մեջ է՝ կատարյալ հնազանդությամբ Աստծո կամքին: {ԲԱ 290.4}

Բայց շատ քրիստոնյաներ սպասում են, որ մի ինչ-որ մեծ գործ ներկայացվի իրենց: Զանի որ չեն կարողանում բավականին լայն ասպարեզ գտնել՝ բավարարելու իրենց փառասիրությունը, նրանք թերանում են հավատարմորեն կատարել կյանքի սովորական

պարտականությունները: Սրանք նրանց անհետաքրքիր են թվում: Օրեցօր նրանք բաց են թողնում հնարավորությունները, որոնցով կարող էին ցույց տալ իրենց հավատարմությունը Աստծուն: Մինչ նրանք սպասում են մի որևէ մեծ գործի, կյանքն անցնում է, իսկ նպատակները չեն իրականացվում, աշխատանքը չի կատարվում: {ԲԱ 291.1}

Վերադարձված տաղանդներ

«Եվ շատ ժամանակից հետո գալիս է այն ծառաների տերը և նրանցից հաշիվ առնում»: Երբ Տերը հաշիվ պահանջի իր ծառաներից, յուրաքանչյուր տաղանդի շահույթն ուշադրությամբ կստուգվի: Կատարված աշխատանքը բացահայտում է կատարողի բնավորությունը: {ԲԱ 291.2}

Նրանք, ովքեր հինգ և երկու տաղանդ էին ստացել, վստահված պարզևները վերադարձրին ստացված եկամուտով: Այդ անելով՝ նրանք ոչ մի վարձք չեն պահանջում իրենց համար: [361] Նրանցը այն տաղանդներն են, որ տրվել են իրենց, նրանք ձեռք են բերել ուրիշ տաղանդներ, բայց ոչ մի շահույթ չէր լինի առանց կանխավճարի: Նրանք տեսան, որ կատարել են միայն իրենց պարտականությունը: Ներդրումը Տիրոջն էր, հետևաբար եկամուտն էլ էր Նրանը: Եթե Փրկիչը իր սերն ու շնորհը չպարզներ նրանց, նրանք սնանկացած կլինեին հավերժության համար: {ԲԱ 291.3}

Բայց երբ Տերը ստանում է տաղանդները, Նա հավանության է արժանացնում և վարձատրում աշխատողներին, կարծես բոլոր արժանիքները իրենցը լինեին: Նրա դեմքը ուրախություն ու բավականություն է արտահայտում: Նա լի է ցնծությամբ, որ կարող է օրհնություններ պարգևել նրանց: Ամեն մի ծառայության և ամեն մի զոհաբերության համար Նա վարձատրում է նրանց ոչ թե նրա համար, որ պարտք է, այլ որովհետև Նրա սիրտը լեփ-լեցուն է սիրով ու քնքշությամբ: {ԲԱ 291.4}

«Լավ, բարի և հավատարիմ ծառա,- ասում է Նա,- քիչ բաների վրա հավատարիմ էիր, ես քեզ շատ բաների վրա կդնեմ, մտիր քո տիրոջ ուրախությունը»: {ԲԱ 292.1}

Հավատարմությունը, հնազանդությունն Աստծուն և սիրուց դրդված ծառայությունն են արժանանում աստվածային հավանությանը: Սուրբ Հոգու ամեն մի մղում, որ մարդուն տանում է բարության և դեպի Աստված, նշվում է երկնային գրքերում, և Աստծո մեծ օրն այն աշխատողները, ում միջոցով Նա գործել է, կգովաբանվեն: {ԲԱ 292.2}

Նրանք կմտնեն Տիրոջ ուրախության մեջ, երբ Նրա թագավորության մեջ տեսնեն նրանց, ովքեր փրկվել են իրենց օժանդակությամբ: Եվ նրանք առավելություն կունենան մասնակցելու Նրա գործերին այնտեղ, քանի որ նրանք այստեղ արժանացան դրան՝ մասնակցելով Նրա աշխատանքին: Մեր բնավորությունն ու սուրբ ծառայությունը պետք է հիմա արտացոլեն այն, թե ինչ պետք է լինեք երկնքում: Քրիստոսն իր մասին ասաց. «Մարդի Որդին չեկավ, որ իրեն ծառայեն, այլ որ ինքը ծառայի» (Մատթեոս 20.28): Երկնքում Նրա աշխատանքը նույնն է, ինչ որ երկրի վրա էր: Այս աշխարհում Քրիստոսի հետ աշխատելու մեծ վարձքը Նրա հետ գալիք աշխարհում աշխատելու ավելի մեծ ուժն ու ավելի լայն հնարավորություններն են: [362] {ԲԱ 292.3}

«Եվ այն մեկ քանքար առնողն էլ մոտ եկավ և ասաց. Տեր ես ճանաչում էի քեզ, որ դու մի պինդ մարդ ես. հնձում ես, ուր որ չսերմեցիր, և հավաքում ես, ուր որ չփռեցիր: Ես վախենալով գնացի, թաքցրի քո տաղանդը գետնի մեջ. ահա քոնը առ»: {ԲԱ 292.4}

Այսպես մարդիկ արդարացում են Աստծո պարգևների արհամարհումը: Նրանք Աստծուն այնքան դաժան ու անգութ են համարում, որ կարծում են, թե Նա թաքուն հետևում է, որ իրենց սխալները տեսնելիս այցելի դատաստանով: Նրանք մեղադրում են Նրան, որ պահանջում է այն, ինչ երբեք չի տվել, որ հնձում է այնտեղ, ուր չի ցանել: {ԲԱ 292.5}

Շատ շատերը իրենց սրտերում մեղադրում են Աստծուն իբրև դաժան Տեր, որովհետև Նա պահանջում է իրենց ունեցվածքն ու ծառայությունը: Բայց մենք չենք կարող ոչինչ տալ Աստծուն, ինչը արդեն Նրանը չէ: «Ամեն բան քեզանից է,- ասում է Դավիթ թագավորը,- և քո ձեռքից ստացածը տվեցինք քեզ» (Ա Թագավորաց 29.14): Ամեն բան Աստծուն է ոչ միայն արարչությամբ, այլև փրկագնամբ: Այս և գալիք կյանքի բոլոր օրհնությունները մեզ են տրվում Գողգոթայի խաչի կնիքով: Հետևաբար այն մեղադրանքը, թե Աստված դաժան տեր է՝ հնձելով այնտեղ, ուր չի ցանել՝ կեղծիք է: {ԲԱ 293.1}

Տերը չի ժխտում չար ծառայի մեղադրանքը, որքան էլ այն անարդարացի է, բայց հիմնվելով հենց Նրա սեփական կարծիքի վրա՝ ցույց է տալիս, որ Նրա վարքագիծը ոչ մի արդարացում չունի: Նախատեսված են եղել միջոցներն ու ձևերը, որպեսզի տաղանդն օգտագործվեր և շահ բերեր տիրոջը: «Պետք էր,- ասաց Նա,- որ իմ արծաթը սեղանավորներին տայիր, և ես կգայի տոկոսով կառնեի իմը»: {ԲԱ 293.2}

Մեր երկնավոր Հայրը մեզնից պահանջում է ոչ ավել, ոչ պակաս, քան այն կարողությունների չափով, որ մեզ տվել է: Նա Իր ծառաների վրա այնպիսի բեռ չի դնում, որ Նրանք չկարողանան կրել: «Նա գիտի մեր կազմվածքը. հիշում է, որ հող ենք մենք» (Սաղմոս 103.14): Այն ամենը, ինչ Նա պահանջում է մեզնից, կարող ենք վերադարձնել աստվածային շնորհի միջոցով: [363] {ԲԱ 293.3}

«Ում որ շատ տրվեց, նրանից շատ կուզվի» (Ղուկաս 12.48): Մենք անհատապես պատասխանատու կլինենք այն բանի համար, թե ինչու ենք մագաչափ անգամ պակաս կատարել, քան կարող էինք: Տերը ճշգրտությամբ է գնահատում յուրաքանչյուր հնարավորությունն ծառայության համար: Չօգտագործված ընդունակությունները նույնպես հաշվի կառնվեն, ինչպես օգտագործվածները: Մենք պատասխանատու ենք Աստծո առջև այն ամենի համար, ինչ կարող էին դառնալ, եթե պարգևները ճիշտ օգտագործեինք: Մենք դատվելու ենք այն բանի համաձայն, թե ինչ էինք պարտավոր անել, բայց չարեցինք, որովհետև չօգտագործեցինք մեր ուժերը Աստծուն փառավորելու համար: Նույնիսկ եթե չկորցնենք էլ մեր հոգիները, հավիտենության մեջ կհասկանանք մեր պարգևների չօգտագործման հետևանքը: Բոլոր այն գիտելիքների և ընդունակությունների համար, որ կարող էինք ձեռք բերել, բայց չարեցինք, հավիտենական կորուստ ենք կրելու: {ԲԱ 293.4}

Բայց երբ մենք լիովին տրվում ենք Աստծուն և մեր գործի մեջ հետևում ենք Նրա ցուցումներին, Նա Ինքն է դառնում պատասխանատու այդ գործերի կատարման համար: Նա չի կամենում, որ կասկածի տակ առնենք մեր անկեղծ ջանքերի հաջողությունը:

Ամենահին չպետք է մտածենք անհաջողության մասին: Մենք պիտի համագործակցենք Մեկի հետ, Ով անհաջողություն չի ճանաչում: {ԲԱ 294.1}

Չպետք է խոսենք մեր սեփական տկարության և անկարողության մասին: Սա ցույց է տալիս անվստահություն Աստծո հանդեպ, Նրա խոսքի ժխտում: Երբ տրտնջում ենք մեր հոգսերի պատճառով կամ հրաժարվում այն պատասխանատվությունից, որ Նա մեզ կոչ է անում կրել, փաստորեն ասում ենք, որ Նա խիստ տեր է, որ պահանջում է մի բան, ինչի համար ուժ չի տվել: {ԲԱ 294.2}

Ծույլ ծառայի հոգին մենք հաճախ հակված ենք անվանել խոնարհություն: Բայց իսկական խոնարհությունը բոլորովին այլ բան է: Խոնարհ լինել՝ չի նշանակում, որ պետք է գաճաճ լինենք մտքով, ձգտումներից զուրկ և վախկոտ կյանքում՝ խուսափելով դժվարություններից, որ միգուցե չկարողանանք հաջողությամբ հաղթահարել: Իսկական խոնարհությունը Աստծո նպատակները կատարում է Նրա զորությունը կառչելով: {ԲԱ 294.3}

Աստված գործում է, ում միջոցով որ կամենում է: Երբեմն Նա ամենամեծ գործն անելու համար ընտրում է ամենահամեստ մարդուն, որովհետև Նրա զորությունը հայտնվում է մարդկանց տկարության մեջ: [364] Մենք ունենք մեր չափանիշը, որի միջոցով որոշում ենք մեծ կամ փոքր բաները, բայց Աստված չի գնահատում մեր չափանիշի համաձայն: Չպետք է ենթադրենք, որ այն, ինչ մեծ է մեզ համար, պետք է մեծ լինի նաև Աստծո համար, կամ ինչը փոքր է մեզ համար, պիտի փոքր լինի նաև Նրա համար: Մեր պարտականությունը չէ որոշել, թե ինչ տաղանդներ պետք է ունենանք կամ թե ինչ գործ պետք է ընտրենք: Մենք պարտավոր ենք վերցնելու այն բեռը, որ Աստված է նշանակում՝ կրելով դրանք հանուն Նրա, և միշտ Նրա մոտ գնալ հանգստանալու: Ինչպիսին էլ լինի մեր աշխատանքը, Աստված փառավորվում է սրտանց, ուրախ ծառայությամբ: Նա գոհանում է, երբ մենք անցնում ենք մեր պարտականություններիս երախտագիտությամբ՝ ուրախանալով, որ արժանացել ենք լինելու Նրա գործակիցները: {ԲԱ 294.4}

Հետ վերցված տաղանդը

Ծույլ ծառայի դատավճիռը եղավ՝ «Առեք դրանից տաղանդը և տվեք տասը տաղանդ ունեցողին»: Այստեղ, ինչպես նաև հավատարիմ ծառայի վարձատրության մեջ, ցույց է տրվում ոչ միայն վերջնական դատավճիռը, այլև հատուցման աստիճանական ընթացքն այս կյանքում: Ինչպես բնական, այնպես էլ հոգևոր աշխարհում, չօգտագործված ամեն մի ուժ կթուլանա և կկորչի: Գործելը կյանքի օրենքն է, ծուկությունը՝ մահ: «Ամեն մեկին տրված է Հոգու հայտնությունը օգտի համար» (Ա Կորնթացիս 12.7): Սուրբ Հոգու պարգևներն ավելանում են, երբ դրանք օգտագործվում են ուրիշներին օրհնություն տալու համար: Բայց սահմանափակվելով ինքնածառայությամբ՝ դրանք նվազում և ի վերջո վերանում են: Նա, ով հրաժարվում է տալ այն, ինչը ստացել է, ի վերջո կհայտնաբերի, որ ոչինչ չունի: Նա ընտրում է այն ընթացքը, որն անխուսափելիորեն դադարեցնում է ունակությունների զարգացումը և ի վերջո ոչնչացնում է դրանք: {ԲԱ 295.1}

Ոչ ոք չպետք է կարծի, թե կարող է ապրել եսասիրական կյանքով, և ծառայելով իր անձնական շահերին՝ մոռնել իր Տիրոջ ուրախության մեջ: Նրանք չեն կարող մասնակցել անձնուրաց սիրո ուրախությանը: Նրանք պիտանի չեն լինի երկնային բնակարաններին

[365], չեն կարողանա գնահատել սիրո այն մաքուր մթնոլորտը, որ լցնում է երկինքը: Հրեշտակների ձայներն ու Նրանց քնարների մեղեդին չեն գոհացնի Նրանց: Երկնքի գիտությունը Նրանց միայն առեղծված կթվա: {ԲԱ 295.2}

Մեծ դատաստանի օրը Նրանց, ովքեր չեն աշխատել Քրիստոսի համար, ովքեր անհոգ ապրել են՝ չկրելով ոչ մի պատասխանատվություն, մտածելով միայն իրենց մասին, գոհացնելով իրենց՝ ողջ երկրի Դատավորը կդասի այն մարդկանց շարքին, ովքեր չարություն են գործել: Նրանք արժանի են նույն դատավճռին: {ԲԱ 295.3}

Շատ կոչեցյալ քրիստոնյաներ արհամարհում են Աստծո պահանջները և դրանում ոչ մի վատ բան չեն տեսնում: Նրանք գիտեն, որ հայիոյողները, մարդասպանները, շնացողները արժանի են պատժի, իսկ ինչ վերաբերում է իրենց, ապա իրենք հաճույք են ստանում կրոնական արարողություններից: Նրանք սիրում են լսել Ավետարանի քարոզը, դրա համար էլ իրենց քրիստոնյաներ են համարում: Թեև Նրանք անց են կացրել կյանքը՝ հոգալով միայն իրենց մասին, բայց նույնքան կգարմանան, որքան առակի անհավատարիմ ծառան, երբ լսեն այս վճիռը. «Առեք դրանից տաղանդը»: Հրեաների նման, Նրանք իրենց օրհնությունների վայելքը շփոթում են դրանց օգտագործման հետ: {ԲԱ 296.1}

Մարդիկ, ովքեր արդարացնում են իրենց անգործությունը քրիստոնեական աշխատանքում, պատճառաբանում են, թե ի վիճակի չեն աշխատելու: Բայց մի՞թե Աստված Նրանց այդքան անընդունակ է ստեղծել: Ոչ, երբեք: Այս անկարողությունն առաջացել է իրենց իսկ անգործությունից և ամրագրվել ու հավերժացվել իրենց կանխամտածված ընտրությամբ: Արդեն իրենց սեփական բնավորությունից Նրանք հասկանում են դատավճռի արդյունքը. «Առեք դրանից տաղանդը»: Մշտապես արհամարհելով օգտագործել իրենց տաղանդները՝ Նրանք վշտացնում են Սուրբ Հոգուն, Ով միակ լույսն է: «Այն անպիտան ծառային հանեցեք դոսի խավարը»՝ այս դատավճիռը երկինքը հաստատում է՝ ելնելով այն ընտրությունից, որ իրենք են արել հավիտենականության համար: [366] {ԲԱ 296.2}

Գլուխ 26 - Անհրաժ մամոնայով ձեռքբերված բարեկամներ

Ըստ Ղուկասի 16.1-9:

Քրիստոսի գալուստը եղավ այն ժամանակ, երբ գերիշխում էին աշխարհային հետաքրքրությունները: Մարդիկ գերաասում էին ժամանակավորը հավերժականից, ապագայի պահանջները զոհում էին ներկա գործերի համար: Նրանք իրականությունը շփոթել էին պատրանքի հետ, իսկ պատրանքը՝ իրականության: Նրանք հավատով չէին տեսնում անտեսանելի աշխարհը: Սատանան այս կյանքի իրականությունն այնքան գրավիչ ու կլանող էր ներկայացրել նրանց, որ տրվել էին նրա գայթակղություններին: {ԲԱ 297.1}

Քրիստոսն եկավ փոխելու այս իրավիճակը: Նա փորձում էր ցրել այն կախարդանքը, որով մարդիկ հրապուրվել և թակարդն էին ընկել: Իր ուսուցման մեջ Նա փորձում էր իրենց տեղեկում դնել երկնքի ու երկրի պահանջները, մարդկանց մտքերը դարձնել ներկայից դեպի ապագան: Նա կոչ արեց նրանց նախապատրաստվել հավիտենությանը՝ հրաժարվելով իրենց ժամանակավոր ձգտումներից: {ԲԱ 297.2}

«Մի հարուստ մարդ կար,- ասաց Նա,- որ մի տնտես ուներ, և նրանից գանգատ եղավ նրան, իբր թե նա վատնում է նրա ստացվածքը»: Հարուստն իր ողջ ունեցվածքը տվել էր այս ծառայի ձեռքը, բայց ծառան անհավատարիմ էր, և տերը համոզվեց, որ նա իրեն շարունակ կողոպտել է: [367] Նա որոշեց այլևս իր մոտ չպահել նրան և նրանից հաշվետվություն պահանջեց: «Սա ի՞նչ է,- ասաց Նա,- որ ես լսում եմ քեզից. տուր քո տնտեսության հաշիվը, որովհետև այլևս չես կարող տնտես լինել»: {ԲԱ 297.3}

Գործից զրկվելու հեռանկարն իր առջև՝ տնտեսն ընտրության երեք ճանապարհ էր տեսնում: Նա կամ պիտի աշխատեր, կամ մուրար, կամ սովից մեռներ: Եվ նա ասաց ինքն իրեն. «Ի՞նչ անեմ, որ իմ տերը տնտեսությունը ինձնից առնում է. հերկել չեմ կարող, մուրալ ամաչում եմ: Գիտեմ ինչ կանեմ, որ երբ տնտեսությունից դուրս գամ, ինձ ընդունեն իրենց տները: Եվ իր տիրոջ պարտականներին մեկ-մեկ իր մոտ կանչեց և ասաց առաջինին. Ինչքա՞ն ես պարտական իմ տիրոջը: Նա էլ ասաց. Հարյուր մար ձեթ. և նրան ասաց. Առ գիրդ, և նստի՛ր՝ շուտ գրի՛ր հիսուն: Հետո մյուսին ասաց. Դո՛ւ ինչքան ես պարտական. նա էլ ասաց. Հարյուր քոռ ցորեն. և նրան ասաց. Առ գիրդ և գրի՛ր ութսուն»: {ԲԱ 297.4}

Այս անհավատարիմ ծառան ուրիշներին էլ մասնակից արեց իր անազնվությանը: Նա խաբեց իր տիրոջը հոգուտ նրանց, և, այս օգնությունն ընդունելով՝ նրանք իրենց վրա պարտավորություն վերցրին ընդունելու նրան իրենց տները որպես բարեկամ: {ԲԱ 298.1}

«Եվ տերը գովեց անհրաժ տնտեսին, որ իմաստությունով գործեց»: Աշխարհիկ մարդը գովեց այն մարդու ճարակությունը, որ խաբեց իրեն: Բայց հարուստի գովասանքը Աստծո գովասանքը չէ: {ԲԱ 298.2}

Քրիստոսը չգովաբանեց անհրաժ տնտեսին, այլ օգտագործեց բոլորին հայտնի մի դեպք՝ լուսաբանելու համար այն դասը, որ կամենում էր սովորեցնել: «Անհրաժ մամոնայից բարեկամներ արեք ձեզ համար,- ասաց Նա,- որ երբ սնանկանաք, հավիտենական բնակարանների մեջ ընդունեն ձեզ»: [368] {ԲԱ 298.3}

Փարիսեցիները մեղադրում էին Փրկչին մաքսավորների և մեղավորների հետ շփվելու համար: Բայց Նրա հետաքրքրությունն այդ մարդկանց հանդեպ չէր պակասում, ոչ էլ նրանց փրկելու ջանքերն էին դադարում: Նա տեսնում էր, որ նրանց իրենց զբաղմունքն էր փորձության մեջ գցում: Նրանք շրջապատված էին չարության դրոշմ գայթակղություններով: Առաջին սխալ քայլը հեշտ էր կատարել, որին հետևում էր սրընթաց անկում դեպի ավելի մեծ անազնվության ու ավելի շատ հանցանքների: Քրիստոսն ամեն կերպ ջանում էր շահել նրանց ավելի բարձր նպատակների ու ազնիվ սկզբունքների համար: Այս նպատակն ուներ Նա իր մտքում, երբ պատմեց անհավատարիմ տնտեսի մասին: Մաքսավորների մեջ հենց այդպիսի մի դեպք էր պատահել, ինչպիսին ներկայացված էր առակում, և Քրիստոսի նկարագրության մեջ նրանք ճանաչեցին իրենց սեփական գործելակերպը: Նրանց ուշադրությունը գերվեց, և իրենց անազնիվ գործերի նկարագրումից նրանցից շատերը հոգևոր ճշմարտության դաս առան: {ԲԱ 298.4}

Առակը, սակայն, ասվեց ուղղակիորեն աշակերտներին: Նրանց էր առաջինը տրված ճշմարտության թթմորը և նրանց միջոցով պիտի հասներ ուրիշներին: Քրիստոսի խրատներից շատ բաներ աշակերտները սկզբում չէին հասկանում, և հաճախ թվում էր, թե Նրա դասերը գրեթե մոռացվել են: [369] Բայց Սուրբ Հոգու ազդեցության տակ այս ճշմարտությունները հետագայում վերհիշվեցին հստակությամբ և աշակերտների միջոցով դրանք վառ կերպով ներկայացվում էին նորադարձ- ներին, ովքեր միանում էին եկեղեցուն: {ԲԱ 299.1}

Եվ Փրկիչը դիմում էր նաև փարիսեցիներին: Նա չէր կորցնում այն հույսը, որ գուցե նրանք զգան իր խոսքերի ուժը: Շատերը խորապես ազդվել էին, ու եթե լսեին Սուրբ Հոգով ներկայացված ճշմարտությունը, կհավատային Քրիստոսին: {ԲԱ 299.2}

Փարիսեցիները փորձեցին հեղինակագրկել Քրիստոսին՝ մեղադրելով Նրան այն բանում, որ շփվում է մաքսավորների ու մեղավորների հետ: Հիմա Նա շուռ է տալիս նախատիքը այս մեղադրողների վրա: Այս տեսարանը, որ տեղի էր ունեցել մաքսավորների հետ, Նա բացում է փարիսեցիների առջև՝ ներկայացնելով միաժամանակ և՛ նրանց գործելաձևը, և՛ այն միակ ճանապարհը, որով նրանք կարող էին քավել իրենց սխալները: {ԲԱ 299.3}

Անհավատարիմ ծառային իր տիրոջ բարիքները վստահված էին բարի նպատակներով, բայց Նա օգտագործել էր դրանք իր համար: Այդպես էլ Իսրայելը: Աստված ընտրել էր Աբրահամի սերունդը: Իր հզոր բազուկով Նա ազատել էր նրանց Եգիպտոսի գերությունից: Նա դարձրել էր նրանց սրբազան ճշմարտության պահապաններ աշխարհին օրհնելու համար: Նա ընտրել էր նրանցից մարգարեներ, որ լույսը հաղորդեին մյուսներին: Բայց Նրա տնտեսներն օգտագործել էին այս պարգևները իրենց հարստացման ու մեծարման համար: {ԲԱ 299.4}

Փարիսեցիները, համակված մեծամտությամբ ու ինքնար- դարությամբ, չարաշահում էին այն բարիքները, որ Աստված փոխ էր տվել նրանց՝ օգտագործելու իր փառքի համար: {ԲԱ 300.1}

Առակում ծառան ոչ մի նախապատրաստություն չէր արել ապագայի համար: Այն բարիքները, որ վստահված էին իրեն ուրիշների բարօրության համար, Նա օգտագործել

Եր իր անձի համար՝ մտածելով միայն ներկայի մասին: Եթե տնտեսությունը իրենից վերցնեին, նա սեփական ոչինչ չէր ունենա: Բայց նրա տիրոջ բարիքները դեռևս նրա ձեռքին էին, և նա որոշեց դրանք օգտագործել՝ ապահովելու իր ապագա կարիքները: [370] Այս անելու համար նա պետք է գործեր նոր ծրագրով: Իր համար հավաքելու փոխարեն՝ նա պետք է բաժաներ ուրիշներին: Այդպես նա կարող էր ձեռք բերել բարեկամներ, ովքեր, երբ նա վտարվեր, կընդունեին իրեն: Նույնն էր նաև փարիսեցիների հետ: Շուտով նրանցից պիտի վերցվեր տնտեսությունը, և նրանց կոչ էր արվում պատրաստություն տեսնել ապագայի համար: Միայն ուրիշների բարօրությունը փնտրելով՝ նրանք կարող էին բարելավել իրենց վիճակը: Միայն Աստծո պարգևներն այս կյանքում կիսելով՝ նրանք կարող էին պատրաստվել հավիտենությանը: {ԶԲ 300.2}

Առաքյալ պատմելուց հետո Քրիստոսն ասաց. «Այս աշխարհի որդիք լույսի որդիներից իմաստուն են իրենց ցեղի մեջ»: Այսինքն՝ աշխարհիկ իմաստուններն իրենց ծառայելու մեջ ավելի մեծ իմաստություն ու եռանդ են դրսևորում, քան Աստծո այսպես կոչված զավակները՝ Նրան ծառայելու գործում: Այդպես էր Քրիստոսի օրերում: Այդպես է նաև այսօր: Տեսեք, թե ինչպիսին է շատերի կյանքը, ովքեր իրենց քրիստոնյաներ են համարում: Տերը նրանց օժտել է ընդունակություններով, ուժով և ազդեցությամբ, նրանց փող է վստահել, որպեսզի կարողանան աշխատակցել Իր հետ փրկության մեծ գործում: Նրա բոլոր պարգևները պիտի օգտագործվեն մարդկության բարօրության և տանջվածներին ու կարիքավորներին օգնելու համար: Մենք պարտավոր ենք կերակրել սովածներին, հագցնել մերկերին, հոգ տանել որբեկանների ու որբերի մասին, ծառայել դժբախտներին ու ճնշվածներին: Աստված երբեք նկատի չի ունեցել, որ այդքան համատարած թշվառություն լինի այս աշխարհում: Նա երբեք նկատի չի ունեցել, որ մեկն ապրի առատության ու ճոխության մեջ այն ժամանակ, երբ մյուսների երեխաներն աղաղակում են սովից: Կյանքի սովորական անհրաժեշտությունից ավելի մեծ ու ավելի շատ միջոցներ են վստահված մարդուն՝ բարիք գործելու և օրհնություն լինելու մարդկությանը: Տերն ասում է. «Ձեր ստացվածքը ծախեցեք ու ողորմություն տվեք» (Ղուկաս 12.33): «Առատաձեռն և կարոտներին հաղորդող» եղեք: (Ա Տիմոթեոս 6.18): «Երբ որ հացկերություն ես անում, կանչիր աղքատներին, խեղերին, կաղերին, կույրերին» (Ղուկաս 14.13): «Լուծիր անիրավության կապանքները», «բաց արա լուծի կոշկոռները», «ջարդվածներին ազատ թող տուր», «ամեն տեսակ լուծ կոտրեցեք»: «Հացդ կտրիր, տուր սովածին», «թափառական խեղճերին տար տունդ»: [371] «Երբ որ մի մերկ տեսնես, հագցրու նրան»: «Կարոտի հոգին կշտացրու» (Եսայիա 58.6,7,10): «Գնացեք ողջ աշխարհը, ավետարանը քարոզեցեք ամեն արարածի» (Մարկոս 16.15): Սրանք են Տիրոջ պատվերները: Կատարո՞ւմ են, արդյոք, այս աշխատանքը քրիստոնյա կոչեցյալների վիթխարի զանգվածները: {ԶԲ 300.3}

Ավա՛ղ, որքա՛ն շատերն են յուրացնում Աստծո պարգևները: Որքա՛ն շատերն են ավելացնում տունը տան վրա, հողը հողի վրա: Որքա՛ն շատերն են փողը ծախսում հաճույքների, ախորժակի բավարարման, վեհաշուք տներ, կահույք և հագուստ գնելու համար: Մինչդեռ նրանց դրացիները մատնված են թշվառության ու հանցագործության, հիվանդության ու մահվան: Հազարավորները կորչում են առանց խղճահար հայացքի, առանց մի կարեկցական խոսքի կամ արարքի: {ԶԲ 301.1}

Մարդիկ հանցավոր են Աստծուն կողոպտելու մեջ: Նրանց միջոցների եսասիրաբար օգտագործումը կողոպտում է Աստծուց Նրա փառքը, որ պիտի վերադառնար Նրան տառապյալ մարդկությանն օգնելու և հոգիների փրկության միջոցով: Նրանք շորթում են Նրա կողմից իրենց վստահված բարիքները: [372] Տերը հայտարարում է. «Ես կմոտենամ ձեզ դատաստանի համար, և ես ժիր վկա կլինեմ... նրանց դեմ. նաև վարձկանի վարձը, որբնայրիին ու որբին գրկողներին, և օտարականին ճնշողներին»: «Մի՞թե մարդ Աստված կխաբի, որ դուք ինձ խաբում եք. բայց դուք ասում եք, ի՞նչ բանում ենք քեզ խաբում. տասանորդում և ընծայում: Անեծքով դուք անիծված եք, որովհետև դուք ինձ խաբում եք բոլոր ազգի» (Մաղաքիա 3.5,8): «Ուրեմն հիմա, ով հարուստներ,... ձեր հարստությունը փտել է, և ձեր հանդերձները ցեցի կերակուր եղան. նրանց ժանգը վկա կլինի ձեր դեմ,... դուք գանձեր դիզեցիք հետին օրերում»: «Երկրի վրա փափուկ ապրեցիք և զբոսնեցիք»: «Ահա այն մշտականների վարձքը, որ ձեր արտերը հնձել են, և որ դուք գրկել եք. աղաղակում է, և հնձողների աղաղակները հասան գորությանց Տիրոջ ականջը» (Հակոբոս 5.1-3,5,4): {քս 301.2}

Ամեն մեկից կապահանջվի հետ վերադարձնել իրեն վստահված պարգևները: Վերջնական դատաստանի օրը մարդկանց դիզած հարստությունը ոչ մի արժեք չի ունենա նրանց համար: Նրանք ոչինչ չունեն, որ իրենց սեփականը համարեն: {քս 302.1}

Նրանք, ովքեր իրենց կյանքն անց են կացնում աշխարհիկ գանձեր կուտակելով, ավելի քիչ իմաստություն են ցուցաբերում, ավելի քիչ են մտածում ու հոգ տանում իրենց հավիտենական բարօրության համար, քան անհավատարիմ տնտեսն իր երկրային ապահովության համար: Այս լույսի զավակներ կոչեցյալներն ավելի քիչ իմաստուն են, քան այս աշխարհի որդիներն՝ իրենց սերնդի մեջ: Սրանք այն մարդիկ են, ում մասին մարգարեն ասում է դատաստանի մեծ օրվա իր տեսիլքի մեջ. «Այն օրը մարդ կզցի իր արծաթի կուռքերն ու ոսկի կուռքերը, որ շինել են նրա համար, որ երկրպագություն անեն, խլուրդների մոտ և չղջիկների մոտ. Որ մտնի ապառաժների ծակերը և վեմերի ծերպերը Տիրոջ վախի երեսից և նրա վեհափառության մեծությունից» (Եսայիա 2.20,21): [373] {քս 302.2}

«Անիրավ մամոնայից բարեկամներ արեք ձեզ համար,- ասաց Քրիստոսը,- որ երբ որ պակասվեք, հավիտենական բնակարանների մեջ ընդունեն ձեզ»: Աստված, Քրիստոսը և իրեշտակները, բոլորը ծառայում են վշտացածներին, տանջվողներին և մեղավորներին: Հանձնվեք Աստծուն այս գործի համար, օգտագործեք Նրա պարգևները այս նպատակի համար և կընկերակցեք երկնային Էակներին: Ձեր սիրտը ներդաշնակ կտրոփի նրանց սրտերի հետ: Դուք նրանց կնմանվեք բնավորությամբ: Հավիտենական բնակարաններում ապրող այս Էակները ձեզ համար օտար չեն լինի: Երբ երկրավոր բաներն անցնեն, երկնային դարպասների պահապանները ձեզ բարի գալուստ կմաղթեն: {քս 302.3}

Եվ այն միջոցները, որ օգտագործվել են ուրիշների օրհնության համար, եկամուտ կբերեն: ճիշտ օգտագործված հարստությունը շատ մեծ բարիք կգործի: Հոգիներ կշահվեն Քրիստոսի համար: Նա, ով իր կյանքն ապրում է Քրիստոսի կամքի համաձայն, Աստծո արքունիքում կտեսնի նրանց, ում համար երկրի վրա աշխատել է ու զոհել: Փրկագնվածները երախտագիտությամբ կհիշեն նրանց, ովքեր նպաստել են իրենց

փրկությանը: Չափազանց գեղեցիկ կլինի երկինքը նրանց համար, ովքեր հավատարիմ են եղել հոգիների փրկության գործում: {ԲԱ 303.1}

Այս առակի դասը բոլորի համար է: Ամեն ոք պատասխանատվություն է կրելու Քրիստոսի միջոցով իրեն տրված շնորհի համար: Կյանքը անչափ կարևոր է և չպետք է կլանվի ժամանակավոր կամ երկրային գործերով: Տերը կամենում է, որ մենք հաղորդենք ուրիշներին այն, ինչ հավիտենական ու անտեսանելի հաղորդում են մեզ: {ԲԱ 303.2}

Ամեն տարի միլիոնավոր մարդիկ մեկընդմիջտ հեռանում են կյանքից՝ չգուշացված և չփրկված: Ժամ առ ժամ մեր խայտաբղետ կյանքում հնարավորություններ են բացվում մեր առջև գտնելու և փրկելու հոգիներին: Այս հնարավորություններն անընդհատ գալիս ու գնում են: Աստված ուզում է, որ մենք լավագույն ձևով օգտվենք դրանցից: Անցնում են օրերը, շաբաթները, ամիսները, մենք ունենք մեկ օր, մեկ շաբաթ, մեկ ամիս ավելի պակաս մեր գործերը կատարելու համար: [374] Եվս մի քանի տարի, և այն ձայնը, որին պատասխանելուց չենք կարող հրաժարվել, կասի մեզ. «Տուր քո տնտեսության հաշիվը»: {ԲԱ 303.3}

Քրիստոսը կոչ է անում յուրաքանչյուրին մտածելու: Ազնիվ հաշվարկ արեք: Մի նժարի վրա դրեք Հիսուսին, հավիտենական գանձը, կյանքը, ճշմարտությունը, երկինքը և Քրիստոսի ուրախությունը փրկված հոգիների համար, իսկ մյուս նժարի վրա՝ այն բոլոր հրապուրանքները, որ աշխարհը կարող է տալ: Մի նժարի վրա դրեք ձեր սեփական հոգու և այն հոգիների կորուստը, որոնց փրկությանը կարող էիք օժանդակել, մյուս նժարին՝ ձեր և մյուսների կյանքը, որ չափվում է Աստծո կյանքով: Մտածեք ներկա և հավիտենական կյանքի մասին: Մինչ դուք զբաղված եք սրանով, Քրիստոսն ասում է. «Ի՞նչ օգուտ է մարդի, եթե բոլոր աշխարհը ստանա՝ և իր անձը կորցնի» (Մարկոս 8.36): {ԲԱ 303.4}

Աստված կամենում է, որ մենք երկրային փոխարեն ընտրենք երկնայինը: Նա մեր առջև բացում է երկնային ներդրման հնարավորությունները: Նա կցանկանար խրախուսել մեր վսեմ նպատակները, պաշտպանել մեր ամենաընտիր գանձերը: Նա հայտարարում է. «Ես մարդին մաքուր ոսկուց ավելի պատվական պիտի անեմ և հողեղենին՝ Ուփրի գանձից» (Եսայիա 13.12): Երբ այն հարստությունը, որ ցեցը ուտում, և ժանգն ապականում է, ոչնչացվի, Քրիստոսի հետևորդները կարող են ցնծալ իրենց երկնային գանձով՝ հարուստություն, որ չի կորչում: {ԲԱ 304.1}

Քրիստոսի փրկվածների բարեկամությունն ավելի լավ է, քան աշխարհի բոլոր բարեկամությունները: Աշխարհի ամե- նավեհաշուք պալատը մտնելու անցաթղթից ավելի լավ է անցաթուղթը երկնային այն բնակարանների համար, որ Տերը գնացել է պատրաստելու: Եվ աշխարհի բոլոր գովեստներից ավելի լավ կլինեն այն խոսքերը, որ Փրկիչը կասի իր հավատարիմ ծառաներին. «Եկեք, ով իմ հոր օրինածներ, ժառանգեցեք աշխարհի սկզբից ձեզ համար պատրաստված թագավորությունը» (Մատթեոս 25.34): {ԲԱ 304.2}

Նրանց, ովքեր վատնել են իր բարիքները, Քրիստոսը դեռևս հնարավորություն է տալիս ապահովելու մնայուն հարստություններ: Նա ասում է. «Տվեք և կտրվի ձեզ»: «Ձեզ համար չինացող քսակներ շինեցեք, անպակաս գանձ՝ երկնքում, որտեղ գող չի մոտենում, և ոչ էլ ցեց է ապականում»: [375] (Ղուկաս 6.38, 12.33): «Ներկա աշխարհի

հարուստներին պատվիրիր... բարի գործեն, բարի գործերով հարստանան, առատաձեռն և կարողներին հաղորդ լինեն: Իրենց անձերի համար բարի հիմ գանձեն հանդերձյալի համար, որ հավիտենական կյանք ձեռք բերեն» (Ա Տիմոթեոս 6.17-19): {ք 304.3}

Ուստի թող ձեր ունեցվածքը նախօրոք գնա երկինք: Ձեր գանձերը դիզեք Աստծո գահի մոտ: Ապահովեք ձեր իրավունքը Քրիստոսի անքննելի հարստություններին տիրանալու համար: «Անիրավ մամոնայից բարեկամներ արեք ձեզ համար, որ երբ որ պակասվեք, հավիտենական բնակարանների մեջ ընդունեն ձեզ»: [376] {ք 305.1}

Գլուխ 27 - Ո՞վ է իմ ընկերը

Ըստ Դուկասի 10.25-37:

«Ո՞վ է իմ ընկերը» հարցը հրեաների մեջ անվերջանալի վիճաբանություն էր առաջացնում: Նրանք ոչ մի կասկած չունեին հեթանոսների և սամարացիների վերաբերյալ: Սրանք օտարականներ ու թշնամիներ էին: Բայց որտե՞ղ պիտի լինեին սահմանագիծն իրենց ազգի մարդկանց և հասարակության տարբեր խավերի միջև: Բահանաները, վարդապետներն ու ծերերը ո՞ւմ պիտի համարեին ընկեր: Նրանք անց էին կացնում իրենց կյանքը շարունակական ծեսերի մեջ, որպեսզի մաքրեին իրենց: Տգետ ու անհոգ բազմության հետ շփումը, ինչպես նրանք սովորեցնում էին, այնպիսի պղծություն էր, որ տանջալից ջանքեր էր պահանջում մաքրվելու համար: Մի՞թե «անմաքուրներին» նրանք պետք է ընկերներ համարեին: {ԲԱ 306.1}

Այս հարցին Քրիստոսը պատասխանեց բարի սամարացու առակով: Նա ցույց տվեց, որ մեր ընկերը սոսկ նա չէ, ով պատկանում է մեր եկեղեցուն կամ հավատին: Դա ոչ մի առնչություն չունի ռասայի, գույնի կամ դասակարգային տարբերության հետ: Մեր ընկերն է յուրաքանչյուր անձնավորություն, որ մեր օգնության կարիքն է զգում: Մեր ընկերն է ամեն մի մարդ, որ վիրավորված ու վնասված է ոսոխի կողմից: Մեր ընկերն է ամեն ոք, ով Աստծո սեփականությունն է: [377] {ԲԱ 306.2}

Բարի սամարացու առակով Քրիստոսը պատասխանեց օրենքի վարդապետի տված հարցին: Երբ Փրկիչը սովորեցնում էր, «մեկ օրինական վեր կացավ, նրան փորձում էր՝ ասելով. Վարդապետ, ի՞նչ գործեմ, որ հավիտենական կյանքը ժառանգեմ»: Փարիսեցիներն առաջարկել էին օրինականին տալու այդ հարցը այն հույսով, որ Յիսուսին բռնացնեին իր խոսքերի մեջ, և անհամբերությամբ սպասում էին Նրա պատասխանին: Բայց Փրկիչը վիճաբանության մեջ չմտավ: Նա պատասխանը պահանջեց հարց տվողից: «Օրենքումս ի՞նչ է գրված,- հարցրեց Նա,- ինչպե՞ս ես կարդում»: Հրեաները դեռևս մեղադրում էին Հիսուսին, որ Նա թեթևամտությամբ է վերաբերվում Սինա լեռան վրա տրված օրենքին, բայց Նա փրկության հարցը կապեց Աստծո պատվիրանների հետ: {ԲԱ 306.3}

Օրինականն ասաց. «Սիրիր քո Տեր Աստծուն քո բոլոր սրտով, քո բոլոր հոգով, քո բոլոր զորությունով, և քո բոլոր մտքով. և քո ընկերոջը՝ քո անձի պես»: «Ուղիղ պատասխանեցիր,- ասաց Քրիստոսը,- այդ արա, և կապրես»: {ԲԱ 307.1}

Օրինականը չէր բավարարվում փարիսեցիների վիճակով ու գործով: Նա ուսումնասիրում էր գրքերը դրանց ճշմարիտ իմաստը հասկանալու փափագով: Հետաքրքրությունից դրդված՝ նա անկեղծորեն հարցրեց. «Ի՞նչ գործեմ»: Օրենքի պահանջներին վերաբերող իր պատասխանում նա շրջանցեց բոլոր ծիսական արարողությունները: Նա դրանց ոչ մի արժեք չտվեց, այլ ներկայացրեց երկու մեծ սկզբունքները, որոնց վրա հիմնված են օրենքն ու մարգարեները: Հավանություն տալով այդ պատասխանին՝ Փրկիչը առավելություն ձեռք բերեց փարիսեցիների համեմատ: Նրանք չկարողացան մեղադրել Նրան այն բանի հաստատման համար, որ տվել էր օրենքի մեկնաբանը: {ԲԱ 307.2}

«Այդ արա, և կապրես», - ասաց Քրիստոսը: Իր ուսուցման մեջ Նա միշտ օրենքը ներկայացնում էր որպես աստվածային միասնություն՝ ցույց տալով, որ անհնարին պահել մեկ պատվիրանը և խախտել մյուսը, քանի որ բոլորի հիմքում ընկած է նույն սկզբունքը: Ողջ օրենքին հնազանդվելուց է կախված մարդու ճակատագիրը: [378] {ԲԱ 307.3}

Քրիստոսը գիտեր, որ ոչ մեկը չի կարող հնազանդվել օրենքին իր սեփական ուժերով: Նա ցանկանում էր օրինականին առաջնորդել ավելի հստակ և խոր ուսումնասիրության, որպեսզի նա կարողանար գտնել ճշմարտությունը: Միայն Քրիստոսի արժանիքներն ու շնորհն ընդունելով՝ մենք կարող ենք պահել օրենքը: Հավատալով մեղքի քավությանը՝ ընկած մարդն ի վիճակի է դառնում սիրել Աստծուն իր ամբողջ սրտով և իր ընկերոջն՝ իր անձի պես: {ԲԱ 307.4}

Օրինականը գիտեր, որ ինքը ոչ առաջին չորս պատվիրանն էր պահել, ոչ էլ վերջինս վեցը: Նա գիտակցեց իր մեղավորությունը Քրիստոսի քննող խոսքերի ազդեցության տակ, բայց իր մեղքը խոստովանելու փոխարեն՝ նա փորձեց արդարացնել այն: ճշմարտությունը ճանաչելու փոխարեննա ջանաց ցույց տալ, թե որքան դժվար է կատարել պատվիրանները: [379] Այսպես նա հույս ուներ միաժամանակ և՛ կասեցնել հանդիմանությունը և՛ արդարացնել իրեն ժողովրդի աչքին: Փրկչի խոսքերը ցույց տվեցին, որ նրա հարցն իզուր էր, քանի որ նա ինքն էլ կարող էր պատասխանել դրան: Բայց և այնպես նա մի ուրիշ հարց տվեց. «Ո՞վ է իմ ընկերը»: {ԲԱ 307.5}

Քրիստոսը կրկին հրաժարվեց մտնելու վիճաբանության մեջ: Նա պատասխանեց հարցին՝ պատմելով մի դեպք, որը դեռ թարմ էր իր ունկնդիրների հիշողության մեջ: «Մի մարդ Երուսաղեմից իջնում էր Երիքով. և ավազակների ձեռքն ընկավ, նրանք էլ մերկացրին նրան և խոցոտեցին նրան, կիսամահ թողեցին գնացին»: {ԲԱ 308.1}

Երուսաղեմից դեպի Երիքով գնալիս ճամփորդը պիտի անցներ Յուդայի անապատի մի մասով: ճանապարհն անցնում էր վայրի, ժայռոտ կիրճով, որը լի էր ավազակներով և հաճախ էր դառնում բռնության թատերաբեմ: Այստեղ էր, որ հարձակվել էին ճամփորդի վրա, թալանել այն ամենը, ինչ արժեքավոր էր՝ կիսամեռ թողնելով նրան ճանապարհի եզրին: Երբ նա այդպես ընկած էր, մի քահանա անցավ այդ ճանապարհով, տեսավ վիրավոր ու ծեծված մարդուն, որ շաղախված էր իր իսկ արյունով, բայց լքեց նրան՝ առանց որևէ օգնություն ցույց տալու: Նա «անցավ ճանապարհի մյուս կողմով»: Հետո եկավ մի դևտացի: Հետաքրքրված, թե ի՞նչ է պատահել, նա կանգ առավ ու նայեց տուժածին: Գիտակցեց, թե ինչ պետք է անել, բայց դա ցանկալի պարտականություն չէր: Նա կուգենար, որ այդ ճանապարհով անցած չլիներ, որպեսզի չտեսներ վիրավոր մարդուն: Նա համոզեց ինքն իրեն, որ այդ դեպքը իրեն չի վերաբերում, և նույնպես անցավ «ճանապարհի մյուս կողմով»: {ԲԱ 308.2}

Բայց մի սամարացի նույն ճանապարհով ճամփորդելիս տեսավ տուժածին և արեց այն, ինչ մյուսները հրաժարվեցին անել: Զննելով ու բարությանը նա ծառայեց վիրավոր մարդուն: «Երբ նրան տեսավ՝ գթաց: Եվ մոտ եկավ, նրա խոցերը փաթաթեց՝ վրան ձեթ և գինի ածելով. և իր անասունի վրա դրած տարավ նրան մի իջևան, և նրան հոգ տարավ: [380] Եվ հետևյալ օրը, երբ որ այն տեղից դուրս էր գնում, երկու դահեկան հանեց և իջևանի տիրոջը տվեց և ասաց նրան. Դրան հոգ տար, և ինչ որ ավելի ծախս անես, ես մյուս անգամ հետ դառնալիս կվճարեմ քեզ»: Քահանան և դևտացին՝ երկուսն

Էլ բարեպաշտ էին ձևանում, բայց սամարացիին ցույց տվեց, որ ինքը իրապես դարձի եկած է: Նրան այդ աշխատանքը ավելի հաճելի չէր, քան քահանայի և ղևտացու համար, բայց հոգով և գործերով նա ապացուցեց, որ ներդաշնակ է Աստծո հետ: {ԲԱ 308.3}

Տալով այս դասը՝ Քրիստոսը պարզ ու համոզիչ ձևով ներկայացրեց օրենքի սկզբունքները՝ ցույց տալով խողներին, որ նրանք անտեսել են կատարել դրանք: Նրա խոսքերն այնքան որոշակի և նպատակասլաց էին, որ խողները ոչ մի հնարավորություն չկարողացան գտնել առարկելու Նրան: Օրինականը դասի մեջ ոչինչ չգտավ, որ կարողանար քննադատել: Նրա նախապաշարումները Քրիստոսի վերաբերյալ անհետացան: Բայց նա դեռ բավականաչափ չէր հաղթահարել իր ազգային ատելությունը, որ պատվեր սամարացուն անուևով: Երբ Քրիստոսը հարցրեց. «Այս երեքից ո՞րն է երևում քեզ, թե ընկեր է եղել այն ավազակների ձեռքն ընկած մար- դին», նա պատասխանեց. «Նա, որ ողորմություն արեց նրան»: {ԲԱ 309.1}

«Ապա Հիսուսը նրան ասաց. Գնա, դու Էլ այնպես արա»: Ցույց տուր նույն քնքուշ բարությունը նրանց, ովքեր կարիքի մեջ են: Այդպիսով կվկայես, որ կատարում ես ամբողջ օրենքը: {ԲԱ 309.2}

Հրեաների և սամարացիների միջև եղած մեծ տարբերությունը նրանց հավատի մեջ էր այն հարցում, թե որն է ճշմարիտ երկրպագությունը: Փարիսեցիները ոչ մի լավ բան չէին ասում սամարացիների մասին, այլ ամենաթունոտ անեծքներն էին թափում նրանց վրա: Այնքան ուժեղ էր հրեաների և սամարացիների միջև եղած հակակրանքը, որ սամարացի կնոջը տարօրինակ թվաց, երբ Քրիստոսը ջուր խնդրեց նրանից: «Դու, որ հրեա ես, ինչպե՞ս ես ինձնից ջուր ուզում խմել, որ մի սամարացի կին եմ»: «Որովհետև, - ավելացնում է ավետարանիչը, - հրեաները չեն խառնվում սամարացիների հետ» (Հովհաննես 4.9): [381] Հրեաները լցված էին այնքան վայրագ ատելությամբ Քրիստոսի հանդեպ, որ տաճարը մտան քարկոծելու Նրան, և ավելի լավ խոսքեր չգտան արտահայտելու իրենց ատելությունը, քան՝ «Չէ՛ որ մենք լավ ենք ասում, թե դու սամարացի ես և դա ունես» (Հովհաննես 8.48): Եվ այնուհանդերձ, քահանան ու ղևտացին անտեսեցին այն գործը, որ Տերը պատվիրել էր նրանց՝ թողնելով, որ ատելի ու արհամարհված սամարացին ծառայի իրենց իսկ հայրենակիցներից մեկին: {ԲԱ 309.3}

Սամարացին կատարեց պատվիրանը՝ «Սիրիր քո ընկերոջը քո անձի պես»՝ դրանով ցույց տալով, որ ինքն ավելի արդար մարդ է, քան նրանք, ում կողմից դատապարտվում էր: Վտանգելով իր սեփական կյանքը՝ նա իր եղբոր պես վարվեց վիրավորի հետ: Այս սամարացին ներկայացնում է Քրիստոսին: [382] Փրկիչը մեր հանդեպ այնպիսի սեր ցուցաբերեց, որին մարդկային սերը երբեք չի կարող հավասարվել: Երբ մենք վիրավոր էինք և մահամերձ, Նա խղճաց մեզ: Նա չանցավ մեր կողքով՝ թողնելով մեզ կորչելու անօգնական ու անհույս: Նա չմնաց իր սուրբ ու երջանիկ տան մեջ, որտեղ Նա սիրված էր երկնային ողջ գործի կողմից: Նա տեսավ մեր խորը կարիքը, հանձն առավ մեր գործը և մարդկության շահերն իրենք դարձրեց: Նա մեռավ, որ փրկեր իր թշնամիներին: Նա աղոթեց իրեն սպանողների համար: Ցույց տալով իր սեփական օրինակը՝ Նա ասում է իր հետևորդներին. «Սա եմ պատվիրում ձեզ, որ իրար սիրեք», «ինչպես ես ձեզ սիրեցի, որ դուք Էլ իրար սիրեք» (Հովհաննես 15.17, 13.34): {ԲԱ 310.1}

Քահանան ու ղևտացին տաճարում պաշտամունքի էին եղել, և նրանց ծառայությունը նշանակված էր անձամբ Աստծո կողմից: Մասնակցել այդ արարողությանը՝ մեծ ու պատվավոր առավելություն էր, և նրանք մտածեցին, որ այդպես մեծարվելուց հետո իրենց համար ստորացուցիչ բան է ծառայել ճանապարհին ընկած մի անծանոթ տուժածի: Այդպես նրանք արհամարհեցին այն հատուկ հնարավորությունը, որ Աստված առաջարկել էր նրանց որպես իր գործակիցների՝ օգնել իրենց ընկերոջը: {ԲԱ 310.2}

Շատերն այսօր էլ նման սխալներ են գործում: Նրանք իրենց պարտականությունները բաժանում են երկու տարբեր խմբերի: Մի խումբը բաղկացած է մեծ բաներից, որոնք պետք է ղեկավարվեն Աստծո օրենքով, մյուսը կազմված է այսպես կոչված փոքր բաներից, որոնց մեջ. «Սիրիր քո ընկերոջը քո անձի պես» պատվիրանն անտեսված է: Աշխատանքի այս ասպարեզը թողնված է քմահաճույքին, որ ենթակա է հակվածությանը կամ մոլումներին: Այսպիսով բնավորությունն ապականվում է, իսկ Քրիստոսի կրոնը՝ խեղաթյուրվում: {ԲԱ 310.3}

Կան այնպիսիք, որ մտածում են, թե իրենց արժանապատվությունից ցածր է ծառայել տառապյալ մարդկությանը: Շատերն անտարբերությամբ ու արհամարհանքով են նայում նրանց, ովքեր ավերել են իրենց հոգու տաճարը: Մյուսներն աղքատներին արհամարհում են տարբեր պատճառներով: Նրանք կարծում են, թե Քրիստոսի գործի համար են աշխատում՝ ձգտելով մի ինչ-որ մեծ ձեռնարկություն կառուցել: [383] Նրանք հավատում են, որ մի մեծ գործ են անում, և չեն կարող կանգ առնել ու նկատել աղքատի և տառապյալի կարիքները: Այդ մեծ թվացող գործն առաջ տանելու համար նրանք նույնիսկ կարող են ճնշել աղքատներին: Նրանց կարող են զցել ծանր ու դժվարին կացության մեջ՝ զրկելով իրավունքներից կամ անտեսելով նրանց կարիքները: Եվ նրանք դեռ կարծում, թե այդ բոլորը թույլատրելի է, որովհետև նրանք, ինչպես իրենք են կարծում, առաջ են տանում Քրիստոսի գործը: {ԲԱ 311.1}

Շատերը թույլ են տալիս մի եղբոր կամ մերձավորի առանց որևէ օգնության պայքարելու անբարենպաստ հանգամանքներում: Քանի որ նրանք իրենց քրիստոնյա են անվանում, նա կարող է եզրակացնել, որ իրենց սառը եսասիրությամբ նրանք ներկայացնում են Քրիստոսին: Եվ քանի որ Տիրոջ կոչեցյալ ծառաները չեն համագործակցում Նրա հետ, Աստծո սերը, որ պետք է հորդեր նրանցից, մեծ չափով կտրված է նրանց մերձավորներից: Եվ երախտագիտության ու փառաբանության մի հսկայական հեղեղ, որ պիտի բխեր մարդկանց սրտերից ու շուրթերից, հետ չի հոսում առ Աստված: Նրանից կողոպտում են Նրա սուրբ անվանը վայել փառքը: Նրանից կողոպտում են այն հոգիներին, ում համար մեռավ Քրիստոսը, հոգիներ, ում Նա փափագում է իր թագավորության մեջ ընդունել, որպեսզի ապրեն իր ներկայությամբ անվերջ դարերի ընթացքում: {ԲԱ 311.2}

Աստվածային ճշմարտությունը քիչ ազդեցություն է գործում աշխարհի վրա, մինչդեռ մեր գործունեության շնորհիվ այն մեծ ազդեցություն պետք է ունենար: Կրոնի ձևական դավանումը շատ տարածված է, բայց այն կշիռ չունի: Մենք կարող ենք պնդել, թե Քրիստոսի հետևորդներն ենք, թե հավատում ենք Աստծո խոսքի յուրաքանչյուր ճշմարտությանը, բայց սա ոչ մի օգուտ չի տա մեր մերձավորներին, եթե մեր հավատը չկիրառվի մեր առօրյա կյանքում: Մեր կրոնը կարող է այնքան վսեմ լինել, որքան երկինքը,

բայց դա ոչ մեզ կփրկի, ոչ էլ մեր ընկերոջը, եթե մենք քրիստոնյա չլինենք: Մի ճիշտ օրինակ ավելի շատ օգուտ կբերի աշխարհին, քան թե մեր բոլոր խոս- քերը: {ԶԱ 311.3}

Եսասիրական արարքներով երբեք չենք կարող ծառայել Քրիստոսի գործին: Նրա գործը ճնշվածի և աղքատի գործն է: [384] Նրա այսպես կոչված հետևորդների սրտերը Քրիստոսի ջերմ կարեկցության կարիքն ունեն՝ մի ավելի խորը սիրո այն անձանց հանդեպ, որոնց Նա այնքան գնահատեց, որ իր կյանքը տվեց նրանց փրկության համար: Սա կարող ենք մատուցել Աստծուն: Մեր ամբողջ եռանդի վատնումը ինչ-որ առերևույթ մեծ գործի վրա այն ժամանակ, երբ արհամարհում ենք կարիքավորներին կամ զրկում օտարականին իր իրավունքներից, այն ծառայությունը չէ, որ արժանանա Նրա հավանությանը: {ԶԱ 312.1}

Մարդու սրբագործումը Սուրբ Հոգու աշխատանքի շնորհիվ՝ Քրիստոսի բնության արմատավորումն է մարդկության մեջ: Ավետարանի կրոնը՝ հենց Քրիստոսն է սրտում, կենդանի գործուն մի սկզբունք: Դա Քրիստոսի շնորհն է՝ բացահայտված բնավորության մեջ և արտահայտված բարի գործերում: Ավետարանի սկզբունքները չի կարելի առանձնացնել գործնական կյանքի որևէ բնագավառից: Քրիստոնեական կյանքի ու գործունեության ամեն մի ոլորտում պիտի երևա Քրիստոսի կյանքը: {ԶԱ 312.2}

Աստվածապաշտության հիմքը սերն է: Ինչպիսին էլ լինեն խոսքերը, ոչ մի մարդ չի կարող մաքուր սեր ունենալ առ Աստված հանդեպ, եթե անշահախնդիր սեր չունենա իր եղբոր հանդեպ: Բայց մենք երբեք չենք տիրանա այս հոգուն՝ փորձելով սիրել ուրիշներին: Քրիստոսի սերը մեր սրտում՝ ահա թե ինչ է հարկավոր մեզ: Երբ «ես»-ը թաղվում է Քրիստոսի մեջ, սերը ինքնաբերաբար դուրս է ցայտում: Քրիստոնեական կատարյալ բնավորությունը ձեռք է բերվում այն ժամանակ, երբ ներքին մի ուժ մշտապես դրդում է օգնելու և երջանկացնելու ուրիշներին, երբ երկնային լույսը լցնում է սիրտը և արտահայտվում դեմքի վրա: {ԶԱ 312.3}

Անհնար է, որ սիրտը զուրկ լինի սիրուց, եթե նրանում բնակվում է Քրիստոսը: Եթե սիրում ենք Աստծուն, քանի որ սկզբից Նա սիրեց մեզ, մենք կսիրենք բոլոր նրանց, ում համար մեռավ Քրիստոսը: Մենք չենք կարող շփվել աստվածության հետ, եթե չշփվենք մարդկության հետ, քանի որ Նրանում, Ով նստում է տիեզերքի գահին, միաձուլված են աստվածայինն ու մարդկայինը: Միանալով Քրիստոսին՝ մենք միանում ենք նաև մեր ընկերներին սիրո շղթայի ոսկյա օղակներով: [385] Հետևաբար Քրիստոսի գուլթն ու կարեկցանքը կարտահայտվեն մեր կյանքում: Մենք չեն սպասի, որ մեզ մոտ բերեն կարիքավորին ու դժբախտին: Մեզ չեն աղերսի, որ հասկանանք ուրիշների վիշտը: Մեզ համար բնական կլինի ծառայել կարիքավորին ու տառապյալին, ինչպես Քրիստոսն էր ման գալիս՝ բարին գործելով: {ԶԱ 313.1}

Որտեղ որ սիրո ու կարեկցանքի մղումներ կան, որտեղ որ սիրտը ձգտում է օրհնել ու օգնել ուրիշներին, այնտեղ դրսևորվում է Աստծո Սուրբ Հոգու աշխատանքը: Հեթանոսության խորքերում մարդիկ, ովքեր ոչ մի գաղափար չունեին Աստծո գրված օրենքից, ովքեր երբեք չէին լսել Քրիստոսի անունն անգամ, բարի են եղել Նրա ծառաների հանդեպ՝ պաշտպանելով նրանց իրենց սեփական կյանքի գնով: Նրանց գործերը ցույց են տալիս աստվածային զորության աշխատանքը: Սուրբ Հոգին Քրիստոսի շնորհն է ներդրել վայրենի հեթանոսի սրտում՝ արթնացնելով նրա կարեկցանքը՝ հակառակ իր

բնությանն ու դաստիարակությանը: Այն «Լույսը, որ ամեն մարդի լուսավորում է, որ գալիս է աշխարհ» (Հովհաննես 1.9), շողում է նրա հոգու մեջ, և այս լույսը, եթե ընդունվի, նրա քայլերը կուղղի դեպի Աստծո թագավորությունը: [386] {ԲԱ 313.2}

Երկնքի փառքը ընկածին բարձրացնելու, դժբախտին մխիթարելու մեջ է: Եվ որտեղ էլ որ Քրիստոսը բնակվի մարդկանց սրտերում, Նա կբացահայտվի այդ սկզբունքով: Որտեղ էլ որ այն գործի, այնտեղ Քրիստոսի կրոնը օրհնություն կբերի: Որտեղ Աստծո փառքն է, այնտեղ պայծառություն կլինի: {ԲԱ 313.3}

Աստված ոչ մի տարբերություն չի դնում ազգերի, ցեղերի կամ դասակարգերի միջև: Նա ողջ մարդկության Արարիչն է: Բոլոր մարդիկ պատկանում են մեկ ընտանիքի թե՛ ստեղծագործությամբ և թե՛ փրկությամբ: Քրիստոսը եկավ քանդելու բաժանության ամեն մի պատ, բացելու տաճարի ամեն մի բաժանմունք, որպեսզի յուրաքանչյուր հոգի ազատ կարողանա մոտենալ Աստծուն: Նրա սերն այնքան լայն է, այնքան մեծ և այնքան խորը, որ թափանցում է ամենուրեք: Այն ազատում է սատանայի կապանքներից այն խեղճ հոգիներին, ովքեր մոլորության մեջ են ընկել նրա խաբեությամբ: Այն մոտեցնում է նրանց Աստծո գահին, գահ, որի շուրջը փայլում է ավետյաց ծիածանը: {ԲԱ 314.1}

Քրիստոսի մեջ ոչ հրեա կա, ոչ հույն, ոչ ծառա, ոչ ազատ: Բոլորն էլ մոտեցել են Նրա թանկագին արյունով: (Գաղատա- ցիս 3.28, Եփեսացիս 2.13): {ԲԱ 314.2}

Ինչպիսին էլ լինի կրոնական հավատի տարբերությունը, տառապյալ մարդկության կանչը պետք է լսվի ու պատասխան ստանա: Որտեղ որ թշնամական հարաբերություն գոյությունի ունի դավանանքի տարբերության պատճառով, այնտեղ շատ գործ կարելի է կատարել անհատական ծառայության միջոցով: Սիրո ծառայությունը կվերացնի նախապաշարումները և Աստծո համար հոգիներ կշահի: {ԲԱ 314.3}

Մենք պետք է նկատենք ուրիշների վշտերը, դժվարություններն ու նեղությունները: Պիտի կիսենք թե՛ մեծերի և թե՛ փոքրերի, թե՛ հարուստների և թե՛ աղքատների ուրախություններն ու հոգսերը: «Ձրի առել եք՝ ձրի տվեք», - ասում է Քրիստոսը: (Մատթեոս 10.8): Մեր շուրջբոլորը խեղճ, փորձվող հոգիներ են, ովքեր կարիք ունեն կարեկից խոսքերի և գործնական օգնության: Կան որբւայրիներ, որոնց Քրիստոսն Իր հետևորդներին պատվիրեց ընդունել որպես Աստծո կողմից վստահվածներ: Շատ հաճախ նրանց արհամարհանքով շրջանցում են: Նրանք կարող են լինել ցնցոտիավոր, անտաշ և ամեն ինչով անհրապույր, բայց և այնպես նրանք Աստծո սեփականությունն են: [387] Նրանց համար փրկագին է վճարվել, և նրանք նույնքան թանկ են Նրա աչքին, որքան և մենք: Նրանք Աստծո մեծ ընտանիքի անդամներ են, և քրիստոնյաները՝ որպես Նրա տնտեսներ, պատասխանատու են նրանց համար: «Նրանց հոգիները, - ասում է Նա, - ես ձեր ձեռքից կպահանջեմ»: {ԲԱ 314.4}

Մեղքը մեծագույնն է բոլոր չարիքներից, և մեր պարտքն է խղճալ և օգնել մեղավորին: Բայց բոլորին չի կարելի նույն ձևով մոտենալ: Կան շատերը, ովքեր թաքցնում են իրենց հոգու սովը: Սրանց մեծապես կօգնեն քնքուշ խոսքն ու բարի հիշողությունները: Կան ուրիշները, ովքեր մեծ կարիքի մեջ են, սակայն չգիտեն այդ մասին: Նրանք չեն գիտակցում իրենց հոգու սարսափելի թշվառությունը: Շատ շատերն այնպես են ընկղմվել մեղքի մեջ, որ ընդունակ չեն ընկալելու հավիտենական իրականությունը, կորցրել են Աստծո նմանությունը և նույնիսկ չգիտեն, որ հոգի ունեն, որը պետք է փրկվի:

Նրանք ոչ հավատ ունեն Աստծո հանդեպ և ոչ էլ վստահություն՝ մարդու վրա: Սրանցից շատերին կարելի է մոտենալ միայն անշահախնդիր բարության: Նախ պիտի հոգալ նրանց ֆիզիկական կարիքները: Նրանց պետք է կերակրել, մաքրել և կարգին հագցնել: Երբ նրանք տեսնեն ձեր անձնուրաց սիրո ապացույցը, նրանց համար հեշտ կլինի հավատալ Քրիստոսի սիրուն: {ԲԱ 315.1}

Մարդիկ կան, որ սխալ են գործում և զգում են իրենց ամոթն ու հիմարությունը: Նրանք այնքան են նայում իրենց սխալներին ու մոլորություններին, մինչև հասնում են գրեթե հուսահատության: Մենք չպետք է անտեսենք այս հոգիներին: Երբ մեկը փորձում է լողալ հոսանքին հակառակ, ապա այն ամբողջ ուժով հետ է քաշում նրան: Եկեք օգնության ձեռք մեկնենք նրան, ինչպես Ավագ Եղբոր ձեռքը հասավ սուզվող Պետրոսին: Ասացեք նրան հուսադրող խոսքեր, որոնք վստահություն կներշնչեն և սեր կարթնացնեն: {ԲԱ 315.2}

Ձեր եղբայրը, որ հոգեպես հիվանդ է, ձեր կարիքն ունի, ինչպես դուք էլ եք կարիք ունեցել եղբայրական սիրո: Նրան այնպիսի մեկի փորձն է պետք, որ նույնքան թույլ է եղել, որքան ինքը, մեկի, որ կարող է կարեկցել ու օգնել իրեն: Մեր սեփական թուլության զգացումը կօգնի մեզ, որ կարողանանք օգնել մեկ ուրիշին իր խիստ կարիքի մեջ: [388] Երբեք չպետք է անցնենք մի տառապալի կողքով՝ առանց ջանալու մխիթարել նրան այնպես, ինչպես մենք ենք մխիթարվում Աստծուց: {ԲԱ 315.3}

Քրիստոսի հետ հաղորդակցությունն անձնական կապն է կենդանի Փրկչի հետ, որ ուժ է տալիս մտքին, սրտին ու հոգուն հաղթահարելու ստոր, մեղավոր բնությունը: Պատմեք թափառականին, որ ամենակարող ձեռքը նրան կպահի, պատմեք, թե ինչպիսի անսահման մարդասիրությամբ է Քրիստոսը լցված, որ խղճում է նրան: Բավական չէ, որ նա հավատա միայն օրենքին և ուժին, բաներ, որոնք ոչ մի խղճահարություն չունեն և երբեք չեն լսում օգնության կանչը: Նա կարիք ունի սեղմելու մի ջերմ ձեռք, վստահելու մի սրտի, որը լի է բարությամբ: Նրա ուշադրությունը կենտրոնացրեք այն մտքի վրա, որ աստվածային ներկայությունը միշտ իր կողքին է, միշտ իրեն է նայում գթառատ սիրով: Խնդրեք նրան մտածել Յոր մասին, Ում սիրտը միշտ ցավում է մեղքի համար, Յոր մասին, Ում ձեռքը դեռևս մեկնված է, և Ում ձայնն ասում է դեռ. «Իմ գործությունից բռնեն, ինձ հետ խաղաղություն անեն. խաղաղություն անեն ինձ հետ» (Եսայիա 27.5): {ԲԱ 316.1}

Եթե դուք զբաղվում եք այս գործով, ապա այնպիսի աշխատակիցներ ունեք, ովքեր անտեսանելի են մարդկային աչքին: Երկնքի հրեշտակները սամարացու կողքին էին, որ հոգ էր տանում վիրավոր օտարականի մասին: Երկնային պալատների հրեշտակները կանգնած են բոլոր նրանց կողքին, ովքեր, օգնելով իրենց ընկերներին, ծառայում են Աստծուն: Եվ դուք համագործակցում եք նաև անձամբ Քրիստոսի հետ: Նա է Վերականգնողը, ու երբ աշխատեք Նրա ղեկավարության տակ, կտեսնեք մեծ արդյունքներ: {ԲԱ 316.2}

Այս գործում ձեր հավատարմությունից է կախված ոչ միայն ուրիշների բարօրությունը, այլ նաև ձեր հավիտենական ճակատագիրը: Քրիստոսը ջանում է ազնվացնել բոլոր նրանց, ովքեր ընկերակցում են Իրեն, որպեսզի մեկ լինենք Նրա հետ, ինչպես որ Ինքը մեկ է Յոր հետ: Նա թույլ է տալիս մեզ առնչվելու տառապանքի ու դժբախտության հետ, որպեսզի մեզ ազատի եսասիրությունից: Նա ձգտում է մեր մեջ

զարգացնել իր բնավորության հատկանիշները՝ կարեկցանք, քնքշություն և սեր: Անցնելով ծառայության այս գործին՝ մենք ընդունվում ենք Նրա դպրոցը, որպեսզի պատրաստվենք Աստծո պալատներում ապրելու համար: [389] Մերժելով այն՝ մերժում ենք Նրա խրատները և ընտրում հավիտենական բաժանումը Նրանից: {ԶԱ 316.3}

«Եթե իմ ճանապարհներով գնաս,- ասում է Տերը,- եթե իմ պահպանությունը պահես, այն ժամանակ, ես քեզ ընթացք կտամ այս կանգնողների մեջ», նույնիսկ այն հրեշտակների մեջ կկանգնես, որ շրջապատում են Նրա գահը: (Չաքարիա 3.7): Երկրում համագործակցելով երկնային Էակների հետ Նրանց աշխատանքում՝ մենք պատրաստվում ենք հաղորդակցվել Նրանց հետ երկնքում: Երկնային հրեշտակները, որ «սպա- սավոր հոգիներ են, ուղարկված սպասավորություն անելու Նրանց համար, որ փրկությունը պիտի ժառանգեն» (Եբրայեցիս 1.14), կողջունեն Նրան, ով ապրել է երկրի վրա, որպեսզի «ոչ թե իրեն ծառայեն, այլ որ ինքը ծառայի» (Մատթեոս 20.28): Այս օրհնյալ հաղորդակցության մեջ մենք կսովորենք, ի հավիտենական ուրախություն մեզ, այն ամենը, ինչ ընդգրկված է «Ո՞վ է իմ ընկերը» հարցի մեջ: [390] {ԶԱ 317.1}

Գլուխ 28 - Շնորհի վարձը

Ըստ Մատթեոսի 19.16-30, 20.1-16, Մարկոսի 10.17-31, Ղուկասի 18.18-30:

Աստծո ձրի շնորհի մասին ճշմարտությունը հրեաները գրեթե մոռացել էին: Վարդապետները սովորեցնում էին, որ պետք է վաստակել Աստծո բարեհաճությունը: Նրանք հույս ունեին իրենց գործերով ձեռք բերել արդարների վարձը: Նրանց պաշտամունքը դրդված էր ազահ, շահատենչ ոգուց: Նույնիսկ Քրիստոսի աշակերտները լիովին զերծ չէին նման մտայնությունից, և Փրկիչն ամեն առիթ օգտագործում էր՝ նրանց ցույց տալու համար իրենց սխալը: Մշակների առակը պատմելուց անմիջապես առաջ մի դեպք պատահեց, որը հնարավորություն տվեց Նրան ներկայացնել ճիշտ սկզբունքները: {ԲՄ 318.1}

Երբ Նա ճանապարհով գնում էր, մի երիտասարդ իշխան վազելով մոտեցավ Նրան, և ծնկի գալով, հարգալից ողջունեց: «Բարի վարդապետ,- ասաց Նա,- ի՞նչ բարի գործ եմ, որ հավիտենական կյանքն ունենամ»: {ԲՄ 318.2}

Իշխանը դիմեց Քրիստոսին սոսկ որպես մի հարգված ուսուցչի՝ չնկատելով Նրա մեջ Աստծո Որդուն: Փրկիչն ասաց. «Ինչո՞ւ ես ինձ բարի ասում. ոչ ոք բարի չէ, բայց միայն մեկն՝ Աստված»: Ինչի՞ հիման վրա ես Ինձ բարի անվանում: Միայն Աստված է բարի: [391] Եթե Ինձ բարի ես ճանաչում, դու պիտի ընդունես Ինձ որպես Նրա Որդին և ներկայացուցիչը: {ԲՄ 318.3}

«Իսկ եթե կամենում ես կյանքը մոտել,- ավելացրեց Նա,- պահիր պատվիրանները»: Աստծո բնավորությունն արտահայտված է Նրա օրենքի մեջ, և որպեսզի ներդաշնակության մեջ լինես Աստծո հետ, քո յուրաքանչյուր քայլը պետք է արվի համաձայն Նրա օրենքի սկզբունքներին: {ԲՄ 318.4}

Քրիստոսը չի նվազեցնում օրենքի պահանջները: Պարզ լեզվով Նա ներկայացնում է պատվիրաններին հնազանդվելը որպես հավիտենական կյանքի պայման, նույն պայմանը, որ պահանջվում էր Ադամից իր անկումից առաջ: Տերն այժմ էլ մարդուց ավելի քիչ չի պահանջում, քան պահանջում էր դրախտում՝ կատարյալ հնազանդություն, անբիծ արդարություն: Պահանջը շնորհի ուխտի ներքո նույնքան լայն է, որքան Եդեմի պարտեզում դրված պահանջը՝ ներդաշնակություն Աստծո օրենքին, որ սուրբ է, արդար և բարի: {ԲՄ 318.5}

«Պահիր պատվիրանները» բառերը լսելով՝ երիտասարդը հարցրեց. «Որո՞նք»: Նա կարծում էր, թե ինչ որ ծիսական կանոնի մասին է խոսքը, բայց Քրիստոսը նկատի ուներ Սինա լեռան վրա տրված օրենքը: Նա մի քանի պատվիրաններ նշեց Տասնաբանյայի երկրորդ տախտակից, հետո ամփոփեց այդ բոլորն այս պատվիրանի մեջ. «Սիրիր քո ընկերոջը քո անձի պես»: {ԲՄ 319.1}

Երիտասարդը առանց տատանվելու պատասխանեց. «Այս ամենն իմ երեխայությունից պահեցի. էլ ի՞նչ բանով եմ պակաս»: Նրա հասկացողությունն օրենքի վերաբերյալ արտաքին էր ու մակերեսային: Մարդկային չափանիշներից ելնելով՝ Նա պահպանել էր մի անբիծ հնարավորություն: Նրա արտաքին կյանքը շատ բանով զերծ էր հանցանքից, Նա իսկապես կարծում էր, թե իր հնազանդությունն անթերի է: Բայց և

այնպես նա թաքուն մի վախ ուներ, որ իր հոգու և Աստծո միջև ամեն ինչ կարգին չէ: Սա նրան հուշեց տալու այս հարցը. «Էլ ի՞նչ բանով եմ պակաս»: {ԲԱ 319.2}

«Եթե կամենում ես կատարյալ լինել,- ասաց Քրիստոսը,- գնա ունեցածդ ծախիր և տուր աղքատներին, և զանձ կունենաս երկնքում, և եկ հետևիր ինձ: [392] Երբ պատանին այս խոսքը լսեց, տրտմած գնաց, որովհետև շատ ստացվածք ուներ»: {ԲԱ 319.3}

Իր անձը սիրողը օրենքի խախտող է: Յիսուսը սա ուզեց հայտնել երիտասարդին, և Նա այնպիսի փորձության ենթարկեց նրան, որ արտահայտեց նրա սրտի եսասիրությունը: Նա ժանտախտի բիծ ցույց տվեց նրա բնավորության մեջ: Երիտասարդը չկամեցավ ավելի լուսավորվել: Նա կուռք էր փայփայել հոգու մեջ, աշխարհն էր նրա աստվածը: Նա ասում էր, թե պահել է պատվիրանները, բայց չուներ այն սկզբունքը, որը դրանց բոլորի հոգին ու կյանքն է: Նա ճշմարտապես չէր սիրում Աստծուն կամ մարդկանց: Չունենալ սեր՝ նշանակում է չունենալ ոչինչ, որը հնարավորություն պիտի տա նրան մտնելու երկնային թագավորություն: Իր եսասիրությամբ ու շահասիրությամբ նա ներդաշնակ չէր երկնքի սկզբունքներին: {ԲԱ 319.4}

Երբ այս երիտասարդ իշխանը եկավ Յիսուսի մոտ, նրա անկեղծությունն ու լրջությունը գրավեցին Փրկչի սիրտը: [393] Նա «Էլ նրան մտիկ տվավ՝ նրան սիրեց»: Այս երիտասարդի մեջ Նա տեսավ մեկին, ով կարող էր ծառայել որպես արդարության քարոզիչ: Նա կընդուներ այս տաղանդավոր ու ազնիվ երիտասարդին նույնքան ուրախությամբ, որքան այն աղքատ ձկնորսներին, ովքեր հետևում էին Իրեն: Եթե երիտասարդն իր ընդունակությունները նվիրեր հոգիների փրկության գործին, նա կարող էր մի ժրաջան ու հաջողակ աշխատող դառնալ Քրիստոսի համար: {ԲԱ 320.1}

Բայց նա նախ պետք է ընդուներ աշակերտության պայմանները: Նա պետք է անկեղծորեն հանձնվեր Աստծուն: Փրկչի կանչին հետևելով՝ Յովհաննեսը, Պետրոսը, Մատթեոսը և Նրանց ընկերները «ամեն բան թողեցին, վեր կացան, գնացին նրա հետևից» (Ղուկաս 5.28): Այս նույն նվիրումը պահանջվում էր նաև երիտասարդ իշխանից: Եվ դրանով Քրիստոսն ավելի մեծ զոհ չէր պահանջում, քան այն, որ Ինքը անձամբ մատուցեց: «Ձեզ համար աղքատացավ նա, որ հարուստ էր, որ դուք նրա աղքատությունով հարստանաք» (Բ Կորնթացիս 8.9): Երիտասարդին պետք էր միայն հետևել Քրիստոսին, ուր որ Նա առաջնորդեր: {ԲԱ 320.2}

Քրիստոսը նայեց երիտասարդին և սիրեց նրան: Նա կամեցավ ուղարկել նրան մարդկանց մոտ որպես օրհնության պատգամաբեր: Այն բանի փոխարեն, ինչից կոչ արեց հրաժարվել երիտասարդին, Քրիստոսն առաջարկեց նրան Իր հետ համագործակցելու առավելությունը: «Եկ, հետևիր ինձ», - ասաց Նա: Այս առավելությունը Պետրոսի, Յակոբոսի և Յովհաննեսի կողմից ուրախությամբ ընդունվեց: Երիտասարդն ինքն էլ հիացմունքով էր նայում Քրիստոսին: Նրա սիրտը կպել էր Փրկչին, բայց նա պատրաստ չէր ընդունելու Փրկչի ինքնագոհության սկզբունքը: Նա Յիսուսի փոխարեն ընտրեց իր հարստությունը: Նա հավիտենական կյանք էր ուզում, բայց չկամեցավ իր հոգու մեջ ընդունել այն միակ անշահախնդիր սերը, որ կյանք է, և վշտացած շրջվեց ու հեռացավ Քրիստոսից: {ԲԱ 320.3}

Երբ երիտասարդը հեռացավ, Հիսուսն ասաց. «Ինչքա՞ն դժվար է, որ հարստություն ունեցողներն Աստծո արքայությունը մտնեն»: [394] Այս բառերը ապշեցրին աշակերտներին: Նրանց սովորեցրել էին հարուստներին նայել որպես երկնքի սիրելիներ, նրանք իրենք էլ հույս ունեին աշխարհիկ իշխանություն ու հարստություն ստանալու Մեսիայի արքայության մեջ, ու եթե հարուստներին չէր հաջողվելու մտնել այդ թագավորությունը, էլ ի՞նչ հույս կարող էր լինել մնացած մարդկանց հա- մար: {ԲԱ 321.1}

«Հիսուսը դարձյալ պատասխանեց և ասաց նրանց. Որոյակներ, որքա՞ն դժվար է, որ հարստության վրա հուսացողները Աստծո արքայությունը մտնեն: Ավելի հեշտ է, որ ուղտն ասեղի ծակով անցնի, քան թե հարուստն Աստծո արքայությունը մտնի: Եվ նրանք առավել ևս զարմանում էին»: Հիմա նրանք հասկացան, որ իրենց էլ է վերաբերում այդ հանդիսավոր նախազգուշացումը: Փրկչի խոսքերի լույսի տակ ի հայտ եկան իշխանության ու հարստության նրանց գաղտնի ձգտումները: Վախենալով իրենց համար՝ նրանք բացականչեցին. «Ապա ո՞վ կարող է փրկվել»: {ԲԱ 321.2}

«Հիսուսն էլ նրանց նայեց և ասաց. Մարդկանց կողմից անկարելի է, այլ ոչ թե Աստծո կողմից. որովհետև ամեն բան կարելի է Աստծո կողմից»: {ԲԱ 321.3}

Հարուստ մարդն, ըստ Էության, չի կարող մտնել երկինք: Նրա հարստությունը իրավուն չի տալիս նրան մասնակից լինելու սուրբերի վիճակին լույսում: Քրիստոսի կողմից մարդուն տրված չվաստակած շնորհի միջոցով է միայն, որ ցանկացած մարդ կարող է մտնել Աստծո քաղաքը: {ԲԱ 321.4}

Հարուստներին են ուղղված, ոչ ավելի պակաս՝ քան աղքատներին, Սուրբ Հոգու խոսքերը, որ ասում է. «Դուք ձերը չեք: Որովհետև մեծ գնով գնվեցիք» (Ա Կորնթացիս 6.19,20): Երբ մարդիկ հավատան սրան, ապա կտեսնեն, որ Աստված վստահել է իրենց ունեցվածք՝ օգտագործելու Աստծո ցուցումով կորածին փրկելու, տառապյալին ու աղքատին մխիթարելու համար: Մարդու համար դա անհնարին է, քանի որ սիրտը կառչում է երկրային գանձերին: Այն հոգին, որ գերված է ծառայելու մամոնային, խուլ է մարդկային կարիքների աղաղակին: Բայց Աստծո համար ամեն բան հնարավոր է: Չգալով Քրիստոսի անգուգական սերը՝ եսասեր սիրտը կհալչի ու կհնազանդվի: Հարուստը, փարիսեցի Սողոսի նման, կասի. [395] «Ինչ բան որ ինձ շահ էր, այն վնաս համարեցի Քրիստոսի համար: Եվ հենց ամեն բաներ էլ վնաս եմ համարում իմ Տեր Հիսուս Քրիստոսի գերազանց գիտության համար» (Փիլիպպեցիս 3.7,8): Դրանից հետո նրանք ոչ մի բան իրենց սեփականը չեն համարի: Նրանք կուրախանան իրենց համարելու Աստծո կերպ-կերպ շնորհների տնտեսներ և ծառաներ բոլոր մարդկանց համար հանուն Նրա: {ԲԱ 321.5}

Պետրոսն առաջինն էր, որ Փրկչի խոսքերից ներշնչված գաղտնի համոզմունքից խելքը գլուխը եկավ: Նա բավականությամբ մտածեց այն մասին, թե ինչ են թողել ինքն ու իր եղբայրը Քրիստոսի համար: «Ահա,- ասաց նա,- մենք ամեն բաներ թողեցինք և քո հետևից եկանք»: Հիշելով երիտասարդ իշխանին տրված պայմանական խոստումը՝ «գանձ կուներես երկնքում», այժմ նա հարցրեց, թե ինչ կստանան ինքն ու իր ընկերները որպես վարձատրություն իրենց զոհաբերության համար: {ԲԱ 322.1}

Փրկչի պատասխանը ցնցեց այդ գալիլեացի ձկնորսների սրտերը: Դա պատկերեց այն փառքը, որ նրանց ամենավսեմ երազանքների իրականացումն էր. «Ճշմարիտ ասում եմ

ձեզ, թե դուք՝ իմ հետևից եկողներդ, վերստին ծնունդում՝ երբ մար- դի Որդին իր փառաց աթոռի վրա կնստի, դուք էլ տասներկու աթոռի վրա կնստեք և Իսրայելի տասներկու ցեղերը կդատեք»: Եվ ավելացրեց. «Ոչ ոք չկա, որ թողեց տուն կամ եղբայրներ, կամ քույրեր, կամ հայր, կամ մայր, կամ կին, կամ որդիք, կամ արտեր ինձ համար կամ ավետարանի համար, որ հարյուրապատիկ հիմա այս ժամանակում չառնի տներ և եղբայրներ և քույրեր և մայրեր և որդիք և արտեր հալածանքի հետ, և գալիք աշխարհում՝ հավիտենական կյանքը»: [396] {ԲԱ 322.2}

Բայց Պետրոսի հարցը. «Հիմա ի՞նչ կլինի մեզ», բացա- հայտեց մի այնպիսի ոգի, որ չուղղվելու դեպքում անպիտան կդարձներ աշակերտներին Քրիստոսի պատգամավորները լինելու, քանի որ դա վարձկանի ոգի էր: Թեև աշակերտները հրապուրված էին Յիսուսի սիրով, բայց դեռ լիովին ազատ չէին փարիսեցիությունից: Նրանք դեռ չէին հրաժարվել իրենց գործերին համապատասխան պարզ և վաստակելու մտքից: Նրանք փայփայում էին ինքնամեծարման ու ինքնագոհության ոգին և իրենց համեմատում էին մեկը մյուսի հետ: Երբ նրանցից մեկը մի որևէ աննշան սխալ էր գործում, մյուսները զգացնել էին տալիս իրենց գերազանցությունը: {ԲԱ 322.3}

Որպեսզի աշակերտները աչքաթող չանեին Ավետարանի սկզբունքները, Քրիստոսը պատմեց մի առակ, որ ցույց է տալիս Աստծո վերաբերմունքն իր ծառաների հանդեպ, և թե ինչ հոգով նրանք պետք է աշխատեն Նրա համար: {ԲԱ 323.1}

«Նման է երկնքի արքայությունը մի տանուտեր մարդի,- ասաց Նա,- որ առավոտ կանուխ դուրս եկավ իր այգու համար մշակներ բռնելու»: Մարդկանց մեջ սովորություն կար աշխատանք փնտրելու համար սպասել շուկաներում, ուր գալիս էին վարձատրողները ծառաներ գտնելու: Առակում ներկայացված մարդը տարբեր ժամերի է դուրս գնում բանվորներ վարձելու: Նրանք, ում վարձում են վաղ առավոտյան ժամերին, համաձայնում են աշխատել որոշված գումարով, իսկ նրանք, ում ավելի ուշ են վարձում, իրենց աշխատավարձը թողնում են տանտիրոջ հայեցողությանը: {ԲԱ 323.2}

«Եվ երբ որ իրիկուն եղավ, այգու տերն իր տան վերակացուին ասաց. Մշակներին կանչիր և նրանց վարձքը տուր՝ հետիններից սկսած մինչև առաջինները: Եվ ժամը տասնմե- կինները գալով՝ մի-մի դահեկան առան. և նրանք էլ մի-մի դահեկան առան»: {ԲԱ 323.3}

Տանտիրոջ վերաբերմունքը իր այգում աշխատողների նկատմամբ խորհրդանշում է Աստծո վերաբերմունքը մարդ- կայ ին ընտանիքի նկատմամբ: [397] Դա հակառակ է այն սովորություններին, որ գոյություն ունեն մարդկանց մեջ: Աշխարհիկ գործերում վարձը տրվում է համապատասխան կատարված աշխատանքին: Աշխատողն ակնկալում է ստանալ միայն այն, ինչ վաստակել է: Բայց առակում Քրիստոսը լուսաբանում է իր թագավորության սկզբունքները, թագավորություն, որ այս աշխարհից չէ: Այն չի ղեկավարվում մարդկային որևէ չափանիշով: Տերն ասում է. «Իմ խորհուրդները ձեր խորհուրդները չեն, և ձեր ճանապարհները իմ ճանապարհները չեն... Այլ ինչպես որ բարձր է երկինքը երկրից, նույնպես էլ բարձր են իմ ճանապարհները ձեր ճանապարհներից, և իմ խորհուրդները՝ ձեր խորհուրդներից» (Եսայիա 55.8,9): {ԲԱ 323.4}

Առակում առաջին մշակները համաձայնեցին աշխատել պայմանավորված գումարով և ստացան որոշված գումարը, ոչ ավելին: Ավելի ուշ վարձվածները հավատացին տիրոջ

խոստմանը. «Ինչ որ արժան է՝ կառնեք»: Նրանք ցույց տվեցին իրենց վստահությունը՝ նրա հանդեպ՝ ոչ մի հարց չտալով աշխատավարձի մասին: Նրանք վստահեցին նրա արդարությանը և անաչառությանը: Նրանք վարձատրվեցին ոչ թե իրենց արած գործի չափով, այլ նրա առատաձեռնության համաձայն: {ԲԱ 324.1}

Այդպես էլ Աստված է կամենում, որ մենք վստահենք Իրեն, Ով արդարացնում է ամբարիշտին: Նրա վարձքը տրվում է ոչ թե մեր արժանիքների համապատասխան, այլ Իր անձնական մտադրության համաձայն, «Որ մեր Տեր Յիսուս Քրիստոսի միջոցով արեց» (Եփեսացիս 3.11): «Ոչ թե արդարության գործերից, որ մենք արեցինք, այլ իր ողորմության համեմատ փրկեց մեզ» (Տիմոս 3.5): Եվ նրանց համար, ովքեր վստահում են Իրեն, Նա կանի «ամեն բաներից ավելի, քան որ խնդրում ենք և իմանում» (Եփեսացիս 3.20): {ԲԱ 324.2}

Ոչ թե կատարած աշխատանքի քանակը կամ տեսանելի արդյունքներն են այն արժեքավոր դարձնում Աստծո համար, այլ այն ոգին, որով կատարվում է աշխատանքը: Նրանք, ովքեր այգի էին եկել ժամը տասնմեկին, շնորհակալ էին աշխատելու հնարավորությունն ստանալու համար: Նրանց սրտերը լի էին երախտագիտությամբ նրա հանդեպ, ով ընդունել էր իրենց, ու երբ օրվա վերջում տանտերը նրանց լրիվ օրվա աշխատավարձ վճարեց, նրանք անչափ զարմացած էին: [398] Վերջիններս գիտեին, որ այդքան չեն վաստակել: Եվ այն բարությունը, որ արտահայտված էր վարձողի դեմքին, նրանց սրտերը լցրեց ուրախությամբ: Նրանք երբեք չմոռացան տանտիրոջ բարությունը կամ այն առատաձեռն վարձատրությունը, որ ստացել էին: Այդպես է նաև այն մեղավորի հետ, որ գիտակցելով իր անարժանությունը՝ մտնում է Տիրոջ այգին ժամը տասնմեկին: Նրա ծառայության ժամանակը այնքան կարճ է թվում, Նա զգում է, որ արժանի չէ վարձքի, բայց Նա ուրախությամբ է լցված, որ ընդհանրապես Աստված ընդունել է իրեն: Նա աշխատում է խոնարհ, վստահող հոգով, երախտապարտ այն առավելության համար, որ դարձել է Քրիստոսի աշխատակիցը: Այս մարդուն Աստված հաճույքով է պարգևատրում: {ԲԱ 324.3}

Տերը կամենում է, որ մենք վստահենք Իրեն՝ առանց հարցնելու մեր վարձքի չափի մասին: Երբ Քրիստոսը բնակվում է անձի մեջ, վարձատրության միտքը չի լինում գլխավորը: Սա այն շարժառիթը չէ, որ դրդում է մեզ ծառայել: Ճիշտ է, որ մենք երկրորդական տեղում պետք է դնենք վարձքի հատուցումը: Աստված կամենում է, որ մենք գնահատենք Իր խոստացված օրհնությունները: Բայց Նա չէր ուզենա, որ մենք պարգևների ձգտեինք կամ էլ մտածեինք, որ ամեն մի պարտականության համար պետք է վարձատրվենք: Մենք պետք է անհանգստանանք ոչ այնքան վարձատրության, որքան նրա համար, որ անենք այն, ինչ ճիշտ է՝ անկախ պարգևատրվելուց: Աստծո և մեր մերձավորների հանդեպ ունեցած սերը պետք է լինի մեր շարժառիթը: {ԲԱ 325.1}

Այս առակը չի արդարացնում նրանց, ովքեր լսում են աշխատելու առաջին կանչը, բայց հրաժարվում են մտնել Տիրոջ այգին: Երբ տանտերը շուկա գնաց ժամը տասնմեկին և գտավ պարապ մարդկանց՝ հարցրեց. «Ինչո՞ւ եք այստեղ բոլոր օրը պարապ կանգնել»: Պատասխանն այս էր. «Որովհետև ոչ ոք մեզ չվարձեց»: Նրանցից ոչ մեկը, որոնք կանչվել էին օրվա վերջում, չէր եղել այնտեղ առավոտյան: Նրանք չէին մերժել հրավերը: Նրանք, ովքեր մերժում են, իսկ հետո ապաշխարում, լավ է, որ ապաշխարում են, բայց վտանգավոր է կատակել ողորմության առաջին կոչի հետ: [399] {ԲԱ 325.2}

Երբ այգու մշակները ստացան «մի-մի դահեկան», նրանք, ովքեր սկսել էին աշխատել օրվա սկզբին, վիրավորվեցին: Մի՞թե չէին աշխատել տասներկու ժամ, մտածում էին նրանք, և մի՞թե ճիշտ չէր լինի, որ իրենք ավելի շատ ստանային, քան նրանք, ովքեր աշխատել էին միայն մեկ ժամ, այն էլ օրվա ավելի զով ժամին: «Այդ հետինները մեկ ժամ գործեցին, և դրանց մեզ հետ հավասար արին, որ օրվա ծանրությունը և տաքությունը քաշեցինք»: {ԲԱ 325.3}

«Ընկեր,- ասաց տանտերը նրանցից մեկին,- ես չեմ գրկում քեզ. չէ՞ որ դու ինձ հետ մի դահեկանի համաձայնեցիր: Զոնը առ և գնա. բայց ես ուզում եմ, որ այս հետինին տամ ինչպես քեզ: Կամ մի՞թե ես իշխանություն չունեմ անելու, ինչ որ ուզեմ իմ ստացվածքին. կամ թե քո աչքը չա՞ր է, որ ես բարերար եմ»: {ԲԱ 326.1}

«Այսպես հետիններն առաջիններ կլինեն, և առաջինները՝ հետիններ, որովհետև շատերն են կանչված, բայց քչերն են ընտրված»: {ԲԱ 326.2}

Առակում առաջին մշակները ներկայացնում են նրանց, ովքեր իրենց ծառայության պատճառով մյուսներից առավել նախապատվություն են պահանջում: Նրանք կատարում են իրենց աշխատանքը ինքնափառաբանման ոգով և չեն գոհաբերում իրենց «ես»-ը: [400] Նրանք կարող էին ասել, որ ծառայել են Աստծուն իրենց ողջ կյանքում, կարող էին լինել առաջինը, որ համբերել են դժվարության, զրկանքի և փորձության, դրա համար կարծում են, թե արժանի են ավելի մեծ վարձատրության: Նրանք ավելի շատ մտածում են վարձի մասին, քան թե այն արտոնության, որ Քրիստոսի ծառաներն են: Նրանց կարծիքով իրենց գործերն ու գոհաբերությունները իրավունք են տալիս իրենց ավելի շատ պատիվ ստանալու, քան մյուսները, և քանի որ այս պահանջը չի բավարարվում, նրանք վիրավորվում են: Եթե նրանք իրենց գործի մեջ ներդնեին սիրո ու վստահության ոգին, կշարունակեին լինել առաջինը, բայց նրանց գանգատվող, դժգոհ խառնվածքը քրիստոսանման չէ և ապացուցում է, որ վստահելի չեն: Դա ի հայտ է բերում նրանց ինքնամեծարման ցանկությունը, նրանց անվստահությունն Աստծո հանդեպ, և նրանց նախանձ ու չարակամ ոգին իրենց եղբայրների հանդեպ: Տիրոջ բարությունն ու առատաձեռնությունը նրանց միայն տրտնջալու առիթ է տալիս: Այդպես նրանք ցույց են տալիս, որ ոչ մի կապ չկա Աստծո և իրենց հոգիների միջև: Նրանք ուրախություն չեն զգում իրենց Տիրոջ հետ համագործակցելուց: {ԲԱ 326.3}

Ոչինչ ավելի վիրավորական չէ Աստծո համար, քան այս սահմանափակ, ինքնահոգատար ոգին: Նա չի կարող աշխատել որևէ մեկի հետ, ով այդպիսի հատկություններ է դրսևորում: Նրանք զգայուն չեն Նրա Զոգու աշխատանքին: {ԲԱ 326.4}

Չրեաները առաջինն էին կանչված Տիրոջ այգին, և այդ պատճառով նրանք հպարտ էին և ինքնարդար: Նրանք կարծեցին, թե իրենց երկար տարիների ծառայությունը իրավունք է տալիս իրենց ուրիշների համեմատ ավելի մեծ պարգև ստանալու: Նրանց ոչինչ այնքան շատ չէր զայրացնում, որքան այն միտքը, որ հեթանոսները պիտի իրենց հավասար առավելություններ ստանան Աստծո գործում: {ԲԱ 327.1}

Քրիստոսը զգուշացրեց աշակերտներին, ովքեր առաջինն էին կանչված հետևելու Իրեն, որպեսզի նույն չարիքը չգուր- գուրեն իրենց մեջ: Նա տեսավ, որ ինքնարդարության ոգին լինելու է եկեղեցու թուլությունն ու նզովքը: Մարդիկ կմտածեն, որ երկնքի թագավորության մեջ տեղ վաստակելու համար կարող են ինչ-որ բան անել:

Նրանք կերևակայեն, թե երբ որոշակի հաջողության հասնեն, Տերը օգնության կգա իրենց: [401] Այսպիսով «ես»-ը շատ մեծ տեղ կգրավեր, իսկ Հիսուսը՝ շատ փոքր: Շատերը մի փոքր առաջխաղացման դեպքում կհպարտանային և իրենց ավելի բարձր կդասեին մյուսներից: Նրանք կձգտեին շողոքորթության, կնախանձեին, եթե հաշվի չևստեին իրենց հետ: Այս վտանգից է Քրիստոսը ձգտում պահպանել իր աշակերտներին: {ԲԱ 327.2}

Սեփական արժանիքներով պարծենալը բոլորովին անտեղի է: «Իմաստունը իր իմաստնությունով չպրծենա, հարուստը իր հարստությունով չպարծենա: Այլ սրանով պարծենա, ով որ պարծենում է, թե հասկանում և ճանաչում է ինձ, որ ես եմ Տերը, որ երկրի վրա ողորմություն, իրավունք և արդարություն եմ անում, որ ես սրանց եմ հավանում, ասում է Տերը» (Երեմիա 9.23,24): {ԲԱ 327.3}

Վարձը ոչ թե գործերից է, որ ոք ոչ չպարծենա, այլ ամբողջովին՝ շնորհից: «Արդ ի՞նչ ասենք, թե մեր Աբրահամ հայրը գտավ մարմնի կողմանե: Որովհետև եթե Աբրահամը գործելով արդարացած լիներ՝ պարծանք կունենար, բայց ոչ թե Աստծո առջև: Որովհետև գիրքն ինչ է ասում. Աբրահամը հավատաց Աստծուն, և արդարություն համարվեց նրան: Բայց նրան, որ գործ է անում, վարձք չի համարվում շնորհի պես, այլ պարտքի պես: Բայց նրան, որ գործ չի անում, այլ հավատում է Նրան, որ ամբարիշտին արդարացնում է, նրա հավատքը համարվում է արդարություն» (Հռոմեացիս 4.1-5): Այդ իսկ պատճառով ոչ մի դեպքում չպետք է որևէ մեկին փառաբանել մյուսից ավելի կամ նախանձել ուրիշին: [402] Ոչ մեկն առավել չէ մյուսից, ոչ էլ կարող է որևէ մեկն իր վարձը պահանջել որպես իրավունք: {ԲԱ 327.4}

Թե՛ առաջիններն ու թե՛ վերջինները պետք է կիսեն մեծ և հավիտենական պարգևը, և առաջինները պետք է ուրախությամբ ողջունեն վերջիններին: Նա, ով նախանձում է մյուսի վարձին, մոռանում է, որ ինքն էլ անձամբ փրկվել է միմիայն շնորհի միջոցով: Մշակների առակը կշտամբում է ամեն նախանձն ու կասկածամտությունը: Մերը ցնծում է ճշմարտության մեջ և նախանձոտ համեմատություններ չի անում: Նա, ով սիրով է լցված, իր անկատար բնավորությունը համեմատում է միայն Քրիստոսի վայելչության հետ: {ԲԱ 328.1}

Այս առակը զգուշացնում է բոլոր աշխատողներին, որ որքան էլ երկար լինի նրանց ծառայությունը, որքան էլ շատ լինեն նրանց գործերը, առանց սիրո իրենց եղբայրների հանդեպ, առանց խոնարհության Աստծո առջև, նրանք ոչինչ են: «Ես»-ը գահ բարձրացնելու մեջ կրոն չկա: Նա, ով ինքնափառաբանությունն իր նպատակն է դարձնում, իրեն զրկում է այն շնորհից, որն էլ միայն կարող է օգտակար դարձնել նրան Քրիստոսին ծառայելու գործում: Երբ էլ որ հանդուրժվում են հպարտությունն ու ինքնագոհությունը, աշխատանքը պղծվում է: {ԲԱ 328.2}

Ոչ թե մեր աշխատանքի տևողությունն է այն ընդունելի դարձնում Աստծո համար, այլ մեր պատրաստակամությունն ու հավատարմությունը այդ գործում: Մեր ողջ ծառայության մեջ պահանջվում է «ես»-ից լիովին հրաժարում: Անկեղծությամբ ու ինքնամոռացությամբ կատարված ամենափոքր պարտականությունն ավելի հաճելի է Աստծուն, քան ամենամեծ գործը, որ ապականված է շահախնդրությամբ: Նա նայում է, որ տեսնի, թե որքանով ենք լցված Քրիստոսի Հոգով, և որքանով է երևում Քրիստոսի

նմանությունը մեր գործերում: Նա ավելի շատ գնահատում է աշխատանքի մեջ ներդրված սերն ու հավատարմությունը, քան դրա ծավալը: {ԲԱ 328.3}

Երբ մեռնում է անձնասիրությունը, երբ դադարում է պայքարը գերազանցության համար, երբ սիրտը լցվում է երախտագիտությամբ, և սերն անուշահոտ է դարձնում կյանքը, դրանից հետո է միայն, որ Քրիստոսը կբնակվի մեր հոգում և մեզ կճանաչեն որպես Աստծո աշխատակիցներ: {ԲԱ 329.1}

Որքան էլ ծանր լինի աշխատանքը, իսկական աշխատողներն անախորժ չեն համարում այն: Նրանք պատրաստ են հոգնել և ուժասպառ լինել, բայց դա մի ուրախալի գործ է, որ կատարվում է աշխույժ սրտով: [403] Ուրախությունն Աստծո մեջ արտահայտված է Յիսուս Քրիստոսի միջոցով: Նրանց ուրախությունը Քրիստոսի ուրախությունն է՝ արտահայտված հետևյալ խոսքերով. «Որ ինձ ուղարկողի կամքն անեմ և նրա գործը կատարեմ» (Հովհաննես 4.34): Նրանք համագործակցում են փառաց Տիրոջ հետ: Այս միտքը քաղցրացնում է ողջ աշխատանքը, ամրացնում է կամքը, ուժ է տալիս մարդուն տանելու, ինչ էլ որ պատահի: Աշխատելով անձնուրաց սրտով, ազնվանալով Նրա չարչարանքներին մասնակցելով, ունենալով Նրա կարեկցանքը, կիսելով Նրա համակրանքը և համագործակցելով Նրա հետ իր աշխատանքում՝ նրանք ավելացնում են Նրա ուրախությունը և փառք ու պատիվ են բերում Նրա վսեմ անվանը: {ԲԱ 329.2}

Սա է Աստծուն ճշմարտապես ծառայելու ոգին: Այս ոգու պակասության հետևանքով շատերը, որ առերևույթ առաջինն են թվում, վերջինը կլինեն, մինչդեռ նրանք, ովքեր ունեն այդ, թեև վերջինն են համարվում, առաջինը կլինեն: {ԲԱ 329.3}

Քիչ չեն այնպիսիք, որ հանձնվել են Քրիստոսին, սակայն մեծ աշխատանքի կամ մեծ զոհաբերության ոչ մի հնարավորություն չեն տեսնում Նրա ծառայության մեջ: Նրանք կարող են մխիթարվել այն մտքով, որ պարտադիր չէ անձնագոհ լինել նահատակի պես, որ ամենաընդունելի է Աստծո համար, կամ էլ, վտանգի ենթարկելով կյանքը, զոհվել այն ավետարանչի պես, ում անունն ամենապատվավոր տեղն է զբաղեցնում երկնային գրքերում: Այն քրիստոնյան, ով իր անձնական կյանքում դրսևորում է առօրյա անձնուրացություն, նպատակի անկեղծություն ու մտքի մաքրություն, սաղրանքներում՝ հեզություն, հավատ ու բարեպաշտություն, հավատարմություն

ամենափոքր բանի մեջ և իր ընտանեկան կյանքում ներկայացնում է Քրիստոսի բնավորությունը, Աստծո աչքին ավելի թանկ է, քան նույնիսկ աշխարհահռչակ ավետարանիչը կամ նահատակը: {ԲԱ 330.4}

Ոհ, որքա՛ն տարբեր են այն չափանիշները, որոնցով Աստված և մարդիկ չափում են բնավորությունը: Աստված տեսնում է շատ փորձություններ, որոնց դիմադրելու մասին աշխարհը և նույնիսկ մոտ բարեկամները երբեք չգիտեն՝ փորձություններ տանը, սրտի մեջ: Նա տեսնում է հոգու խոնարհությունն իր թուլության լույսի տակ, անկեղծ ապաշխարությունը նույնիսկ մտքի համար, որ չար է: [404] Նա տեսնում է սրտանց նվիրվածությունն իր ծառայությանը: Նա նշել է «ես»-ի դեմ մղված ծանր ճակատամարտի ժամերը՝ ճակատամարտ, որ հաղթանակ է տարել: Տիրոջից վախեցողների և Նրա անունը պատվական համարողների համար «հրեշտակի գիրք» է գրվում Նրա առջև: {ԲԱ 330.1}

Հաջողության գաղտնիքը չպետք է փնտրել ոչ մեր ուսման, ոչ դիրքի, ոչ մեզ վստահված տաղանդների քանակի և ոչ էլ մարդու կամքի մեջ: Չգալով մեր անկարողությունը՝ մենք պիտի Քրիստոսին նայենք և Նրա միջոցով, Ով բոլոր ուժերի ուժն է, բոլոր մտքերի միտքը, կամեցող ու հնազանդ ոգին կշահի հաղթանակ հաղթանակի հետևից: {քս 330.2}

Եվ որքան էլ կարճատև լինի մեր ծառայությունը կամ հասարակ՝ մեր գործը, եթե պարզ հավատով հետևենք Քրիստոսին, մենք չենք հիասթափվի պարզևից: Այն, ինչ չեն կարող վաստակել ամենամեծերն ու ամենախմաստուններն անգամ, կարող են ստանալ ամենաթույլերն ու ամենահամեստները: Երկնային ոսկյա դարպասը չի բացվի փառամոլի ու հոգով հպարտի առջև: Բայց հավերժական դռները լայն կբացվեն մանկական դողդոջուն հպումից: Օրհնյալ կլինի շնորհի վարձը նրանց համար, ովքեր հավատով և սիրով աշխատեցին հանուն Աստծո: [405] {քս 330.3}

Գլուխ 29 - «Փեսային դիմավորելու»

Ըստ Մատթեոսի 25.1-13:

Քրիստոսն իր աշակերտների հետ նստած է Ձիթենյաց սարի վրա: Արևը մայր է մտել սարերի հետևում, և երկինքը շղարշվել է երեկոյան ստվերներով: Նրանց տեսադաշտում բնակելի մի տուն է՝ պայծառ լուսավորված կարծես ինչ-որ տոնախմբության համար: Բայց պատուհաններից ու դռնից լույս է սփռվում, իսկ շուրջը սպասում է դիմավորողների մի խումբ՝ ցույց տալով, որ հարսանեկան թափորը շուտով կհայտնվի: Արևելքի շատ երկրներում հարսանեկան հանդեսները տեղի են ունենում երեկոյան: Փեսան դուրս է գալիս դիմավորելու հարսնացուին և բերելու նրան իր տունը: Ջահերի լույսի տակ հարսանեկան թափորը ճանապարհ է ընկնում հարսի հոր տանից դեպի փեսայի տուն, որտեղ խնջույք է պատրաստված հրավիրված հյուրերի համար: Այնտեղ, ուր նայում է Քրիստոսը, մի խումբ մարդիկ սպասում են հարսանյաց շքերթին՝ նրան միանալու մտադրությամբ: {ԸԱ 331.1}

Սպիտակ հագուստով տասը երիտասարդ կանայք ոտները կախ գցած սպասում են հարսնացուի տան մոտ: Նրանցից յուրաքանչյուրի ձեռքին մի վառված ճրագ կա և փոքրիկ մի սափոր՝ յուղի համար: Բոլորն անհամբեր սպասում են փեսայի հայտնվելուն: Բայց նա ուշանում է: [406] Ժամերն անցնում են իրար հետևից, սպասողները թմրում և քնում են: Կեսգիշերին մի աղաղակ է լսվում. «Ահա փեսան գալիս է. դուրս եկեք նրան դիմավորելու»: Զնաձևերը, հանկարծ արթնանալով, տեղից վեր են թռչում: Նրանք տեսնում են մոտեցող թափորը՝ ջահերով լուսավորված և ուրախ երաժշտությամբ: Նրանք լսում են փեսայի և հարսնացուի ձայնը: Տասը կույսերն արագ վերցնում են իրենց լապտերներն ու կարգի բերում դրանք՝ շտապելով առաջ գնալ: Բայց հինգը թերացել էին իրենց անոթները յուղով լցնել: Նրանք չէին նախատեսել, որ հետաձգումն այդքան երկար կտևի, և պատրաստ չէին այդպիսի անակնկալի: Դառնացած՝ նրանք դիմում են իրենց ավելի խոհեմ ընկերուհիներին՝ ասելով. «Տվեք մեզ ձեր յուղից, որովհետև մեր լապտերները հանգչում են»: Բայց այն հինգ սպասողները հենց նոր կարգի բերված ճրագներով դատարկել էին իրենց շշերը: Նրանք ավելորդ յուղ չունեին հատկացնելու, և պատասխանում են. «Միգուցե մեզ և ձեզ բավական չլինի. բայց ավելի լավ՝ գնացեք ծախողների մոտ և գնեցեք ձեզ համար»: {ԸԱ 331.2}

Մինչև նրանք գնացին առնելու, թափորը շարժվեց առաջ և թողեց նրանց հետևում: Այն հինգը վառված ճրագներով, միացան ամբոխին ու տուն մտան հարսանեկան շքախմբի հետ, և դուռը փակվեց: Երբ հիմար կույսերը հասան խնջույքի սրահը, անսպասելիորեն մերժվեցին: Խնջույքի տերը հայտարարեց. «Ես չեմ ճանաչում ձեզ»: Նրանք կանգնած մնացին դատարկ փողոցում, գիշերվա մթության մեջ: {ԸԱ 332.1}

Երբ Քրիստոսը նստած նայում էր մարդկանց այն խմբին, ովքեր սպասում էին փեսային, Նա աշակերտներին պատմեց տասը կույսերի պատմությունը՝ նրանց օրինակով նկարագրելով եկեղեցու վիճակը, որ պետք է ապրի իր երկրորդ գալստյան նախաշեմին: {ԸԱ 332.2}

Սպասողների երկու խմբերը խորհրդանշում են այն երկու կարգի մարդկանց, ովքեր ասում են, թե սպասում են իրենց Տիրոջը: Նրանք կոչված են կույսեր, որովհետև մաքուր

հավատ են դավանում: ճրագներն իրենցից ներկայացնում են Աստծո խոսքը: Սաղմոսերգուն ասում է. «Ըն խոսքը ճրագ է իմ ոտքերի համար, և լույս՝ իմ ճանապարհի համար» (Սաղմոս 119.105): [407] Յուզը Սուրբ Հոգու խորհրդանիշն է: Այսպես է Հոգին ներկայացված Չաքարիայի մարգարեության մեջ: «Եվ հետ դառավ ինձ հետ խոսող հրեշտակը,- ասում է Նա,- և ինձ զարթեցրեց, ինչպես որ մի մարդ կզարթեցնեն իր քնից: Եվ ինձ ասաց. Ի՞նչ ես տեսնում դու. և ես ասացի. Տեսնում եմ ահա մի բոլորովին ոսկի աշտանակ և մի բաժակ նրա գագաթին են: Եվ երկու ձիթենի նրա կողքին. մեկը՝ բաժակի աջ կողմից, և մեկը՝ նրա ձախ կողմից: Եվ ես պատասխանեցի և ասացի ինձ հետ խոսող հրեշտակին, թե Սրանք ի՞նչ են, տեր իմ... Եվ Նա պատասխանեց ու ասաց ինձ, թե Սա Տիրոջ խոսքն է առ Չորաբաբել՝ ասելով. Ոչ թե զորությունով, և ոչ թե ուժով, այլ իմ Հոգով, ասում է Չորաց Տերը... Եվ երկրորդ անգամ պատասխանեցի և ասացի նրան. [408] Ի՞նչ են այս երկու ձիթե- նիի հասկերը, որոնք երկու ոսկի խողովակների միջով ոսկի յուղը թափում են իրենցից... Եվ Նա ասաց. սրանք են երկու օծյալները, ովքեր կանգում են բոլոր երկրի Տիրոջ առաջին» (Չաքարիա 4.1-14): {քս 332.3}

Ձիթենու երկու ծառերից ոսկյա յուղ էր թափվում ոսկյա խողովակներով ճրագակալի բաժակի մեջ, այնտեղից էլ հոսում էր ոսկյա կանթեղների մեջ, որոնք լուսավորվում էին սրբարանը: Այդպես էլ այն սուրբերի միջոցով, որ կանգնած են Աստծո առաջին, Սուրբ Հոգին տրվում է նրանց, ովքեր նվիրվել են Նրա ծառայությանը: Այդ երկու օծյալների առաքելությունն է՝ Աստծո ժողովրդին հաղորդել այն միակ երկնային շնորհը, որ կարող է Նրա խոսքը ճրագ դարձնել ուսների համար և լույս՝ ճանապարհի համար: «Ոչ թե զորությունով, և ոչ թե ուժով, այլ իմ Հոգով, ասում է Չորաց Տերը» (Չաքարիա 4.6): {քս 333.1}

Առաքյալները բոլոր տասը կույսերը դուրս եկան դիմավորելու փեսային: Բոլորն էլ ճրագներ և յուղի անոթներ ունեին: Որոշ ժամանակ նրանց մեջ ոչ մի տարբերություն չէր նկատվում: Այդպիսի վիճակում է գտնվում եկեղեցին Քրիստոսի երկրորդ գալուստից անմիջապես առաջ: Բոլորը գիտեն Սուրբ Գիրքը: Բոլորն էլ լսել են Քրիստոսի մոտալուստ գալստյան լուրը և վստահորեն սպասում են Նրա հայտնվելուն: Բայց ինչպես առաքյալներ, այնպես էլ հիմա է: Սպասումի ժամանակն անցնում է, հավատը՝ փորձվում, ու երբ լսվում է կանչը՝ «Ահա փեսան գալիս է, դուրս եկեք նրան դիմավորելու», շատերն անպատրաստ են: Նրանք յուղ չունեն իրենց անոթներում: Նրանք զուրկ են Սուրբ Հոգուց: {քս 333.2}

Առանց Աստծո Հոգու Նրա խոսքի գիտությունը ոչ մի արժեք չունի: ճշմարտության տեսությունը, եթե չի ուղեկցվում Սուրբ Հոգով, չի կարող կենդանացնել հոգին կամ սրբացնել սիրտը: Կարելի է ծանոթ լինել Աստվածաշնչի պատվիրաններին ու խոստումներին, բայց եթե Աստծո Հոգին չդրոշմի ճշմարտությունը սրտի մեջ, բնավորությունը չի փոխվի: Առանց Հոգու լուսավորության մարդիկ ի վիճակի չեն լինի տարբերելու ճշմարտությունը մոլորությունից, և նրանք կընկնեն սատանայի հնարամիտ փորձություններից: [411] {քս 333.3}

Հիմար կույսերով ներկայացված խմբի մարդիկ կեղծավորներ չեն: Նրանք հարգում են ճշմարտությունը, պաշտպանում են այն, հավանում են այն մարդկանց, ովքեր հավատում են ճշմարտությանը, բայց չեն հանձնվել Սուրբ Հոգու աշխատանքին: Նրանք չեն ընկել ժայռի՝ Քրիստոս Հիսուսի վրա և թույլ չեն տվել, որ իրենց հին բնությունը փշրվի: Այս կարգի մարդիկ ներկայացված են Նաև որպես քարքարոտ հողով ունկնդիրներ: Նրանք

պատրաստակամությամբ ընդունում են խոսքը, բայց չեն յուրացնում նրա սկզբունքները: Նրա ազդեցությունը տևական չէ: Հոգին գործում է մարդու սրտի վրա և նրա ցանկությամբ ու համաձայնությամբ նրանում կերտում է նոր բնություն, բայց հիմար կույսերի ներկայացրած դասակարգը բավարարվել է միայն մակերեսային աշխատանքով: Նրանք չեն ճանաչում Աստծուն: Նրանք չեն ուսումնասիրել Նրա բնավորությունը, մշտապես չեն հաղորդակցվել Նրա հետ, դրա համար էլ չգիտեն, թե ինչպես վստահեն, ինչպես նայեն և ապրեն: Նրանց ծառայությունն առ Աստված վեր է ածվել ձևականության: «Նրանք քեզ մոտ կգան, հենց որ ժողովուրդը եկավ, և քո առաջին կնստեն իբրև իմ ժողովուրդ, և կլսեն քո խոսքերը, բայց նրանց չեն կատարի, այլ նրանք իրենց բերանով հաճություն ցույց կտան, բայց նրանց սիրտն իրենց ազահության հետևից է գնում» (Եզեկիել 33.31): Պողոս առաքյալը նշում է, որ սա է լինելու նրանց հատուկ բնութագիրը, ովքեր կապրեն Քրիստոսի երկրորդ գալստյան նախօրեին: Նա ասում է. «Հետին օրերում չար ժամանակներ կգան: Որովհետև մարդիկ կլինեն ինքնասեր... ավելի ցանկասեր, քան թե աստվածասեր: Որ աստվածապաշտության կերպարանքն ունեն, բայց նրա գործությունն ուրացած են» Բ (Տիմոթեոս 3.1-5): {քա 334.1}

Սա մարդկանց այն խումբն է, որ վտանգի ժամանակ կբա- ցականչի՝ «խաղաղություն և անվտանգություն»: Նրանք իրենց սրտերը փարատում են ապահովությամբ և չեն էլ մտածում վտանգի մասին: Երբ թմբիրից արթնանան, կտեսնեն իրենց աղքատությունը և ուրիշներին կդիմեն իրենց պակասը լրացնելու համար, բայց ոչ մի մարդ չի կարող լրացնել մյուսի հոգևոր պակասությունը: [412] Աստծո շնորհը ձրի առաջարկված է եղել ամեն հոգու, Ավետարանի լուրը՝ հռչակված. «Նա, որ ծարավ է՝ թող գա, և նա, որ կամենում է՝ թող առնի կյանքի ջուրը ձրի» (Հայտնություն 22.17): Բայց բնավորությունը հնարավոր չէ փոխանցել: Ոչ ոք չի կարող հավատալ ուրիշների փոխարեն: Ոչ ոք չի կարող ստանալ Հոգին ուրիշի փոխարեն: Ոչ մի մարդ չի կարող մեկ ուրիշին հաղորդել այն բնավորությունը, որ Հոգու աշխատանքի պտուղն է: «Եվ Նոյը, Դանիելը և Հոբբը նրա մեջ լինեն, կենդանի եմ ես, ասում է Տեր Եհովան, որ ոչ տղա և ոչ աղջիկ կազատեն, նրանք իրենց արդարությամբ իրենց անձը կազատեն» (Եզեկիել 14.20): {քա 334.2}

ճգնաժամում է, որ բացահայտվում է մարդու բնավորությունը: Երբ կեսգիշերին ազդեցիկ ձայնը հայտարարեց. «Ահա փեսան գալիս է. դուրս եկեք նրան դիմավորելու», և քնած կույսերն արթնացան իրենց նիրհից, երևաց, թե ով էր պատրաստվել այդ իրադարձությանը: Երկու խմբերն էլ հանկարծակիի էին եկել, բաց մեկը պատրաստ էր անակնկալի, իսկ մյուսն անպատրաստ գտնվեց: Այդպես էլ հիմա, անսպասելի, չնախատեսված մի փորձանք, ինչ-որ մի բան, որ մարդուն կանգնեցնում է դեմ-դիմաց մահվան հետ, ցույց կտա, թե արդյո՞ք նա իսկապես հավատ է ունեցել Աստծո խոստումների նկատմամբ: Դա ցույց կտա, թե հաստատվա՞ծ է արդյոք մարդը շնորհի միջոցով: Վերջին մեծ փորձությունը կգա մարդկությանը հատկացված փորձնական ժամկետի ավարտին, երբ չափազանց ուշ կլինի հոգու կարիքը բավարարելու համար: {քա 335.1}

Տասը կույսերը սպասում են այս երկրի պատմության մայ- րամուտին: Բոլորն իրենց քրիստոնյա են համարում: Բոլորն էլ լսել են կոչը, ունեն անուն, ճրագ, և բոլորն էլ ասում են, թե ծառայում են Աստծուն: Առերևույթ ամենքն էլ սպասում են Քրիստոսի հայտնությանը: Բայց հինգն անպատրաստ են: Հինգը կգտնվեն զարմանքի և սոսկումի մեջ՝ ինչույքի սրահից դուրս: {քա 335.2}

Վերջին օրը շատերը թույլտվություն կհանդերձն մտնելու Քրիստոսի արքայությունն՝ ասելով. «Մենք քո առաջին կերանք և խմեցինք, և դու մեր հրապարակներում սովորեցրիր»: [413] «Տեր, Տեր, չե՞ որ քո անունով մարգարեացանք, և քո անունով դևեր հանեցինք, և քո անունով շատ գործություններ գործեցինք»: Բայց պատասխանը հետևյալն է. «Ասում եմ ձեզ, ես չեմ ճանաչում ձեզ, թե ինչ տեղից եք. հեռու կացեք ինձնից» (Ղուկաս 13.26,27, Մատթեոս 7.22): Նրանք այս կյանքում չմտերմացան Քրիստոսի հետ, դրա համար էլ չգիտեն երկնքի լեզուն, նրանց օտար է դրա ուրախությունը: «Մարդկանցից ո՞վ գիտի մարդի բաները, եթե ոչ մարդի հոգին, որ նրանում է. այսպես էլ Աստծո բաները ոչ ոք չգիտի, եթե ոչ Աստծո Յոգին» (Ա Կորնթացիս 2.11): {ԲԸ 335.3}

Ամենատխուր բառերը, որ երբևէ լսել է մահկանացուի ականջը, դատավճռի այս բառերն են՝ «Ես չեմ ճանաչում ձեզ»: Յոգու հաղորդությունը, որ դուք արհամարհեցիք, միակն էր, որ կարող էր թույլ տալ ձեզ միանալու հարսանյաց խնջույքի ուրախ բազմությանը: Դուք չէք կարող մասնակցել այդ իրադարձությանը: Կուրացած աչքերը չեն նկատի լույսը, խլացած ականջները չեն լսի մեղեդին: Դրա սերն ու բերկրանքը ուրախության ոչ մի արձագանք չեն արթնացնի աշխարհից բթացած սրտի մեջ: Դուք վտարված եք երկնքից, քանի որ չէք կարող հաղորդակցվել երկնային Եակների հետ: {ԲԸ 336.1}

Մենք չենք կարող պատրաստ լինել դիմավորելու Տիրոջը՝ արթնանալով աղաղակից՝ «Ահա փեսան», որից հետո կրկին լցնել մեր դատարկ ճրագները: [414] Չենք կարող Քրիստոսից հեռու ապրել այս կյանքում և այնուամենայնիվ պիտանի լինել Նրա մտերմությանը երկնքում: {ԲԸ 336.2}

Առական իմատուն կույսերն իրենց ճրագների հետ միասին յուզ էին վերցրել անոթների մեջ: Նրանց լույսը պայծառ վառվում էր սպասման ողջ գիշերվա ընթացքում: Այն օգնում էր ուժեղացնելու այն հրավառությունը, որ արվում էր փեսայի պատվին: Փայլելով խավարի մեջ՝ այն օգնում էր լուսավորելու փեսայի տուն՝ հարսանյաց խնջույքը տանող ճանապարհը: {ԲԸ 336.3}

Այդպես էլ Քրիստոսի հետևորդները պետք է լույս սփռեն աշխարհում տիրող խավարի մեջ: Աստծո խոսքը լույս է, երբ այն Սուրբ Յոգու միջոցով վերափոխիչ մի ուժ է դառնում ընդունողի կյանքում: Ներդնելով մարդկանց սրտերում իր խոսքի սկզբունքները՝ Սուրբ Յոգին նրանց մեջ զարգացնում է աստվածային հատկանիշներ: Նրա փառքի լույսը՝ Նրա բնավորությունը, պիտի շողա իր հետևորդների մեջ: Այսպես նրանք պիտի փառավորեն Աստծուն, պիտի լուսավորեն Փեսայի տունը, Աստծո քաղաքը, Գառան հարսանյաց ընթրիքը տանող ճանապարհը: {ԲԸ 336.4}

Փեսայի գալուստը կեսգիշերին էր՝ ամենամութ ժամին: Այդպես էլ Քրիստոսի գալուստը կլինի այս երկրի պատմության ամենախավար ժամանակաշրջանում: Նոյի և Ղովտի օրերը պատկերում են աշխարհի իրավիճակը մարդի Որդու գալստյան նախօրեին: Աստվածաշունչը, ցույց տալով մեր ժամանակներն, ասում է, որ սատանան պիտի գործի իր ողջ գործությամբ և «անիրավության ամեն խաբեություններով» (Բ Թեսաղոնիկեցիս 2.9,10): Նրա գործը պարզորոշ երևում է արագորեն աճող խավարում, բազմաթիվ մոլորություններում, հերձվածողություններում ու այս վերջին օրերի խաբեություններում: Սատանան գերել է ոչ միայն աշխարհը, նրա խաբեությունները

խմորում են Տեր Հիսուս Քրիստոսի այսպես կոչված եկեղեցիները: Մեծ ապստամբությունը կնվաճի խավարի՝ մուլթ, ինչպես կեսգիշերը, անթափանցելի, ինչպես քուրճը: [415] Աստծո ժողովրդի համար դա փորձության, լացի և ճշմարտության համար հալածանքի մի գիշեր կլինի: Բայց այդ մուլթ գիշերվա խավարի միջից կփայլի Աստծո լույսը: {բւ 337.1}

Նա հրամայեց, որ «խավարից լույս ծագի» (Բ Կորնթացիս 4.6): Երբ «երկիրն անձև ու դատարկ էր, և խավար կար անդունդի վրա... Աստծո Հոգին շրջում էր ջրերի վրա: Եվ Աստված ասաց. Լույս լինի, և լույս եղավ» (Օսնդոց 1.2,3): Այդպես էլ հոգևոր խավարի գիշերում Աստծո խոսքը հնչում է՝ «Լույս լինի»: Իր ժողովրդին Նա ասում է. «Վեր կաց, լուսավորվիր, որովհետև լույսդ եկել է, և Տիրոջ փառքը ծագել է քեզ վրա» (Եսայիա 60.1): {բւ 337.2}

«Ահա,- ասում է Սուրբ Գիրքը,- խավարը ծածկել է երկիրը, և մառախուղն՝ ազգերը, բայց քեզ վրա ծագում է Տերը, և Նրա փառքը երևում է քեզ վրա» (Եսայիա 60.2): {բւ 337.3}

Աստծուն սխալ հասկանալու խավարն է, որ պատել է երկիրը: Մարդիկ կորցնում են Նրա բնավորության ճանաչումը: Այն սխալ է հասկացվել և սխալ մեկնաբանվել: Ներկա ժամանակում Աստծուց լուր պիտի հոչակվի, լուր, որն իր ազդեցությամբ լուսավորում է և իր զորությամբ փրկում: Նրա բնավորությունը պետք ճանաչվի: Աշխարհի խավարի մեջ պիտի շողա Նրա փառքի լույսը, Նրա բարության, ողորմության և ճշմարտության լույսը: {բւ 337.4}

Սա այն աշխատանքն է, որ նկարագրված է Եսայիա մարգարեի խոսքերով. «Ձայնդ ուժով բարձրացրու, ով Երուսա-ղեմի ավետաբեր, մի վախենա, ասա Հուդայի քաղաքներին. Ահա ձեր Աստվածը: Ահա Եհովա Տերը զորությամբ կգա, և Նրա բազուկը կիշխի Նրա համար. ահա իր վարձքն իր հետ է և իր հատուկումն՝ իր առաջին» (Եսայիա 40.9,10): {բւ 338.1}

Նրանք, ովքեր սպասում են Փեսայի գալստյանը, պետք է ասեն մարդկանց. «Ահա ձեր Աստվածը»: Գթության լույսի վերջին շողերը, ողորմության վերջին լուրը, որ պիտի տրվի աշխարհին, Նրա սիրառատ բնավորության հայտնությունն է: [416] Աստծո զավակները պետք է ցույց տան Նրա փառքը: Իրենց կյանքով ու բնավորությամբ նրանք պիտի հայտնեն, թե ինչ է արել Աստծո շնորհն իրենց համար: {բւ 338.2}

Արդարության Արեգակի լույսը պետք է արտացոլվի բարի գործերի, ճշմարտության խոսքերի և սուրբ արարքների մեջ: {բւ 338.3}

Քրիստոսը՝ Իր Հոր փառքի արտացոլումը, եկավ աշխարհ որպես լույս: [417] Նա եկավ, որպեսզի Աստծուն ներկայացնի մարդկանց, և Նրա մասին գրված է, որ Նա օծված էր «Սուրբ Հոգով և զորությունով» և «ման եկավ բարիք անելով» (Գործք առաքելոց 10.38): Նազարեթի ժողովարանում Նա ասաց. «Տիրոջ Հոգին ինձ վրա է. որի համար էլ օծեց ինձ. Նա ինձ ուղարկել է աղքատներին ավետարանելու, սրտով կոտրվածներին բժշկելու, գերիներին թողություն քարոզելու և կույրերին՝ տեսություն. խոցվածներին արձակելու ազատելով, Տիրոջ ընդունելի տարին քարոզելու» (Դուկաս 4.18,19): Սա էր այն աշխատանքը, որ Նա հանձնարարեց Իր աշակերտներին. «Դուք աշխարհի լույսն եք,-

ասաց Նա,- Այսպես լուսավորի ձեր լույսը մարդկանց առաջ, որ ձեր բարի գործերը տեսնեն, և փառավորեն ձեր Հորը, որ երկնքումն է» (Մատթեոս 5.14,16): {ԲԱ 338.4}

Հենց այս աշխատանքն է նկարագրում Եսայիա մարգարեն, երբ ասում է. «Այո, հացդ կտրիր տուր սովածին, և թափառական խեղճերին տար տունդ, երբ մի մերկ տեսնես, նրան հագցրու, և քեզ պես մարմին ունեցողից քեզ մի ծածկիր: Այն ժամանակ քո լույսը արշալույսի պես պիտի ծագի, և քո բժշկությունը շուտով պիտի բուսնի, և քո արդարությունը պիտի գնա քո առաջից, Տիրոջ փառքը պիտի պահի քեզ հետևից» (Եսայիա 58.7,8): {ԲԱ 338.5}

Այսպիսով, հոգևոր խավարի գիշերին Աստծո փառքը պիտի շողա իր եկեղեցու միջոցով՝ ընկածներին բարձրացնելու, սգավորներին մխիթարելու գործում: {ԲԱ 339.1}

Ամենուրեք լսվում է աշխարհի թախծալի ողբը: Ամեն քայլափոխին կարիքավորներ ու տառապյալներ են: Մեր պարտքն է թեթևացնել ու մեղմացնել կյանքի դժվարություններն ու տա- ռապանքները: {ԲԱ 339.2}

Գործնական աշխատանքը շատ ավել մեծ ազդեցություն կունենա, քան սոսկ քարոզը: Մենք պետք է կերակրենք սովածին, հագցնենք մերկին և ապաստան տանք տնանկին: Եվ մենք կոչված ենք անելու սրանից ավելին: Հոգու կարիքները կարող է բավարարել միայն Քրիստոսի սերը: Եթե Քրիստոսը բնակվում է մեր մեջ, ապա մեր սրտերը լցված կլինեն աստվածային կարեկցանքով: Անկեղծ, քրիստոսանման սիրո ծածկված աղբյուրները կբացվեն: [418] {ԲԱ 339.3}

Աստված պահանջում է, որ ոչ միայն նյութապես, այլև մեր զվարթ դեմքով, հուսադրող խոսքերով, մեր բարի ձեռքսեղմումով օգնենք կարիքավորներին: Երբ Քրիստոսը բուժում էր հիվանդներին, Նա իր ձեռքը դնում էր նրանց վրա: Այդպես էլ մենք պիտի մոտիկից շփվենք նրանց հետ, որ կամենում ենք օգնել: {ԲԱ 339.4}

Կան շատերը, ովքեր հուսալքված են: Վերադարձրեք նրանց արևի լույսը: Շատերը կորցրել են արիությունը: Զաջալերող խոսքեր ասեք նրանց: Աղոթեք նրանց համար: Կան այնպիսիք, ովքեր կյանքի հացի կարիքն ունեն: Կարդացեք նրանց Աստծո խոսքից: Շատերը տառապում են հոգևոր հիվանդությամբ, որ ոչ մի երկրային բալասան կամ բժիշկ չեն կարող բուժել: Աղոթեք այս հոգիների համար, նրանց Հիսուսի մոտ բերեք: Ասացեք նրանց, որ Գաղաադում բալասան կա և Բժիշկ: {ԲԱ 339.5}

Լույսը օրհնությունն է՝ տիեզերական օրհնություն, որ թափում է իր գանձերն անշնորհակալ, անսուրբ և անբարոյական աշխարհի վրա: Այդպես էլ Արդարության Արեգակի լույսը: Ողջ երկիրը, պատված մեղքի, վշտերի ու ցավերի խավարով, պիտի լուսավորվի Աստծո սիրո գիտությամբ: Ոչ մի աղանդից, խավից կամ մարդկային դասակարգից չպետք է պահվի երկնային գահից փայլող լույսը: {ԲԱ 339.6}

Հույսի և ողորմության լուրը պետք է հասցնել մինչև աշխարհի ծայրերը: Ով էլ որ կամենա, կարող է ձեռքը մեկնել, բռնել Աստծո գործությունից և խաղաղություն անել Նրա հետ, և նա խաղաղություն կգտնի: Հեթանոսներն այլևս պատված չեն լինի կեսգիշերվա խավարով: Արդարության Արեգակի պայծառ ճառագայթները կցրեն մթությունը: Դժոխքի իշխանությունը հաղթված է: {ԲԱ 340.1}

Բայց ոչ մի մարդ չի կարող տալ այն, ինչ որ ինքը չի ստացել: Մարդկությունն Աստծո գործում ոչինչ չի կարող ստեղծել: Ոչ մի մարդ իր սեփական ջանքերով չի կարող Աստծո լուսաբերը դառնալ: Ոսկյա յուղն էր, որ երկնային լուսաբերները թափում էին խողովակների մեջ, որ ոսկյա բաժակից էլ այն հոսի սրբարանի ճրագներին, որ անընդհատ պայծառ և փայլուն լույս էր տալիս: [419] Մարդուն շարունակ փոխանցվող Աստծո սերն է, որ ի վիճակի է դարձնում նրան լույս տալու: Սիրո ոսկյա յուղը առատորեն հոսում է բոլոր նրանց սրտերը, ովքեր հավատով միացել են Աստծուն, որպեսզի կրկին լույս տա բարի գործերի և Աստծուն մատուցած անկեղծ ու սրտանց ծառայության մեջ: {ԲԼ 340.2}

Սուրբ Հոգու մեծ ու անսահման պարգևն իր մեջ պարունակում է երկնային ողջ հարստությունը: Աստծո կողմից արված որևէ սահմանափակման պատճառով չէ, որ Նրա շնորհի լիությունը չի թափվում մարդկանց վրա: Եթե բոլորը կամենային ստանալ, ապա բոլորն էլ կլցվեին Նրա Հոգով: {ԲԼ 340.3}

Յուրաքանչյուրի առավելությունն է լինել կենդանի խողովակ, որի միջոցով Աստված կարող է աշխարհին հաղորդել իր շնորհի գանձերը՝ Քրիստոսի անքննելի հարստությունները: Քրիստոսը ոչինչ այնպես շատ չի փափագում ունենալ, որքան այնպիսի գործակիցներ, ովքեր աշխարհին կներկայացնեն իր Հոգին ու բնավորությունը: Աշխարհը ոչ մի բանի կարիքն այնքան չի զգում, որքան Փրկչի սիրո հայտնությանը մարդկանց միջոցով: Ամբողջ երկինքը սպասում է այնպիսի անոթների, որոնց միջոցով սուրբ յուղը կարող է թափվել՝ մարդկանց սրտերում ուրախություն և օրհնություն լինելու համար: {ԲԼ 340.4}

Քրիստոսն ամեն պատրաստություն տեսել է, որ իր եկեղեցին լինի վերափոխված մի մարմին, լուսավորված աշխարհի Լույսով՝ Քրիստոսով, և ունենա էմմանուելի փառքը: Նրա նպատակն է, որ յուրաքանչյուր քրիստոնյա շրջապատված լինի լույսի ու խաղաղության հոգևոր մթնոլորտով: Նա կամենում է, որ մենք մեր կյանքում դրսևորենք իր ուրախությունը: {ԲԼ 341.1}

Սրտից բխող երկնային սերը կվկայի նրանում բնակվող Սուրբ Հոգու մասին: Աստվածային լիությունը կհոսի նվիրված մարդու միջոցով, որպեսզի տրվի ուրիշներին: {ԲԼ 341.2}

«Բժշկություն» կա Արդարության Արեգակի «թևերի վրա» (Մաղաքիա 4.2): Այդպես էլ յուրաքանչյուր իսկական աշակերտ պետք է ամենուրեք կյանքի, քաջության, օգտակարության և ճշմարիտ բժշկության ազդեցություն թողնի: {ԲԼ 341.3}

Քրիստոսի կրոնն ավելին է նշանակում, քան մեղքի ներումը: Դա այն է, երբ մեղքերը հեռացվում են, իսկ ստեղծված դատարկությունը լցվում է Սուրբ Հոգու շնորհով: [420] Դա նշանակում է աստվածային լուսավորում, ուրախություն Աստծով: Դա նշանակում է սիրտ, որ ազատված է «ես»-ից և օրհնված Քրիստոսի մշտական ներկայությամբ: Երբ Քրիստոսն է իշխում հոգու մեջ, այնտեղ կա մաքրություն և ազատություն մեղքից: Ավետարանի ծրագրի փառքը, լիությունն ու լրիվությունը իրականացված են կյանքում: Փրկչի ընդունումը բերում է կատարյալ խաղաղության, կատարյալ սիրո և կատարյալ վստահության հուրը: Կյանքում արտահայտված Քրիստոսի բնավորության գեղեցկությունն ու անուշահոտությունը վկայում են, որ Աստված իսկապես իր Որդուն ուղարկել է աշխարհ, որպեսզի Նա դառնա Նրա Փրկիչը: {ԲԼ 341.4}

Քրիստոսը չի պատվիրում իր հետևորդներին ջանալ լուսավորել: Նա ասում է. «Այսպես լուսավորի ձեր լույսը»: Եթե դուք ստացել եք Աստծո շնորհը, ապա լույսը ձեր մեջ է: Հեռացրեք խոչընդոտները, և Տիրոջ փառքը կհայտնվի: Լույսը կշողա, որպեսզի թափանցի խավարի մեջ և ցրի այն: Դուք չեք կարող չլուսավորել ձեր ազդեցության շրջանակներում: {ԲԱ 341.5}

Նրա փառքի հայտնությունը մարդկային կերպարանքում երկինքն այնքան կմոտեցնի մարդկանց, որ ներքին տաճարը զարդարող գեղեցկությունը կերևա յուրաքանչյուրի հոգում, ում մեջ բնակվում է Փրկիչը: Սրտում ապրող Քրիստոսի փառքը կգերի մարդկանց: Աստծո համար այսպես շահված հոգիներից գովասանքի և փառաբանության հեղեղներ կհոսեն մեծ Պար- գևողին: {ԲԱ 342.1}

«Վեր կաց լուսավորվիր, որովհետև լույսդ եկել է, և Տիրոջ փառքը ծագել է քեզ վրա» (Եսայիա 60.1): Այս պատգամը տրված է Նրանց, ովքեր դուրս են գալիս դիմավորելու Փեսային: Քրիստոսը գալիս է զորությունով ու մեծ փառքով: Նա գալիս է իր փառքով և Հոր փառքով: Նա գալիս է բոլոր սուրբ հրեշտակների հետ: Մինչ աշխարհն ընկղմված է խավարի մեջ, սրբերի բոլոր բնակավայրերում լույս կլինի: Նրանք առաջինը կտեսնեն Նրա երկրորդ հայտնության լույսը: Անարատ լույս է շողալու Նրա պայծառությունից, և Փրկիչ Հիսուսով կհիանալ բոլորը, ովքեր ծառայել են Նրան: [421] Այն ժամանակ, երբ ամբարիշտները կփախչեն Նրա ներկայությունից, Քրիստոսի հետևորդները կցնծան: Հոր նահապետը, տեսնելով Քրիստոսի երկրորդ գալուստն, ասաց. «Որին որ ես ինքս եմ տեսնելու, և իմ աչքերն են նայելու Նրան, և ոչ թե ուրիշը» (Հոր 19.27): Իր հավատարիմ հետևորդների համար Քրիստոսը եղել է ամենօրյա ընկեր ու մոտիկ բարեկամ: Նրանք ապրել են Աստծո հետ սերտ շփման, մշտական հաղորդակցության մեջ: Նրանց վրա ծագել է Տիրոջ փառքը: Նրանց մեջ արտացոլվել է Աստծո փառքի գիտության լուսավորությունն ի դեմս Հիսուս Քրիստոսի: Հիմա Նրանք ցնծում են իր ողջ վեհությամբ հայտնված Թագավորի փառքի և պայծառության վառ ճառագայթների մեջ: Նրանք պատրաստ են ընկերակցելու երկնքի հետ, քանի որ Նրանք երկինքը ունեն իրենց սրտերում: {ԲԱ 342.2}

Գլուխները վեր պահած, Արդարության Արեգակի պայծառ ճառագայթներով լուսավորված, ցնծալով, որ իրենց փրկությունը մոտեցել է, Նրանք դուրս են գալիս դիմավորելու Փեսային՝ ասելով. «Ահա մեր Աստվածը, որին մենք հուսացել ենք, և Նա մեզ փրկեց» (Եսայիա 25.9): {ԲԱ 342.3}

«Եվ ես լսեցի մի մեծ բազմության ձայն և իբր շատ ջրերի ձայն, սաստիկ որոտմունքի ձայնի նման, որ ասում է. Ալելուիա՛, որովհետև Ամենակալ Տեր Աստվածը թագավորեց: Խնդանք և ուրախ լինենք, և փառք տանք Նրան. որ եկավ Գառի հարսանիքը, և Նրա կինը պատրաստեց իրեն: ...Եվ ասաց ինձ. Գրիր, Երանելի են Գառի հարսանիքի ընթրիքին կանչվածները»: Նա «Տերերի Տեր է, և թագավորների Թագավոր. և Նրանք, որ Նրա հետ են, կոչված, ընտրված և հավատարիմ են» (Հայտնություն 19.6-9, 17.14): {ԲԱ 343.1}

Մպաստում է ամեն ինչի ավարտին

ՀԱՅԿԱՅԻՆ ԳԼԽԱՎՈՐ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

